Сергій Миколин – є основоположником пізнавально-філософських досліджень психіки людини в Україні, який у своїх книгах турбується про відновлення основ життя діяльності Роду чоловіка на Землі; про відновлення психічного-духовного стану кожним учасником життя саме шляхом поступових змін свого світогляду, своєї поведінки серед спільноти, то так і в природі при допомозі Всесвітніх позитивних енергій, то так і шляхом розвитку свого ума до стану самоусвідомлення, тобто навчитися самому поступово творити якості життя – справедливість, доброту, милість і любов.

Так вже облаштоване життя і саме по Великому Замислу Творця і існує невпізнаний порядок взаємодії, порядок взаємин між усіма учасниками життя.

Наявне порушення гармонії співжиття на дану мить лежить у відповідальності кожного в окремості, то так і цілої спільноти за своє життя, за здатність існувати цій планеті, за збереження цілісності Всесвіту.

Міркуючий читач в стані прийняття обов'язково знайде в рядках цієї книги зерна мудрості.

В щасливу путь пізнання себе і світу!

Залишаю ці слова, думки
в повчаннях і посланнях
із життя онуці Аполінарії,
як путівник у подорожах.
Хай справедливість і доброта
навчають її любити це життя
з радістю і благоговінням!
З подякою дід Сергій!

ІЗ КНИГИ ЖИТТЯ

Путь відновлення забутих істин,
путь очищення життя
від гніву, гордині і іншого зла
є наша дієва молитва,
як кожна думка, слово, дія, стан,
які наповнюють нас і небеса
Благістю, Благодаттю
повсюди і повсякчас,
бо саме для цього Творець життям
посилає сюди кожного із нас!

«Одного разу, повернувшись з прогулянки, Хінг Ші застав своїх учнів за бурхливим обговоренням. Підійшовши до них, він запитав:
- Про що ви тільки що спорили?
Учні відповіли:
- Вчителю, ми пробували визначити, які три хиби у людини самі страшні.
- І до якого висновку ви прийшли?
- Ми вирішили, що самі страшні хиби – це бути сліпим, глухим і німим, - відповів один з учнів.
- Ви сказали лишень половину з того, що слід знати.
- ??? Половину?...
- Так, бо ви не згадали про те, що немає гіршої хиби, як бути сліпим до біди чужої душі; бути глухим до прохань про допомогу серцю і бути німим через байдужість і миритися з цими явищами в собі». *МУДРІСТЬ*

СЛОВО ДО ЧИТАЧА

Доброго дня вам, люди і всьому, хто життям присутній на Землі і у цій Цілісності всесвітній, то так і у своїй окремості своєю частинкою, яка олицетворяє БОГа-життя. Ми маємо знати всі, що життя єдина святиня на Землі і у Всесвіті, яка творить ці живодайні енергії святі. Над цим поміркуймо всі.

Звертаюся до вас, сестри і брати, у тій нашій множинності дитини-Творця-святого Духа, якими ми фактично присутні і цим заявляємо, що здатні рухатися-ходити, здатні трошки міркувати, трошки себе у цій триєдиності проявляти, творячи енергії позитивні на Землі і в Небесах на втіху нашому Творцю-святому Духу, який і є наш Батько-Отець при житті.

В цій книзі розкриваються деякі сторони психічного стану людини і, можливо, комусь пригодяться деякі слова, думки для пізнання себе і світу при підготовці до змін, які полегшать прийняти ці древні знання для стяжання Духа святого, для застосування їх при творенні цих світлих позитивних енергій з усвідомленням і любов'ю.

Тут також розкриваються деякі методи і способи по облаштуванню свого життя так, щоб умиротворення в собі і зі світом були основою земного щастя.

Хай щастить Вам, люди, в пошуках таких!

Для цього і потрібно шукати той путь до відновлення в собі давно забутих істин, які є фундаментом гармонійних взаємин.

Можливо ця цивілізація і не відновить, і не збереже ці якості духовні при житті, та все ж окремі зуміють зберегти в собі цю мудрість, цю міць святого Духа в якостях життя для наступної цивілізації.

Тяжко бути духівником для тих, хто хоче змінити світ. Хоча в спільноті постійно появляються такі і один із них, син БОГа, син Отця-Творця-святого Духа був і є Ісус Христос. Не витримав цього тягаря він фізично, та Духом святим його життя в ці три роки активних дій енергіями любові, все ж зумів внести і залишити більше ніж на два тисячоліття в пам'яті людській той духовний потенціал, який є і понині орієнтиром для багатьох тих, хто шукає путь, хто його знайшов, щоб при житті ввійти в океан Творця-святого Духа. Це наш діючий Всесвіт, який по Великому Замислу Творця позитивними енергіями життя ми маємо прийняти умом, всім серцем і Душею при житті з тією відповідальністю за долю Всесвіту і долю кожного в окремості.

Таке розуміння і відчуття, як потреби спонукало і нас до написання цієї книги. Мотивацією і поштовхом до таких дій був приклад життя і діяльність Ісуса Христоса, а вже змога, енергетична допомога, Знання ішли від святого Духа.

Так має бути.

Важко тепер людям усвідомити цей стан кожним у собі і, тим більше, в спільноті в цілому, а ще важче пізнаючи прийняти для дій. Сьогодні ми не маємо кожен у собі достатньо тих позитивних енергій, про які так влучно озвучив у своєму посланні святий Кукша Одеський: "Стяжаймо Духа святого!" Саме малість в нас цих енергій і є тією умовою, що в нас на планеті майже нема святих духівників, які б змогли очистити всю спільноту від скверни і настановити до творіння якостей життя. Досить багато є зневірених, бо сьогодні нанесено багато бруду канонами і

тлумаченнями того, що залишилося від початку створення світу, як і того, що залишив після себе Ієсус Христос і інші сподвижники святого Духа. Ієсус не заперечив єдинобожжя, та хотів зберегти цю якість духовну в середовищі людському, яка б регулювала взаємини між людьми на тих позитивних енергіях, які собою вміщала у собі ця прекрасна якість – це була і є Любов свята.

Хай це тимчасове забуття істин життя не знаходить місця в серцях людей, та ці енергії все ж присутніми є в окремих носіях справедливості, щирості, доброти і любові. Хай укріпляться вони в стяжанні і хай багато долучиться. Це тимчасовий спад Духовності проявлений зменшенням позитивних енергій у світі і водночас активним наповненням людьми негативними енергіями себе і просторів. Хай не лякає нікого такий стан, бо енергії Душі вічні, бо Духом святим живляться вони.

Таке попущення святим Богом-Духом святим, таке духовне наше падіння є лиш для трезвіння умів. Тому сприймаймо все це, в чому ми перебуваємо – в цій духовній, політичній, соціальній, економічній, кризах, в цих планетарних змінах світоглядів, в цьому страху, в цій зростаючій зневірі і байдужості, в передчуттях грандіозних бід, як і їх закінчення. Все буде так, як і мало бути. Просте спасіння в замках, бункерах не дочасне, бо благовірних Дух святий спасе серед бурі океанічної. Він і саме такі понесуть якості життя у новий світ.

Йдімо за такими!

Наша мета є в дослідженні духовності і тих умов, якими можна вміло змінити світогляд людини на цих теренах, та і на всій планеті. Бо вона умова для змін поведінки в діяльності людини.

У наш час потоків інформацій, в час доволі вільного пересування людей на планеті, як і цей діалоговий опус допоможе декому знайти свій путь до свідомого розуміння своєї ролі у всезагальному Житті і прийняття всіх, як сестер і братів у цьому позитивному розвитку і духовному зростанні.

Думаємо, що такий стан окремої людини подібний поведінкою у всій людській спільноті на цій прекрасній планеті.

В такому стані легше бачити зміни цілісності життя.

Тому у цій і попередній книзі “ПІЗНАЙ СЕБЕ” ми свідомо розкриваємо істинну суть Знань і їх джерел, а також частково розповідаємо про путі, як до них прийти своїми пізнаннями у щоденному Житті.

Та щоб вчити пізнавати духовний світ людини і всесвіту, хоча б в малесенькому
об’ємі, то ми маємо знати мову, психіку сьогоднішньої пристрасної людини і на їх базизі предметного засвоєння почати похід до усвідомлення себе, як особистості, як індивідуума, як істоти, прийнявшої в своє життя свідоме розуміння свого покликання на Землю і розуміння
своєї ролі у Всесвіті. Навчаймося особисто сприймати і відчувати свої потреби, потреби інших учасників цих життєвих енергій, з якими людині доводиться стикатися і навчаймося приймати їх у своє життя усвідомлено.

Писане нами неминуче різноманітне, бо направляється до різних рівнів самоусвідомлення у прийнятті. Не протиріччя це, бо шлях у кожного свій по рядках цієї книги і кожним візьметься з неї те, що йому призначене. Духовне береться тільки

те і тільки в тій якості і кількості в якому є потреба потенційного читача, чи слухача. То тільки в миру береться прозапас, а то і побільше.

Цю БИЛИНУ пишемо ми для сучасників і тих, хто буде іще живим, щоб діяти зуміли і зрозуміли те, як цей народ український пройде життями всі означені роки й літа і запрошуємо до посильної участі у відновленні святої істини ЖИТТЯ.

Хай кожна буква в слові і рядку несе кожному Благодать святу і окрилює у днях святих на літа, щоб з дій наших любов ішла і доброта!!!

Нами написано чимало книг на цю тематику, та і в світі є чимало таких, які всім життям хочуть донести в людське буття через їх уми ці істинні джерела енергетичні, на яких тримається Всесвіт і людство зокрема. Вони і навчають того, як можна бути творцем свого життя і жити в радості і щасті; навчають того, як ростити духовні якості у своїх дітях кожним, то так і в собі; навчають того, як створювати сім'ї, як шукати свій творчий потенціал, чим і як займатися у житті, будучи зайнятим працею, будучи в сім'ї, в гостях, в дорозі, чи на відпочинку; навчають того, як сприймати проблеми, негаразди, болі тіла і страждання душі; навчають того, як будувати свої життя, щоб не було в житті болей, хвороб, проблем; навчають того, як бути добрим; навчають того, як навчитися радіти життю, як бути замилуваним ним, як любити себе, інших і світ.

Тому ми дякуємо таким вчителям, які є духівниками по суті і пишуть отак книги, поширюють розповіді, ведуть такий спосіб життя самі, чим є прикладом у навчанні, працюють з любов'ю у собі і цим творять енергетичні джерела для інших. Саме вони свого часу долучилися до пошуку таких істин життя. Багато з таким талантом любити, творити якості життя приходять у світ, та батьки, суспільство змінюють їх, скеровуючи на інші дороги, на якісь надумані цінності… А основне то є ЖИТТЯ і радість в нім, щоб кожен зміг мати можливості доброту творити з радістю і любов'ю у собі, щоб іншим ці енергії позитивні ніс.

БОГ – це є ЖИТТЯ! Яка це істина проста і ми життям на нього так подібні, бо життя – це рух, це творчість постійна і кожен порух думки, тіла, рук є як нова квітка на безкрайнім полі, яке ми всі життям назвали. Бо воно у всьому: в нас без виміру меж і росте, буяє, ніби коренів не має. Є корені невидимі у кожному житті мурахи-букашки, людини, рослині, у сонечку й хмарині.

Долучаймося усі до творення благодатного життя, то і Всесвіт прийме усіх у свою колибель. Ось основне покликання людини сюди, на цій Землі.

Ми знаємо і ви знаєте всі, що легко все таки добрі справи робити. Та інколи це не просто й легко. Тож, чи задумувалися хоча би інколи ми, що творячи доброту, то цими енергіями позитивними наповнюємо простори-світи і що їх прийняти можуть тисячі. Думали. Прекрасно! Не думали, то тепер прикриймо книгу рукою і поміркуймо головою…

То тут проявляться в ту ж мить різноманітні думки і постають найскоріше в уяві вчорашні дії злі – у лицемірстві, осудах, гніві… Хай так і є, то це шанс очистити себе, а по факту це засвідчує, що ми в цілому такими є. Якими? Напевне злими. Хай цей черв'як точить ум день, чи два, а спокою нема. Тоді подумаймо на самоті – для чого ми тоді лицемірили, яка потреба в таких діях була?; для чого осуджували ми когось? Можливо ми егоїст і себе вищим і хитрішим вважали до цих пір?; то чого ж ми гнівалися тоді на щось, чи когось? Що спричинило цю емоцію гніву? Гнів – це

біль і звільнитися від неї не просто, бо на ній виростає бажання ума – мститися. Тож помста – це страшна дія, навіть, в думці. В гніві ми губимо усе святе у собі, бо він не дає спокою Душі й уму. Поміркували і відповідь знаходиться завжди. Складніше спом'янути такі дії свої злі з далекої минувшини. Та і тут розрада є і в інших абзацах підказку отримаєте.

Тому то доброта має енергії ті, які здатні розбудити в кожному байдужому істинне – бажання жити і жити в благодаті.

Це є процес очищення себе і цим ми відкриваємо серце-душу і цією дією готові ми приймати Благодать життя свої. Тоді нам відкриються умом і хороші справи свої. Тут, звісно, ми порадіємо за себе. Цей стан мотивуватиме нас для налаштування доброту творити.

З хорошим почином! В добру путь по сторінках, а потім і в житті, щоб кожна дія собою несла енергії щастя тобі і в сім'ю!

Ми не будемо давати нових порад. Вони вже є в цих книгах. Хоча їх суть для кожного по всій планеті полягає в тому, щоб мріями відкрити енергетичні канали в собі для молитви, тоді ми зуміємо побачити, відчути те, що ми вийшли при житті на початок того духовного путі, по якому практично всі приходять до святого Духа. Почати хід, почати усвідомлені дії ми маємо з процедури духовного очищення і свідомо долучатися у всьому до творення позитивних енергій, навчаючись жити по справедливості, по совісті, щиро, творячи доброту і любов. Тоді ми такі і відкриваємося, тоді ми усвідомлюємо це відкриття тими змінами нашої поведінки в різноманітних ситуаціях. Божественне в нашому житті посідає основу при прийнятті навіть простих рішень. Ми частіше говоримо: "Слава Тобі, Боже!", "Святий Боже!", "Дякую, Тобі, святий Дух!" в різних життєвих ситуаціях. Окремі з таких приймуть ці відкриття, цей доступ до всесвітніх Знань, як широту і глибину пізнавань, як широту цього духовного путі, як проявлені збільшені можливості, як зрілу відповідальність за себе і за оточуюче середовище.

Так, як основна маса людства сприймає Божественний прояв, як святого БОГа з любов'ю і з довірою, як прийняття святого Духа, як сприйняття Ягве, Ісуса Христоса, Кришни, Будди, як сприйняття Аллаха…., щоб настановляли вони нас до правильних дій; щоб були, як обереги наші духовні, як милостиві помічники при потребі; щоб відчувати їх поєднаність з нашими життями Всесвітніх енергій з нами через Душу. Так, через Душу, як своєрідний біочіп з програмою життя в нашому тілі, як приймач (прийняття) потрібних знань, тих емоцій, тих підказок до дій кожної миті. Кожна мить і визначає той постійний зв'язок Творця з нами. Нам лиш потрібно навчитися налаштовувати своє єство на ці Божественні радіохвилі, на ці потоки позитивних енергій. Ми лиш приймач, та скільком ми здатні дати можливість почути Божий глас.

Таке розуміння є потребою для невіруючих, які є зневіреними, байдужими, які вважають давнішні книги про ЖИТТЯ, як щось архаїчне і вже не пояснює нових умов в цю епоху розвитку механіки, автоматики, медицини і інших течій, які суттєво змінили в молодих людей їх світобачення. Наші предки назвали цілісне всеоб'ємне життя БОГом в якому є світлий (святий)Дух і темний Дух, а дух по суті й змісту в цьому слові означає рух, рух світлих, позитивних енергій. В давнину й не було визначення руху, як руху енергій, а посилали в бажаннях: "З Богом-Духом святим!",

як благословіння в подорож, як надію на поміч всесвітніх енергій перед початком будь якої роботи.

Тому ми так часто застосовуємо попеременно в тексті книги з того розуміння і прийняття, що релігійних традицій багато, а Творець для всього і зокрема для людства один для всіх. Він дихнув і ці енергії життя проявилися з глини чоловіком. Суть одна, та тлумачень багато. Та саме дії визначають ту повноту молитви (дослівно розмову двох) і саме розмова закінчується діями – великими, чи малими, та саме дія дає остаточний результат і ту повноту при постійному зв'язку нашого єства з позитивними енергіями Всесвіту.

Нам інколи дорікають, що пишемо про одне й те саме – про справедливість, доброту, щирість, любов. Так є і багато про це пишуть інші, та ми пишемо про ці якості життя, бо бачимо їх багатогранність і кожну грань описуємо так, щоб цими знаннями наповнювати змогли спраглі уми і душі, хочемо поділитися своїм досвідом прийняття цих Знань кожним при житті. Повторюваність є і не судіть мене за це з позиції вимог до вмілого письменника. Ми повторюємося з любові до цих слів і дій з них, бо на них тримається життя. Ви ж не будете дорікати тим, хто кожен день дякує за їжу, воду, кожен день бажає доброго дня, спокійної ночі. Це ж добре, що є такі, то порадіймо за них і самі будьмо такими. Це ж так просто, а скільки приємного вони несуть у дні.

Даруймо людям радість!

Любімо це життя всіма фібрами тіла і душі!

Окремо скажемо дорікаючим, чи тим, кого стривожила, розгнівила якась думка в книзі для розуміння цієї ситуації, то це такий є стан читача – він має в собі ці схильності діяти по цих неприйнятних для нього проявів. Бунтує не Душа, бунтує ум, коли слово, а не дія дратує, чи тривожить. Тільки дія спонукає до думки – для чого це автор і цей писар ці слова помістили в книгу? – і такому приходить відповідь при пошуках-дослідженнях в інших розділах. Певні думки, ніби суперечать суті книги, та вони тут присутні, як фон, як те, що мішає нам знайти себе; як те, що є перешкодою в пізнанні Цілісності Життя і всього Великого Промислу Творця. Ми маємо розуміти, що одна, чи дві думки не можуть відмінити весь текст книги, вони не є визначальними і автором внесені для повноти розуміння складнощів взаємовідносин між людьми.

Прийнявший думку, зрозумівший помилковість свою, почне змінювати своє життя на краще. Це мудре рішення. Бо ми мало знаємо себе, мало знаємо свої можливості і не розуміємо того перекосу, тієї усталеної думки, яка все ж є дієвою у нашому суспільному житті, що нас вчить жити суспільство, що нас вчать жити батьки. Добре було би, щоб вчили батьки саме цих якостей життя. Та, зазвичай, батьки вчать того, чого навчає суспільство і державні інституції – заробляти гроші, змагатися в досягненні цілей-мети, обманювати, лицемірити, заздрити, осуджувати… а це дії негативні і вони привносять у наші життя болячки в тіло і проблеми, негаразди в сім'ю і в життя. Ми, нібито, рівні, коли дивимося і беремо за еталон життя ті методи і способи, які пропонує це суспільство гласно, чи то побічно. Нас вчать жити так, як живуть інші, але життя розвивається по природніх потребах людини і по можливостях кожного в окремості. Ми маємо витримувати ту позицію, що ми в спільноті, як і в природі живемо для інших: для батьків, для дітей і творимо енергії для інших, поширюючи їх в простори і у Всесвіт. Інші учасники життя діють саме так, окрім людини. Вона, ніби, цар природи.

Скажемо ні, бо ми теж лиш частинка цієї природи і теж вносимо частину енергій життя для її цілісного і розвиваючого енергетичного простору. Кожен у цій ніші життя має своє призначення, має певну місію, має своє покликання і цим завжди має можливість відчувати затребуваність себе суспільством і Всесвітом. Це хороші відчуття і саме вони мотивують нас на хороші дії і на пізнання себе.

Цю істину ми маємо розуміти так, що наше бачення кожного і світу є відображення нашого життєвого багажу, наших можливостей, нашої характеристики. Інші в нашій поведінці бачать себе. Таке сприйняття оточуючих дає правильний висновок – ми не хочемо жити так, як живуть інші, а це по факту саме ми так живемо і тому, якщо ми хочемо кращого життя і маємо мету і мрії жити краще, то це і є путь істинний, путь змін у собі і у своїй поведінці. Ось такі ази ми лишаємо вам, друзі, цими розмірковуваннями.

Дякуємо й вам, любий читачу, коли ця книга є розгорнутою у ваших руках! Хай щастя буде з вами щодня протягом життя, а ви любіте його. Воно потребує і вартує нашої любові і доброти.

Прочитай, любий читачу, саме сторінку ту, на якій Дух святий зупинив руку твою…

З шаною Сергій Миколин

П У Т Ь

Знання про життя ми отримуємо зі всесвітньої книги, в якій є одна сторінка і про наше життя, і про інші життя, проявлені певною сукупністю енергій. Хоча ми, як єство в тілі чоловіка послуговується і іншими невидимими космічними енергіями, і тими видимими і невидимими енергіями, які продукують інші учасники життя. Та все ж Творець у своєму Великому Замислі про Життя подбав, щоб чоловік міг у певних межах бути організатором процесу свого життя. Зокрема, Він надав можливість дбати про оточуючу природу; надав можливість турбуватися про неї і про ближніх. Давши для цього можливість діяти не тільки рефлексами і відчуттями, а й дав ум з тими задатками, які ми уже всі знаємо – сприйняття і прийняття знань і інформації, їх аналіз шляхом порівнянь, спроб, досвіду і здатність організовувати своє життя методом вибору на основі роботи ума приймати те, чи інше рішення. Це проходили літа життя в наших таких устремліннях, мріях, планах, пошуках і нашій невтомній праці, щоб уже свідомо творити умови для життя і умови духовного розвитку.

Всі енергії Знань, які ми отримуємо зі Всесвіту і з усієї Цілісності життя на цій планеті приймають таких свідомих пошуковців, цих істинно духовних сподвижників Духа святого, цих співтворців святого БОГа, яких є все таки чимало. Одначе це публічні люди і вони не заявляють про свою присутність боротьбою, осудами, ненавистю у взаєминах з іншими.

Ми всі практично приходимо в життя для стяжання духовних якостей з еволюційною програмою духовного розвитку в цьому біочіпі, який ми називаємо Душею. Будь яка дія лиш у малій долі може відхилятися від програми Душі, де є знання про долю на все життя. Саме вона береже цю здатність в нас – бути творцем позитивних енергій. В цьому є наше покликання життям у цей колообіг різноманітних енергій – позитивних і негативних зі вмінням прихилитися серцем і Душею до потоків позитивних енергій, які ми називаємо живого БОГа словами – святий Дух. Ми здатні ізначально вчитися творити своє життя і любити це життя у всій сукупності і у всіх проявах: в сонечку, в повітрі, в хмаринці, в небі голубім, в нивах хлібних, в лісах буйних, в річках повних прісної води, в будинку, збудованому зі своєю участю, в тій справедливості до всіх учасників життя, у своїй відповідальності за інших, хто живе поряд, в доброті і милості до інших.

Лиш дитина діє у всій повноті долі, в єднанні з Духом святим. Ростучи серед собі подібних, вона набирається мудрості, чи хитрості; доброти, чи зла із суспільства такою здатністю ума, часто приймаючи умови життя суспільства з його нормативами, законами, канонами. Багато хто з нас скаже, що з роками ми все більше і більше набираємося негативу. Це збільшення є від накопичення не розпізнаних помилок, не прощених образ, брехні, зрад, чиєїсь жорстокості, то так і накопичення подібних дій нами. Ми часто не розуміємо того, що наплоджуючи ці помилки, ми збільшуємо кількість негативу у собі. Він є тягарем, він проявляється у збільшенні хвороб і їх частоті. Ми звикаємо до них і продовжуємо дивитися серіали фільмів в телевізорах, де є багато насильства, лицемірства і цим підживлюємо свій ум, своє єство саме цими негативними кадрами. Ми можемо їх осуджувати, та саме дією своєю збільшуємо в собі кількість негативу; нам може подобатися така підлість, зради, насильство у фільмвх і цим ми є у прийнятті, ми приймаємо ці негативні енергії до наявних в нас. Так відбувається з нами при спогляданні за негативними діями інших.

Доброту творити, то для цього слід докласти зусиль і вмінь, а зло виходить з нас легко в емоціях, словах і подеколи діями. Вони є дією не від серця-душі, а від ума, уже суспільством навченого. Бо мало хто родиться злим. І лиш перегодя дитина вчиться маніпулювати батьками, бо інколи і генна пам'ять з попереднього життя цю здатність зберегла. Далі в садочку, школі ми вже лицеміри готові.

Так куди не глянь то усі навколо такі специ плодити таємно, чи відкрито ці прояви зла у формах різних. Таке враження, що творити доброту ніхто й не збирається. Та хіба вона потрібна у житті? Засміють, затопчуть з перших слів. Так багато злих… та й розмов про святого БОГа не чути і мови про наявність путі, по якому можна лиш Духовністю іти не говорять зовсім. Кожен наввипередки хоче заявити про свою освіченість і кричить, що все суспільство зле, та ніхто не спомине, що ці енергії зла в результаті приводять народи, нації до криз і війн. Ми у них відчуваємо однорідність духовну, тому, що, коли війна далеко, навіть, в державі, то вона не напружує нас, ми не маємо страху. Лиш коли сам побачиш глупу смерть, чи то з крику батьків, які втратили дитину на війні, починаєш задумуватися інколи, що дійсно війна є вершиною зла. Однак думок таких не виникає зовсім – чим же можна припинити їх? та й про перемир'я ніхто не веде мови… А війна десь, то торкнеться у розмові, чи стривожить ум, то лиш відійдеш і, ніби, грязь зі штанів змахнеш.

В таких випадках ми маємо розуміти, що будь який негатив маємо обміркувати, якщо це наш, то постаратися зупинитися. Та все маємо спитати себе – чого він появився у нашому житті, для чого? Поговорімо з собою на цю тему. Не вміємо, то пошукаймо духівника, сходімо до тата, мами, чи до мудрого колеги. Багато йдуть в церкву. Коли ми попросимо пробачення в Отця-Творця-святого Духа, в святого БОГа, в Богородиці, чи інших сподвижників Духа святого в молитві-розмові і відчуємо полегшення, то це хороший знак. Коли ж ми не відчуємо полегшення, то це прохання-молитву маємо повторити і не забути попросити пробачення в тих, кому ми зробили боляче, зробили підлість, чи обманули. Варіацій є так багато, а дія прощення одна. Вона має бути щира, тиха. Коли ми спостерігаємо негативні вчинки в інших (сусіда, родича, колеги, чи в подорожнього), або по телевізору, то це подібне до того, що ми вступили у гімно. По факту ми опинилися в стані споглядача, слухача і це є тим сприйняттям з можливим прийняттям в себе. Тому так потрібно припиняти споглядання, перегляд і щоб очистити себе, то шукаємо спосіб. Досить помічна на скорому часі молитва-сповідь. Є такі люди, які усвідомлюють міць молитви, позитивну дію в здатності керувати своїм умом і тілом, коли припиняємо продовжувати дивитися телевізор, коли зупиняємося самі в наплодженні негативу, коли відходимо від таких негативних дій іншими.

То таке питання задаємо ми собі, чи то й не міркували ніколи ми: "По якому путі ми сьогодні йдемо всі? А по якому йдемо ми самі? Чи дійсно наявні умови цього життя дають нам радість і шастя? Щастя, а що ж воно таке? Що воно нам в життя додає – машину, дачу, модні штани?"

Нас не вчили пізнавати ази щасливого життя. Ми втратили культуру співжиття, ми не розуміємо того, чого ми живемо? Для кого, чи для чого?

Чи часто такі питання ми ставили собі, чи ми чули про них дітьми, чи в школі чули, або в дорослому житті? А чи вони є темою фільмів. серіалів, шоу?

А легко хочемо жити всі. Та легко живуть тільки щасливі і люблячі.

Продовжимо прозу життя, бо в ньому основна маса людей живе в пристрасті в якій постійно опиняється в ситуації вибору. Ми завжди маємо шанс на краще життя і тому маємо здатність вибирати і лиш свідомі, прозрівші, святі, мудрі здатні діяти правильно й зразу. Тому саме із справедливих, милосердних, добрих, люблячих і виростають такі. Це еліта нашої спільноти.

Ось саме так, почавши вчитися діяти справедливо, навчаючись добродіянь, то цей талант щасливо жити можуть отримувати всі. Так було з давних давен, то так і буде у віки.

Все ж розчаровуватися у будь якому виборі не слід, бо саме тут ми родилися, саме для таких справ, де є самі найкращі умови для духовного зростання. Не кожному прозрівшому, осяяному Духом святим з'явиться готовий путь, яким до всесвітніх джерел позитивних енергій йдуть.

Просвітлення є лиш дозвіл, щоб підійти до пізнання, чи мотивація до навчання азів тієї здатності прийняття. Це все ж потребує устремлінь і праці. Зауважимо, що до праці копіткої і інколи тяжкої. Багато з таких часто зваблюються на початку. Не просто усвідомити те, що це інший стан єства, що по іншому ми вже дивимося на світ і на себе. Ми жили і є певні навички жити, та це трошки інші умови. Ми це маємо знати. Тут потрібна особлива пильність і відчуття відповідальності за кожну думку, слово, дію. Ми з наявної чистоти єства здатні відчувати небезпеку негативу – поряд, чи у собі, знаючи, що ми можемо давати те, що уже маємо у собі (чи то повчання, чи досвід, чи знання). До здатності ділитися з кимось, давати комусь, допомагати потребуючому, то тут потрібно навчитися самому чути здатність інших такі дії приймати і не залежно від того, чи це слово, чи це дія.

Так, є відчуття перебування у зв'язку з іншими носіями позитивних енергій, є й проявлена здатність приймати потрібні знання зі Всесвіту, то це прекрасно. Одначе, коли такі уже говорять від них, від БОГа, від Духа святого, то слід зупинитися в цім, або бути досить обережним, коли ми дивимося на ікони, в момент певних розмірковувань вони стають, ніби, світлішими. Один такий випадок, інший і ми уже на гачку в лукавого, бо на кожне прийняття рішення йдемо на звірку з цією іконою. Саме в такі дії часто входить лукавий, який уже приведе нас до розчарування і опаганить усі попередні наші стяжання. Він може проявлятись певними стверджуючими діями нашими, чи в інших, нібито, утверджує нас на цю хибну путь. Це і є часто прихована зваба, на якій виростає гординя, зухвалість, мниме всезнайство – і таким прийняттям негативних енергій у свої дії, ми втрачаємо духовну міць. То знаймо, що так ми забуваємо здатність свідомо вибирати у житті, яку ми набули до цього і вже очікуємо ствердження на рішення від Ісуса, Будди…

Тут уже явно виникає потреба в духовному наставнику, вчителю, в святому старці. Вони у своїх повчаннях часто вказують на цю помилку. У них уже є досвід, є знання, як вести нового мандрівника, який пізнав ази в стяжанні якостей життя і духовна чистота є їм у поміч. Це початок. Я теж в такому стані був, та можливо далі й зовсім не зрушив. Хіба що час покаже. Таких в цій дорозі чимало буває, а буває, що в тернах часто ми прокладаємо свій путь. Та так буває не завжди, бо уже є наявна довіра до справ Творця; є і знання, і вміння, бо розширюються можливості набиратись знань в Духа святого, щоб богоугодними ділами очищати, вистеляти цей путь.Така чиста довіра потрібна кожному, як повітря. Тільки таке розуміння здатне налаштовувати нас дійсно на відновлення забутих істин життя.

Ми не можемо минулого міняти, та можемо спробувати все таки майбуття щасливе будувати.

Та тут пишу для всіх, бо всі здатні стяжати якості духовні і можуть на таких читаннях вчитися жити люблячи. Саме діапазон між програмою Душі і наших дій з можливості робити вибір і визначає напрямок в житті і те, чим будуть наповнені дні і літа нашого життя – сходженнями, чи падіннями. Саме така можливість вибирати створює умови пошуку варіантів і відповідно більш позитивно, чи негативно формувати наші мрії, плани, а вже далі ум в думках, а потім, відповідно до цього, організовує дії, визначає той путь, яким будемо йти до отримання результату. Він шукає предмети, матеріали, прилади, знаряддя, визначає час, місце, способи і методи на різних етапах нашого путі.

Ось така роль думки із набору образів і вимальовується картина життя, вимощуючи дороги, будуючи дім, створюючи сім'ю на втіху святому Духу і на радість собі.

Наприклад, вирішимо жити ось так то і єство починає пошуки, починає діяти з можливостей своїх; вирішимо схуднути, то ми так само починаємо пошук і одночасно організовуємо так свої дії, щоб отримати результат; вирішимо вести здоровий спосіб життя, чи жити поміркувано, чи припинити активну публічну діяльність – то це все буде нашим вибором, вибором свого і тільки свого путі. Звісно при виборі путі, ми зважаємо перш за все на свої можливості, на інтереси інших. Це перші спроби і спроби з перших планів, чи мрій про життя в дні наступному, чи через роки.

Мрія перш зароджується в думці прагматичним умом з потреб, чи з корисливих бажань. Інколи імпульсом для мрії є програма Душі і вона зродилася з ума, але їй передує певна життєва підказка. От підказка появляється саме зі здатності душі залучити ум до мрій, а потім дій. Сущий знає, та іноді страх трошки пригальмовує нас від життєвих дій. Ум так іноді впирається від організації дій передбачених Духом святим. Думка формує образи предметів і послідовність дій, які вже описані суспільством раніше словами, які і відображають характеристики цієї образності, її суті і змістовного наповнення. Ця послідовність і є тією доріжкою логіки дій. Та знаймо люди, що все просте у житті таке геніальне, що кращого й придумати не можна, а логіка завжди брудна і, ніби, оправдувальна.

Знаймо й те, що ми всі цим єством в устремлінні скеровані для духовного дозрівання саме при допомозі ума і тіла. В житті ми з розумінням маємо прийняти це і тоді наше життя буде організовуватися так, щоб ми могли жити по совісті і з любов'ю. Думка підтримана душею, чи є від неї лиш проектом, а ум уже збирає все інше, формуючи порядок дій і їх наповнення, аж до закінчення результату. Ось така роль і дія думки, як дія невидимих енергій життя. Важко зупинити думку, бо вона буває вередлива, поспішна, шкідлива, може бути творцем, руйнівником, будівничим, чи з мечем…

Мабуть мало слів, відчуттів, щоб розказати про життя, щоб описати, навіть, свій путь в одному житті, щоб дійсно пізнати ту милість, доброту і любов нашого БОГа-Творця-Духа святого. Знаймо, що саме так живе надія на краще життя, що саме так здійснюються мрії. Бо мрії, які мають і кінцевий результат – це наша здатність бачити майбутнє, як прояв устремління наповнювати життя позитивними, чи негативними ділами, бо саме вони є складниками явного життя. І тут вибір за нами.

Не маймо страху при житті. Кому на життя, то буде жити, кому прийшла пора змінити, то змінимося. Бо тільки Рух-Дух святий здатен бути у живих і здатен

творити ці якості милості, доброти, правди і любові нами. Любов – це ключ до джерел Життя.

Все ж з Його благословіння ми писали книги ці, шукали слова, якими б можна донести ці Його Знання до всіх умів і сердець кожного читача. Починаймо спільно творити ці якості життя і цим додамо нові сторінки у Книгу Життя. Збережемо якості життя на Землі, то збережемо його і у Всесвіті.

Дбаймо про надбання в життях минулих, бо вони були в тата, мами, а тепер є проходом для інших.

Життя по суті вічне і воно у різних проявах береже цю вічність, в якій один вид життя є умовою життя для іншого і це є ланцюг вічності у цій великій Цілісності.

Та буде Благословен такий життєвий путь кожному!

Благо-радість маю і цим ділюся з усіма думками на втіху живому БОГу-Творцю-святому Духу!!!

Хай участь кожного в цьому путі надихає на славословіння і подяки; надихає на милість і доброту з любов'ю і благоговінням!

В добру путь сестри і брати!

Спочатку навчімося очищати себе і свої простори від негативних вчинків. Потім тренуймо свій ум і тіло для вибору у кожному дні правильних рішень, щоб кожна дія несла нам радість. Ця умова є придатна всім, хто своїм життям починає розуміти, що без Бога нам нема дороги до Отчого Дому. Навчаймося цього наявним в нас умом і він почне так організовувати наше життя щомиті при погодженні своїх рішень зі Всевишнім, що ми і не вздріємо той момент, коли хвилі щастя наповнять наше серце й тіло все святою Благодаттю. В цьому абзаці ми написали коротенько про другу частину нашого життя, з якої ми виходимо свідомо на путь, яким і приходимо всі на певному етапі в лоно Духа святого. Зараз більшість з нас боїться такого кінця, та вийшовши на цей путь ми зрадіємо такій можливості. Так ми відчуватимемо в собі ту милість і любов, які і здатні будемо роздаровувати іншім. Саме цим людина доросла при життях до того стану, що її можна назвати богочоловіком.

Коли виросте Душа, яка сформована в попередніх дитячих життях до такого стану, що її можна посилати у вільне плавання світами, то Дух святий поселяє її в людське тіло. В наших життях спочатку є умови, коли ми можемо організовувати життя мудро, чи то хитро з любов'ю, чи то злорадіючи від тих успіхів, коли ми використали негідні способи і методи для богочоловіка і досягли тих надуманих висот в суспільстві і цим пригальмували своє духовне сходження. Це і засвідчує, що ми зловтішені своїм его-умом. Душа страждає.

Все ж в спільноті є чимала частина мрійників, які збільшують свої можливості, використовуючи штучно здешевлену працю інших, крадучи гроші шантажем, обманом, хабарами в інших, грабують, обдурюють. Такі мрійники і реалізатори своїх мрій часто закінчують життя в тюрмах. Це дрібні злодії.

Це духовно бідні люди і вони в поколіннях деградації роду приходять своїм життям саме з такими мріями. Вони не спроможні задоволити своїх потреб, однак не хочуть розібратися у своєму способі життя. Саме таке розуміння потреби долучитися до добродіяльності змогло би створити умови для змін через духовне очищення.

Та не просто зневіреного, байдужого, нічого не вміючого творити і не здатного пізнати велич доброти і любові в житті досить важко покликати до пізнання

потреб духовного очищення. Так, вони озлоблені на всіх, їх гложе ненависть да тих, хто здатен творити у житті, та все ж вони вчитися цього не бажають. Вони у своїй ненависті, відреченості і при відсутності можливостей будувати своє життя, сім'ю часто ігнорують закони і канони.

Керівники держав і їх свити вважають їх асоціальними елементами. Вони не хочуть надавати їм громадянство, не вважають здатними таких бути чоловіком. По їх висловлюваннях – це бидло і, навіть, не люди. Вони не мають перспектив для життя і лиш пожирають бюджети держав. Тому у всі віки для таких королі, імператори, президенти організовували війни між державами. Так, їх там просто вбивали. Хоча їм давали прапора в руки і гвинтівку для цього братовбивства. В мирний час це була безоплатна робоча сила, це були з'єднуючі гвинтики при корисливих політиках, однак вони мали і мають статус сміття, відходами суспільства.

Енергетичні поклади війн формує та спільнота на територіях окремих держав, де відбувається збільшення негативних енергій, попираються рівні можливості участі в житті, порушуються соціальні гарантії держав, де закони і канони захищають правлячу верхівку державного апарату і інтереси грошових магнатів. Таке порушення неписаної рівноваги і збільшує кількість негативних енергій обома сторонами протистояння. Одна і друга сторона є в страху за своє життя, за своє майно, за свої можливості.

В таких державах трудяги є в стані рабства і цей стан налаштований на страху, бо саме в покорі можна використовувати фізичну силу і здібності ума при найменшій оплаті праці. Страх енергетично виростає на пригноблені, обмані, жорстокості, зневазі, ненависті і є найбільш придатною негативною енергією, щоб тримати маси спільнот силою в покорі. Та страх є одночасно і міною сповільненої дії і ці енергії можуть вибухнути революцією, громадянською війною.

Однак, саме користь, як мотив; саме жадоба грошей підштовхує, чи активує зради, обмани, активує дії ображених, принижених до помсти. Тому жадоба помсти і енергії страху є такими вибуховими і масштабними серед усіх енергій зла. Тому політики, знаючи про це, загодя організовували війни між такими державами і всі зусилля державних структур скеровувалися на винищення означеної частини спільнот.

Знаймо люди, знаймо всі, що організатори масштабних вбивств знищують остаточно свій рід.

Знаймо, що злочини, особливо масштабні, проростають при прогресуючій байдужості в середовищі людства. Люди завжди бояться того, чого не розуміють, а байдужий іще гірший тим, коли байдужістю заявив, що не хоче розуміти, пізнавати себе, суть свою, суть інших. В таких відсутня мотивація для змін у собі.

Навіть в побуті існує ця проекція, існує вона і в трудових колективах, вона існує і в різних суспільних прошарках спільнот. Активні носії зла не мають спокою, не мають щастя, та до замінників цих відчуттів, цих станів вони отримують злорадство від вкраденого, награбованого, від отриманого силою, обманом. Тому вони такі свої надбання ховають в банках, самі ховаються в замках, спілкуються на сходках, з'їздах, в політичних клубах, в закритих ресторациях, чи на забутих руїнах і в хащах лісових. Звірі-лиходії, одним словом.

Та все ж вони бажають жити красиво і вольяжно. Це їх ідеологія, це їх смисл життя. Тому вони й бажають стати керівниками, президентами, а для цього потрібні гроші. Вони їх здобувають злочинними діями.

А таким потрібна допомога і найперше духовна. Даймо їм шанс при житті пізнати радість і любов, інакше Душа у вбитого знову й знову зі своїм багажем пам'яті прийде тим же асоціальним елементом. А це ж наш брат.

Чи ми здатні сьогодні створювати умови справедливості і доброти? До цього здатна більша частина людства, та приймають ці якості у своє життя значно меншою кількістю. Чимало відважуються публічно бути справедливими і діють по совісті, та не від них і не від умов у своїй малості світ стає кращим і гармонійним, доброзичливим і люблячим, а лиш від вміння приймати ці енергії і здатності змінювати свою поведінку додатковими членами людства. Так, це святі люди, які є в спільноті з означеними енергіями, та в часи неспокою, криз, війн їхніх можливостей замало. Якби ми усвідомлювали більшістю і покладалися в довірі на ці якості при визріванні критичного стану, який визначається практично у кожній державі певними структурами, то ми би запобігали цим кризам і цим масовим вбивствам на війнах.

Сьогодні є багато тих, хто має можливості допомагати таким, є умови із зростаючих економік в деяких державах. Цьому спроможні допомогти розвинуті галузі в кожній державі. Є блоки держав, які здатні приймати запобіжні заходи і допомагають одне одному, та тільки членам цих блоків. Далі ця політична благодійність не поширюється. Такі поділи хоч і є стримуючими факторами, та не можуть бути гарантом для життя в мирі і спокої всьому людству. Ми не здатні зрозуміти простої істини, що все людство на Землі має бути однією родиною і всі мають прийняти за умову життя – доброту, щастя і любов на основі справедливості, щирості і довірі.

Однак по факту політики хочуть зберегти політичну структуру у всіх структурах цієї спільноти. У них своя схема розкрадання державних грошей, хоча це є гроші з примусового стягнення податків з кожного працюючого.

Зазначимо, що в державах, де є велика кількість бідних матеріально і духовно, то це пряме свідчення, що цією державою керують злодії, зрадники. Великі злодії є не від великого тіла, а від великої кількості краденого і, зазвичай, це чиновники і великі керівники держав. Це теж духовно бідні л-юди.

Ось чому ми пишемо і пишемо, просимо і хочемо допомогти, хочемо залишити деякі знання для всіх, щоб ми могли вчитися приймати в мирний час ці позитивні енергії для потреб зі Всесвіту. В часи скрути збільшується і потреба і приймати їх збільшується, бо скрутні часи є результатом збільшення негативних енергій. Тому й збільшуються потреби в позитивних енергіях. І саме збільшення творців позитивних енергій здатна погамувати негативні енергії, розчинити їх в собі, зменшивши їх частку в пропорційності.

Треба визнати, що ми на даний момент досить сильно збідніли духовно при наявному матеріальному забезпеченні. Наші батьки так жили, бо їх так вчили у багатьох поколіннях в минулому. Все ж розчаровуватися не слід і ми сьогодні приречені (хоча в пророцтвах і попереджені) на ці літа сходжень і падінь.

Ми свідомі того, що нікому не дозволено повчати чоловіка у його житті, бо життя, хороше, чи погане, допущено святим Духом нам кожному для духовного розвитку і зростання через очищення і смиренність. Тож, пишучи усі ці слова для пізнання, для свого каяття-змін, а для читача лишаю з любов'ю, як вибір – сприймати, чи приймати. Тут для розуміння ситуації все ж пишу, що кожен має свій життєвий путь і нема потреби страхатися апокаліпсису. Він все одно буде. Та наше розуміння, наші позитивні зміни можуть частково і на століття відстрочувати подібні пророцтва. Тобто нам можливе попущення відстрочки. Ніч же темніша перед світанком завжди тому цей проявлений хаос, страх, байдужість, це зло, жорстокість в людей приходить в апогей і світанок очистить людські єства для відродження дня-справедливості. Це все.

Мабуть на цій книзі закінчу нести писане і казане слово людям. Хіба що попросять, то не відмовлю, бо і я шукав, та мабуть і досвід мав, бо бабця наші не раз розповідала про життя свого брата Мину, який стяжав якості духовні при житті, розказував про роки майбутніх подій на теренах цих і вони відбулися, ніс святе слово до людей і пам'ять живе про нього по сей день.

Добре би було, якби ми навчилися жити в радості і в гармонії з іншими учасниками життя. Бо по факту ми живемо в процесі боротьби з собою, з тим, що є в нашому житті, з іншими, собі подібними, з природою. Весь цей процес ми можемо назвати, як додаткове постійне психічне і фізичне навантаження. Це проявлені навантаження на наш ум, на всі його організаційні процеси по забезпеченню умов для життя. І ми весь час, від зорі до зорі, чимось зайняті, весь час в роботі, чи в імітації роботи, бо нам іще важче займатися одноманітною роботою. Практично весь час в пошуках того, щоб прожити легше. Все інше живе в цій Цілісності сприйняттям життя, як певної миті. Людина ж віддає масу енергій на організацію життя, яке ми можемо назвати виживанням серед усього живого. Ми уже не можемо уявити – як це жити по потребах з наявного.

Та чи питали ми себе: навіщо нам очі, коли ми не бачимо милості Божої; навіщо нам руки, коли ми не можемо в радості жінку, дитину обійняти; навіщо нам ноги, коли нема квітучої, благодатної Землі; навіщо серце і Душа, коли ми не вміємо любити?

Кажуть і пишуть, що колись важко було виживати в примітивній організації умов в природі. Мабуть це одна із побрехеньок, для створення іміджу сучасному життю, бо всі люди мали де жити і не ходили на важку роботу для того, щоб вирощувати продукти харчування, не треба було заробляти важко гроші, щоб збудувати дім, а їли те, що могли зібрати – дари природи. Це були ягоди, насіння, коріння, плоди.

Жили в землянках, печерах. І це теж міф, бо з попередньої цивілізації залишилися й ці люди для нової цивілізації і залишилася певна частина природи, були залишки житла, залишки сучасних космодромів, звідки люди літали по планеті і на інші планети, де теж було життя. Є наявні свідчення в артефактах про наявні в ті часи високорозвинутих технологій. Так, вони припинили діяльність, бо відсутні були виробники електроенергії. У своїй злобі попередня цивілізація винищила все своїм злом і глупотою. Та все жили збиральництвом, здобували певну їжу полюванням, обробляли землю підручними засобами, бо були збережені певні знаряддя праці, яких уже ця спільнота не мала можливості виготовляти.

Жили – ні тобі стресів, ні тобі фізичних навантажень. Вони жили і гралися життям, а сьогодні організація життя вижимає з нас усі життєві енергії. Я не буду перераховувати все те, що сучасна людина робить, навіть при перерозподілі у професійній придатності із застосуванням додаткових механізмів, двигунів, інших джерел енергії, щоб створити приємлимі умови для життя основною масою людства. Інша менша частина живе у величезних надлишках. Для прикладу, якщо всіх вибрити, поголити, чи дати можливість відростити бороди, вимити, зняти макіяж і поставити все місто голяка в один ряд, то відмінності того, хто живе з мінімального і той, хто живе з надлишку і не визначиш. Чоловік, як чоловік. Жінка, як жінка. Розумних, мудрих не так багато в обох цих соціальних прошарках, та колись прислухалися до порад таких, а сьогодні їх цураються, не приймають їх в кагорту керівників, бо, нібито, непередбачувані.

Хоча й тепер ще є племена, які можуть жити без одягу, без сучасного житла і вони здатні в природі жити. Це ж їх Рід живе оці шість з лишком тисяч літ, чи є й інші версії. Не пише історії, не їздить на авто. І дурістю не назвеш і до колишнього не повернеш за умовами життя. Та духовні якості залишилися незмінними, хоча біля них крутяться лицеміри, брехуни, та чесні люблять життя, а лицеміри постійно бояться за життя і в кишенях носять ножі.

Так, раніше ми в природи брали по потребі, тобто те, щоб інколи й вижити. Та й тепер ми усе беремо від природи, і навіть більше, беремо в собі подібних готовою продукцією обманом, силою, статусом. Так були періоди непередбачувані і людям приходилося сутужно, дехто з голоду, холоду помирав, та хіба такого сьогодні нема? Є, і навіть у процентному відношенні хворих і померлих набагато більше ніж колись. На планеті війна є постійним явищем, подумаймо: скільки людей гине від ДТП, та й серед живих є половина психічно неврівноважених. Зазвичай, це люди, які користуються будь якими способами для задоволення своїх бажань, бо це явно засвідчує про їх психічну недугу.

Тому по факту, як і раніш, є більша частина шукаючих свідомо путь до джерел життя і та ж кількісно дбаючих і оберігаючих ці джерела. Таких було і є на Землі біля двох мільйонів. В часи криз, катаклізмів, війн їх число меншає, в часи розвитку спільнот більшає. Та саме така кількість людства здатна забезпечувати певну рівновагу між позитивними і негативними енергіями в цій спільноті.

Така ця істина проста – жити одним днем. Прожив гідно, творчо з можливостей працював, нікому не помішав, зумів поїсти і в спокої відпочити, то саме цими діями ми накопичуємо достатньо енергій для життя в наступному дні і навіть більше, бо частина цих енергій іде в родові джерела для дітей і немічних старих. Певна частина енергій чоловіка йде в океан позитивних енергій Всесвіту. Він і є гарантом у забезпеченні енергіями життя в скрутні часи, і він є гарантом сформованих умов для життя. Часто в цих умовах балуються поганці. В них навіть нема ума подумати про те, чого їм, вбивцям, брехунам, злодіям, осудникам вдається виживати. А Цілісність життя і забезпечується енергіями життя саме зі створених умов Всесвітом. Про це говорять інколи – це БОГ святий до таких милостивий, тобто дає наступний день для обмірковування помилок своїх, для їх виправлення. Це ж добре. Це шанс і таким вийти на путь, яким до святого Духа йдуть,тобто ми, кожна жива істота, посилає свої позитивні енергії до всесвітнього джерела позитивних енергій.

Ось по такій схемі мали би вибудовуватися взаємовідносини в середовищі людськім. Для розуміння суті й змісту розглянемо ці два ключові слова, які ми застосовуємо в житті при організації своєї діяльності, при вибудові свого спілкування в різні періоди духовного розвитку – це взаємини і взаємовідносини.

В-за-є-ми-ни, де “в” і “за” визначають напрямок поширення позитивних енергій, чи їх прийняття; “є”, як буття, як свідчення присутності БОГа-Життя (божественного в цьому єстві(у єднанні Духа, Душі, Ума і Тіла); “ми”, як маленьке джерело у своєму єстві, як джерело цілісності і гармонійності чоловіка і Всесвіту; “ни”, як дія, як давання – на. Дії у взаєминах будуються на справедливості, довірі, доброті і любові з відома(свідомо) дому-джерела позитивних енергій у Всесвіті, то так і з родовими, і з наявними у собі. Це творящі енергії нашого життя. Життя – святиня і своєю присутністю життям ми і маємо турбуватися про творення якостей життя, щоб воно кожне єство наповняло Благодаттю, Благоговінням, Богозамилуванням і Благодарінням з любов’ю і в радості.

В-за-є-мо-від-н-ос-и-ни, де “взає-мо” (власницька, особиста дія – людини з людиною, людьми, іншими учасниками життя; дія з всесвітніми енергіями в тій суті і змісту, як написано вище. Однак “мо” тут іде уже як позиція суспільного індивіда і її вибираючого ума, як мо-жливість повної, можливої дії, або взагалі і бездія): “від-н-ос-и”, як дія від “ос” особистості, яка організовує своє життя з позиції навченого суспільством ума для виживання і ми в таких діях несемо від себе-ос-обистості –“ни”, як на, як давання тих енергій, які і влаштовують наш ум і тіло. Це не проголошені, чи проголошені дії по суспільних нормах поведінки, по суспільній моралі, чи його аморальності в наявних ідеологіях, релігійних традиціях, законах. Тут ми себе становимо в центр діяльності до всіх і до Всесвіту з наявних можливостей, а то й через усі зусилля і такий свій світогляд несемо, насильно нав’язуємо енергетично в діях іншим, застосовуючи лицемірство, гординю, гнів, брехню, осуди, зради, улесливість, насилля, жорстокість в емоціях, в корисливих діях тільки для своїх вигод і цілей. Тому у таких взаємовідносинах переважають негативні енергії, а такі є їх маленьким наплоджувачем. Такі активно беруть негативні енергії зі Всесвіту. Їх не мучать докори сумління, не турбує совість. Вони хочуть вчинити так, чи інак будь яким способом, часто ігноруючи інтересами інших, життями інших. Це л-юди руйнівники своїх духовних начал, це понищувачі позитивних енергій, це вбивці словом і наяву.

Так іще є, бо ми не спізнали азів життя роду чоловіка; ми не розуміємо ще своєї ролі в суті життєвих просторів; не вміємо вчитися творити життя. Ми даємо річній дитині книгу і вона не знає, що з нею робити, бо не вміє читати і іще не виросла по віку, коли вона почне сприймати світ і постане перед проблемами, коли їй уже захочеться самій щось мати. Щоб мати, то потрібні знання. Її ж потреби поки задовольняє батько й мати.

Творець-Дух святий живим БОГом нас веде. Прислухаймося до Його підказок, будьмо спостережливими і живімо по совісті, то саме в таких діях ми здатні зменшити ці строки страждань.

Сьогодні на цілих півтора століття проявилася нам ця гниль, щоб ми страждали, відчували, спостерігали результати нашої недбалості, нашої байдужості до основ життя. Важко, важко людство настановити і про це свідчить минувшина. Лиш страждання Душі при тих болях, бідах, в яких опиняємося ми, людство все ж

повертає голову й ум до Отця-Творця-святого Духа. Спом'янімо всі, яку пророчу місію Ісус Христос ніс, віддавши в літа молоді життя своє, та лиш через п'ятсот літ людство прийняло Його повчання. Та спом'янімо й тих апостолів Його, сподвижників Духа святого, які таємно несли Його слова до всіх. Часто зазнавали вони знущань, часто голодними були. Та й не забудьмо, що в печерах вони в основному жили, а люд боявся, та все ж відважні були і Духом святим відомі збиралися в печерах і ці зерна життя леліяли, ростили як могли. Дякуймо за їх труди!

Не легко буде й тепер ці зерна Знань вирощувати у собі, знаючи, що їх засівати слід, збирати врожаї і знову засівати…, бо кожен засів збільшує число тих, хто святого БОГа любить, кого Дух святий голубить.

Коли ми живемо певною спільнотою, яка уже має досвід життя і відповідні орієнтири, то в ній і навчаємося визначати свої орієнтири того, як ми будуватимемо своє життя. Тут проявлена мудрість у взаєминах між людьми.

Ось так хитаючись між позитивом і негативом, ми і приймаємо з милості БОГа підказки в діях інших і зі своїх певних позитивних прикладів для наслідування, або знову й знову зваблюємося з подачі Духа темного до нових зваб: обманів, крадіжок, осудів, зрад. Так, це легше вкрасти мішок зерна в сусіда за якусь годину-дві, ніж надбати його самому протягом року в поті чола свого.

Тож схиляючись умом до легкоти, зваб, то хочемо взяти від всецілого життя побільше і водночас не даючи, майже, нічого для нього. Воно ж бо і є цим БОГом, є цією святістю, якому ми вдячні своїм життям і цим умовам в яких і пізнаємо добро і зло, пізнаємо любов і ненависть. Та знаймо люди, знаймо всі, що наше життя досить малесеньке у Всесвіті. Ми ж бо не бачимо ангелів і не бачимо потоків позитивних, чи негативних енергій, а Всесвіт бачить, чує, відчуває нашу малість, постійно турбується про все живе в окремості і за все коло Життя. Він попускає наші негідні вчинки і не має зла на наші помилки і терпляче веде в житті аж до смерті тіла. Навіть Дух темний старається звабити нас лестощами, лагідно і даючи відчуття задоволення від того, що ми щось вкрали і нас не спіймали. Ось така дурість у нас є. Ми не розуміємо, що Всевишньому відоме все. Все ж чекаємо, що нам при біді допоможе Бог і люди. Чого так? Чого ми не навчаємося пізнавати свою біль і негаразди? Вони ж бо по суті є іспити, є способом перевірки на духовну зрілість єства. Хай це речення буде кожному для роздумів і можливо це допоможе дивитися на свій стиль життя, на світ в цілому по іншому. Фактично світ наповнений величезною кількістю позитиву в доброті і любові. Там є з чого брати приклад для життя.

Нам потрібно вчитися духовного. Ми не вміємо вчитися в життя, коли не можемо навіть при біді розібратися в тому, чого з нами так сталося. Ми в цьому суспільстві втратили неписану школу, яка давала в кожне село, місто такого чоловіка, що міг мудро і вміло вести громаду на духовні стежки; ми втратили вміння і розуміння того, що ми сьогодні страждаємо. Страждає вся спільнота, бо ми втратили здатність і вміння вирощувати у своєму середовищі велику кількість позитивних енергій. Саме на них виростають духівники, саме на них виростають праведники, просвітлені старці-святі, які є духовними наставниками, духовними орієнтирами в житті. Без таких вчителів ми духовно не зростаємо і не розвиваємося. Ми боїмося БОГа, а чого ж ми боїмося Життя, бо саме ці два слова мають одну суть і зміст; ми боїмося Духа святого, а чого так, ми ж маємо розуміти, що кожен, будучи живим є

фактично виробником позитивних енергій (в даному прикладі). Тобто люди є теж тією творчою і рушійною енергією у Всесвіті.

Хоча ми й не хочемо шукати путі, яким ми можемо сміливо йти в лоно Духа святого, позбавляючись на віки від повернення Душі в фізичне тіло. Нас влаштовують зваби і це організовує наш ди-я-вол (друга-моя-воля) під музику підступного сатани. Ось чому наші батьки і вчать нас так жити, бо не знають життя у раю. Вони думають, що гроші, штани, машини, дачі, наркотики, плотські втіхи дають відчуття повноти життя. Це все гниль суспільства, воно гниє і гниє в кожному із нас, напухаючи. Ось звідки це відчуття повноти, заповненості життєвого простору, та все ж негативними енергіями.

Від страху і злоби ми стали глухі і сліпі. Тому ми говоримо про темінь і пустоту в умі, втративши дар бачити промінь сонця з гори, бачити промінь свічі із Душі, втратили можливість відчувати теплоту серця. Саме це засвідчує про початок руйнації життя на Землі.

Та можливість іще є і ця можливість проявлена в людей, їх здатністю усвідомлювати свою діяльність. Ми маємо узріти визрілу небезпеку і зробити все, щоб зберегти те чисте і святе, яке і є умовою відродження справедливості, щирості і доброти з любов'ю і в радості. Бо тільки ці енергії життя і є здатними і є умовою того – бути нам, людям, продовжувачами Роду чоловіка в цьому проявленому житті дерев, трави, води, повітрі, сонці в такому єднанні і взаємодії на планеті і у Всесвіті; бути тим джерелом енергій, які відродять рух в тих якостях, які ми отримали від Творця в собі.

Так збираються енергії позитивні, святі і вони несуться Духом святим по Великому Промислу Творця туди і до тих, хто починає змінюватися і цю мить з'єднання люди називають прозрінням, осяянням, просвітленням у дійсному відчутті їх прийняття, які окрилюють Душу, ум, тіло; які змінюють нашу психіку, поведінку; додають нам моці, сил; розширюють можливості і змінюють світогляд. Тепер їм належить у своїй місії новій бути руками і умом БОГа святого-Духа святого серед усіх, хто до Роду чоловіка належить у тій відповідальності новій за все і вся, що несе у собі життя. Такі є милостивими, турботливими, справедливими до всіх. Вони пізнали любов Всесвіту, пізнали любов БОГа, Його суть і зміст; вони відчули присутність у собі Духа святого.

Так, їм важче нести цю новину у собі, та з часом вони більше відкриються Всесвіту і він допоможе нести цю ношу спільно. Саме на таких зріють якості життя, саме такі є апостолами правди і добра серед спільноти. Вони є вчителі словом, ділом, присутністю для всіх у світі. Бо мудрість, справедливість, доброта, любов наповнили їх єство і вони здатні щиро ділитися ними зі всіма. Ось це все заради чого потрібно жити. Ось це все, що дає можливість щасливо жити.

Це прекрасно, бо такі прийняття цих позитивних якостей в життя засвідчує, що, навіть, наші перші спроби вийти на путі духовних пізнань, до духовного дозрівання є зі стану нашого єства. Так, плід цього є результат помислів, слів і дій наших.

Ми маємо самі докласти певних зусиль. У нас є руки, ноги, ум, серце, очі, вуха, які ми маємо з народження. То застосовуймо їх саме для того, щоб не робити помилок, а активно допомагаймо нашому єству вийти на путь пізнання значимості духовного зростання при житті.

Подумаймо про це, бо фактично для цього ми і прийшли життям у цей світ. Так ми вирощуємо пшеницю, бульбу, буряки, моркву і все це поїдаємо. Так є щодня у році і протягом життя. Що ж залишається після таких дій? Ми маємо фізичну силу, здатність міркувати, рости і займаємося широким колом дій, щоб створити умови жити в теплі і спокої. Ми залишаємо виділення, на які не хочемо дивитися…

А що ж надбаваємо при житті з духовних якостей? Так, теплоту взаємин, щирість і довіру, радість, доброту, щастя і любов, вміння бачити позитив у всьому. Це здатність допомогти, вміння не пройти поряд чужої біди, нікого не огорчити, чи засмутити, не обманути, не зрадити, не прогнівити, не осудити, не бути байдужим до життя, бо воно потребує доброти і любові.

То чи з розумінням і спрямовано займаємося цим? Хліб їмо щодня, п'ємо воду, дихаємо, отримуємо світло і тепло від сонця щомиті і щодня. Малу толіку нашої участі маємо в цих діях і ми, бо їжу нам вирощує матінка земля, воду прісну беремо з криниці, чи з джерела, а створюється вона взагалі без нашої участі. Так і дію сонця і повітря ми приймаємо і споживаємо завдяки турботі Творця. Нам би навчитися не пошкоджувати ці подарунки, не руйнувати, не знищувати безвідповідально. Можна сказати, що ми є тут для цього присутні і споживаємо, і руйнуємо, і знищуємо. Та хтось же додає і додає нам ось так безкорисно ці енергії життя і не вимагає від нас дій, подяк.

То зрозуміймо ми суть свою, що чоловік, який свідомо (з відома Творця) є Його подобою, тобто подібний до Нього і є придатним до творіння позитивних основ життя. Чоловік є потенційним носієм і творцем позитивних і негативних енергій. Якщо він живе як тварина, то він більше подібний до звіра і тому він ходить у своєму незнанні по стежках серед хащів всецілого життя. З цього хаосу життя і виріс духовно свідомий чоловік. Ці стежини ховає звір, пізнавший же чоловік істинно бачить путь духовного зростання. Так, бачить лише він один з усіх смертних тілом.

Та живе чоловік не в хащах природи, а живе в хащах, смутах і в безлічі проявлених негативних енергій. Тому образ чоловіка, як свідчення походження його бути співтворцем позитивних енергій в цій Цілісності життя ізначально на Творця є присутнім від створення світу. Однак поведінка чоловіка змінилася і саме за його діями чоловіка тепер називають за діями – л-юдиною. Тобто вона є активним наплоджувачем негативних енергій в цьому образі чоловіка.

Бути чоловіком, то це все свідоме життя, чи тисячі життів людина тягнеться до духовних начал, як усе в природі тягнеться до сонця. Навіть деякі ситуації, обставини не кожна людина і навіть та, яка уже пізнала смак духовних крихт при житті, то інколи не витримує і падає Духом, тобто знову веде негідний для чоловіка спосіб життя. Та все ж милість святого БОГа-Духа святого проявляється постійно і кожен ствердить при житті, що пізнав ту приємність, пізнав смак правди, довіри, милосердя, доброти, радості, щастя, любові.

В тварині, в дереві, в рослині, в пісчині є життя, та з такого життя нема путі свідомого до життя, навіть, людині. Не перескочити з одного в інше. Так і людина не перескочить свідомістю, а лише при її допомозі здатна вчитися змінюватися і тоді вона при прийнятті у свої дії справедливості, щирості, радості, доброти, любові формує той образ і подобу Творця. В такому стані вона уже є в путі духовних творчих дій. В цьому путі, в цих життях чоловік уже кожним приходом Душі несе збережені нею надбання з попередніх життів. Так і в природі з одного виду не перескочити образом-зліпком ізначальним в інший вид. Ми, все живе, рухаємося

життями від простих проявів життя до таких, які присущі людині, чи чоловіку. Цей рух і є рух в діях прояву, в пізнаннях своєї краси, своєю самовіддачею життями для життя інших істот в цьому енергетичному сходженні до усвідомлених дій ми проходимо мільярди років-літ. Тому не у швидкості руху Всесвіт чекає нас, а в якостях дій – чесних і справедливих, які наповнені енергіями доброти і любові. Дій постійних і бажано усвідомлених на той орієнтир, що стверджує нас в духовних якостях.

Ось на такому розумінні БОГа в поєднанні світлих і темних духів-рухів, як руху позитивних і негативних енергій ми, люди, маємо можливість всі бути чоловіком, бути богочоловіком. Далі рух енергій життя проявляється позитивними енергіями і уже не присутністю в тілі чоловіка, а тією благодатною невидимістю, як частиною в океані позитивних енергій Всесвіту Духом святим в Домі Отця-Творця-святого Духа.

Хай таке розуміння спонукає нас до міркувань про очищення, про можливість долучитися для творіння Божественного, тобто творіння якісних основ життя для Роду чоловіка. Такі сподвижники Духа святого є Богозамилувані, Боголюлячими і вони розуміють, що маємо почати зі слова. Розмірковуймо самі, в гурті, с-по-відаймо-ся, очищаймо-ся, бо саме таких дій жде від нас Творець. Відкриваймося собою для єднання з позитивними енергіями Всесвіту. Тоді ми відчуємо їх допомогу, тоді ми відчуємо присутність Духа святого у нашому житті. Саме в такому стані ми є усвідомленими до активного творення позитивних енергій. Ця легкота, радість, наснага жити і любити в діях зміцнює довіру до вас, люди. Відчуйте і ви у собі Божественне начало.

Якщо ми так діятимемо, то ми у своєму життєвому просторі збільшуватимемо кількість цих позитивних енергій, то так ми долучимося до створення умов для кращого життя дітям, близьким і тим, хто живе і діє в цих творчих енергетичних просторах… А це ж не мало – це вся поверхня планети з усіма, хто має у собі ознаки життя. Ми ж хочемо щастя? Скажіть тихенько у собі, а потім вголос заспівайте славу життю.

Любо, любо браття жить, коли у всіх днях щастям життя бурлить!

А далі долучаймося усі до чистоти мислення, до мудрості у словах, до творчих дій і милосердя! Зробімо одну хорошу справу таємно, потім другу і хай їх буде три, а потім замри і спостерігай за думками у собі… А він скаже: “Молодець!”

Продовжуй далі йти і радість людям нести, бо сам спізнав її і поділися з жінкою-чоловіком, із дітьми, чи з батьками. Якщо порадіють, то засвідчать те, що цю якість вони давно бачили в тебе. Та коли осудять, то не гарячкуй, бо ти вже апостол-учень для них, а вони ще не прийшли Духом у цю школу життя, щоб навчатися в тебе. Вони прийдуть, бо ти записав їх уже до цієї школи, бо вони твоя опора, твоє духовне джерело і отак на вихідних очищайте його і все навколо. То сусід, чи подорожній зайде, бо його сюди, до вас, Дух святий приведе. Ви це відчуєте. Отакі путі є при житті.

Саме сім’я, родина, народи (їх залишки з якостями життя іще є наявними у селах і невеличких містечках) здатні накопичувати благодатні енергії життя вчинками саме на основах справедливості і милосердя. Шанують ці якості святі вони. І це радує. То і ми навчаймося так жити і так любити це життя. Саме такі давні дії ощасливлять нас, саме такі дії витіснятимуть з наших життів лицемірство, несправедливість і інше

зло. Знаймо, що саме такі негативні вчинки спричиняють кризи, війни. Для чого вони нам? Ото ж бо!

Навчаймося жити так, щоб ми забули про них, а знали усе позитивне і вміло навчалися таких дій в інших, чи й самі би були прикладом для наслідування з покоління в покоління.

Інші учасники життя живуть і діють по усталеному Великому Замислу Творця. То гідно приймімо цю Його довіру нам з розумінням, що наша доля, наш спосіб життя ми здатні формувати самі з благословіння Духа святого. Сьогодні в Цілісності є криза і її вчинила людина. Її має виправити вона, тобто ми всі.

Путь відновлення давно забутих істин потребує в нині живучих певних змін у собі, у своїй поведінці, у своєму способі життя, починаючи з очищення тих подій з минувшини і в цьому дні настільки глибоко у віки, наскільки спроможні умом ми пізнавати основи життя пошарово того, що лишила нам пам'ять людська. Починаймо змінюватися у нових думках, словах і в життєвих наших діях від днів сьогоднішніх до відтворення джерел життя.

Та все ж скажемо істину святу, бо ізначально Творець подбав про все. Ми є живі, у нас є всі найкращі умови, щоб почати діяти зі справедливості, творити доброту з любов'ю і благоговінням і змінювати свою поведінку. Починаймо з посильних дрібниць і лиш тоді нам відкриється той Божий путь, яким ми, ідучи, пізнаємо Благодать святу.

Чоловік у Житті йде сам, лишаючи сліди своїми діями в тих, чи інших ситуаціях, а Творець дав йому все і на все життя для цієї подорожі цьому пілігриму-пошуковцю. Оточуюче середовище сприяє цьому, коли він зрозуміє свій путь. Бо фактично наслідки його діяльності засвідчують про якість і повноту життєвих днів і років.

Ні святий, ні психолог силою не поверне людину на путь Духовності, чи на путь злодіянь. Цей процес відбудеться лиш тоді, коли людина буде готова до цього, бо вона з цими задатками приходить у життя – воля вибору і з талантом бути творцем, чи піти у своєму безпам’ятстві до іще більших випробувань.

Однак суспільство майже всіх ламає, змушуючи прийняти той спосіб життя, який викладений в ідеології, в суспільній моралі, в суспільних звичаєвих, чи релігійних традиціях, як і в тих нормочинах, в писаних і не писаних законах і канонах в даній спільноті і в межах означених кордонами. Однак це все і є основою непроголошеного суспільного договору, яким визначена статусність чоловіка, громадянина, людини, чи фізичної особи і його взаємовідносини з усіма і кожним в окремості. Такий договір фактично захищає інтереси панівної верхівки таких держав і їх прихильників на місцях. Тому на цьому тлі ми не можемо говорити про вільність дій при виборі свого путі, чи про індивідуальне визначення способу життя такими учасниками, яких пафосно називають рівними між собою і що вони по образу і подобі є схожими на Творця Всесвіту. Так не є. Статусність визначається посадами і кількістю грошей, а відповідно цим визначаються їх можливості проявляти по всьому світу своє гниле нутро, яке таким стало із наявних в них негативних енергій, які майже всі виросли у них із корисливості їх дій.

Коли чоловік-людина починає розуміти свою цілісність єства в поєднанні душі, ума і тіла, як подорож до духовності, то вона уже є в путі і провідником у ньому є Душа з певною програмою поведінки для ума і тіла в поетапній зміні новими

енергіями, які своєю частинкою на цьому відрізку путі теж мають свою програму, карму, долю. Ми ці відрізки називаємо життям, життям від народження тіла до його смерті. З тілом одночасно йде й ум. Зазначимо, що тіло є дім, храм для ума і Душі. Після смерті тіла Душа покидає, чи її забирають на певний термін, який здатен зменшуватися в залежності від нашої не хорошої поведінки, тобто від стану розвитку нашого ума. Ум же є організатором і розпорядником всіх дій тіла на все життя. Він може розвиватися, рости духовно, коли живе по со-вісті з Душею, або може закривати Душу і вона є закритою для духовного зв'язку зі всесвітнім Духом святим. Ось так Душа з тіла в тіло переміщається і в кожному житті приймає попередні надбання духовні. Це її спільні надбання при допомозі ума і тіла. Так вона поступово еволюційно росте і розвивається завдяки уму, якому допомагає тіло в цій місії духовного розвитку.

Проявлені дії такого чоловіка, який почав позитивні зміни при житті і в його житті залишилися істинні якості Божественного. Відповідно в нього міняється світогляд на речі і події. Ми фактично відкрилися своїм духовним центром (Душею) для взаємодії з потоками позитивних енергій Всесвіту і вже знаходимося в стані сприйняття і прийняття Божественного у всьому, що появляється на нашому путі.

Знаймо, що лиш доторкнувшись енергіями своїми у проявленній доброті, щирому слові, ласці, допомозі потребуючому, то ми з'єднуємося з їх енергетичними потоками, полями і саме на такому рівні проходить обмін, насичення і цей процес називається здатністю прийняття.

Так ми засвідчуємо, що змінили трошки світ. Та насправді це змінилися ми, а таке бачення, чуття і відчуття є прямим відображенням нашого єства, яке відображене ефектом дзеркала при споглядданні на суспільство і природу в їх проявах, діях. Світ яким був, таким і лишився. От коли єднаються такі енергії і починає рости їх кількість і якість, то саме це дійсно змінює світогляди в багатьох; змінює самоорганізацію взаємин людини з суспільством, людини з природою і навпаки. Такі зміни здатні очищувати Духовність людства і відновлювати якості життя для багатьох. Це і є нові умови, це і є умовою в продовженні еволюції духа людини її позитивними поступами.

Тому таке розуміння множинності нашою присутністю тут, у прив'язці до життів, мотивує наші мрії і надії до формування думок, почуттів і вчинків свідомо. Ми починаємо усвідомлювати суть і зміст життя, його сенс. Так ми починаємо вчитися усвідомлено діяти в різних життєвих ситуаціях. Це будуть спроби, вдачі, помилки і досвід. І досить є чудово, що саме перші позитивні результати дають нам впевненості і довіру, що ми можемо. Можемо змінювати свій стиль життя.

Початок усвідомлених дій людини фактично засвідчує це єство, як боголюдину. Свідомий чоловік починає більш розважливо, відповідально і мудро вибудовувати своє життя, свій стиль поведінки; по іншому сприймає подразники, які зустрічаються йому в різних життєвих ситуаціях. Зазвичай це є іспитові миті в помилках-гріхах і коли ми вміємо їх розуміти, то виходять і свідомі рішення. Наші усвідомлені дії є пропуском в прекрасне майбуття, бо такі не прив'язують себе при житті до матеріального світу і до поведінки людства, його ідеологій. Це хороша умова духовного розвитку Душі, та і єства при житті. В такої людини менше планів і якихось бажань-мети в голові, бо її уже веде Душа. Приземлений смисл життя є стан мудрості і щастя. Смислове наповнення життя чоловіка лежить в розумінні своєї божественної природи і свого кінцевого єднання з Духом святим. Це і є поверненням

в дім Отця-Творця, коли Душа не повертається в тіло, окрім окремих випадків; коли є потреба людства на допомогу в духовному відродженні.

Однак робити перші дії свідомо ми і навчаємося з тих наших мрій і надій. І як це все таки прекрасно – мріяти і навчатися здійснювати ці мрії. Саме в такому стані ми починаємо бачити свої можливості, чи їх відсутність; починаємо помічати, що мрії нам часто допомагають здійснити енергії Всесвіту. Ось тут ми знаходимо опору, чи майданчик розуміння присутності вищих духовних енергій; розуміння значимості нашої здатності творити духовні якості життя. Для творення їх потрібна наша чистота, щирість, справедливість, доброта і любов, а інше уже легше приходить в процес реалізації мрій. Все духовне просте. БОГ легко приймає нас до таких дій. Однак нам часто шкодить те, що суспільство нас тримає в стані страху і ми з недовірою ставимося до цих невидимих безплотних помічників. Нас вчать, що життя – це є постійна боротьба. По друге, ми з такими сумнівами все ж починаємо шукати способи і методи здійснення мрій: і часто хибних, і часто негідних, наповнених лицемірством, злими діями і цим ще щільніше закриваємо свого провідника в житті – Душу, а в результаті здійснена мрія не принесла радості, або виявилася непотрібною і навіть шкідливою. Тому маємо знати це.

Ось чому ми запрошуємо мріяти і вірити, що мрію можна здійснити. Це наш шанс побачити початок путі до Духа святого, до тих всесвітніх потоків позитивних енергій.

Практично ті, хто мріє і планує щось у житті є мудрим і в додачу вони мають ту просту впевненість в завтрашньому дні. Ця впевненість дозволяє волю дій, дозволяє ризикувати, підвищує активність людини і є, нібито, генератором, який виробляє додаткові сили, приймає потрібні знання і цим розширює коло, наповнюючи його позитивними енергіями.

Ми знаємо всі, що для їжі потрібна ложка, яку потрібно мати, потім піти взяти підійти до стола і благословитися для споживання, як навчала мати: беремо ложечку в праву руку між такі то пальці, стискаємо, а потім в миску опускаємо, почерпнувши юшки запашної, несемо її в рот. Смакуємо, насичуємо енергіями тіло для життя, а ця насолода і насичення дають те задоволення, яке у простори летить, бо це і є та невидима духовна енергій подяки. Це цілий процес щодня в певній періодичності (сніданок, обід, вечеря) – і так усе життя. Працелюбні і творчі з нас здатні будувати повноцінне життя на ниві матеріального облаштування. В них є здатність до застосування в праці любові, бо саме вкладаючи її в цей творчий процес, ми і відкриваємо себе для прийняття. Через певний час саме здатність прийняття налаштовує нас на віддачу. Ми готові дарувати іншим, допомагати іншим, бо в нас появляються надлишки. На отримання цих надлишків ми і отримали енергетичне наповнення за допомогу потребуючим її. Це помічає наш егоїстичний ум, та коли ми прийняли любов і добродіяння у свої дії, то ум відходить в сторону, а відкривається Душа для організації нашого зміненого способу життя. Ум не сидить на місці. Він не може сидіти і тоді йде служити Душі, виконувати її вказівки. Це і є початок змін своєї поведінки. Ми уже приймаємо свідомі рішення. Ці дії і засвідчують про те, що ми скоро почнемо шукати путь для духовного зростання. Ум наш досить помічний у цей період нашого дозрівання.

Та і на цьому путі ми знаємо лиш свої думки, мрії, надії, можливості і то лиш частково. Та, насправді, чи так навколо нас так повно подібних нам мрійників, чи уже

багато зневірених? Однак інколи в житті ми спалахуємо інтересом до життя. Нас охоплює радість, у нас зростає відчуття наявності любові до всього і вся в кого вселився Дух святий життям. Так відбувається з нами тоді, коли ми зустрічаємо собі подібних. Це щастя. В такому житті нам легко жити. Ми радіємо успіхам і хорошим подіям в інших. У нас приємно щемить серце, коли молода людина допомагає старенькій людині перейти вулицю. Як приємно відчувати теплоту, яка від серця йде, коли дивишся на тих закоханих молодих, а окреме слово і про старих, коли вони стоять і тримаються за руки, чи інколи цілуються в губи, чи в щоку, або, сидячи на лавці, тихо бесіду ведуть, повертаючи головами одне до одного і дивляться у вічі. Мабуть звіряють і стверджують щирість і любов між собою. Так мило є в Душі і цим уже навчаєшся і собі. Таких моментів багато у житті. Та порадіємо і ми за себе, коли ми маємо можливість допомагати потребуючим, коли маємо можливість подарувати кошти, одяг, матеріали при біді, коли замерзаючій людині піднесемо філіжанку чаю, чи кави. Не треба спеціально шукати такі ситуації, бо ноги нас приведуть до цього місця в потрібну мить при нашій готовності до таких дій. Так, це засвідчить про нашу зрілість. Тому дякуймо Всевишньому за такі можливості. Мабуть у цьому весь життєвий смисл? А ми скажемо ствердно про це, бо ми бачимо такі дії в інших свої можливості, свою готовність до таких дій. Саме так. Себе і не залежно від того в яких ситуаціях – позитивних, чи негативних. Порадіймо в обох випадках. Перші з радістю і подякою; другі з подякою, за напоминання нам, що настав час вчитися спостережливості і нам потрібно змінитися. Всевишній так зосереджує нашу увагу на потребу до змін. Він уже знає про нашу готовність, та ум іще стримує. Не біймося осуду зі сторони, бо він від сатани, а прислухаймося до серця і воно скаже завжди: “Допоможи!”

Знаймо про це всі. Бо інші і є тим дзеркалом в якому ми бачимо віддзеркалене своє єство – як в словах, то так і в діях.

Добре у житті, коли у нас є мрії і надії, коли є можливість для їх реалізації, коли вони будуть здійснені. Ми їх чекаємо, щось робимо для їх здійснення і коли вони приходять, нібито, раніше, то як це чудово. Ми радіємо фактам, подіям.

Та, коли ми чекаємо їх здійснення занадто довго, то чогось життя стає рутиною, і в нас починають зароджуватися думки, що вони не будуть здійснені ніколи. Ми тоді втрачаємо довіру до життя і до всього.

Все ж ми ширше подивимося на роль мрій, планів, надій у нашому житті. Бо саме вони здатні бачити світ глибше і ширше; бо саме вони дозволяють побачити в собі можливості до змін. Чи так є? Так є!

Саме ствердження засвідчує, що багато з нас у житті мріяли і мріють. Багато ствердять через літа, що саме в періоди мрій і планувань ми були найбільш активними і саме в ці періоди ми закладаємо основу в матеріальне забезпечення собі, сім’ї ті дії; отримуємо ті думки у мрії, які потім дивують нас тими мудрими і довговічними результатами наших дій. Ми радіємо своїм звершенням. То подякуймо при такій думці і Всевишньому, бо це Він невидимо тоді нам допоміг у прийнятті потрібних рішень.

Ми в такі моменти усвідомлюємо, що це наше нове бачення життя, нове бачення дій, предметів, ситуацій, їх учасників. Це і є зміни, це і є прояв у собі істинності божественного. Ми в такому стані є відновлювачами давно забутих істин

життя. Це і є свідченням проявляння подоби Творця в діяльності людини, як творчого будівника життя.

Ось так свого часу Він створив цей Всесвіт і він функціонує, діє, живе так уже мільярди літ.

Тому така риса в чоловіка, як здатність дивитися і бачити завтрашній день так добре мотивує його до дій. Кожен засвідчить в такому стані своє перше здивування зразу, чи через літа – де бралися вміння, знання, сила і все інше?

Так, мрії мають бути обґрунтованими і матеріалізовані в образному баченні результатів на певних знаннях, на певному досвіді, на фізичних і фінансових своїх можливостях. По факту ми в основу мрій вкладаємо будівничі, творчі задатки (талант) при формуванні плану, набору і кількісні розрахунки на матеріали. Навіть наші пошуки всього для отримання результату уже є частиною цієї цілісної молитви, бо ми плануємо будувати щось потрібне і хороше; починається пошук матеріалів, помічників, підбираємо час для підготовки і виконання певних частин загального проекту. Коли ці плани є із життєвих потреб і складаються на основі чесних складників, то тоді в поміч приходять енергії Всесвіту. Така спільна реалізація мрій і є процесом творення позитивних енергій. Тому такі мрійники визначили правильний напрямок у своєму житті. Коли цей досвід буде стилем життя, то це і є можливість бути свідомим співучасником у вибудові дійсно справедливої спільноти, у вибудові тих гармонійних взаємин між людьми, де життя буде пріоритетом і саме ці енергії витіснять зло. Це прекрасно!

Основна маса мріючих – це ті вісімдесят процентів усієї світової спільноти, яких класифікують дослідники, як пристрасних до життя. Вони люблять життя, та ще не всі вміють жити і дійсно радіти тій здатності життя любити. Саме з цієї маси мрійників і виростають умами свідомі і люблячі; саме з їх середовища виростають мудрі, дбайливі газди і правителі, свідомі учасники спільноти, просвітлені, прозрівші, духівники, святі.

Свідомі вже не мріють, бо вони постійно відкриті Всесвіту, постійно є в стані прийняття позитивних енергій, постійно є пильними і не допустять у своє життя того негативу, який ще є серед нас і в наших думках, словах і вчинках. Тому про таких і говорять, що вони просвітлені, прозрівші, посвячені в діла Всевишнього. Їм дійсно нема потреби мріяти, просити в БОГа-святого Духа допомоги, бо потреб для таких дій нема. Вони розуміють, що Всевишній ще до появи думки в нашому умі вже знає про наші наміри і потреби і вже організував дещо з того, що ми потребуємо для життя. Так діють енергії Всесвіту. Тому їх відношення до умов життя трошки змінене. Вони інакше дивляться на світ, вони вже знають свої можливості і тому більше покладаються в довірі на Творця-Духа святого, як БОГа живого і розумно діючого. Ось так з нашими вміннями і з усвідомленням ми навчаємося у БОГа цих якостей життя. Це дійсно еліта людської спільноти. Не просто тим в житті, хто вирішив свідомо стяжати якості духовні. Та велика місія у них, Велика надія на таких, бо вони тепер є елітним зерном Роду чоловічого.

Однак на нас сильно впливає певна ідеологія державної політики і ідеологія певної релігійної традиції. Ці дві інституції визначають ту, чи іншу поведінку спільноти в межах окремих держав, чи їх блоків. Спільнота є моноліт в радості, чи біді, то так і у повсякденному житті. Психотип спільноти визначає психотип окремої людини, бо сьогоднішні ідеології, релігійні традиції, освіта здатна формувати той, чи

інший психотип в чималої частини людства. Хоча, маючи можливості – фінансові, чи керівні, то тут цей психотип найбільш проявленим є із за публічності діяльності, то так і в здатності приймати рішення політичні, які часто не співпадають з інтересами громади. Таким людям важко вибудовувати життєві путі, бо вони кордонами обмежені; таким людям важко відновлювати пошуки духовного путі для пізнання смислу самого життя в окремості, то так і його цілісності. Тому не маючи означених орієнтирів, людина не здатна пізнавати себе і свої можливості. По перше, їх тепер цього не навчають, а навпаки, керівники, фінансові бариги, церковний клір роблять все, щоб людина не зроджувала думки у собі для пізнання істини життя, не навчалася творити якості нашого буття. Ця кагорта князів, князьків, оракулів сьогодні сама хоче маніпулювати умами людей, та все ж давніший біочіп іще працює. Саме цей біочіп-Душа допоможе нам відновити давно забуті істини життя, а, можливо ми ще більше очистимо цей зв'язок із Всевишнім і це дасть можливості відновити умови Раю на цій планеті. Ми по факту часто і живемо саме там, де ми Всевишньому найбільш придатні в цю мить. Нам це слід розуміти всім і це є можливість відкритися кожному для налагодження зв’язку зі всесвітніми позитивними енергіями.

Ми сьогодні всі можемо засвідчити, що в людей нема знань, нема і вмінь приймати Божественні знання в свою життєву діяльність. Інше часто вони не здатні реалізувати, бо нема можливостей, бо не вистачає певного рівня духовного прийняття і тому в їх діях так багато негативних вчинків, бо саме брехнею, силою вони намагаються бути рівними зі всіма, чи з певними кумирами. Вони не розуміють, що багатство життя в духовному зростанні гідне для застосування позитивних енергій.

А от діючи негідними методами, то цим зменшуємо свої енергії життя, свої можливості. Ось чому при відсутності можливостей, люди часто мріють і мають надії. Та можливості відсутні і результату нічого чекати. Тут потрібні пошуки, тут потрібні позитивні зміни, щоб ми змогли відкритися для потреб і тоді мрія зникне, бо усвідомлення підкаже нам, що мрія не на часі і ми зупинимося. Зупинкою збережемо енергії життя і не долучимося до застосування негативних вчинків.

Так, ми маємо дати кожному такому свічу надії, створити спеціальні програми для відновлення довіри в таких, бо вони потрібні цій спільноті. Це не просто. Ми втратили знання, вміння, методи і способи для впровадження в життя істинних якостей.

Та основною перешкодою, як вважають зверх багаті люди і основна маса великих злодіїв, є те, що економічну міць їм і державам забезпечувала стрімке збільшення робочих рук. Здешевлення ручної праці давала їм можливість збільшувати свої прибутки. Ідеологи всіх держав пропагували багатодітність і цьому сприяли соціальні виплати, та при сьогоднішньому розвитку нових технологій, їх автоматизація вилилася в політичну авантюру – це пряме, безсовісне винищення до вісімдесяти процентів людства. На них, буцім то, не вистачить коштів для їх животіння і магнати вважають, що вони є можливою небезпекою для їх життя і для їх накрадених грошей. Ось так вони оправдовують розпочатий геноцид в Україні і в Росії. Не відають лиходії, що масове знищення людства зменшить і на вісімдесят відсотків покупців, зменшить на таку ж кількість їх прибутки. Доля їх нещаслива, бо не в багатстві матеріальнім сидить ум і сила. Полягають вони біля новітніх ліній…

Далі може буде знищуватися Росія Китаєм, а далі Китай США і цей ланцюг злодійств поширіться по всій планеті.

Жах! Жах, коли в керівництві знаходяться дурні!

В цій соціальній, суспільній, політичній і економічній ситуації могла би бути культивація смиренності, відновлення соціальної рівності через справедливість, а доброта, милість і любов мала би відновити довіру між нами, людьми; довіру до життя. Любов може все зробити для радості і справедливості, бо вона міцна довірою. І не вона закони, чи канони зневажати буде, бо вона багатша, щедріша, щиріша за все інше у житті. Порушують, руйнують, знищують життя лицеміри і брехуни злі. Є над чим працювати. Ось так спільно і визначили орієнтири.

Це має бути процес очищення людства від негативних проявів тілесно, то так і в умах, саме на вище написаних засадах. Не робімо нікому злого, прощаймо обидчикам, брехунам, не зваблюймося на тілесних втіхах і бажаннях мати гроші. Не ці показники визначають якість життя, його тривалість. Живімо по справедливості, тихо і смиренно і це оберігатиме нас від помилкових дій, то Благодать зросте в нас і серед нас.

Це ж добре. Та буде так!

Ми в пристрасті майже всі збираємо енергії інколи саме добрими ділами і вони допомагають інколи реалізувати свої мрії. Саме такий досвід мотивує нас стверджуватися в тому, що все таки добре є в житті, коли є мрії і певні надії, що вони будуть здійснені. Ми їх обмірковуємо, ми складаємо плани, ми збираємо компоненти, людей, гроші. Це теж збирає певну частину енергій і вони є помічними, чи як кажуть хіміки, є тим складником зібраних енергій для прискорення реакції, що прискорює отримання результату. Такі мрії вітаються всіма, хоча ми іще в стані незнання руху енергій.

Однак просте чекання, читання мантр при бездієвості не дасть нам результату. Нема руху позитивних дій, які є в кожній мрії, то не буде й результатів. Ми втрачаємо довіру до вірша молитви, ми так втрачаємо довіру до життя. Цим абзацом ми поміркували над тим: чи потрібні нам мрії? якщо потрібні, то які?, а в попередньому розкритий потенціал дій свідомого чоловіка, який має наповнене життя благодаттю. Він знає те, що потрібно йому для життя і вміє його отримувати. Він скаже, що БОГ йому все дав ще при зачатті на все життя і дає в потрібний момент.

Ми вже писали, що предмет, чи дія в мріях мають мати образність, дія має бути прослідковувана в тому порядку, що ми маємо зробити для кінцевого результату. Добре, коли цей результат радує нас і інших порадує, бо ми мрію формували на доброті і справедливості. Та інколи ми вирішуємо відмовитися від подальшого формування мрії з розуміння того, що нема можливостей, бо для реалізації потрібно буде користуватися краденим, доведеться когось обманути…

Особливо багато сьогодні є мрій на отримання грошей без будь якої мотивації у їх застосуванні. Мрії далі видимих папірців не йдуть, а просто така мрія вимальовує наше гордо підняте підборіддя, зверхній погляд на друга дитинства, або це цілий сумбур жорстоких дій. Інколи ми мріємо про чемодан грошей, та нема закінчення мрії – для чого їх застосувати. Тому такі мрії на отримання грошей чогось не здійснюються.

Є й мрії про те, що поїду в Київ і зароблю грошей на шабашці, а приїхавши у своє містечко куплю собі посаду – освіта ж є і є дядько, який попросить свого зятя взяти на роботу через оговорений хабар. Такі мрії майже не здійснюються, бо така

хибна схема і може хитнутися, коли нас звільнять з посади, бо хтось заплатив за цю посаду більше. Гроші є зло і саме їх участь в негідних схемах наплоджують інше зло. Такі змагальники починають клясти, лякати, вбивати. Тому в такі мрії не вкладаймо енергії життя і чим скоріше позбуваймося їх у голові.

Ось такі два приклади, а прикладів багато, та і мрій є іще більше. Так діють ці енергії мрій, коли ми маємо силу, прибуткову посаду, чи є чудовим шахраєм. Там де мрії про гроші, великі гроші і попри нереальність, чи можливі й дії про них, як про золотого бичка, то тут задіюється велика кількість негативних енергій. Коли ми ось так мріємо, чи всі зусилля життя спрямовуємо для отримання золотого тельця, то це є й триваючим процесом. Тоді ми щодня і щомиті в думках молимося про гроші, сни сняться про них, про те, як крадемо ми їх… Ось уже ціла команда однодумців, уже є маски, пістолет, а з правої сторони сатана, з лівої диявол слизький і біла смерть з косою… Жах!

Такі, хто марить грошима, а гроші – це зло, бо гроші і є той золотий тілець, до якого в таких мрійників і ділків направляються усі сили, здоров'я, знання і весь набір негативних дій, аж до вбивств. Це люди, які не сплять спокійно, вони руйнують свої сім'ї і чужі, наймають охоронців і вже міцний дім фактично стає їх тюрмою і закритим банкоматом, де їх часто охоронці, чи з їх допомогою вбивають, бо і вони заразилися цією інфекцією грошовою.

Коли люди живуть не для радості, не для гри у житті, або маючи по долі можливості не долучаються до творення доброти, милосердя, а все задля збільшення грошей, золота, замків, яхт, та ми знаємо, що людина не здатна заробити стільки грошей своїми руками і навіть умом.

Буває в гонитві за грошима люди виснажуються, гарують на заробітках. Тато, чи мама в чужих краях заробляють тяжко гроші місяцями, роками, оголивши свою сім'ю, то там уже й жінка, чи чоловік зраджує, або сильно захворіла дитина і батьки вкладають усі зароблені так гроші, а то й більше, туди.

Знаймо, знаймо люди всі, що кожній людині при зачатті дається три речі: доля, певні задатки для певної професії, чи талант і кількість матеріальних благ в речах і грошах. Саме ці речі дозволяють всім жити з потреб. Декому збільшуються енергетичні ці ніші, коли і ми діємо позитивно, а коли ми духовно зламалися, чи взагалі до життя відносимося не дбайливо, то й тут зменшуємо ці енергії якісно і кількісно в цих Божих дарунках.

Та ще страшніший досвід є, коли ми не вчимося на своїх і навіть на чужих помилках і не змінюємо стиль життя, не замислюємося про наслідки і про майбуття. Тут ширший формат на велику кількість зла, яку ми націю в своїх державах накопичуємо велику кількість різних негативних енергій і входимо в економічні й політичні кризи. Така ситуація не спонукає нас на творення позитивних енергій, то не можемо й говорити про пошуки путі до джерел духовних, бо смута, біда, вбивства в рази зменшує такі можливості. Тому при такому розкладі ми активно збільшуємо кількість негативних енергій.

При економічній кризі ми втрачаємо роботу, як основне джерело матеріальних статків для життя, зменшується виробництво потрібних речей, появляються збої в постачанні води, газу, електроенергії, хліба і в результаті ми входимо у ще гіршу кризу – революцію, чи війну.

Трудязі і люблячим життя не потрібна війна. Тому то політики домовляються. Так, домовляються по тихому у всі віки, ніде не пишуть в мемуарах, а тим паче в

історії. Тут нема протоколів і інших документів. Є повідомлення, що їдуть з дружнім візитом. Так, до такого ж друга-злодюги, як і сам президент їздун, щоб організувати революцію, чи війну і зайнятися грабувати народ, чи націю і державну казну для себе особисто. При війні грабують обидві сторони і оба такі керівники, як і їх поплічники наживаються, плюючи на мир, спокій, на ту благодать; плюють на тих калік і на смерть цих бідолаг.

Та коли в мрії ми опору робимо на гроші, за які будемо купляти однокорпусний плуг з передплужником, а в нас іще від батька лишилася борона і ми вчора отримали аванс і завтра купимо два метри ланцюга, щоб прикріпити цю борінку до плуга – то така мрія починає ворушити енергетичні потоки і така мрія дійсно часто здійснюється. Так є, коли в мріях ми купуємо трактор, верстат, завод і до цього попросимо на роботу безробітного Петра…і почнемо виробляти місцеву продукцію для місцевих людей, чи возитимемо в місто, як екологічно чисту продукцію і люди будуть дякувати за меншу чуть ціну і за якість, і за добротність, то ця теплота мрії і її результат однозначно зрушать думкою потрібні енергії. Процес почнеться колись і він можливо буде триваючим. Ремствувати і гніватися не слід, бо ми розуміємо, що до мрії ми маємо в основному докласти всі здібності, наявні кошти і зусилля свої. Ось тоді ця очікувана радість і творить дива. Мрії починають здійснюватися.

Знаймо люди й те, що коли окремі з нас думають не про життя і його якість, а про золотого тельця, то тоді всі наші думки, розмови, діла заповнюють цілодобово наш ум. У таких Душа закрита від життя в такої л-юдини. Вони фактично є в постійному зв’язку із духом темноти і саме йому віддають свої енергії життя. Вони є найбіднішими людьми духовно. Сьогодні багато хто з нас прив’язані до грошей і вважають їх богом, кажучи, що якщо є гроші, то можна мати все чого забажає їх ум і все вирішують гроші: треба когось засадити, чи звільнити з тюрми, то дав гроші і вирішується це питання; треба посада, то дав гроші і маєш її (це включно від пастуха до академіка, чи президента; є гроші, то можна їхати на червоний сигнал світлофора і так далі. Сьогодні все пов’язане з грошима: взаємини і вбивства, дружба, мораль, культура життя, здоров’я, навчання, чи не навчання, сімейні вузи, поведінка, стиль життя… Все прив’язане до золотого тельця. Так було уже не раз. Кожна з попередніх цивілізацій гинула саме із за такої прив’язки. На жаль, ні одна з них не змогла налаштуватися на довірі до Духовності, до відновлення справедливості, до прийняття в поведінку свою милості, милосердя, доброти любові. Це основа життя. Без цих якостей життя висихає Дух чоловіка.

О БОГ, БОГ святий, що робиться з людьми? Випадає рід чоловіка з колооббігу енергій світових; випадає людиною гнилою думками, словами і діями своїми, наближаючи крах людства всього, не бажаючи долучитися творити якості життя святі; випадає з природи, продавши душі свої, як той Іуда в персонажі, та відновлювати все таки справедливість не спішить.

Гине Україна-край-рай, як православ’я Батьківщина, Батьківщина правди й совісті, доброти і святої любові. А В-край-і-на (дана) нам таким даний цей край, то предки й дбали про справедливість і доброту і вміли це життя любити.

“Не доведи БОГ нас усіх жити в часи реформ-змін” – ось як говорить мудрість людська. А тут уже десятий рік війна.

Ділять, ділять лиходії надра, землю, впливи і під цей шумок хочуть викинути з наших думок оте коріння святе, яке держало людство усе у взаєминах хороших з усім живим, даючи дорогу Духом міцним.

Знаймо люди, знаймо всі, що суть і зміст будь якої війни не надра, не сировина, бо їх цивілізовано можна купувати. Війну організовують завжди політики і вона показує всю свою гниль перед всіма і перед БОГом.

У всі віки війна організовувалася між державами політиками цих держав, бо саме вони збільшували під цей шумок свої статки і водночас винищували ті соціальні прошарки населення, яке, буцімто, мішало процвітанню держав. Ці братовбивчі війни мали саме такі цілі і незалежно, чи це держава нападник-агресор, чи та, що, нібито, обороняється. Почата війна закінчується завжди і саме теж по домовленості між політиками, які уже зреалізували свої плани. Про вдів, сиріт, інвалідів практично ні одна держава не дбала. Бувало, що обіцяла, та через рік, два все це припинялося.

Так Життя дбало про Цілісність свою і людство гідно несло місію святу, зберігаючи спільні у природі празники – Водохреща, Здвиження, День першого снопа, чи то Зелені свята – і так на цілий рік свої дії з природою у взаємодії людина ці живодайні енергії позитивні берегла, бо знала і поміч в них шукала, тому і про їх поповнення дбала, доглядала цю традицію-дерево, доглядала коріння, крону і листок, а ось християнство зберегло обряди ці, не зумівши їх здолати і лиш маски людські надівши на цю тисячу літ від Володимира христопродавця. Запанувало православне християнство на п’ятсот літ на теренах українських, і от уже й президент відроджений новий теж з іменем таким захотів хитро реформувати ці якісь бажання патриціїв – відрізати коріння православ’я цьому народу, водночас давши уже нації ідеологію нову – іудейське християнство в Україні і ми уже не зможемо приєднувати себе у ці православні празники до тих енергій всесвітніх і земних, а лиш віншуватимемо мучеників і господа в обличії керівників цієї держави і щоб ми не знали життя сподвижника Духа святого, як Ієсуса Христоса, а щоб він повсюди був перед очима розп’ятим на повішальному хресті, щоб вінець колючий обвивався навколо його голови. Це так наганяли і наганяють страх на людство все і засвідчували про те, що покараний буде кожен, бо навіть Ієсуса Христоса розп’яли за його знання істинні, які він ніс людству. Та саме за істину, за ці якості життя і за можливість жити в щасті це людство й прийняло Його у життя свої.

Будьмо пильними, шукаючи путь до відновлення раю на Землі. Перші Євангелії були писані з Книги життя, життя, яке знало свої чесноти і вміло їх берегти поколіннями.

Євангелія була першою звісткою до відновлення Духовності в часи понівеченого язичництва, в якому вже домінувати почав дух темноти і невігластва. Так це був період розшарування спільноти, де вже вождь і його дружина визначала життєустрій племен, народів. Та цю Книгу життя й зараз читає значна частина людства, навчаючись пізнавати духовну сторону життя – святого БОГа-Духа святого і значну частину послань, повчань мудрих і життєвих сподвижника Духа святого сина БОГа Ієсуса Христоса. Там, кожен читаючий, здатен пізнавати крихти істин святого БОГа по своєму уму і розумінню.

Однак інституція королів, імператорів, царів мала значний вплив на політичну організацію життя. Коли греки зібрали крупиці знань із життя Ієсуса і тих основ Духовності, то все ж в цю книгу було внесено роль цієї інституції з метою держати

підданих в покорі і страху. Всі старі релігійні традиції, як і прикінцеве язичництво тримало цю мету за головну – це мати можливість впливати на поведінку прихильників, послідовників молодих релігійних організацій. Це вже була суспільна структура, яка діяла спільно з цивільними, чи військовими державними структурами. Так воно є і тепер, і так буде. Та добре, щоб попи дбали про духовне пастви, а президенти про соціальну стабільність нації. Одначе способи і методи цих організацій різні, хоча мета в них одна – тримати людство в покорі і в страху. А мали би витримувати розуміння значимості духовного навчання і з тими моральними устоями держав.

Знаймо люди, знаймо всі, що до тих пір, поки в нашому єстві є присутній святий БОГ-Дух святий, поки ми радіємо в житті, любимо його, то нас не торкнуться ці енергії страху.

Так президенти є копією психотипу певної нації. Сьогодні керівники в усіх країнах між собою подібні в способах і методах керування державами і людьми. Тому й людство по психотипу дій і міркувань є майже однорідним. Ми в цій книзі зосереджуємо бачення кожним загроз людській спільноті по всій планеті, не розділяючи на соціальні прошарки, бо доля їх не виокремлена зі спільноти і, якщо спільноту чекає крах, то він торкнеться й олігархів. Для Духа чоловіка значимості грошей, статусність і інші пухлини гнилі не мають нічого вартісного для життя, для якості його. Перед Духом святим-БОГом святим, як начало свідчення Творця усі рівні. Свої помилки-гріхи має кожен сам по собі виправляти, випрошувати прощення і самому навчатися прощати. Тут дійсно потрібні особиста участь у сповіді будь кому, хто здатен її прийняти в щирості і повноті від сповідальника. Бо плата попу, як і молитви за них, як і молитви, без участі таких не дають того, про що говорять попи. Це оманлива процедура попа і процедура втішення ега грішника. Про Авраама може молитися рідня; про святих молитися можуть ті, хто іде їх слідами , надівши ті ж постоли справедливості і щирості. Про Мойсея, Леніна і їм подібних моляться ті, хто прийняв їх заповіти в статутах, канонах, коли вони ізначально були щирі і йшли від їх серця, то так від серця і подяки і молитви попливуть до них. Якщо то було лиш з ума, то померли їх тіла і припиняється потік послань, бо тіл і їх душ уже нема. Це є лиш гра дорослих і малих.

Знаймо про це люди, знаймо про це і ті, хто до таких молитов кличе. Сущий знає і нікого ніхто не обмане. Хіба змінилася доля вибраного народу? Як жили, то так і живуть у постійному страху. Обманом прийовший, з ганьбою буде викинутий знов. Не обманюючий буде спати кріпко, не лицемірячий буде жити спокійно. Так це показник, це свідчення Духа святого.

Знаймо й те, що каяття має бути особистим, тобто особистими діями в прощеннях, прощаннях, а щоб дієвішим були ці дії, то такі грішники мають очищувати своє єство і родинне джерело добродіяннями. Іншого шляху нема. У цих діях має бути щирість і любов, які саме з ними можуть летіти до адресата і мають шанс на прийняття, прощення і очищення. Щирість і любов має можливість приклеїтися до адресата, до його ума і тому мають шанс бути прийнятими наші покаяльні дії. Ми це відчуємо, коли навчилися бути в стані бдіння і в чистоті духовній.

Тому тут і прохання ці, що всі, усі мають змінити поведінку свою для прийняття у життя свої щиру сповідь і каяття, бо це єдиний спосіб зберегтися життям

і дати нащадкам гідно творити Благодать, то так її і пізнавать у кожній дії з подякою Богу святому-святому Духові і батькам.

Добродіяннями ми спізнаємо одухотвореність своїх дій, називаючи їх по сей день, як дію любові Творця-Духа святого. Так мудро Ним облаштований Всесвіт і тому любов нас спонукає до добродіянь. Вона йде звідкілясь так невидимо, що людина по сей день не знає про цей хід і її прихід. Лиш серце мліє в радості і єство теплиться в здатності збудити ум до добродіянь святих. Тому присутність любові при житті у єстві і називають Благодаттю, тобто здатністю радість давати іншим. Ось так ростуть крила Благодаті при житті.

Знаймо люди всі і те, що добродіяльність наша очищає наше єсвтво від помилок-гріхів, а також ці її енергії святі обергігають нас постійно, вдень і вночі від проявів зла із зовні, то так оберігають наш ум і тіло від негідних вчинків нами.

Свідомі і вільні можуть жити без цих цивільних і релігійних організацій і є відповідальними за свою ділянку роботи. Та на жаль таких мало, а основна маса людства прийняла рабську ідеологію і практично вони не є співтворцями позитивних енергій, а найімовірніше є наплоджувачами негативних енергій. Та все ж за Великим Замислом Творця і вони є носіями Душі і Духа роду чоловіка і мають ту потенційну здатність до духовного зростання. Вони носять це зерно Духовності у собі. Тут доречна була би допомога наявних релігійних організацій залучати їх до пізнання якостей життя на духовних началах. Та наяву вже йде руйнація цих примарних релігійних організацій. Вони вже, як той весільний генерал, є мундиром у відставці для невеличкої купки приходячих. Серед них періодично є ті одиничні, хто прозріває умом і пізнає суть Отця-Творця-святого Духа. Шкода, що ці організації втратили можливості навчати паству основам духовності. Це потрібно знати.

Сьогодні для духовного росту і розвитку помічною є природа і наша здатність спостерігати за її життям. Дивлячись за діями її учасників, за тим, у чому смисл їх присутності тут, на планеті. Ми здатні вивчати їх потреби і те, які взаємини між ними встановлені Творцем. Саме в неї вчилися першолюди.

Їх життя і життя людей чимось подібне в цьому колооббігу енергій своєю цілеспрямованістю і тими проявами хаотичності та у такій взаємодії, щоб зберігати цю Цілісність життя. Нема між ними війн і кожен дозоляє іншому тягнутися до сонця і триматися землі, поживи і води переплівшись коренями, як добрі сусіди. Щось говорять, і тривожаться спільно буревію, і радіють життю, одночасно міняючи одяг-листя свої до пори-сезону. Ось так мирно несуть вічність життя в цьому житті всецілому. Їх молитва у красі і тій місії, що вони життями жертвують для життя іншим. Дехто з учасників їх життя живе навіть більше за людину, а декого ламає буревій, та все ж зламаний дію захисту вчинив, щоб стишити ту бурю. Це жертовність. Хоча людина тепер і не розуміє такого спільного співжителя і дозволяє деколи собі чинити такі намарні і глупі вчинки по відношенню до них.

Та все ж хочеться пізнавати ті можливі путі, якими йшла спільнота віки. Бо і ми у безтямі йдемо все тими ж стежками. Хороший путь у тих, хто Духу святому вірить, то там і асфальтова дорога в хорошому стані є, а не в калюжах і вибоїнах блискає.

Ніхто ум наш не просвітлить, ні піп, ні просвітер, ні брехливий президент, ані мер. Що ж читач милий ти іще не вмер, то бери шинель і йди на війну святу.

Вже тоді, на зорі, диявол-сатана відвагу мав протистати Отцю-Творцю-святому Духу. Та і в цю змінену процедурну церкву скоро будуть хитрістю, лицемірством заманювати людей – і не для творення життєвих якостей, і не для навчання любити це життя. Навіть прийде час, коли у ці церкви силою будуть заганяти людей, як рабів на галери. Ці дії будуть початком кінця існування цих сил зла, цих продукувачів негативних енергій і їх лідерів-князів, президентів, секретарів і главарів цих порядків руйнівних. Так, це кінець цивілізації цієї.

Ось так наприкінці язичницькі жерці вводили в оману пастви свої, поїдаючи пожертви дармові. Ось суть слова цього – жерли жертвоприношення, як і тепер об'їдають народи, нації податками непомірними і схемами корупційними зі зміненими назвами в образі депутатів, президентів, попів, як шаманів різноманітних. Ша (тихо) мани (гроші) крали тоді й тепер. Вони по суті є і були поводирями від Мойсея, Гітлера, Леніна, Маодзедуна до Трампа, Путіна, Енського, щоб вести цих старців в образі народів, націй сліпих і глухих підданих і з пастви. Водили і ведуть цей люд на революції, війни з прапорами, хоругвами на священну війну, де звільняють від страждань і болей, від бажань і БОГа, коли вбитим на кладовище привезуть. Інколи ще в траурній процесії пройдуть, чи то до природи попросити дощу при потребі. Так подібністю схожі ці поводирі у винищенні Роду чоловіка, який на геноцид всесвітній вже змахує. Ось так постійно повторюється минувшина.

Опаганили язичництво, ад кріпосний, капіталізм, соціалізм, іудаїзм, християнство і вже язиками плещуть про нове ярмо-благо у князі-сатані в одному обличчі для всього людства. Ні, це не один, це многолика гідра дармоїдів, які бажають даремної їжі, чи енергій життя. Все їм мало, і коли вже нажеруться ці нові жерці?

Це вже мова не духовний путь кожного, а це путі-траси широкі для цілих народів, націй. Змішалося крадене і праведне. Во ім'я чого? Дурні ці суспільні ідеї і путі.

Не вивів нас Ісус, не виведуть і Йому подібні, бо світом керує сатана через біочіп-Душу у людині і ніхто не зна де він сидить і в якому болоті, чи на якій планеті.

То так і проситься приказка бабці нашої: "Не піднімайся і не кричи, допоки в жопу півень засмажений не клюкає."

Заспокоюй свій ум, усмири. Так і ми говоримо собі: "Не пиши і читачу скажи – не читай і рота не розкривай на рай, бо в нас доля така людська, яка так подібна на долю першого Адама".

Невидимі путі духовні, невидимі й суспільні, та люди гинуть на них і без них у хащах ідеологій, чи релігій суспільних. І скажемо усі в кінці: "Амба, труба накінець! Іди, іди дурень в нікуди, бо за тобою йдуть, повзуть подібні до знаменитої прірви". Важко про це все писати, та довіра все ж живе і надію щодня несе, що Всевишній у милості своїй людям на Землю щастя й Благодать принесе. Принесе так непомітно і тихенько в думки й слова нашого ума, що ми почнемо приймати цю милість невидиму і явно певні якості духовні своїми діями святими у життя. Ми зрадіємо цим фактам і туп осяяння прийде, що це так Всевишній налаштував наші єства для творіння щастя і Благодаті. Ми відчуємо Його присутність, ми пізнаємо Його поміч.

Тому кріпімося Духом всі, бо майбуття не за злими. Дух, Душу не покорять земні іуди. Все буде так, як має бути і все станеться так, як має статися. Ми ж бо є

діти БОГа Живого і маємо віншувати Його БОГом Живим, кріпким і вічним і в цьому щастя мати, будучи творцями у суті своїй.

Буде князь на троні соломоновім, та не довго і оговтається люд за півтораста літ все ж від зла звільнившись. Далі на дві тисячі шістсот літ ера розквіту розуму і Благодаті. Тому й ці книги і їм подібні, як і приходи Ісуса і Жани Дарк, як і прихід нового Месії-Христоса є не даремними. Він уже є серед нас – діє, говорить з нами отакими словами, як і Ісус з літ тринадцяти до тридцяти і лиш признавши Його на ці три літа, а далі в пам'яті і у своїх думках, словах і справах несли при житті. Дехто несе ці якості і в сьогоднішньому дні. Новий прихід уже ознаменований, бо ось так диявол збунтувався на увесь світ і бунт його в цих кризах і війнах, бо він би хотів би знищити Його, та не може бачити, бо очами сипле зло у всі сторони, думаючи, що всесильний. Та сили диявольські зникнуть, коли ми є в стані очікування приходу Христоса і творимо добродіяння, навчаючись гідно жити і любити.

Якщо ми чекаємо приходу, то вже цим притягаємо при житті ці енергії позитивні, а ще коли творчо і від щирості й від серця починаємо ці якості приймати у свою поведінку, то вже цими діями ми почали вистеляти путь для нового приходу Христоса. Він обов'язково прийде у наше життя.

Ми теж не бачимо Христоса серед нас у більшості своїй, бо іще є обмазані лицемірством, ненавистю, які давлять єство. Ми відчуваємо тяжкість, та і її не бачимо, а вона ж в наших помилках-гріхах. Тож і помремо не спізнавши Його присутність благодатну.

Диявол не бачить Христоса, бо його очі, це наші очі злі підступні і в користі. Ми не бачимо радості в очах сирітських, ми не бачимо велич БОГа в сонці, повітрі, землі і воді. Ми не бачимо Духа святого в правді, в милосерді, в радості, в доброті інших, бо часто нас це дратує, злить. Та знаймо, що коли ми бачимо в комусь справедливість і милосердя в ділах, радість і доброту, як і любов святу в емоціях і у взаєминах щирих і теплих і нам приємно бачити ці якості у них, то це вони є в нас і тому ми здатні бачити їх. Подібний побачить подібного. Христос уже серед нас діє і інколи говорить. Він уже гуртує подібних і шукає собі апостолів-помічників. Ці слова для тих, які здатні прийняти це умом і здатні до дій. Вони відчувають Його присутність. Він проявиться собою. Знаймо про це.

Пізнавші прозріють, осяянні утвердяться довірою і то буде лиш мить, щоб у подяках і благодаріннях залишити в пам'яті своїй для поколінь на віки. Спом'януть Його за ті якості святі, які Він лишав поміж людьми. Пізнають, пізнають і ті, хто діями подібними наповнив єство своє. Брат брата бачить здалека. Любіте одне одного, бо на любові і доброті ми здатні себе і світ зберегти.

Таке розуміння бачення існує давно і ми теж цим правилом дзеркального відображення спробуймо пізнати суть свою, коли ми так дивимося і бачимо ці якості в діях інших, то це ми бачимо суть свою, ніби, дивимося в дзеркало життя і там бачимо себе: добрі ми чи злі, люблячі, чи лицеміри. Побачимо якості у всьому, то проявляймо це боже устремління творити ці якості і водночас розширювати можливості свої у собі. Коли ж у всьому й скрізь бачимо обмани, зло, зради і користь, то нам буде соромно за себе, бо це так нас спонукав Дух святий побачити свій гріх і побачити свої можливості відмовлятися від осуду, брехні, лицемірства і від усієї злої зграї, яка дияволом і нашому умі іще сидить. Прийшов час звільнитися від нього.

Коли ми не спізнали сорому і не відчуваємо докорів сумлінь, то це означає те, що ми горді і не хочемо визнавати, що саме обманами ми надбали такі статки великі матеріальні. Ми прийняли такий стиль життя і ховаємо під одягом диявольського хвоста. Ми по факту уже й не людина, а вже публічно в кагалі-зграї злих і на службі у сатани. Це ми так на нечесні гроші будуємо церкви і молитовні доми, проплачуючи цими сльозливими грошима славословіння господа, який у нас таких корисливців злих, щоб він оберігав військом, поліцією, судами і прокураторами наші успішні відкати, крадіжки, обмани, лицемірство і ці війни, де вбивають нам подібних під розділяючими прапорами задля подальшої наживи.

Щоб бачити, чути, відчувати, то нам потрібно щодня благодатною водою омиватися, постійно очищатися від помилок минулих і вже не повторювати їх знову. Нам лінь і навіть страшно пізнати правду і істинного БОГа живого у собі. Так само і саме по цій причині ми не бачимо, не чуємо і не відчуваємо Того, хто уже є між нами ділами і словами. Є ще можливість багатьом Його узріти.

Ми не можемо змінити минулого, але уже в цю мить ми можемо спробувати будувати майбуття щасливим. Знаймо це і не втрачаймо цей шанс для пізнання життя і все ж спробувати слід, бо нами не закінчиться світ.

Тож стяжаймо якості духовні во ім'я раю на Землі, то ми на еру нову звільнимося від впливу енергій темних зі Всесвіту. Земля уся буде раєм для живих і задля цього потрібно жити і все позитивне ростити.

Однак для прийняття нами у життя якостей духовних, нам слід докладати вмінь і сил. Це, ніби, прополка, догляд за тими рослинами, за цими Душами і Життями, які дають на хліб і до хліба цю поживу-творчу працю, як умову життя.

Тож поміркуймо всі, що важко трохи, та все ж можна жить, можна вчитися любить.

В добру путь усім, хто хоче вчитися доброту і любов творить!!!

Тоді як сатана входить в наші єства? Поміркуймо спільно! Можливо маленькою думкою вкрасти, обманути і так далі ми і відкриваємо Душу і життя, відкриваємо свій храм-тіло для того, щоб впустити в свої життя ці негативні енергії. Хіба так можна? – спитаємо ми. Так буває із людьми. Це отрута, це бур'яни, які понищують наші життя, вводячи страждання, горе і біду. Хоча плохі дії інколи дають відчути злорадство тимчасовим успіхам; відчути ту втіху у корисливому придбанні якихось предметів у своє життя.

Будьмо обережними, бережливими зі знання того, що будь яка людина для життя, для тіла має однакові потреби – житло, одяг, їжа, машини. Це вже в них вкладені частина енергій життя і ми щоденно витрачаємо життєві енергії для їх зберігання, для догляду, для охорони. Саме так часто думками ми, ніби, прив'язані до них. В результаті це засвідчує те. що ми фактично не спізнали щастя в цих речах. Особливо шкодять надлишкові надбання. Таким чином ми себе послаблюємо енергетично і також відчуваємо малість можливостей творити доброту і можливостей вчитися любити це життя.

Християнство набрало форми одноособової повноти для маніпуляції людськими умами в обличії господа. Славословить, величає їх, настановляє на теперішній геноцид. Ось який многоликий господь-гідра у проявлених обличчях президентів, прем'єрів і їх служаків.

Так до цього часу-пори ми були вже в зміненій християнській традиції, яка несла в наші життя цілеспрямовано страх, покору; несла рабську ідеологію і тепер ця традиція набрала форм, які змінили його первісну суть докорінно. Це вже не катакомбне християнство і навіть не започатковане грецьке. Тепер це ідеологія сатанізму. Християнство втратило лідерство своє, як організація, яка займалася духовним навчанням своїх прихожан. Духовність ще збережена в православ'ї. Однак відродити в тому вигляді, яке воно збереглося в кінці свого існування не вдасться, але засадничі основи збережені і це справедливість, доброта і вміння любити Життя. Для живих потрібен живий БОГ. Для мертвих, чи то ходячих мерців Він не потрібен.

Ці зміни в календарі нам не потрібні і це нам потрібно знати всім. Ми уже є свідками, що світом, людськими умами в першу чергу, керує сатана і Україною зокрема. Це засвідчує, що, майже, всі президенти в нас були і є іудами з тієї каламуті-кагалу-брехні, якими спаплюжили святині і людство, вмотивовуючи ревно молитися князю-господу цьому, господом над Творцем-Духом святим, за проявлений БОГом-Життям світлим і милим.

Вони поважають свій шабаш, бо президент долучився до знищення Духовності святої саме хитрістю і підлістю у суті – нібито, відокремимося церквою від церкви, яка є у ворогів і приймемо іудаїзм. Коли президент уже керувати хоче церквами і змінювати статути церковних клірів (ліг), виписуючи прихожанам нові умови і це зміни катастрофічні, бо вони ведуть до відрубування коренів ЖИТТЯ. Нам не потрібен такий президент і такий апарат, що існує, нібито, в державі, як ото американський штат лиш на бумазі, а по факту належить уже до каганату.

Ці президенти не вміють керувати й державами, а ще хочуть душі в ярмо взяти. Подивіться; кругом корупція-обмани, держслужбовці на службі у цього сатани; тут і військові зрадництвом обросли; тут і поліція, і прокурори, і судді найбільші злодії-крадії. Ось тут би застосувати вміння для належного керівництва. Зневажають вони усі націю цю, як є і в цілому світі.

Якщо ми не зупинимо їх в таких до-ся-гне-ннях, то прискоримо пророчий апокаліпсис. Тяжкі часи настали у світі цім. Тяжко нести ту заповідь Ісуса, щоб ми навчалися любити одне одного. Любов, доброта, справедливість завжди і у всьому була, хто проявляв себе життям і Ісус хотів виправити цю ситуацію у ті часи біля двох тисяч літ тому. Його всі притчі, повчання і сам спосіб життя засвідчували Його цю біль, тривогу, щоб люди каялися-змінювалися на краще саме ще в зародку зневаги до Духовності серед цього народу в якому так прижився іудаїзм.

Засвідчимо і ми, що більшого і не треба у житті, та любов пізнають один, чи два із тисячі. Важко буде відновити цю якість на Землі, тому й просимо почати з основ духовних – зі справедливості, бо вона вирощує довіру між людьми і тоді люди починають розуміти, що є ще енергії святі у Всесвіті, окрім тих, які є на землі серед тих, хто живе по совісті.

Хай ці слова просвітлять всім уми і не слухаймо таких щирих, турботливих українців, які б'ють себе у груди, сидячи на дивані і взявши невидиму корону іуди. Бо не патріотична нація, коли такі патріоти цим італійським словом називають себе. Патриції –батьки нації були в Римі. Українці називали свою країну так, тобто землю і все на ній –Батьківщиною. Тут вони родилися, росли, брали в природи харчі і природу оберігали. Ми захищали Батьківщину і українці є захисниками її.

Опаганилися ми сильно тим, що керівництво в нас юдейське і виконує команди іудаїзму, ввівши таке тотальне винищення двох словянських колишніх

народів. Ми, що не розуміємо, що Америка і Європа нас не жде, ми лиш робоча сила для них. Вони пропагують іудейську релігію в християнстві, а на наших теренах ще сильно живуче православ'я своєю Духовністю, обрядами, традиціями у гармонійному співжитті людини з природою, як і між людьми. Людська спільнота має формувати нову ідеологію і взяти за основу ті, якими ми здатні відновити умови співжиття всіх на цій прекрасній планеті.

Та з українством може зникнути і православ'я і ми опинимося на автоматі в кагалі світовім, де підступництво, обман, зрадництво, лицемірство в нас гниллю проросло. Та скажемо ми цьому – НІ!

А дітки й онуки в цьому ще далі пішли, щоб з волею бодатися, ось така суть цього слова –свобода. Ми маємо бути вільними, відповідальними і вміючими творити якості життя, а не ганятися за примарними релігіями, штанами, машинами і грошима, які мають здатність зникати при житті, як дощова вода на піску. Не залишиться і сліда.

Релігії, держави сьогоднішні, гроші і брехня активно винищують в спільноти людській основи духовності, її якісних джерел. Хоча для окремих вони є помічні і віддушиною є в цім суспільстві лихім. Бо нічого в ідеалі нема і кожен по своєму вижива.

Правильним буде зберегти православні джерела духовності, а з ворогами, та ще й сусідами слід шукати способи для миру. Ці енергії миролюбства ми маємо вирощувати щоденно у своїх думках, словах і діях, тоді й прийде прозріння в людей, що мир і добросусідські взаємини краще ніж оця війна, ніж оцей курятник про вирощуванню енергій зла й ненависті. Люди тепер майже всі мають однаковий нав'язаний їм світогляд. А ці війни надумані, організовані президентами обох сторін і їх підтримують колеги такі ж. Нема ж війни за доброту, за любов, а все за якісь надумані цінності, які не є джерелами життя, а є тим вогнем для розпалювання ворожнечі. Ми сусіди теренами, наші сади життя поряд і прості люди лише хочуть миру, роботи і здоров'я і щастя. Та на жаль вуздечка на мордах наших президентів, а віжки простягаються до Німеччин, Ізраїлю, США. Для них ми полігон, для них ми частина великого збагачення-бізнесу, тобто тих дій, які ми назвали, що вони біса носять, діючи так на шкоду собі подібним. Вони хочуть добратися на наших теренах до живодайних духовних джерел. Наслідок – це початок повномасштабного геноциду для всього людства.

Ми здатні їх зупинити тільки змінами у собі і творенням енергій позитивних. Це один з основних способів відновлення забутих істин, це основний спосіб в пошуках миру і благодаті. Ось чому за десять літ ми мали би зрозуміти всі, що виправляти ситуацію таку ми маємо самі, самі. То починаймо бути справедливими у всьому; то починаймо творити любов і доброту!

Проте при житті, кожна людина хоч раз, чи декілька разів, а спостереження говорять, що у зрілому віці найбільше, людина все ж здатна очиститися і знову подивитися на світ дитячими янгольськими очима. Тому попередні слова хай будуть вам у поміч, як застереження: не приєднуймося до них, не уподібнюймося поведінкою своєю. Це дає нам можливість очищувати своє єство і дає можливість відкритися Душею, а її вогонь свічі виведе нас на живодайні путі. Ось тоді вона здатна шукати, вирощувати своєю поведінкою ці позитивні енергії ЖИТТЯ. Тоді її духівники, чи духовні вчителі, поети здатні реально допомогти, бо в такому стані вона здатна налаштовувати себе на прийняття позитивних енергій і відповідно до

розуміння їх суті і змісту, щоб гідно діяти. Саме такі в дорослому житті уже роблять усвідомлені вибори у своїх діях. Вони прозрівають, до них приходить осяяння і вони змінюють свою поведінку на краще, на ті путі, на яких люди покращують свій духовний стан, починають свідомо і активно творити справедливість, доброту і любов. Багато забули, як це робити, багато й не відають, що ось так ми здатні жити в радості і щасливо.

А ми ж можемо! Починаймо всі з себе, бо жити умиротворено і з любов'ю бажають багато. В них є ці задатки, тільки нас тримає іще страх, щоб зробити перший крок, що так подібний на перший наш крок, як дитини.

Тому сприймаймо все це, в чому ми перебуваємо: в цій економічній, політичній і духовній кризі; в цих планетарних змінах світоглядів для багатьох; в цьому тотальному страху, невпевненості в завтрашньому дні; в проявлених передчуттях грандіозних бід і можливості їх закінчення через століття. Саме в такому стані, в який ми віками йшли до цього самознищення, легше бачити зміни Цілісності життя. Все буде так, як мало бути; все є, як є.

Путь відновлення забутих істин життя – це спільний пошук Духом чоловіка основ життя, хоча би в цивілізації одній, бо, здається, із залишених артефактів життя попередніх цивілізацій є досить таки багато подібного у своєму повторенні. Людство не здатне саме осягнути свої можливості, але проявляє спроби в певних пошуках вийти з цього повторювального кола повторюваності, однак весь час зазнає невдач із за відсутності розуміння Цілісності життя і його основ при вибудові дійсно гармонійних взаємин людством, при здатності спілкуватися і при здатності формувати умови у поєднанні всесвітніх позитивних енергій з енергіями людської спільноти, яка має задатки і можливості повністю залучити свої можливості для творення подібних позитивних енергій.

Тут ми маємо усвідомити одну значиму деталь, яка додасть нам розуміння нагальності у прийнятті цього напрямку на цьому путі пошуків істинних знань і знань по оберіганню цих джерел життєвих енергій.

Ми всі знаємо, що будь яку біль-хворь в тілі, чи то в умі найлегше лікувати при перших їх проявах. Тому така терміновість, нагальність має нас мотивувати до невідкладних і негайних дій.

Та сіль в тому, що вони появляються у нашому житті, і саме в тілі, тоді, коли ми не дбаємо про духовну чистоту у своїх думках, словах і ділах.

Це, можна сказати, причинний зв'язок.

Так, ми при житті часто і досить часто плодимо негативні ситуації, події і саме з них виростають бур'яни злих вчинків, бур'яни наших негараздів, страждань Душі і болей тіла. Саме цього ми усі у своїй масі (а це не мало – біля дев'яносто восьми процентів спільноти) навчені батьками, вулицею, садочками, школами і самим своїм спільним співжиттям з такими корисливими мріями. Ми є одна сім'я на цій планеті і ми в такому співжитті мимоволі навчаємося в спільноти тих норм поведінки, які дбають про мирський устрій взаємовідносин, але не вчимося тих якостей духовних, які формують щасливе життя кожному. Так, це і є тими умовами в яких наші уми приводять в наші ж життя ці помилки-гріхи в тих чи інших подіях, ситуаціях, тобто в сам процес життя. Тобто ми стверджуємо, що наші життя досить щільно наповнені проблемами, болями і бідами.

Ми ж по факту не самі собі їх плодимо, бо часто тут присутні інші учасники життя. Учасником є саме життя, яке Духом святим наповнене. Він теж хоче нас своїми повчаннями вивести в діях на путь правильний саме такими уроками життя – маленька проблема, біль… Спитаймо Сущого, що він ними хоче сказати нам. Бо саме на вчинених помилках, болях, які є своєрідним способом спілкування Всевишнього з нашим нескореним, не свідомим умом. Коли вони є, чи були перед помилками, то це засвідчує, що ми готові до спілкування, до сприйняття такої мови і готові до позитивних змін.

Та, коли ми не вміємо це зрозуміти, то ми по факту є глухі і сліпі, є нечутливими і не налаштовані на сприйняття, не говорячи про прийняття у своє життя позитиву, тієї радості-щастя, доброти і любові про які часто мріємо, фантазуємо і Всесвіт почув такі міркування наші. Для них ми насправді і приходимо життями на цю пору-час тривалість в сімдесят літ, щоб саме в цих енергіях благоговіть умом і серцем і цим станом блаженства наповнювати простори. В такому стані в нас багато друзів, в такому стані здійснюються всі наші діла-задумки. Це пряма допомога нашому єству просторовими енергіями всецілого життя.

Чому саме так ми зосереджуємо, чи налаштовуємо себе на найскорішій нашій спроможності у лікуванні тіла. Бо це пряма підказка мені і кожному із вас, що ми, наприклад, створили певну ситуацію з корисливих побуджень, або це відбулося в стані невідання і тоді ці енергії негативні проявилися болями. Наша дія неправильна і ми з неї маємо отримати урок-повчання, тобто змінити стиль прийняття таких, чи подібних рішень. Така найскоріша поміч дає скоріше виправити помилку, скоріше позбутися болі-хворі.

Це Душа і наш Дух просять подбати про них, бо вони ж є в нашому тілі, яке і є їх храмом, де відспівуємо ми їм своїми ділами, а вони в такому стані з'єднують з потоками позитивних енергій. Саме вони є часто нашими оберігачами від негідних вчинків наших, чи будь кого зі сторони до нас. Тому найскоріше допоможімо собі і життю відновити гармонійну цілісність колооббігу енергій світових, які на небі і на землі.

Це процес зцілення тіла, душі і Духа в нас і в наших життєвих просторах. Це процес оберігання батьків, дітей і всіх близьких від цих негативних енергій – вирусів, бауктерій.

Таке розуміння і спрямованість до очищення ума і життя є свого роду розмірковуванням, розмовою з відповідними позитивними енергіями. Можливо це є сповіддю, бо ми фіксуємо потік своїх думок, слів, чи дій і іще поки не здатні чути мови Всесвіту. Та дієвість така має місце завжди, коли ми розуміємо цей процес у його взаємозв'язку. Спасаючи так тіло й ум від болей, на зачатті, то так же будьмо відповідальними у діях і цим спасатимемо Душу й Дух. Саме так оберігаймо своє щасливе життя у цьому путі, якому є назва – ЖИТТЯ.

Великою перешкодою на цьому путі є наше неусвідомлення процесу наплодження негативних енергій, і саме вони неосмислено є тим гальмом для духовного розвитку, для напрацювання у творчих пошуках і діях позитивних якостей життя не тільки матеріального характеру, а й у повсякденному стяжанні і при свідомому накопиченні позитивних енергій завдяки здатності розвивати свій ум до зрілості розуміння своїх можливостей. Можливостей у дійсно гуманних і

гармонійних взаєминах між людьми, між людьми і природою, між людьми і Всесвітом.

Таке бачення має право для здійснення, для вибудови таких взаємин, які би виключали наплодження негативних енергій, бо саме вони є наслідками того, що періодично такі енергії вибухають між людьми війнами і катаклізмами. Сьогодні ми є свідками цього сплеску, чи хвилі негативу. Сьогодні багато з нас є добровільними учасниками; багато є тих, хто хоче мати користь, виносячи свої хитрі плани, щоб у цьому хаосі-біді виловлювати собі рибку; багато беруть участь у збільшенні зла по примусу.

Скільки ситуацій у житті є у кожного із нас? Вони є хороші і не зовсім – і тут поміркуймо всі: а скільки їх є при житті, є у цілім світі цім, у всіх родинах, видах серед живих, в тому числі і в роду людському, де кожна ситуація має результат, передбачений Творцем у Його Замислі Великім. Так чудово діє його план у цім світі про будь які зміни у житті, проявлені з дбання про збереження Цілісності і кожне живе по окремості у цім світі. Це вже нас Дух святий так життями веде, втручаючись в нашій готовності до прийняття, бо це доручення Він ізначально від Творця прийняв. Та все ж саме чоловіку дана можливість вибирати результат і приймати в процесі ті, чи інші рішення. Саме так, дав цей ум, який здатен із життя в життя зростати Духом і зріти у мудрості літами. Хоча ми і не маємо стільки пам'яті і вмінь- знань; не маємо й можливостей, щоб облаштувати життя своє, як і тих, хто нам так близький. Та коли ми навчимося бути в стані спостережливості, то навчимося чути голос святого Духа, пізнаємо себе, то тоді до нас багато знань прибуває зі всесвітніх джерел. Так ми полегшуємо умови і здатні бути свідомими співтворцями позитивних енергій. Він у нас є малістю присутній, Він над нами і навкруги, то зробімо все, щоб навчитися із ним спілкуватися при потребі і просто так. Він нас бачить, чує, відчуває постійно, та саме наша сповідь засвідчує про ці взаємини святі.

Та скільки дрібних ситуацій є, які і формують ці скупчення, починаючи з кухні, на роботі. Так, вони не одномоментно назбируються. А є фоном, чи, навіть, умовами, в яких і з яких множаться ці негативні енергії в нашій повсякденній діяльності у нашій гордині, гніві, лицемірстві (обманах, не виконуваних обіцянках, долучення себе до осуду, заздрощів), кражах, сварках, насильстві, жорстокості, вбивствах.

Це пряма ознака відсутності в даній спільноті культури життя.

Саме у вмінні і при навичках культурного співжиття, при здатності переміщатися, при здатності спілкуватися і обмірковувати свої спільні дії, як одного з визначальних видів учасників життя на Землі. Ми маємо визначитися в пошуку давно забутих способів і методів, щоб бути творцями життя, а не понищувачами його без потреб.

Та якими б ми не були у собі: скептиками, байдужими, атеїстами; чи всезнайками-егоїстами, або прихильниками активними будь яких традицій релігійних, чи то партій політичних; багачем ненаситним, чи то князем єдинородним і так далі, та нема серед них таких, хто здатен людство і природу у своїх руках тримати, чи їх цілісність ігнорувати. Хоча, взагалі то, видать, що в середовищі людському все таки є ті творці, чи то краще сказати ті, хто по суті є лиш обмеженими співтворцями, не здатними в думках, словах і діях виходити за межі програм, які закладені у кожне життя кожного індивида з виду роду чоловіка.

Та факти підтверджують, що є і творці, які шукають напрямки, щоб вийти напряму, на правдиву стежину – стеження за своєю ходою, щоб не збитися, не заблукати в цьому хаосі ідей, з правильного руху. Доступними і посильними способами і методами творити такі потрібні енергії позитивні в цій річці нашого спільного життя і є справедливість, і добродіяння в стані і зі стану любові. Одначе нас не вчать жити вільно і не дозволяють, а навпаки, страхають, карають.

Тому так важко, важко бачити і відчувати скільки горя і біди серед людської спільноти, хоча й лицемірна вона до самих кісток. Коли вони, хизуючись машинами, штанами, домами, бо нема в роботі веселості і завзяття, яку роблять собі, чи за гроші чужим – отак тяп-ляп, аби скоріш, або в розмовах глупих проводять час, то саме цими діями збільшують кількість негативної енергії у собі і у своїх життєвих просторах. Часто такі маленькі енергії в цих помилкових-гріховних справах підтягуються до потужних подібних потоків негативних енергій. Такі енергії часто є "помічниками тим", хто так нерозумно діє.

Сьогодні досить видно повсюдне зло і ту ненависть до життя. Забули ми про добро, як і про інші якості святі. Нема нам у цьому оправдання, нема і радості у житті. Нема впевненості у завтрашньому дні, тому нема надій і мрій. Всі ходять сплячими і відреченими. Нема творчого завзяття і радості, та лиш гіркота, сум і біль світиться очима, і в тих усмішках кривих, і в тих руках-рухах, що теліпаються, і та хода, ніби, похоронна – і цього не заховати. Не заховати нещасний стан, нещасний стан раба при такому технічному і економічному оснащенні сучасних виробництв.

Чи то вже озлоблення таке на всіх і вся? Та саме діями такими ми іще більше наплоджуємо негативу, вирощуючи дух диявола злого, бо ми уже у боротьбі, як умова хитрувань, як прояви крупинок знань, тому і здані розірвати енергіями злими коловрат…

Який же тоді смисл життя і з чого, і як появляється воно?

Виявляється замкнуте коло, а ми в ньому лиш білка на цирковій всеоглядній сцені для найманців, службовців різних штибів. Та, мабуть, це питання є одвічне. То хіба є мудра людина ця, що більше подібна на мудака. Хай ці слова будуть усім для розуміння, як ми далеко відійшли від істинних основ життя, навіть, за одне століття, чи то половину, а деінде і в менші строки. Чого ми відкинули найпотужніші енергії доброти, любові і на них би єднатися пора між собою для захисту своїх ісконних прав – називатися чоловіком і насправді бути творцем свого життя?

Вода в океан для єднання збирається по всьому світу з крапельок дощових струмочками, потічками, річками, морями, а люди німі, сліпі бредемо остервеніло в хащах житейських негараздів і проблем.

Чого ми не здатні зрозуміти, що тільки милість, справедливість, доброта здатні нам відкрити очі й вуха і возрадіти з цього факту, єднаючись і обнімаючись і цим формувати потужні потоки позитивних енергій. Бо саме ними ми здатні захистити свою волю і гідність.

Гідність же є внутрішнє відчуття від Боголюблячого єства свого благородства у цьому світі життя, як і розуміння відповідальності в літах за своє життя і життя ближніх своїх, щоб спільно ми усі змогли творити радість день при дні.

Ми не кличемо нікого на війну, а шукаємо способи в умі, щоб будувати основи миру й спокою, щоб щасливі і люблячі усі були, щоб Благодать була між людьми.

Тож скажемо тут усім про фактичний стан ситуації, що протилежності мають одну суть і енергіями діють в ситуаціях, індивідах, чи речах однакових, взаємодіючи якось так у цих чудаках одним боком до одних, а іншим до других. Оця роздвоєність наших умів, наше лицемірство приводить до остаточної зневіри, до розчарування у житті, до байдужості до свого життя і цим знову ж користуються користолюбці. Їм легко таким бидлом керувати з допомогою батога і інколи з подачею шоу, чи пряника за наші нами зароблені гроші.

Мабуть і потреби нема копирсатися в таких речах, а, може, так і треба, бо ми усі є іграшками в чиїхось руках, в чиїхось маніпуляціях.

А ця людина із слів, мрій, надій цю околесицю плете. Тож вона, ніби, райдугою є: зримою, красивою, хоча лиш частиною, як у виокремленості своїй, то так і всього суспільного тла, яке кожного ума і душі торка. Тому так мудрість гласить людська, щоб сприймали ми це життя, як данність, як щастя, як біду в одному дні, як у житті.

Хай щастя додає наснаги, а біда навчає кожного так, щоб ми знову не повторювали свої помилки. Та коли ми будемо сприймати все, як данність, то у наявних суспільних взаємовідносинах ми по факту стаємо рабами. Раб – ось як символічно визначили суть чоловіка тепер: божественність перекрита бидлом і тому цим визначила своє місце у спільноті. Така ситуація багатьох вводить умами у зневіру, байдужість.

То чого ж тоді думки такі не заспокоюють остаточно уми, а кричимо, сваримося, б'ємося, вбиваємо одне одного, та по факту ми усі однакові, ніби. Та все ж без душі і без ума, як лихі злодіячі… Та все ж у Всесвіті є певні позитивні енергії, та допомоги від них, ніби, і нема. Як зупинити масовість цих проявів таких, бо зникне все на матінці Землі і лиш стирчатимуть із неї де не де каміння почорніле.

Допомога, та ніхто пальцем не поворухне, щоб відкритися душею для прийняття таких енергій.

Мабуть, не змінимо ми програми-долі у найближчі десятиліття, та поки є можливість, то рук не опускаймо, бо напруження будь яке, чи то зі зла, чи то з не розуміння достроково може це коло життя розірвати і тоді однозначно всіх і вся викине за борт життя.

У цих взаєминах протистоянь маси людства до жменьки користолюбців, корупціонерів, зрадників тримаються закостенілого світогляду, який вибудований на страху й покорі і та байдужа очікуваність, що живиться надією нічим сьогодні не підтверджуючу споживацьку ідеологію. Щоб вижити у важкі часи нам кожному слід для цього попрацювати, і, найперше, застосовуймо самі собі очищення єства від негативних дій, де би то не було, а далі долучаймося до творіння доброти, милості з усією щирістю.

Якщо будемо лиш ждати, то вимремо від епідемій і штучних війн, вичахнемо духовно у такому тотальному злі, яке проявлене гординею, гнівом, брехнею, зрадами, осудами, заздрощами… Ось такі дрібненькі чинники, а як тиснуть на плечі, стискають серце, що й світ не милий і жити страшно, бо не відчуваються скорі зміни.

Був морок, хаос, а потім справедливість і доброта, які собою формували взаємини хороші і цю якість святу назвали любов'ю, як вершину можливостей людських. Тому й після цієї війни будуть праведні живі і їм належить відновлювати життя в його Цілісності. Ми маємо самі себе налаштовувати на зміни позитивні. Тоді й відкриємося ми Душею до свідомих дій.

Розкажемо бородатий анекдот. В одному районі сталася повінь, але цього разу більша і сильніша. Чоловік спершу вирішив перечекати її, сидячи на столі. Коли вода досягла рівня стола, то він поліз на горище, але і там вода прийшла до нього. Він, спасаючись, виліз на кришу і став молитися і просити Бога, щоб той спас його благовірного. Та і молився досить щиро і навіть не почув, що колода його штовхнула, заледве не скинувши з даху. Він відштовхнув колоду, продовжуючи молитися. Вже і тут вода стала підмочувати ноги. Чоловік виліз на комин, здійнявши руки вверх і направивши свій взір до небес у прохальній відчайдушній молитві. Крики почули люди, які пропливали в човні і повернули до нього, запрошуючи в човен, який і так був переповнений. Він відмовився: “Мене Бог спасе!”. Тоді ангел приступив до Бога з питанням: “Боже, чого ж ти його не спасеш? Він так щиро молиться і просить”. А Бог і відповів: “Я направляв йому колоду, я направляв йому човен, то скільки можна?”

Не слід впадати в іншу життєву крайність – на все воля БОГа, бо це приведе нас в стан застою, що дуже небезпечно і ми тим само відмовляємось від духовного росту. Душа прийшла в наше тіло творити, виконувати певну місію – нарощувати божественні якості і ми маємо зрозуміти суть нашого покликання – творити доброту, милосердя, щастя в наявному житті. Так, благовоління своє святий БОГ посилає на тих, що пізнали істину, чи вийшли на шлях в пошуках істини. Вони, можливо, потрудились для цього і не одне життя. Це не все, бо благовоління посилається і тим, хто ледь побачив хоч раз своїм умом прояви благодаті в собі, чи в інших. Посилається і тим, хто живе у невіданні, бо і їм же дана душа. То от ми дописуємо це речення для таких – чи вони спроможні приймати енергії позитивні зі Всесвіту, чи відкрилися душею вони Всесвіту? Бо відкрити фіраночку до душі можуть ті, хто очищає себе від негативу, тоді і появляються у них можливості відкриватися. Так от, щоб шукати путь у життя, щоб мати радість у ньому, то треба, щоб вогонь живодайний із відкритої душі освітлював простори. Лиш тоді ми здатні вийти на свій путь і цим, при спільності таких, відновити забуті основи ЖИТТЯ.

Ми маємо почати самі змінюватися і єднатися своїми якостями життєвими, бо вони єдина можливість знайти правильну відповідь на злободенне питання: чи вдасться вижити? Не виживемо, коли чекатимемо. Починаймо працювати над собою, шукаймо однодумців, бо тільки так ми здатні будемо визначити вірний напрямок в організації свого життя.

Нам потрібно кожному визначитися зі своїм вибором. Таке визначення рано, чи пізно приведе наш ум до розуміння потреби приймати позитивні якості життя, як умова для своєї участі в будівництві щастя у своєму житті. Цей стан нашого ума відбувається тоді, коли ми будемо здатні приймати, бо таке прийняття можливе лиш при відкритій душі і серця. Тобто ми проходимо певний період очищення свого єства від минулих помилок і вже тоді ми є в стані бдіння, спостережливості. Тобто ми вже готові виважено, вміло приймати саме позитивні рішення.

Тільки спостережливий здатен загодя пізнавати небезпеку і цим здатний уберегтися від скоєння негативних вчинків. Саме на цьому прикладі ми можемо зрозуміти роль ума в житті. Це є момент, коли ум втрачає верховенство при організації нашої діяльності з бажань, хотінь для задоволення своєї мети, коли він визначав кінцевий результат, бо дії його були з його поінформованості, з досвіду, який він здобув при навчанні в певному середовищі людей. Він приймав рішення,

якими хотів обманути інших, обманути батьків, колег, бо саме цих прийомів він і навчився в них.

Наша готовність приймати свідомі рішення для отримання позитивного результату і є початком свідомого вибору методів і способі здійснення результату на основі совісті, доброти і зі стану любові. Це і є позитивний результат. Так ми свідомо навчаємо ум і ним уже діємо усвідомлено. Тепер він уже на службі, якщо так можна сказати для розуміння процесу, в нашої Душі і Духа. Коли починає діяти Душа, то ум замовкає і уже слухає наш внутрішній голос. Це і є технічні напрацювання в роботі з умом, задавши йому напрямок самонавіюванням, чи самоконтролем. І коли він опиняється на службі, то тут вже усі наші дії є поміркованими і мудрими. Так день за днем ми свідоміше і свідомо приймаємо ті рішення, які і дають позитивний результат.

Це процес навчання і тут ми маємо його завершити – навчитися свідомо діяти; навчитися жити і любити.

Ось такою має бути людина і до цього вона здатна і для цього вона має можливості. Тож дерзаймо, бо ці знання і навчать нас пізнавати свої можливості; навчать пізнавати світ і сприймати, і приймати рішення, які ми вирішимо самі. Саме така позиція єства і створює умови для пошуку путі в літах тієї Благодаті, на яку так БОГ святий і Дух святий багаті.

Сьогодні в геометричній прогресії шириться в середовищі спільноти тенденція в поведінці людей: вони стають байдужими до себе, до потреб близьких і рідних, до всього, що з ними експериментують наші брати і сестри, які є керівниками держав, які є прихвостнями їх, коли опиняються на службовій суспільній драбині, ловлячи певні крихти собі і у злорадстві своїм, як і у зверхності-гордині мають можливість ницо попісяти на тих, хто нижче.

Так, байдужість, як відхід від участі в наявних суспільних відносинах є прийнятна, але як дія-відмова в гуртовому наплодженні негативних енергій. Однак відхід такий з усвідомлення того, що цей путь держав і путь зрадливих чиновників веде до погибелі, то таке споглядання в стані байдужості-відреченості приводить єство в певний спокій, де людина здатна по новому подивитися на всі життєві процеси, які відбуваються з людством. Дехто починає міркувати над причинами, міркувати про способи виходу людства з цієї суспільної соціальної кризи, яка у поєднанні з політичною і економічною кризою становлять велику загрозу для існування цивілізації. Тому ця сіра маса байдужих у цю мить може бути творчим потенціалом для відродження якостей життя. Так, це є можливість повернути байдужих до активних творців енергій позитивних.

Так, іще є сильно вкорінені залишкові реалії у нашій свідомості, в нашому укладі життя при збереженому базисі суспільної ідеології. Все ж явно проявлена зростаюча тенденція, яка зримо виражена втратою інтересу до життя основною масою спільноти. Критикуючи всіх, звинувачуючи всіх, а самі погрузли в зрадах, в круговій поруці. Вся економіка покрита павутиною корупції, а основній масі не дається і прожитковий мінімум. Ми це пишемо з любові до кожного із вас, брати і сестри наші.

Це з одного боку, а з другого боку є ті, які знають як вийти з даної ситуації. Хай, навіть, сьогодні їм іще кидають кусень хліба під стіл, чи вони десь труться біля державного корита, та через два роки вони його з ганьбою втратять, за погублення своїх духовних начал, які їм дано не випадково для розуміння біди спільноти, а вони

продалися за кусень хліба і місії своєї відреклися. Та все ж обі частини спільноти хворі на бездіяльність.

Хто таким буде допомагати? Ніхто! Навіть всесвітні енергії не допоможуть, бо в цих служак закриті душі і вони не можуть обмінюватися енергіями. Це по перше, а по друге їх єства уже наповнені негативом і Дух святий туди не додасть позитивних енергій, бо чаша ця наповнена до країв злом. Тож і таким теж потрібно починати змінюватися самим.

Так, ми можемо, і поки життя в нас бурлить, то кожен здатен себе змінити, почавши змінюватися на краще щомиті в думці, слові, дії. Лиш тоді до нас прийде розуміння усвідомленої доброти, почавши допомогою, даруванням, щирістю і навчаючись самому приймати такі дари від Людей, від БОГа. Налаштовуймо себе на це і укріплюймо бажаннями з потреби: “якщо не я, то хто?” І хай це розуміння керує нашим умом і руками.

Знаймо істину святу, що ми потрібні світу. Знаймо й те, що ми живі, завдяки Всесвіту. Ми пов’язані енергетично між собою. Пробуджуймося умами, то й Душа відгукнеться і ми визріємо для великої любові. Тож почнімо з доброти – даруймо тепле слово, свою безкорисливу турботу, щиру усмішку, лагідне вітання-побажання, добрим словом похвалімо всіх, хто так діє уже, бо це окрилює їх і ми так з’єднаємося, як однодумці, як добродіячі у цьому житті. Знаймо люди всі, що ці дії ми отримали уже від святого БОГа-Духа святого, бо ми для таких дій майже не затрачуємо зусиль, а як приємно тоді, коли ми теж отримаємо щиру усмішку…

Даруймо допомогою, подарунком (цукерком, хлібом, одежиною…) і тоді ми відчуємо свою причетність, як співтворця, до БОГа святого. Ми ще більше наповнимося самі цими якостями і ми побачимо, що наші можливості творити доброту розширюються. У-РА! Дивина, ми у БОГа РА, ми відчули РАдість за себе. Ми готові світи всім, готові зігріти добротою і любов’ю інших!

Чого так є? Бо діють взаємно енергії позитивні і ми, одне єство, зробили добродіяння, витративши певну кількість позитивних енергій, а Всесвіт таких вітає і уже в семеро більше посилає позитивних енергій. Ось звідки є відчуття, що ми після одного добродіяння отримуємо завзяття й можливості до нових добродіянь. Ми відчули свою причетність, як співтворця у цій світобудові.

Це засвідчує, що ми Душею відкрилися для всіх і на ділі готові до відновлення забутих істин. Це не є випадковістю в житті, коли ми спізнаємо такі путі, такі способи і методи для застосування у житті, бо ми дієвий гравець на цій дуді-доброті, уже як вмілий учасник оркестру, який грає для всіх цю симфонію любові і доброти на Всесвіт увесь. Тоді це і є той момент, з якого почнеться єднання всього, що життя має у собі в цілому Всесвіті. Це є початок творчої вибудови прекрасних взаємин між усіма, щоб засівати благодаттю ниви нашого благополуччя.

Ми потрібні такі світу. То граймо цю симфонію скрізь і повсякчас, куди би нас доля не завела, бо це і є місія така кожного у такий скрутний час. Саме такими нас очікує і Всесвіт. Хай акорди звучать гучно, милозвучно, чи і зовсім притишено, щоб пробудити людей від сну байдужості і зневіри, закликаючи усіх у ці потоки гармонійних взаємин, щирості, доброти, милості і любові.

Бо коли ми любимо, займатися цим і воно утвердилося в нас, як стиль життя, то це не просто стан чоловіка – це аромат життя, це дійсно ми спізнаємо щастя і увесь смисл життя. У нас ширше бачення світу, у нас і більші можливості тоді. Так, ми любимо, ми залюбовані дітьми, дівчиною-жінкою, батьками, знайомими, колегами,

роботою, цим дивовижним світом, тим мудрим, поміркованим Всесвітом. Це і є ЖИТТЯ.

Завжди при нашому житті в інформації, в зустрічах є перші, кого ми побачимо, почуємо їх таких, які почали ще до нас ці духовні пізнання і прийняття. Також ми будемо свідками, що багато будуть насміхатися, а ще більше будуть лишень спостерігати і навіть будуть покидати цей гурт, коли мова заходить про Духовність людини. Не розчаровуймося цим і не осудімо.

Знаймо й те, що коли перші паростки щодня піднімаються із землі і ми це спостерігаємо, то впевненість росте, що ця нива золотом хліба у нас буде. Коли перше листя з вітром і з нами гомонить, то хочеться на повні груди вдихнути і відчути цей аромат життя. Це божественні прояви життя для нас і з нами… Ми щасливі, ми уже не хочемо помирати саме із за таких і подібних проявів у природі із за змін у взаєминах між людьми. Ми богозамилувані, ми боголюблячі. Ця Цілісність і є прояв Божественного в нас.

Ствердимо, що світ досить таки вміло влаштований і нам би лиш у спогляданнях вчитися життю, розвиваючи можливості свої.

Чомусь ми все ж не можемо усвідомити усі, що доля лиш у наших з вами руках і умах. Це як факт, як свідчення того, що в уми наші на віки вкоренений статус раба, рабська психологія, а тепер нам дорікають знавці, що ми явні лежні, явні і привчені споживачі.

А хто ж буде творити енергії позитивні? Мабуть, що ми! Бо ми не заставимо когось робити нам благо, та і грошей нема, щоб купити його. І таке розуміння спонукатиме нас у цій безвиході до позитивних дій.

Ми не продукуємо енергій позитивних, то і Всесвіт на них бідний, а глухий глухого не почує, як і сліпий сліпого з лісу не виведе. Бідний бідному не допоможе.

То приймімо у свій стиль життя доброту і любов, щедрість і щирість, бо вони здатні запалити в нас своєю теплотою устремління пошуків путі, яким ми зможемо вийти з цього суспільного тупика, а радість і любов спонукає до змін, до вибудови гармонійних взаємин.

Тому будьмо добрими до людей наскільки вистачає сил і мудрості, даруймо душевну теплоту усім, усім підряд, то ця якість почне множитися і на цих теренах укріплятися, то прийде і той день, коли усе добротою зцілиться.

Основна маса людства єднається у сім'ї, зберігає хороші взаємини в родині, в роду і цим творить енергетичну міць народу на цих теренах рідного к-раю. Характерно, що на сьогодні лиш незначна частина тих, хто тримається родових джерел, то вони і далі творять позитивні енергії, які є благодатними і оберігаючими для деяких націй в тих, чи інших державах, чи їх частинах.

Творити ці енергії можна постійно: стримуючи себе, щоб в думках і при розмовах ми не застосовували хульних слів, не застосовували слів-паразитів, якими ми спалюємо позитив у собі і в оточуючих; щоб щоденно не гнівалися, не заздрили, не осуджували, не зраджували, не сварилися, не билися, не крали, не експлуатували інших, не хитрували, не обманювали, не обіцяли, не застосовували насилля для досягнення своїх цілей, не вбивали; щоб не ублажали себе їжею, алкоголем, міжтілесними втіхами через край, як і не виснажували ум і тіло все у виснажливій надмірній праці… І це буде на початку своїх пошуків основною нашою працею в пошуках путі до духовних джерел тут, на Землі і у Всесвіті. Саме це нам відкриє очі

на основи життя і ми самі відчуємо потребу творити доброту, жити зі своїх можливостей, здобувати їжу, предмети, брати участь у створенні сім'ї, доглядати своїх дітей, оберігати своє житло, заробляти гроші тільки своїми руками і умом. Це завжди можливо, коли ми духом міцні і є творцем позитиву у будь яких своїх діях. Знаймо люди про це!

Ми вже знаємо усі, що якщо ми в стані зла, що якщо нас уже носять по хаті, чи на роботі чорти, то чи здатні ми бути в стані спостережливості, щоб приймати рішення мудрі. Звісно, що ні. Бо в стані зла, гніву, заздрощів, гордині, ненависті, або не в здатності простити ближньому, чи при відсутності мочі до добродіянь, то однозначно ми не будемо продукувати любов і доброту. Хто зневірюється, чи погоджується жити безучасно і не творити позитивних енергій, то саме вибором таким ми і зайняті пошуком такого ж путі у своєму житті, то знаймо всі, що кожен такий вибирає собі путь до загибелі.

Таке розуміння теж прийде в певну мить, в певний день і якщо ми зможемо піднятися умом над цим і відкритися серцем для Всесвіту і собою для всіх, то це путь до явних змін. Будуть такі і серед тих, хто сьогодні має все матеріальне, а то і зверх і теж у цій нужді охорони, страху пізнає цю життєву безвихідь і теж матиме можливість змінити себе і свою сім'ю. Однак основна маса таких обтяжена тими помилками, які творили вони для собі подібних і руками інших, забезпечуючи своїм скудним умом матеріальні статки для дітей, онуків. Так не було, так і не буде, бо, живучи в середовищі негативу, і сам згниєш у цьому, на цих просторах енергій негативних.

А скільки уже сьогодні може сказати, що готові до змін у собі, та щось гальмує наші дії? Що це? Наш страх, наші рабські звички. Ось тут би розпізнати їх суть і спробувати своїми можливостями змінювати ці перекоси, ці полоси невдач, на ті маленькі відчуття радості, навіть, за те, що нас відвідала така думка. Ми ж бо всі взаємозв'язані. І не тільки люди, а всі у цій наповненості життями Цілісності Всесвіту.

Де ви бачили, щоб злом можна було зробити будь що хороше? Саме таке хороше, де би ми були впевнені у завтрашньому дні, де ми би ходили вільно і без страху, де би ми відчували потребу нашої участі у цій світобудові. Так починають всі, коли відчули свою причетність до творіння позитивних енергій, бо саме такий стан сприяє нам у витісненні з наших життів негативу і тоді ми є здатними творити дива. Тоді ми здатні змінити себе, своє зрадливе керівництво, яке продало інтереси і умови гуманного співжиття націй, держав, бо діяло, як і ми, зі своїх корисливих інтересів без розуміння потреб, без розуміння можливостей і при не знанні того, як, де і коли нам починати зміни у собі. Саме з такої позиції і готовності до дій ми і здатні змінити суспільні взаємовідносини.

Таке розуміння всіх процесів, самоусвідомлення своїх можливостей і мотивує нас до позитивних дій. Хай це будуть помилки, спроби їх виправити, самокартання за них, чи нас мучитимуть докори сумління за помилки у житті, за неправильний вибір дій … Та потреба змін уже назріла великою проблемою. Щось потрібно робити.

Всі розуміють, що ми опинилися в критичній ситуації, у великій біді і настав час масштабного масового вибору перед людством, хоча надії ще не всіх покинули, ще є ті хто здатен нести свічу життя у цих сумерках суцільного негативу, що вихід мають почати ті, хто має довіру до таких само. Вони ще по окремості є, та з'єднані

вони між собою саме позитивними енергіями Всесвіту. На БОГа вони сподіваються, бо Богозалюбовані і Духом святим світяться. Вони усвідомлені і мудрі у діях і вже діють у цьому напрямку, як приклад для інших. Кожен має сам вибрати путь при житті, бо, навіть, при затрудненнях такі продовжать шукати собі подібних, які теж при таких думках, і здатні діяти, робити спроби, щоб почати відновлення давно забутих істин.

Це добре! Бо ніхто не зупинить людство в якому живуть такі думки. Цю незначну частину спільноти уже не зупинити, бо вони розуміють ситуацію і є відповідальними перед Творцем-святим Духом і своїм життям. Вони уже знають про це і здатні вийти з цього хаосу, з тьми негативу, з цього багна зла, несучи ці якості життями своїми для наступних поколінь.

Так, це мізер, та в БОГа вони живі і Духом святим водимі. Та все починається з малого. Так вже влаштоване життя – воно росте і з часом зріє, даючи всі свої енергії життя для інших. У цьому такому баченні і є та вічність життя, є живі, то є й можливості нести Духа святого у простори. Так буде!!!

Тому то, де є добрі і люблячі, то там спасуться тисячі, а там де дім і сім'я творять Благодать щодня, то там і люди, і край увесь знайде обереги і прихисток. Бо тут ця Благодать кожного гріє, гріє саме тому, що тут іще є та енергетична сила, сила того місця на Землі, яке знайшла для себе ця душа. Бо сім'я, то дім молитви гуртовий, то маленьке джерело рідні, де кожен, де би він не був, зможе благодать і втіху для своїх потреб брати. Будьмо з такими добрими і чутливими, то коли їх життями в еру золоту приведе, то вони нас із собою візьмуть. Бо милість, доброта і любов тих збереже, хто їх щомиті у своїх життях добавляє. В цьому вся основа кожного і наша у цьому житті із життів, щоб такі гуртувалися і освітлювали путі усім. Ось чому ми так часто споминаємо доброту, бо її кожен може творити, кожен чекає її, кожен готовий приймати дії доброти і тому вони в житті і є той путь, путь відновлення істин забутих.

Дерзаймо, шукаймо, творімо, навчаймося бути справедливими і щирими у добродіяннях, бо ці дії спонукають нас; ці спроби, вчинки формують навички і вміння робити перші, другі кроки – і ми уже крокуємо усе життя з БОГом святим-Духом святим в умі, серці і душі. Так по трошки ми наповнюємо свої життя позитивними намірами, позитивними діями. Зрозумівши правильність своїх дій, то продовжуймо їх і далі. У нас ще нема великої моці і ми малістю своєю в одному тілі не маємо думати про те, щоб змінити увесь світ, щоб навчити всіх того, що відкрилося нам. Ми ж бо розуміємо, що прийняти ці знання і мати можливості змінювати себе, то ми маємо бути здатними саме при чистоті єства.

Ми є ще не відкритими для Всесвіту. Тож і знаємо, що закритий сосуд наповнити не можливо. Тому наші слова залишаться лиш мимохідною інформацією, етикеткою, та і потенційні читачі, слухачі не здатні до наповнення і не можуть прийняти той вміст, який є за етикеткою – одні уже наповнені, а інші, нібито, пусті, та придивишся, що в середині бруд і кришечка пошкоджена. Щ робити? Одні повні, а інші забруднені в помилках своїх і при бажанні все ж не наповнити їх. Однак і сівач не знає, та надію має, що збере урожай хороший. Тому дбайливо й творчо, живімо всі, якостей життя набуваючи, то покращимо умови життя свого і залишимо нащадкам своїм, та й при нагоді поділимося з подорожнім. Бо ось така благодать після подібних

дій зробить кожного щасливим. А в щасті ми до доброти придатні і в такому стані ми і є творцями Божественних молитов.

Всесвіт знає про наші турботи. Та не журімося, що змін ми не відчуваємо, не бачимо нині, то знаймо, що ми ще не змінилися; знаймо що здатність бачити, відчувати зміни в інших ми здатні лиш тоді, коли ці зміни будуть в нас, коли вони закріпляться в нас, у наших думках, словах і діях. Дух святий знає про наші можливості і коли наша зрілість засвідчить про готовність, то тоді і засвітимося зіркою Благочестя. Тоді освітимо путь для інших, тоді й будемо дороговказом, як сонце для рослинки, деревинки – і потягнуться ці краплинки живого для з'єднання в потічки позитивних енергій. Тоді знання від таких прозрівших, просвітлених поширяться в простори. Їх там чекають.

Так, чекають, бо нас привчили чекати від БОГА всього, привчили просити, то знаймо всі, усі що не чекати і не просити нам треба, бо святий БОГ-Дух святий наперед знає потребу кожного, і подасть, і допоможе, та нам самим треба дещицю зробити – очиститися, відкритися для прийняття і прийде Той, хто наповнює.

Не можна зайти в замкнутий дім, лиш, коли господар відімкне і відкриє двері, то тоді гості з дарами-допомогою зможуть зайти в кімнати дому.

Ми ж хочемо справедливості, щирості, довіри, щастя й радості, то прибираймо кімнати в домі, очищуймо вікна від пилу і знімімо замок образ-гніву з вхідних дверей. Засвітимо свічу і Дух святий побачить наше очищення в прощенні усім, хто нас засмутив, а ті, кому ми зробили зле, то і той у своїм путі в дім зайде на трапезу-розмову і, як подорожній, порадує хазяїна намірами хорошими.

Знаймо й те, що ми, кожен, життями є по факту в дорозі постійно і йдемо в лоно Духа святого, в океан позитивних енергій Всесвіту. Манівців, стежок, доріг багато і багато тих, хто цими дорогами ходить. Ці дороги сходяться, перехрещуються і на них ми зустрічаємося – вітаємося, бажаємо один одному щось хороше, обмінюємося знаннями, досвідом і йдемо далі.

Випадкових зустрічей нема. Коли ми задоволені зустріччю, то далі наш путь вже є в прискорені; коли ми засмучені (нам не простили, чи нас обидили, або ми не простили, чи зустрічного обманули), то й наша хода є важчою і крок коротшим є. Так є в дорозі постійно, бо люди різні – одні при подібності ідуть гуртом і поряд, спілкуються, співають пісень про любов; інші нас в путі переганяють, бо одухотворені вони добротою і любов'ю і ніби летять, лиш, як птах згори, вітає живих, то так і ці одухотворені поділяться усім, що мають, підбадьорять і далі йдуть, бо їх раніше в домі Отця ждуть; ще інші відстають, бо слабкі Духом є і в цім путі мають ще турботи, ще мають щось зробити і лиш тоді знову повернуться на праведний путь, щоб засвітла прийти і порадувати усіх братів, сестер у домі цім. Тут ми і пізнаємо усю рідню.

Вони й були нам сестрами і братами, та ми про це не знали і часто були звірами злими: сварилися, лицемірили, вбивали…, та все відчужалися у ворожнечі такій.

Знаймо про це. Хай ці знання побудять нас умом для змін на краще! Відкриваймося Душею при житті для Отця-Творця-святого Духа!

Важко усвідомлювати потребу змін, бо до розуміння цієї потреби приходять одиниці. Тому тут внесу в цей текст фоновий окрас, щоб мотивувати кожного із нас – починаймо пошуки усі при першому дзвінку на цю подорож у житті. Дзвінком буде

прозріння, осяяння умов, в яких вимальовується путь, яким часто в цей путь ідуть. Це дзвінок для тих, хто його почув, хто умом і душею доріс, щоб піти у перший клас в цю школу, де кожен здатен навчатися жити, жити і любити.

Дитина родиться чиста і щаслива, крім тих, хто приходить у життя з вантажем родинних гріхів. Але так, чи інак, вони є уже наші вчителі на третьому етапі духовного розвитку. Так це початкова школа для батьків заново навчатися жити, навчатися розуміти ази цих пізнань в справедливості, щирості, доброті і любові. Саме ці знання діти нам привносять у життя. Це перший дзвоник нам в сімейному житті. Батьки радіють, батьки щасливі, а в дитини перший стрес, бо вона в житті вперше приходить в цьому статусі у клас, де є ці два учні, а то і більш, коли є дідусі і бабусі, коли є старші братики і сеструсі. Якщо це ці додаткові учні, то це часто є другорічники, але в багатьох випадках це для народжених і є поява тих вчителів, яких вчило життя, які вже мають досвід свій.

Хай це будуть і заслужені вчителі, чи матимуть свої встановлені ними категорії профпридатності, та тут порада мудра і для мудрих, коли вони геть усі заново прийдуть навчатися у цього народженого вчителя. Тут вони навчаться щирості, вчитимуться довірі і доброті, тієї теплоти взаємин і відкриють себе уже в стані прийняття любові. Так, так – це стан прийняття. Ми приймаємо дитя. Приймаємо саме так у його без упередженості, у довірі і наявній любові, як і в щоденних устремліннях пізнавати світ. Бо саме цю методику ми забуваємо усі. Тільки пошуковці-пізнавачі здатні навчитися жити в щасті і любові. Так, це програма для дорослих учнів на років сім. Ви дорослі і маєте можливості вчитися, бо у кожного із нас є цей талант, це зерно життя, де ми вирощуємо собою елітне насіння для щасливого життя – нашу Духовність. Вона засвідчить про себе радістю і щастям в кожнім дні, а коли визріє потужний колос, то саме такі пізнають любов святу, яка крилами щастя буде кожному у Роду.

Будьмо гідними свого Отця!!!

Дитина ангел і прийшла з Душею, яка несе програму життя і принесла свій талант, чи задатки, щоб прожити літа життя у щасті. Вона це знає і цим багажем позитивним сім'ю, кімнати наповняє. Її цілують в щічки й попу; всі стараються догодити і все зробити, щоб зберегти цей щасливий лик і лепет теплоти з вуст у тій міміці щастя й радості. Ми трошки ширше торкнулися цієї теми в книзі "Про дітей."

Однак вистежуватимемо з вами спільно ті спроби і потреби в цьому житті, яке і є той путь, яким усі ідуть не знаючи куди і для чого. Тому ми на позитивних прикладах і на негативних вчинках хочемо спільно вчитися і навчати бажаючих пізнавати свої можливості, навчати розширювати їх для того, щоб жити щасливо, бо лиш щасливі несуть знання і знають куди і як і з чим іти. Тому ті, хто живе по совісті, то вони би з крилами білими ангельськими увійшли у це життя і тихенько летіли би з собі подібними, бо доброта і любов єднає подібних і гуртом такі засаджують райські сади. Такі й помирають легенько, бо вони часто йдуть далі за лінію життя, бо щасливі. Коли ми на схилі літ дивимося на життя свої, то споминаємо ті миті радості і доброти, та і тепер є такими, то це засвідчує, що ми в Боголюбові і жили. Ми цей спадок і нащадкам лишаємо завжди, бо вони в тілах нових завжди відвідують ті школи, ті райські сади, де жили їх бабусі і діди.

На жаль, такого розуміння життя і ролі дитини у сім'ї ми не навчені. Це перша тривога, радість, втома, крик, іграшка, а потім тиск моральний і матеріальний, чи то

погрози-шантаж-побиття… І це не весь набір того, що невдахи дорослі учні, які самі засвідчили наяву, що не вміють жити і не вміють любити і саме таку поведінку формують в дитини.

Дитина ще не говорить, та уже навчається очима і слухом, а також тим тонким відчуттям позитиву, чи негативу з якими ми підходимо до них, чи то на віддалі оперуємо ними. Вона слухає, спостерігає за нашою поведінкою і саме цього навчається в нас. Якщо ми щасливі і люблячі, то цього і навчається; якщо ми лицеміри, жорстокі, злі, то і вони приймають ці "навички" і потім мають такий же стиль життя, характер, який потім чогось не подобається батькам? Ми дорослі починаємо очікувати від них тих дій, якими ми самі послуговуємося при житті. Нам обіцяли і ми обіцяємо, а потім вони обіцяють, а ми немічні малі-старі гніваємося, бо бачимо лицемірство, брехню і вже не довіряємо таким ближнім. Ось яка суспільна "наука" виживання, очікування і споживання, а не навчання любові і доброти, не устремління і пошуки умов для організації гідного життя, не творча праця з любов'ю у всьому. Ось такий перекос у розумінні свого перебування життям тут.

Вибір є у кожного і на сьогоднішнє бачення він був зроблений нами неусвідомлено в літах дитячих, а потім і не знання, а потім і лінь… І нема сил. Так важко чогось прожив. Був дитиною і відчуженим у сім'ї. Став дорослим, та уже не достатньо було фізичних сил. Нема щастя. Думав заробити грошей і тоді щастя прийде. Не прийшло, та виявилося, що й не купити його. Біда. Далі сім'я, діти – і все плохіш, і іще важче стало жити.

Що ж нас до цього привело? Чи нас вів лиходій? Бо щастя і не було. А чи ми робили спроби вчитися жити? Ні ось так при житті плив у воді болотяній. Ні не плив. У тині по шию сидів біля купини, чи на ній, та й до берега, де сміх радості бринів, допливти не вмів, не мав можливості, а то й просто не хотів, коли брало зло до них. Бачиш!, які щасливі. Кидав і тину, та й не докинув, а лиш такому нещасливому, як і сам, на голову закинув. Посварився і тут не віддалився, бо надія була, що здохне сусід і мені дістанеться купина у болоті цім… Не хороша перспектива, та все ж світить, гріє сонце; є вода і ягідка росте… Вдоволений? Ні! Та й думки нема, щоби щось змінити.

Життя будувати витися слід. Щоб батьки змалечку вміли цього навчити, а потім і сам не лінувався, бо нічого просто так не приходить у життя.

Одні живуть справедливо і у щасті, то їм і допомагає БОГ святий, який святим Духом в ньому живий, кріпкий і вічний. І цим нещасним допомагає Дух брехливий, злий, та і він покидає, коли ти не плодиш зла. Так, він шукає зліших, успішніших, хитріших, бо яку ж користь він буде мати, коли ти в болоті кайфуєш, чи в канаві п'яний байдикуєш. Як же звабити святого БОГа? Ах, хтось говорив, що потрібно творити позитив, то він допомагає таким. То за ким же такі справи? Мабуть, за нами. Тож визнаймо помилки-гріхи свої, що все почалося з маленької брехні. Ось де почалися вантажі. Їх же нікому й передати і їх ніхто не хоче брати, та і сил далеко кинути нема, хіба що у свій міх смердючий. Там усе таке липке і до нього липне здебільшого мале. Ми, ніби, пилосмок. Та якщо він у хазяїна в руках, то його теж доводять до пуття, а коли нема кому почистити тебе і сам уже негідний для таких справ, то ці вантажі і зменшують життєві роки і в них то ми, по факту, і не жили. Не спізнали щастя. Нема що подарувати дітям у приданне. Є той міх, то його залишаємо дітям в спадок лиш.

На те, щоб вкрасти, вбити, оббрехати потрібні зусилля, а до творення позитиву потрібні ще й знання. Тепер це вже наш вибір. Тож і фініш при закінченні життя у кожного свій.

Тому то брехуни, злі у такому стані проживають роки так тяжко й важко, бо в них повно бід, проблем і вони їх збільшували день за днем. Голова уже на грудях і піджилки в колінах гнуться, печінка й діабет зводять їх життя в інтернет, бо лиш там до них хтось говорить, бо з живими спілкуватися такі не вміють, та і не бажають бувші колеги, друзі, то так і рідня, діти і онуки.

Змінюватися і каятися такі не хочуть, бо жили так, як хотіли лиш самі і то настільки, наскільки те могли. Вже й труси, штани в піхвах часто мокрі, труситься голова і руки, пам'яті й ума нема, та і смерть до таких приходить дочасно. Лиш лякає і косою махає, щоб покаявся при старечих болячках. Та й смерть стара, бо вона із нами поряд все життя ішла, а такі б уже й хочуть з нею відійти, та вона не може до таких підійти – кругом купи брехні, гордині, заздрощів, осудів, ненависті, зла. Так вони ждуть і вже в туалет не йдуть, а все в штани. Такими засраними й помирають вони. Хто ходить на похорони, той знає.

Кому ж лишаємо ми душі свої? Так, вгадали. Нащадкам своїм. Були руки, ноги й ум, то чого ж не змінювали себе, чого не подумали про нащадків і Всесвіт весь. Дожилися до того, що сьогодні лишили спадщину лиху для всіх. Важко. Важко всім. Злий світом і Всесвітом заволодів. Він пожежами криз і війн, а також ліхтариками злодійськими вночі освітлює лиходіям їх манівці. Ще в ці дні йде геноцид тотальний, а потім залишаться добрі і люблячі з крилами ангельськими у висоті, а злі обглодать самі у себе кістки. Поганий кінець, та не оминути його, хоча відстрочити і покращити умови життя у нас, спільноти, іще є шанс.

Змінюймося люди! Навчаймося жити! То по милості Творця у Його Замислі Великім є строка, про відстрочення на дві тисячі з половиною літ. Ми маємо почати зміни, а потім навчитися творити доброту і любов то це і буде лиш початком путі.

На початку путі ми лиш початківці і можемо бути свідками змін в інших. Можемо, але вже й здатні змінюватися самі. Це прекрасно!

Не кожен здатен і не кожен готовий до таких змін. Не кожен відважиться зробити перший крок – можливо, боїться. Інший ще не доріс духовно, чи не розуміє смислу життя, не розуміє наявну свою присутність життям серед інших в тому, що ми є ще не зрілим і часто бачимо саме нам у цьому подібних (легко зваблюваних грошима, зваблюваних красти, зваблюваних лицемірити…). Дехто робить спроби зробити добре і якісно, та не отримує за це очікувану винагороду; дехто допомагає з можливості і потім очікує зворотньої допомоги. Та все ж такі вчинки нас розчаровують і ми зневірюємося в людях. А по факту це ми почали і почали з користі і вигод, які є ті енергії, які виснажують багатьох. Такі деколи надбавають багатств, та радості у своєму житті так і не спізнають. Часто такі зустрічають при житті велику кількість проблем, попадають в біду і ці багатства вилітають із їх рук. Тому є таке відчуття і в багатьох є такий подібний досвід, що ми засвідчуємо собі те, що не все так просто. Так, це перед нами ціла гора наших помилок. Здається гаруєш і гаруєш, а просвітку нема – не знайшлося часу погомоніти з батьками, сходити з жінкою-чоловіком до кума на ювілей, не знайшлося часу сходити з сином-дочкою на виставу, на дитячий майданчик, сходити в ліс, сходити до річки. Все сам і сам. Гора закрила сонце, ми боїмося братися до справ, щоб цю гору сміття розгребти.

Нема кому допомогти і БОГ не в поміч, і Всевишній не з нами… Ми й не знаємо де Він є. А Він скрізь і поряд все життя іде, та ми бачимо морквину-долар, які перед очима щодня і вночі. Здуріти можна. Лишається гора, ні обійти, ні перелізти, бо і для цього знань нема. Прожили дарма. Ні, щось придбав, та все ж гору по собі залишив для сім'ї, для Роду. Стоп, а може ми опинилися біля її підніжжя від народження… Ми її і не прибрали. Можливо вона стала вища й ширша? Гм. Не пам'ятаю і не знаю, бо не дивився, бо на свої помилки не звертав уваги, та й ума не вистачало, щоб узріти цю небезпеку від гори. Ми ж тепер не маємо змоги далі носа свого йти.

Нема друзів. Хоча є колеги, та всі питання з ними вирішуються при наявності грошей. Дивина й дивина. Бо коли везуть на кладовище і плаче Душа вгорі – вона все це бачить, бачить, що й жінка за таким не журиться і друзі слідом не йдуть … Ех, прожив і слідів хороших по собі не лишив. Надбавав і надбавав – купив квартиру сину, собі автомашину, та дітям вони і не в радість, бо квартира і машина не сучасні… Це вони так дивляться прагматично на життя, як дивився свого часу й тато-мама.

Та все хоч інколи ми є в стані радості, здатні творити доброту, проявляти милість і в ці моменти Душа відкривається цими вчинками і ми є в готовності приймати благодать і здатні приймати ці знання зі Всесвіту. Так і саме так відбувається. Ось так просто і так легко.

Це так Душа, це так Сущий кожного із нас запрошує до духовного розвитку – розширювати коло добродіянь. Якщо ми зрозуміємо суть такої своєї поведінки і почнемо діяти, то цим засвідчимо про свою готовність до змін. Саме в цей час ми і побачимо тих, хто змінився і наяву ми почнемо зближуватися. А по факту в нас появляться нові друзі, нас приймуть в інші компанії.

Це вже нове середовище, це вже наша готовність до змін глибших і ширших. Тепер здається, що для цих змін потрібна така малість. Чого ми так подумали? Подумали, бо відчули, побачили велич змін і змін, які так повно появилися в нас відчуттями задоволення собою; своїми можливостями спрямовувати себе до справедливих дій; своєю здатністю жити по совісті; радіти, допомагати іншим з можливостей. Це щастя! Так просто і легко творити доброту.

В цілому дивлячись на прожиті літа, коли ми маємо життєвий досвід і бачили справедливість, щирість, радість, доброту, любов; бачили обмани, зради, гнів, гординю, заздрість, злість, жорстокість, сварки, бійки; бачили їх у своїх діях і в діях інших, а подеколи й були учасниками наплодження негативу, чи були учасниками при творінні позитиву. То інколи ми є гордими за свої досягнення, деколи розчаровані життям і лиш небагатьом з нас приходить думка: що ж ми б зробили по іншому і чи можна щось із минулого змінити, якщо воно викликає докори сумління?; чи багато разів ми змінювали рішення при обмірковуванні справ перед початком дій, щоб у результаті ця праця нам принесла радість?

Чимала частина людей на свої хороші справи, чи погані дивиться відсторонено, ніби то і участі в них не брали, говорячи, що все так сталося, як мало статися. Мабуть така наша доля.

Та спом'янімо те, чи ми при житті мріяли про щось – не залежно про те, чи це було зі стану творіння, чи зі стану руйнації. Мрія ж часто є не від програми-долі, а є як можливість змінити її – розширюючи можливості в позитивному спрямуванні, чи

духовно деградувати. Одначе, лише фрагментарно ми інколи можемо спом'янути свої вчинки в колі сім'ї, чи в колі друзів. Все ж ми не звіряємо свої дії у повсякденні з тими якостями в яких все ж мріємо бути. Часто і досить часто ми приймаємо те рішення при виборі, коли бачимо в цьому користь, чи просто зваблюємося із за гнилості своєї в стані гордині, мнимої статусності, тілесної хіті, в стані помсти, ненависті. Зваблюємося до глупоти.

Тому то стільки літ існує ця спільнота, та розуму і мудрості для організації щасливого життя і не надбала. Хоча вона є. Є і проявляється. Та нас часто манить глупота і ми приймаємо її у життя свої з тими енергіями негативними. Однак біда, що в одному єстві важко їм співіснувати, має якась переважати. Це і визначає характер людини і її стиль життя і весь життєвий путь.

Здавалось би, що часто у виборі своїм ми могли би діяти правильно, справедливо, та минуле так сильно наповнює наші життєві енергії тими давнішніми помилками тією віртуальною горою, яка практично оточує нас зі всіх сторін. Ми й деколи бажаємо їх зрівняти, та не самі, а щоб цю роботу зробили інші і навіть просимо всесильного БОГа.

Так в кожного в житі є миті, дні, коли ми є свідками, навіть, учасниками у своїх вчинках того, що, ймовірно, такий об'єм роботи, так розумно і до ладу є отриманий результат і є зроблений при допомозі Всевишнього. Ми стверджуємося самі і іншим засвідчуємо присутність додаткових енергій в цих діях, що і є підставою вважати, як допомогу Всесвіту позитивними енергіями. Так ми укріпляємося в умі, що ми не одинокі. Ми це визнаємо і дякуємо за поміч. Таке розуміння окрилює нас і ми й далі би хотіли, щоб у наше життя надходили енергії подібні. За цим слідують розмірковування про те, що є причиною такої помочі? Ми шукаємо відповіді на це запитання. Так, це наші хороші справи передували цьому вчинку. Ми хочемо себе перевірити. Це шкодить справі. Не треба перевіряти, а просто діяти з довіри. Будьмо певні, що наші сумніви розвіються.

Це умовна межа росту і розвитку людського ума. Ми стверджуємося при подібних повторюваннях, де ми вже розважливо і мудро приймаємо рішення. Ми уже свідомо відносимося до того, що основу таких дій, що основу такої радості в результаті є наша здатність творити якості життя. Це і є ті правильні і позитивні енергії, які є основою всього хорошого у житті. Це є усвідомлена відмова від наплодження зла, відмова від будь яких негативних енергій. Навіть при скруті не піддаваймося звабі, а почекаймо і заспокоймося і коли нас відпустить ця гарячка, то ми легко закінчимо розпочате.

І не розчаровуймося друзі в цьому іспиті на міць духовну, і хай, навіть, вороги затуляють рот, пригнічують зневагою і єхидством, або й бити будуть, то відійдімо і десь у стороні, чи сховку лісовому серед гір, або серед поліських боліт отак трошки посидимо і своїм життям цю каплю доброти збережемо, та тривоги в серце і дім не несімо.

Стяжаймо якості духовні своїми позитивними діями і цим будемо міцні духом. Цю міць не побачити, не почути, не виміряти – її лиш чисті єством можуть відчувати, або злі, які відчувають цю міць Духа святого в таких носіїв.

Ми ось такими чудовими словами, за якими енергіями позитивними повниться життя, як і всесвітні потоки енергій таких, якими людство на Землі обумовлює ці якості духовні, то саме ними ми і є щасливі, коли вони формують наш

стан, стан радості й любові – і це є великим щастям для кожної людини. А щастя, а стан щастя в кожному із нас і є той життєвий смисл, чи сенс, бо саме таке пізнання і засвідчує усім, що ми обрали правильний путь, прийшовши із доброти у любов святу. Ми маємо наповнювати життєві простори любов'ю і в цьому є стверджуюча умова того, що святість життя, що любов є основою життя і вона здатна своїми енергіями змінювати поведінку злих людей.

Так, людство може позбавитися від лицемірства, жорстокості, підступності, ненависті, війн і зажити в щасті. То почнімо кожен з очищення себе від негативу і починаймо творити добродіяння, то біля таких появляються все нові й нові. Так вже ми навчені, щоб дивитися на те, як живуть інші і собі беремо це за приклад. Одним до вподоби добродіяння, іншим до смаку злодіяння, а вибираючий вибирає те, що має уже в собі. Хай трошки доброти, то він прийме доброту за приклад в інших, а злий, маючи каплю дьогтю десь біля копця, то шукатиме того, хто має більше зла, щоб навчитися в такого наповнитися до верхньої губи.

Щастя у великому, чи то щастя у малому, то все ж є щастям у житті цьому, тому так мудрі люди і називають цей стан щастя-радості у собі, як життєлюбство, як стан благодаті, бо він формує сенс життєвої стезі. Бо саме стан Благості, Благодаті, Благоговіння допускає кожного із нас до божественних добродіянь. Ми, навіть, уявити не можемо, як зцілює психіку людську доброта і милосердя і на які дива здатні вони, коли ми вирощуємо їх у собі; коли всі люди і кожна одна має їх у собі і цими енергіями своїми ми і долучаємося з устремлінням до всесвітніх.

Тому це кожному із нас дає можливість вирощувати такі енергії додатково у собі і єднати з цими енергіями все, все, і все… То саме в діях таких і є вся суть і увесь зміст періодичних перевірок і звірок своїх дій із совістю своєю, як і здатність виправляти їх у цю ж мить та ще значимішим є те, щоб ми не повторювали їх і легко з розумінням йшли на зміни до кращого для глибинного відчуття легкості і приємності своєї участі з усіма і водночас бути центром свого життя, творячи якості подібні, якими обдаровані Творцем ми, будучи здоровими і спроможними душами, умами і тілами у Його промислі Духом святим бути руками і думками. Змінюймо люди себе, то щастя у життя прийде, бо саме так діють енергії усі у Всесвіті цім, притягуючись подібністю, а ми діями про це і засвідчимо, як факт, як можливість наближатися до істини.

У пізнавших її, то іновірців уже тоді нема, нема і ворогів, і ненависті, і злоби, бо ми у них прощення просили. Цим змінам передує завжди сумлінне очищення думок і дій своїх, наскільки осягнемо пам'яттю ми минулі дні і літа в подіях, а тоді зі щирим каяттям за помилки і дяками за справи справедливі ми відчуємо свою здатність до змін своєї поведінки. Тоді ми зможемо підійти для виправлення – і це буде свідомий процес духовного і, при потребі, дієвого очищення нашого єства.

Так, це була частина розмови-сповіді у собі й собою за прожиті дні, бо вони були і є відомі Всесвіту у всій повноті. Тому то наше єство вже є готовим при завершеності духовній бути позитивною цеглинкою-клітинкою у всій світобудові.

Саме так ми тоді і є в стані благодаті своїми радостями, щастям, бо з цього часу ми вже будемо, якби, навчені відчувати полегшення у житті; будемо відчувати й устремління свої, щоб крокувати з мрій діями щоденними у майбутті. Такий наш стан відновить в нас впевненість в завтрашньому дні, відновить довіру життю. Ось так

діють енергії розмов-сповіді, очищаючи єство від негативних енергій. Такі дії відносяться до позитивних дій. Тобто, ми одночасно збільшуємо їх кількість у собі.

Ми так збільшуємо свою спроможність оберігати себе від нехороших вчинків і ми, ніби, починаємо більше бачити біди інших, то маючи ці додаткові енергії ми і здатні їм допомогти словом, чи дією. Нас тоді наповнює відчуття насиченої радості; відчуття потреби допомогти і здатності здійснити цю допомогу. Це є свідченням у житті про те, що нас Всевишній допустив до змін і благословив для творення любові і доброти. Такі зміни дають можливості очищення, дають можливості до активних дій, дають можливість відчувати єством усім, що ми готові й далі йти у цім путі, який ми щасливим життям звемо.

Такі відчуття, дії кличуть нас до змін, уже як таку потребу їсти, чи то пити, яка й засвідчує, що ми готові самі вчитися, є готовими цими знаннями і досвідом ділитися. Та й можливості вже є, бо ми наблизилися у цьому духовному путі до джерела істини. Це вже буде наш стиль життя і це буде нашим відгуком при житті – жити для інших.

Така здатність відчувати себе і світ дає й можливості великі, а поряд з цим, ми і відповідальністю наділені, як за себе, то так і за всіх, бо відповідальність проявляється в наших діях зі справедливості. В нас уже інші очі, вуха, відчуття і ми це відчуваємо єством усім, відчуваємо причетність свою до божественного Промислу, як дію всесвітніх позитивних енергій.

Запрошуємо всіх на цій Землі до таких міркувань, до таких розмов із собою і вже деколи себе контролюємо, спонукаючи деколи до активніших дій, проганяючи втому і лінь, проганяючи гординю й осуд, і ці такі зміни уже формуватимуть нашу поведінку як свою потребу, зі стану можливостей.

Бо чим скоріше ми здійснимо очищення, тим скоріше відчуємо потребу до змін. Можливо, на перших порах ми будемо підштовхуватися умом до самогіпнозу, самонавіюванням з цих розмов і подальших дій. Це є правильний напрямок для нашого ума, саме так він дозріває до стану самоусвідомлення, для погодження своїх дій з духовною своєю сутністю, яку ми обумовили, як нашого контролера і наставника духівника – нашу совість.

Не будьмо відстороненими глядачами, не будьмо байдужими до основ життя, бо не розквітне щастя-квітка сама і пустоцвітом закінчиться усе буття. Треба трохи постаратися у такому навчанні для напрацювання повноти знань, для укріплення вмінь і навичок. А для утвердження цього ми запрошуємо поговорити всіх зі старшими людьми, бо саме вони у більшості своїй, оглядаючи свої літа на кінці життя, засвідчують марноту прожитих літ і ту пусту суєту і всіх своїх дій; бо не бачать і не чують своїх дій-слідів – для чого жив і що по собі лишив?

Ось так кожен з нас таке запитання ставить сам собі при закінченні життя. Будьмо готові відповісти собі, будьмо готові залишити сім'ї, родині свої надбання-знання, а не тільки речі, то тоді й душа така здатна буде повертатися знову й знов до нашого родового джерела з таким багажем благодаті для наших нащадків і на трени ці.

Хай кожен з нас має квітку, як життєву здійснену місію, бо вона є свідченням у житті, що ми приймаємо участь в пізнанні істини і це є життєвий результат, як плід, який готовий знову душу цю нести у цей прекрасний світ уже зрілішу і

відповідальнішу. Саме такі наші свідомі дії і покращують умови життя, покращують наповненість його якісними діями і вчинками.

Хоча не все так просто у цьому бутті і не просто нам бути присутнім душею, умом і тілом у житті, та зізнаймося самі собі, що ми теж робимо помилки, які нагромаджуємо навкруги до певного часу у цьому житті, чи то готуємо усвідомлено себе, щоб саме з такого стану розуміння суті життя і своєї місії у ньому ми прийняли це благодатне життя. Так є, коли ми спостерігаємо за своєю поведінкою, бо засвідчуємо для себе, що інколи, куди б не поткнулися ми, то в ділах своїх маємо не багато моці, щоб закінчувати їх саме так, щоб радість наповнювала нас за закінчені діла і за ті відчуття, що наш результат порадує сусіда і всіх. Ось як діють енергії позитивні.

Тож зізнаємося у житті, коли не здатними є ми, хоча би при закінченні, повернімося умом до розмови-сповіді, визнаючи помилки свої, що у житті було не раз, коли наші помилки котилися уже з нашої ж гори і попадали в нас, привносячи біль і біди. Тому то, ймовірно, у кінці, коли ми немічні тілом й духом є, то такі помилки й роздавлюють нас, не лишаючи й слідів, не лишаючи й хороших споминів, які так чудодійно змогли би допомагати новим носіям душі, яка буде у нашому роду.

Буває з нами й таке, коли ми в кожному житті плодимо помилки і в одному з них камінь-помилка роздавить і душу, не давши можливості відлетіти в ірій, або скалічить так, що душа собі й шукає таке тіло-храм скалічене і нещасне, залишаючи його на Землі і в рідні, щоб це було напоминанням батькам і оточуючим саме для очищення кожним свого єства від проявів негативних. В дійсний ірій (вирій) відлітають, ніби, птах, духом ті, хто духовно доріс, духовно дозрів у цьому путі і саме цим він здатний бути рухомими енергіями в інших паралельних, чи перпендикулярних світах.

Діло в тому, що Творець кожному дав можливість-волю самому собі вимощувати свій путь трошки й при можливості у цьому житті, то так і іншим. Бо ми не тільки здатні поліпшувати, чи погіршувати свої життя, а й життя інших відповідною поведінкою. У цьому абзаці вся суть розуміння нашого покликання життям сюди. Тому розуміючий буде свідомо дбати про свою поведінку, як можливість змінити життя на краще тепер і для наступних поколінь. Такий вже замисел Творця – долучати нас до творіння позитивних енергій.

Так, є шанс продовжити життя в наших дітях, онуках, пра-пра…внуках і зберегти планету, бо багато залежить від поведінки людини. Ми спробуємо, а ви доповните у своїх діях цю ідею і спільно побудуємо ту природню цілісну дійсність, ЖИТТЯ, у гармонії між собою і з Творцем-святим Духом. Всесвіт прихильний до таких дій і тому такі знання присилає через святих старців, духовних вчителів, філософів, соціологів, письменників, які цими крупицями Знань, що відкрилися їм діляться зі всіма.

Зростання, розвиток і зрілість нас духом на протязі багатьох життів в цьому путі, в такій послідовності і засвідчує нам усім про вічність і про саме таку дію святого Духа. Та саме такі енергії несуть ті, які з покоління в покоління ідуть слідами мудрих і знаючих істинні джерела життя.

Щастя по суті й змісту є психічний стан людини в умиротворенні і в гармонії сприйняття, розуміння світу і себе у нім. І путь до цього стану проявляється з вибору

такого стану, такої поведінки кожним епізодично, чи на певному періоді життя у еволюції духовного розвитку до усвідомлення цієї істини - істини ЖИТТЯ.

Людина в своєму еволюційному духовному зростанні іде до пізнання Любові з початкових пізнань своїх можливостей тих прагматично осяжних надбань у пізнанні справедливості, совісті, добродіянь, здатностей до творіння милості, милосердя і водночасі зі свідомого зменшення негативних проявів у своїх життях. Так Душа знає цей путь, та в житті організатором часто є наш ум і тільки з часу його дозрівання, ми і починаємо бути творцями цих позитивних якостей життя. Якщо Душа закрита нашими приземленими бажаннями для звичайного виживання і ум все робить для збереження життя зі своїх можливостей, то і це прийнятно. Саме з таких виростають свідомі знавці.

Кожна людина є частинкою малою цього всенаповнюючого Всесвіту, і, будучи живою, виконує певні функції у всезагальному коловраті енергій. Чоловік має здатність самоусвідомлювати свою поведінку, може створювати певні умови життя для себе і інших, збагачуючи своє життя позитивом, маючи здатність давати його іншим. Таким способом і після смерті ці енергії несуться з її духовним центром в інше життя туди, де є потреба Сущому поправити ситуацію і умови. Саме таким способом людина своєю малістю творить свій внесок у вселенський процес еволюції.

Ми маємо виростити для нових поколінь вміння БАЖАТИ їсти ті плоди пізнання доброти і зла, бо саме на такому контрасті людина набирається досвіду, а потім мудрості, щоб набиратися вмінь у здатності творити доброту, як путь. Хай кожен із нас знайде дерево життя своє, знайде свій корінець у нім, знайде гілочку свою, знайде на ній листок свій, бруньку, квіточку, плід, а потім подивиться на світ, то кожен зможе знайти точно подібного собі.

Путь відновлення забутих істин, путь очищення життя від гніву, гордині і іншого зла є наша дієва молитва, як кожна думка, слово, дія, стан, які наповнюють нас і небеса Благістю, Благодаттю, Благоговінням повсюди і повсякчас, бо саме для цього Творець Духом святим для життя, для стяжання якостей духовних цими енергіями позитивними посилає на планету цю кожного із нас! Суть цієї молитви у її постійності. Цей наш стан радості-блага з’єднаний з подібними енергіями Всесвіту і це єднання при нашому наповненні позитивними енергіями самовільно йде до всесвітніх джерел. Так, самі і вільно, нібито, шукаючи єднання. Ми почали добру справу, чи радіємо результату, чи відчуваємо натхнення якимось чином, то це вже так Дух святий радіє такому нашому стану, таким нашим діям і саме в миміці усмішка обличчя торкне, чи тепліше на душі є, то це так Творець нам дякує за співучасть у добрих справах. Знаймо усі про це.

Навіть тоді, коли ми спимо, то ці енергії і є нашими оберегами. Така дія їх і вдень. Він, наш Творець Всесвіту, наш Дух святий, наш БОГ святий, який живий, вічний і кріпкий, наша пресвята Богородиця світу цього і з тими позитивними енергіями, які творили й творять сподвижники Духа святого, праведники, духівники, святі старці, мудрі люди і всі, хто в тій, чи іншій мірі творить добрі діла і, маючи задоволення, і радість діють як одне ціле. Нам би і слід всім вчитися жити і перебувати в такому стані такої благодатної МОЛИТВИ. Нашими молитвами ми не сильно змінимо світ, а от себе змінимо однозначно і при таких змінах ми подивимося

на цей світ іншими очима. Він нас замилує і збадьорить. Ми захочемо в радості такій жить.

Це наша основна місія життя і вона є основною дієвою молитвою цілодобово у всіх наших літах життя, яке проявлене тілом, умом і душею саме нашою готовністю, устремлінням, вмінням, здатністю у всій повноті нашої цієї цілісності чоловіка, як стану єства, то так і поза життям таким, несучи ці енергії душею, духом тут і в засвіти. Саме хороші результати, саме участь у добродіяннях в стані радості і любові думкою, словом і дією і є основною розмовою людини зі Всесвітом до Творця-Духа святого. Кожна релігійна традиція наголошує, що тільки перед страшним судом можна буде спастися, читаючи молитву. В християнстві вимагають знати “Отче наш” і “Віруюю”.

Такі віршовані молитви є прижиттєвими для тих, хто шукає БОГа святого у собі, хто шукає святого Духа у собі. Так, вони помічні у настановлянні кожним свого незрілого ума. Та прийти до Отця-Творця-святого Духа можна тільки при житті, залишаючи ті сліди своїми діями, будучи в стані духовної чистоти і в постійній готовності творити доброту зі стану справедливості. Так сказав і великий сподвижник святого Духа, Ісус Христос: “Тільки через мене, через такий стан єства, через таку готовність і здатність увійдете в Дім Отця!”

Будучи в стані радості-щастя і оберігаючи себе від негідних вчинків – то це і є ця свята молитва. Тому ми часто й пишемо, що саме життя у всій сукупності при усвідомленні своїх дій і є тим святом життя, є тією основною святинею. Тому не прирівнюймо вірш молитовний до істинної молитви. Це ми маємо всі знати. Тоді ми не будемо йти до церкви, щоб отримати благословіння на посаду службовця, не будемо йти по благословіння на війну, на вбивства, а коли ми захищаємо життя, то просимо, щоб Дух святий вразумив агресора, щоб додав сил і снаги бути захисником.

У кожного свій і тільки свій путь, бо ми такі різні по різності духовного розвитку і своїх задатках сприйняття і прийняття навколишнього. Тому ця постійність буття в стані молитви і засвідчує, що кожен здатен на цей подвиг духовний. Подвиг ми пишемо не як героїзм, а як здатність свідомо рухатися і розвиватися єством при житті. Навіть в нічному відпочинку ми є учасниками цього руху тим, що відсторонені від зваб і практичних дій.

У кожного свій путь, своя дорога, стежинка, манівець у цім житті короткім, та не відкидаймо ближнього, який поряд йде, бо життя у нас спільне є і наші долі переплетені енергіями подібними і ситуаціями, як і діями, в яких ми є спільниками. Та так, чи інак, ми усі по собі лишаємо життям сліди, споживаючи енергії його, а також лишаючи ті, які ми надбаваємо у мудрості своїй із совісті і справедливості, збираючи їх з доброти у радості і з любов’ю. Саме це і визначає наповненість життя на цьому життєвому путі.

Путь відновлення дії у взаєминах між людьми лежить все таки через зміни кожним у собі, через зміни поведінки з прийняттям заново в життя тих основонаповнювальних істин, на яких розквітне життя тією благодаттю, за якою ми заскучали давно. Нам її ніхто не принесе, а ми маємо самі її творити сприймаючи просвітлення, чи осяяння свого ума у прийнятті для свідомих дій.

Не опікуймося так ряно суспільними доцільностями, матеріальними статками, а мудро скрізь і повсякчас вишуковуймо можливості для стяжання Духа святого у своє життя, у життєві простори і цими діями ми долучимо до святої справи інших

своїх братів і сестер. Саме з таких дій ми починаємо розпізнавати свій путь для спасіння. Сміливіше виходимо на нього, несучи свічу любові у серці своїм, щоб освітлювати кожен крок щомиті і при нагоді творити справедливість і доброту.

Ми ж хочемо цього всі, то і наповнюймо посильно і з можливостей такими діями себе і простори. Бо саме така діяльність здатна змінити світ людський. Тільки творячи так, ми і матимемо хліб насущний для Душі, ума і тіла для насичення. Ми ж бо їмо, п'ємо те, що здобуваємо руками своїми. Та побільше те, що створено Творцем і воно росте для нас Духом святим на полях, в лісах, садках, річках. То так і духовна їжа буде так нами всіма надбаватися, то дійсно ми зможемо при житті приймати Благодать святу.

Тож відмовляючись від негідних вчинків, то цим зменшуємо їх кількість у наших життєвих просторах і життя буде вільнішим і веселішим.

Ось на що ми здатні люди! Дерзаймо!

Не чекаймо зримо, чи вухами приходу кінця, не чекаймо приходу Духа святого в життя наше, бо сам процес очікування є праздним, а не творчою дією і це робить нас гордими, нібито ми вибрані, самовибрані. Такі часто розчаровуються і падають Духом в прірву.

Пізнання своїх помилок-гріхів визначає наш духовний стан і це засвідчує, що ми можемо свідомо пізнавати деякі дії тих, хто писав святі книги про БОГа, про Отця-Творця-святого Духа. Такі пошуковці-пізнавачі досить чутливі до несправедливості, брехні… Вони чутливі і до всього духовного. Тому така чутливість проявляється до щирості в словах, до справ, які робляться з любов'ю, до емоційних проявів, до прочитаних розмірковувань в тих посланнях і повчаннях для людей, що хочеться вчитися, уже хочеться змінюватися на краще. Такі відчуття, що знайшов щось потрібне і давно загублене. Такий стан чутливості дозволяє нам очищуватися від помилок швидше і тепер.

Почнімо з виправлення помилок в сім'ї-роду і водночас не приймати негатив у життєві дії, а при виборі дій за основу взяти справедливість і совість, щоб не нашкодити будь кому. Діймо з любов'ю до всього: до людей, тварин, птахів, рослин, дерев… Тільки не робімо їм шкоди. Не робімо шкоди Землі, воді, повітрю і в цілому природі. Саме такі початкові дії відкривають двері нашому провіднику – Душі. Вона і поведе нас до того путі, де вже нас давно чекає Дух святий. Треба пізнавати свої помилки, треба навчатися їх виправляти. Так, при невмінні цей процес трохи марудний, та ще коли нема духівника, чи мудрої родини в поміч. Та така чутливість засвідчує про відкритість Душі і ми є мимовільними спостерігачами за помилками в інших – і тут теж пече біль за них. То й тут помолімося тихенько і за них. Сущий порадіє за них і за нас таких.

Якщо ми виростимо у собі розуміння, усвідомлення і відчуття єдності зі всім, хто має у собі життя, то це і засвідчить про нашу готовність в стяжанні Духа святого.

Здається нічого тут нового нема, та суть потреби такої визріла уже давно і вона проситься в наші уми, щоб ми зробили все можливе, щоб зберегти самі основи життя у тих якостях святих, на яких воно все таки здатне рости і зріти, тобто прийняти у свої дії справедливість, щирість, доброту і любов. Вони формують ідеологію благодаті, щастя і в такому стані ми Духом і Душею здатні торувати путь до Духа святого.

Саме такий хід змін у нашій свідомості приведе до нашого звільнення від зла, як стилю життя і цим звільнимо путь тим, хто вміє творити нові умови, в яких вкінець виросте такий правитель з нашого середовища, який і турбуватиметься скрізь і повсякчас про нас, про нас, сестри і брати. Іншого способу спільнота ця не знала і не знає, хоча й приймати у свої життя іще не бажає, не мотивує, бо страх і безвідповідальність заклинила наші уми і ми не готові до дій. Та прийде ця пора-час і загомонить люд і почнеться творення нового, як давно забутого старого. Для цього й зусиль великих не треба. Готуймо кожен себе і з'єднаються ці потічки у ріку велику, де кожен нап'ється бажаної благодаті.

Тож, знаймо люди, знаймо всі, що всі наші кризи, стреси, проблеми, біди, війни в тому, що ми в житті відходимо неусвідомлено від справедливості, доброти, любові і цим відкриваємо ум і серце для негативних енергій, а це і є те зло й нещастя. Наша бабця часто говорили, що нещасний у біді протягне руку і сатані, хапаючись нею за змію, думаючи, що то спасаюча вірьовка. Тому у життєвому відчаї часто ми діємо не по правді-совісті. Ось і весь сказ на усі ці рядки.

Тож знаємо, що коли ми почали відчувати, пізнавати Любов, БОГа, то нас вже ніхто і ніщо не зупинить. Бо все це нам любо – ми щасливі, бо щастя і доброта вистеляють путь, яку любов'ю усі звуть.

Свідомо і впевнено ідуть по путях духовних праведники, добродіяльні, люблячі, бо такі справедливі в діях і живуть по совісті; такі живуть з довірою до собі подібних і до безсмертного Духа святого; такі люблять життя у всьому і мають відповідальність за всіх. Вони і життями, і Душами спасенні будуть при всіх негараздах. Це істинні сподвижники Духа святого своїми життями. Розуміймо свої можливості, поки і в нас ще життя теплиться і умом ми придатні змінюватися в поведінці для прийняття якостей життя, як істину.

Цю можливість росту, дозрівання мають всі, та не всі ще здатні нести цей хрест пізнання і не всі мають здатність вміло застосовувати знання для розширення можливостей. В декого є ще сумніви, є залишки страху, є ще ті приємні спомини, які були при житті, коли ми зваблювалися до мнимої радості у помилкових відчуттях тіла й ума і вони цим оправдовують свою відмову від руху до потоків позитивних енергій. Їм ще невідомо того, що таке накопичення надуманої радості закінчується болями, проблемами, негараздами. Ми заблукали у житті і тоді не можемо відновити довіру до святого БОГа; тоді вже й не вміємо творити хороші справи – ми зневірюємося і стаємо байдужими до життя. Це стан, коли людина не вміє жити і не може померти. Так це вже зупинка в путі, а то й повернення назад, а ще гірше, коли ми входимо в хащі темні і там приймаємо, чи наповнюємося негативними енергіями. Ми уже тоді є дияволом, який є братом сатани. Оберігаймо і пам'ятаймо ці застороги.

Ми погоджуємося з багатьма, що ці вітієваті слова є лиш орієнтиром, знаком. Та дієвим рухом є наша сповідь з розуміння помилок, є дієві прощення, подяки. Каяття у молитвах словесних і дієвих сам на сам з собою, зі Всевишнім. Добре є, коли поряд є такі ж пошуковці, такі одержимі Духом святим. Це є можливість енергетичного єднання для спільних пошуків. Такі гуртування не є організованими суспільними князями, чи кимось із корисливої мети. Це була явна допомога Духа святого. Така допомога окрилює і єднає. Це вже певна група, певна община, здатна творити позитивні діла. Така діяльність спонукає багатьох і вони приєднуються. Так це лиш початок, це лиш знайомство, та діями уже вони здатні олицетворяти цю

общину. Часто такі общини набирають кількісно розмірів з різними рівнями духовної зрілості при відсутності мудрого духівника стають новими релігійними течіями, новими релігійними організаціями, які структуруються і вже встановлюють певні норми поведінки, певні обряди і цим обмежують духовне зростання. Тут уже є обмеження у вільності дій, тут є уже статут, є вимога твердого дотримання канонів і статутів у цих організаціях.

На практиці ці організації уже є гальмом для багатьох, які ще мали можливості духовного розвитку, бо часто в таких общинах нема старців, духовних вчителів. Для цього до кожного у цій різності потрібен індивідуальний підхід, а не тільки спільна молитва. Ця різність є від різності світоглядів, різності інтересів, різності бажань стати членом такої общини. Тут єднавчою енергією є запитання кожним: "Що дає мені ця община у житті?" Та коли я свій світогляд формую так, що я хочу жити так, як ці члени общини, то це просто партійний , чи ідеологічний клуб, чи релігійна організація, а не центр для духовного розвитку. А мало би присутнім первинне питання пошуковика: "Що я можу дати цим людям, чим я можу допомогти їм і чого я маю ще навчитися, щоб бути затребуваним цією общиною для пізнання духовних якостей? Чи дійсно я тут навчуся творити любов і доброту для інших?"

Будьмо добродіяльними і чесними між собою, бо це умова того, що ми можемо життями бути присутні у цій Цілісності Всесвіту. Та й старці, духовні вчителі радять тим, хто шукає себе, свою суть у цьому вирі життя, навчатися смирення у вирі життя, а для розмірковувань шукати усамітнення. Така практика дозволяє пізнавати свої можливості і водночас навчатися добродіянням і любові, як основи для вирощування в собі Благодаті. Вона багатьох звільняє від непотрібного, виводить зі стану суєти. Це добре.

Святий БОГ багатьом попускає пізнавати ці путі духовні. Це, ніби, своєрідні ступеньки духовного сходження. Дехто ступає на вищу сходинку, дехто стоїть на першій декілька життів, а дехто опускається на землю помилок-гріхів. Саме так Духом святим, своїми ділами у виборах рішень ми і готуємося до духовної зрілості. Кожен росте, та ріст Духом досить повільний із за незнання путі і мудрої розважливості, чи то інколи нас стримує чимала кількість помилок. Люди в пристрасті не бачачи явного зростання, часто відмовляються, чи ігнорують моменти прозріння. Це є із незнання того, що цей ріст є невидимим, та є чутливим.

Прозріння – це є чуття змін у собі, це є лиш запрошення нас в путь до пошуків джерел істин, і ці істини є проявленими в наших діях – це справедливість, це мудрі дії і по совісті, це наші добродіяння поряд з відчуттями задоволення позитивними результатами такої діяльності. Так, це є запрошенням, це є хода і це не вершина гори, яку ми маємо здолати в поті чола. Людина не здатна бачити цю вершину, ми бачимо лиш цю приємну велич весь час десь спереду на горизонті. Це є наслідок дій нашого свідомого ума у стані прийняття Духа святого у кожну свою дію; це є відчуття своєї причетності у такому сходженні Духом. Та сходження є лиш умовністю, яка мотивує до пізнання глибин і широти пізнання світу уже новими можливостями. Такі вже є успішними спостерігачами і часто дивляться під ноги, щоб не збитися зі своєї стезі. Це вона так зримою є з Душі, бо нею уже іде спереду Дух святий тими енергіями позитивними з явних наших справедливих і добрих дій, та й очі наші зіркіші, бо Благодаттю омиті вони.

Цей путь не має початку, не має і кінця. Це є кругообіг позитивних енергій в цій Цілісності життя, а ми лиш малесенький учасник в ньому, проявленим життям у

цьому тілі і діях при житті, щоб зберігати цей рух і позитивними діями укріпляти міць святого Духа. Свідоме сходження є основою наших духовних подвигів у здатності наповнювати якостями життя цю Цілісність всесвітнього буття. Це є сукупність об'єднаних енергій всього живого і саме в тій єдності позитивних енергій. Тому кожен поступ, кожен такий по-двиг засвідчує нове й нове оновлення після чергового очищення від помилок уже минулого. Це і є цілою програмою дій чоловіка на протязі багатьох життів, як дар Творця зі знання і наша присутність в житті є в ролі учасника і спостерігача за діями всіма, бо саме так ми творимо ці енергії задоволення, радості, якими ділимося зі всіма, з БОГом святим-Духом святим. Це нове бачення цієї світобудови і є нашим новим світоглядом і здатністю бути свідомим у всіх діях. Це нас і спонукає до прийняття творчих начал в будь яких діях, це наш стан пильності, стан благодаріння, щоб гідно нести це найменння – чоловік.

Ми, люди, маємо жити на Землі саме так, щоб своїми діями створювати умови для життя нащадкам, для життя тим, хто створює умови для життя нам. А це рослинність, ліси, ґрунт, вода, повітря, сонце. Тож дбаймо про чистоту свого життя і про життя тих, хто є так, чи інак учасником цієї цілісності святого БОГа живого.

Забуло людство основи, які є джерелами життя. Не турбується воно за них і так ганебно ігнорує їх. Не дбає про ці енергії православ'я, відійшло від того позитивного, що привнесло християнство на початку свого зародження. Велика відповідальність за такий стан святих старців, духовних вчителів і кожного із нас. Бо в кожному закладено духовне зерно, та ми потрошку втратили здатність ткати цей килим життя так, щоб він ніс собою позитив на кожну мить нашої присутності на цій прекрасній планеті.

Великі можливості в укріпленні Духовності в середовищі людства мають державні інституції: дитячі садочки, школи, ідеології(обумовлені ідоли) і клір релігійних організацій. Та вони халатно відносяться до таких потреб духовного зміцнення кожним і спільноти в цілому. Тому в них отаборився легіон сатани, який своїми законами, канонами, суспільною мораллю закрив духовні канали. В нього є на службі ЗМІ і всі ідеологічні організації з легалізованими шкідливими способами і методами для винищування святого в кожному із нас. Наші душі не є провідниками в житті, ми живемо не тими діями, які отримали при зачатті, а яких нас навчило це суспільство. Ми уже жити в радості розучилися. Ми по факту є сліпі і глухі до всього позитивного і не здатні творити ці енергії живодайні. Сліпому, чи глухому важко у життєвому путі. Їм важче почути голос своєї Душі, важче побачити Божественне і тому вони є невизначеними поведінкою своєю. Хоча інколи порожнечу свою втоляють переглядом новин, є активними осудниками ситуацій життєвих, а то й часто споживають спиртне і вже говорять самі із собою ні про що. Ця частина теж випала з кола життя. Вони не здатні самі для творення позитиву і на шукають собі духівників, бо втратили довіру до корисливих, чи байдужих попів, пресвітерів, ксьондзів.

Суспільні закони, релігійні канони, статути партійні, монастирські багатьох стримують від помилок, та Духом святим ми відомі по путях до істинних джерел життя, до прийняття Благодаті при житті, бо цими якостями пишуться тексти-літа Книги Життя. Дух святий пише сторінки БОГом святим, а ми по окремості є Його частинки цими умами і руками; є тими механізмами для творення, для збереження цієї Цілісності.

Будьмо гідними цієї довіри; будьмо з Ними у цій життєвій місії для духовного зростання Духом, для духовного дозрівання цим єством. Саме таке устремління є правильним, є істинним для відновлення основ буття.

Ми знаємо Його вічність, та нам не дано знати всі деталі. Ми люди здатні знати проявлений світ живодайних енергій, та невидимих енергій ми не бачимо, не чуємо і лиш окремі на це здатні, здатні бачити, чути, відчувати.

Та тільки подумаймо в тишині: наскільки повно насичене у кожного життя? Майже відсутні дні пустопорожніх балачок, чи непотрібних дій – скрізь мета, надія, мрія. Росте суспільство інтелектом і добробутом своїм у звершеннях нових. Практично ми і означили ці путі цим розділом в Книзі Життя саме, як можливість для всіх, починаючи очищуватися єством, починаючи вчитися сприймати, приймати ці невидимі енергії, бо вони відкривають нам путь, по якому всі йдуть до святого Духа. Саме цими можливостями ми й розширюємо і вимощуємо цей путь і цим святим вогнем освітлюємо іншим цей путь. Він для інших є лиш промінцем, та зійшовши на цього, вони вже гідно йдуть у ньому, як то подобає дочкам і синам Творця.

Так, у цьому поколінні письменники нові і теж пишуть про життя, а в ньому нові персонажі так подібні ситуаціями і діями. Один живе в рутині днів, чи тільки займається одним і тим, а інший вийшов уже за межі села, а його сусід минув межі держав у цім путі життєвім. А інший через книжки, чи й сам участь брав у змінах і знаменитим став. Багато є і тих, хто вирощує кожен рік пшеницю, просо, жито, годуючи світ. Та й кругом росте милість і доброта. Мав сина немовля, а тепер парубок уже. Я таким футбольного м'яча ганяв, а він біля компа сидить; я в його роки ногами просо м'яв, а тепер його обмолочує комбайн. Ось так в житті є і воно на місці не стоїть. А от в стяжанні якостей духовних ми включили задній хід. Можливості пізнавати життя, ніби, є, та радості у житті нема. Всі заклопотані, сумні…

Та знаймо всі, що це лиш путь і на ньому ще будуть іспити, де будуть зваби і наша здатність умом вибирати правильний напрямок діями даючи змогу рости Душею-Духом. Саме так ми пізнаємо істинну суть і зміст БОГа; так ми поглиблюємося знаннями і розширюємо свої можливості для цього.

Не всі прийдуть одночасно, бо різні путі, бо різні умови на них, бо різні можливості в пошуковців таких. Різна довжина їх, різна якість і різна здатність ходи. Та шанси у всіх рівні і здатність бути щасливому в цьому путі однакова у всіх. Тут ми активнішими є, відповідальними за дії усі свої, бо тут малість блага наповнює наше життя до країв і ми в такому стані щастя здатні відчувати, що духовна зрілість при кожній дії наповнює нас, як сосуд, а для легкоти ходи ми і зменшуємо вміст сосуда, роздаючи іншим нові й нові порції позитивних енергій.

Це, ніби, рух на умовну вершину, та легкота при зменшенні вмісту мотивує нас до активних пошуків знань і до прийняття їх. Ця дія, пошуку і здатність прийняття щомиті наближує кожного до зустрічі таких у всесвітнім океані позитивних енергій. Ми свідомі того, що нема вершин і глибин у Творця. Він є присутнім у кожному житті Духом святим-БОГом святим серед нас і в нашому єстві, в тому листку дуба вікового, чи в паростку пшеничному біленькому, у тих глибинах океанів, у тій горі високій, у тому сонці на видноколі… Саме така однорідність несе таке єство, ніби вітер пір'їнку в цьому путі духовного зростання.

Тож радіймо такому розумінню реалій життя, бо це лиш змінена форма потоку енергій. Ця здатність зростати духовно, дає можливості допомагати в путі іншим. Такий рух при зрілості вводить в певний час життя в стан відчуття себе

вільним господарем, у відчуття потреби вчити інших. Ми цим і засвідчуємо про прибуття до свого Отчого дому. Тут ми уже всі рівні, всі маємо однакові можливості, однакова відповідальність за всіх і за вся. Ми так подібні, як океанічна вода, незалежно від того, чи ми сюди попали краплиною дощу із хмар, чи припливли ріками, морями з тих малих потічків, які витікали з джерел, з боліт, з ранкової роси. Це вже не стан відчуття, а єдність і єдність не частинки, а як цілісність. Це новий наш стан прояву вічності іще не пізнану нами в цю мить при житті, при житті відчуття вічності нема, а є розуміння причетності в малості своїй до потоків енергетичних. Цей Божественний стан є ще в розумінні відходу від матеріального світу, відхід з тіла і ума, бо наші енергії уже веде святий Дух. Тут нема самоусвідомленості того, що і цей новий стан є частиною Цілісності Всесвіту.

Будьмо самі маленькими джерельцями цих енергій позитивних. Джерело утоляє спрагу, очищає нас від негативу, а при потребі і інший пошуковець до цього джерельця підійде. Кожне джерельце біжить, струменить життям, грає своєю водою-життям і в цій радості ділиться собою. Будьмо й ми такими при житті. Навчаймося добродіяльності у джерельця і самі спізнаємо від цього радість і інші порадіють.

Знаймо люди, знаймо всі, що ці якості духовні є умовою якісного життя у світі матеріальнім, у світі наших буденних взаємин і натхненням у повсякденній рутинній роботі. Саме вони дають нам наснагу і силу для щасливого життя. То леліймо, доглядаймо їх і будьмо постійними творцями їх, як щодня їмо, п’ємо, то так щодня і дякуймо Творцю-святому Духу за підтримку, за допомогу, за ці щоденні можливості і за відчуття Його присутності у кожній дії нашій. Скажімо: “Дякую!”, “Благодарую!” за це, чи інше, або й прочитаймо у собі дякувальні молитви, які є в кожній релігійній традиції.

Будьмо творцями у житті, бо творче начало починається з любові завжди! Саме любов до святого БОГа-Життя, до дій Духа святого є тими умовами, які допоможуть нам знайти вірний путь до Них. Маршрут цього путі в нас і наша цілісність єства сама здатна звільнитися від масового світогляду. Ось тоді ми здатні самостійно налаштовувати себе в цьому путі до свяого Духа.

Д Ж Е Р Е Л А

Хоча чоловік по факту є малою частиною всього Всесвіту, та в сукупності своїй і в гуманних взаєминах з усім живим і є тим благодатним джерелом всіх енергій життя на Землі, якими так вміло і невтомно управляє Дух святий, чи святий БОГ Духом святим, який є в нім.

Джерело думок у свідомої людини є одним єдиним, бо енергії для них і формують світогляди: мудрий у житті їх бере, там де з позитивом джерельце – чисте і святе; а злий у пошуках своїх вишуковує болото, калюжу брудну, де гниль і сморід є.

А є й думки з нашого ума, які формує в нас спільнота та, в середовищі якої ми живемо. Зазвичай, це ум не зрілий і лінивий, та він енергії з інформацій різних бере, чи то з канонів, законів, ЗМІ, від шаманів, з програм політичних, то їх енергії є тут, поряд, на дивані, тобто у найближчому ставку, де вода застояна і в жабурнику, а буває чиста і питна після дощу. Тому й поведінка їх флюгерна, і думки, і слова із них виходять такі, куди дують суспільні вітри. Хоча саме з середовищ таких виростають пошуковці істини. Бо саме так є у природі і у Всесвіті, коли муха в певному місці харчі для себе бере, а бджілка квіточку пахучу шукає. Ось чому ми так і говоримо усім, що наш стан душі й ума і визначає місце, де кожен шукає собі енергії для життя.

Не скажемо однозначно й ми, що по різному буває у житті. Як нема ідеалів-зразків, то так нема і остаточно ненависників злих. Тому ці думки сумні ми пишемо сюди не для зневіри і байдужості, а для розуміння ситуацій різних, щоб ми обминати їх вміли при потребі.

Знаймо люди й те, що не машина, не обставлена квартира не є так значима у світі цім, як здоров'я, життя будь якої людини, бо вона має здатність свідомо й уміло бути потужним джерелом позитивних енергій.

Бережімо одне одного, любімо одне одного!

Хоча основним провідником у житті є та доля-програма, яка закладена в біочіп-душу кожному живому, хто життям присутній на Землі і у Всесвіті. І тому так дивується часто людина і в радості, і в біді, усвідомлюючи цю суть, говорячи: "Ти диви – сут(д)ь-ба! Не оминути її." Ми знати її не здатні, лиш знавці подеколи можуть її бачити, лиш дозрівши умом до пізнання в устремлінні і здатні дещо міняти. Можливо, і ці дії передбачені у нашому путі від народження до смерті, бо все таки ми більше придатні дбати про тіло, про матеріальне облаштування в цьому житті. Хоча стан здоров'я і матеріальна сторона життя в кожної людини значимо впливає на духовне зростання саме з життєвих умов людина починає усвідомлювати свою роль в житті. Тому найперше такі люди починають шукати джерела; починають створювати умови для спокійного і гармонійно-мудрого облаштування взаємин між собою і взаємин зі всім живим, як видимим, то так і невидимим.

В цілому взаємини є наслідком життя, тобто наявністю джерел для нього. Це є наявність енергій і їх склад, взаємодія, призначення і з них формують цей проявлений і не проявлений світ у всій сукупності життів, які своєю присутністю і дією формують певні правила взаємодії, чи допустимий хаос, який часто є резервуаром для формування з хаотичного руху енергій в більш впорядкований, або при певній виснаженості, тобто зменшеній активності, яка не може забезпечувати певних функцій у цій Цілісності, то ці енергії змінюють свою роль і призначення в цілісному житті саме своїм життям, яке може бути проявленим, або не проявленим для людини, чи для інших учасників життя.

Людина є вершиною природньої еволюції з її певними задатками і можливостями, з можливістю вільно приймати позитивні, чи негативні рішення. Позитивні є основою будови життя, хоча як і в будь якій будові малорозвинена частина життя теж є частиною цієї світобудови. Наприклад, вода, пісок, камінь мають певну функцію в природі: бути твердю землі і водночас наповнювати цю твердь життям з допомогою води. Однак людина застосовує і пісок, і камінь, і воду для будівництва житлового будинку, додаткових, чи виробничих приміщень і як результат: в Цілісності появляються інші учасники життя.

Тобто людина здатна бути творцем, чи, правильніше сказати, співтворцем нових учасників життя; здатна вишуковувати нові функції для тих, чи інших видів, як учасників, чи складників Цілісності. Ця Цілісність функціонує з невизначених часів і в ній все так мудро продумане, що кожен учасник життям є умовою для життя іншого, чи інших учасників життя. Сама Цілісність має у собі усі складники життя, які людство обумовило грецьким словом БОГ у цьому наборі з початкових букв: БОГ-життя – є по суті і змісту всім, що є і саме здатність проявлятися життям має усе живе своїм рухом в окремому учаснику, чи з специфічним призначенням для інших учасників життя. Рух енергій у цій цілісності теж має своє призначення. Набір клітин, як видів енергій у своїх спеціальних рухах і об'єднані тілом людини є праобразом Цілісності Всесвіту. Звісно не у всім наборі енергетичних складників, а саме здатністю забезпечувати умови життя, а саме можливістю поєднувати дії взаємовідносин позитивних і негативних енергій в самому єстві, то так і у своїх життєвих просторах. Так, людина має можливості плодити негативні енергії зі своєї корисливості, зі своїх бажань отримати побільше від інших учасників життя у своєму виді, то так і від інших учасників Цілісності. Однак, чоловік має такий дар, як свідомо творити позитивні якості у собі і собі, то так і в життєвих просторах, то так і у всій Цілісності в тому, чи іншому місці свого перебування. Саме в цьому місія чоловіка проявлена в Цілісності життя у Великому Замислі Творця. Людина є в природі, як вид, як набір певних енергій, лиш сировина, як глина в руках Творця, а вже в соціумі ділами при своїх задатках і усвідомленому своєму покликанні життям сюди, у цей Всесвіт, вона наповнює єство і діями відшліфовує його до подоби і образу Творця, несучи це ізначальне наймення – чоловік, як основну здатність розуму її в чолі організовувати своє життя усвідомлено на певний проміжок часу – вік.

Тому то ми можемо називати чоловіка лабораторією, комбінатом, лаборантом, вченим, творчим працівником, ініціатором пізнавальних досліджень, творцем дій, якими він може мудро облаштовувати цілісне життя на планеті. Завершеність духовного розвитку чоловіка є його свідоме творення позитивних якостей життя в тих роках, коли він уже знає свій путь, своє призначення в діях до злиття його енергій з всесвітніми позитивними енергіями, які люди обумовлюють творчим Духом святим, тобто тими енергіями, які творить чоловік – світлі, позитивні, мудрі у їх справедливих проявах з доброти в радості і з любов'ю. Таких люди називають святими, духівниками, бо вони є творцями і свідомими носіями енергій святого Духа. У житті до справедливості нас приводить духовна чистота і тоді в наших діях всіх є ця якість. Вона помічна нам в житті, коли ми розуміємо, що вона основа життя. Саме з такого розуміння і формується довіра між людьми у їх взаєминах. Зло, брехня, осуд практично не можуть похитнути справедливості, бо ми довіряємо, довіряємо сповна БОГу святому-святому Духові. Часто можна чути, що довіра сліпа, коли усі бачать наявне зло, брехню, ненависть. Ні, вона не сліпа, бо це її так кріплять доброта і

любов, даючи смиренність для стишення дій ума і ту милість, щоб дати обом сторонам зберегти цю довіру й надалі, щоб ми й далі були добродіяльними і люблячими. Ми уже з досвіду знаємо, що саме довіра до Отця-Творця-святого Духа дозволяє нам з такоо ж чистотою довіряти всім. Довіра спонукає нас до добродіянь і в нас народжується задоволення, радість за такі свої дії. Такі благодатні дії навчають нас азам любові, вони дають нам втіху при тимчасових негараздах і бідах. Саме такі результати дають нам відчувати впевненість і довіру до Сущого.

У доброго, святого, при баченні проявів зла в дії, побіжить сльоза милосердна, а в злого, при баченні злих діянь запалюється в очах і діях вогонь війни, жорстокості і намагання взяти участь в діях злих. Злі, навіть, при спогляданні дій справедливих, дій доброти і любові зразу з очей випускають іскри ненависті з купою злих емоцій і дій.

Одначе святих, свідомих духівників мало в людській спільноті. Їх, по спостереженнях дослідників є десь два-три відсотки від усієї спільноти. Це не мало, бо саме ця малість засвідчує ту міць духовну, яка може втримувати енергетичну рівновагу між позитивними і негативними енергіями. Негативні енергії інколи плодять всі люди, а корисливі і злі уже цілеспрямовано. До цієї категорії можна віднести певною мірою тих, хто зневірився у своїх можливостях бути творцем свого життя; можна віднести й тих, хто уже є байдужим до життєвих процесів. Саме ці дві категорії своєю пасивністю, своїми пристосувальними і споживацькими діями досить сильно наповнюють негативними енергіями нашу Цілісність життя завдяки їх значній кількості в середовищі людства. Однак і зневірені, і байдужі є потенційними носіями позитивних енергій. Саме в цьому середовищі часто при біді, чи при пізнанні благодаті починають виростати пошуковці святої Духовності. Це теж потрібно знати.

Коли в населеному пункті є ці два-три відсотки свідомих творців Духовності, то вони своєю поведінкою формують в інших ці якості життя: справедливість, щирість, щедрість, довіру, доброту, любов. Бо саме ці якості є основою Божої Благодаті і людського щастя на цих теренах і краях. Навіть, коли в колективі є такий відсоток, то це щасливий колектив і в ньому є та Благодать, є ті гармонійні взаємини. Цей колектив так подібний на велику сім'ю, бо там є радість життя, там є взаємодопомога, чесність, правдивість і щира духовна і суспільна любов. Тут всі за одного і один за всіх. В таких колективах мало коли появляється лицемірство, жорстокість.

В робочому колективі, чи в населеному пункті збільшується число творців позитивних енергій до десяти відсотків, завдяки тому, що тут уже почався творитися культ такої поведінки, тобто не писана культура взаємовідносин. Це результат таких взаємин не одного покоління. Хоча це збільшення і є, та все ж ядром його і далі є ці два відсотки, які можуть проявляти певну жертовність своїми бажаннями, можливостями, часто обмежуючи і зменшуючи у своїх просторах предметів зваб (роботою в міру, обмеження в їжі, відмова від участі в зібраннях, де пропагується боротьба, не засмічують свої уми пересудами, новинами, різними публічними розмовами, де є осуд, заздрість, гнів.

Однак саме свідомі дії при дотриманні духовних якостей є умовою для життя і в цьому процесі були люди, були й знаряддя виробництва, їх продукція була якісною, красивою, зручною, чи смачною. Ці населені пункти називали: хутір козинських, тобто по тому Роду, який оберігав ці напрацювання; називали слободами(слово бо дають, про слово дбають), чи більші території – краями-землями (калитчина земля) саме за їх любов і доброту, за ту благодать, яка була на цих теренах. Тут люди

розуміли ту роль взаємодії людини з природою на рівних перед святим БОГом-Духом святим. Тут були і мудрі керівники. Є такі мудрі голови громад, країв, правителі країн, коли на цих теренах проживає така кількість у відсотковому визначенні. Це є проявом у всій їх діяльності основною масою, бо на ці відсотки рівняються інші. Так як духовне є у постійному взаємозв'язку з матеріальною стороною життя, то тут і є вже певні традиції, так звані правила поведінки і дій при виборі іншими. Тут нема насильного накладення цих правил. Це свого роду неписані норми поведінки для цієї частини спільноти в колі такою малою Цілісністю, де є гармонійні взаємини, де шанують одне одного, де є допомога, доброта, справедливість у діях всіх. Це уже не індивідуальна, чи обмежена, чи закрита спільнота. НІ! В основних питаннях життя цей рід, ця община дотримувалася колективних устоїв, які теж приймалася колективом мудрішіх. Ми можемо сказати, що це патріархальщина, та саме живучість і чуття при духовному пізнанні себе і повертає нас да цієї патріархальщини (патрі-батьки, аль-начала, щи-щільна, на-давання для застосування). Ці методи організації і сьогодні можливі, тільки слід нам жити саме на основі цих якостей життя, то і можна поміняти виборчу систему, яка діятиме подібно до тих представницьких повноважень, які людям відомі давно. Ми їх описали в книзі "Про політику". Це вже саме так діє у завершені дозрівання будь яка спільнота, яка зуміла відновитися

Саме це є основою тієї прийнятної соціальної рівності по факту, то так і в умах людей. Вони славляться своїми добросусідськими взаєминами в населеному пункті, між населеними пунктами, між країнами. Це і є тими духовними джерелами життя тут, на Землі, де потребуючий може отримати найскорішу дієву поміч. На цих землях-краях не виникає осередків зла, тут не вибухають соціальні і політичні революції, війни. Сьогодні люди так між собою змішали первісні об'єднання і є свого роду націями, конгломераціями(терпимі умови при змішанні духовних і суспільних потреб у цій місцевості). Вони вже навчені для спілкування одночасно всім світом і це є технічними умовами для спілкування, для навчання всіх жити вільно і відповідально на основі справедливості, доброти і любові. Затримка тільки в кожному із нас.

Ми маємо прийти кожен до розуміння своїх можливостей в організації гармонійної спільноти, яку можна назвати родиною, а всіх людей назвати сестрами і братами, які мать начало родинне по першолюдях. Тільки свідоме розуміння і усвідомлені дії кожним при прийняті цих основ у свою діяльність і створить умови для співжиття всьому людству. Від кожного із нас залежить майбуття і умови життя наших нащадків. Самі ці суспільні надбудови не самоліквідуються. Умовою їх відходу від тоталіризму-режиму, які, зазвичай, задовольняють інтереси верхівки, є збільшення в наших діях творчих і духовних надбань, щоб вони були стилем нашої поведінки. Ми забудемо, що таке страх, що таке брехня і цим наші покоління можуть почати відроджувати основи буття. Починаймо вивчати життя своє і інших. Так ми в спробах пізнаємо свої можливості, а в інших зможемо побачити свої зміни.

В кожному класі школи є лиш три учні від сили, що дійсно навчаються і вони не до кінця перенавчаються суспільством і цим здатні принести в доросле життя той дар, той талант, які отримали від святого БОГа. Деякі збережуть ці задатки і лиш при самостійному житті вони зможуть їх проявити, або вони взагалі відімруть. Це засвідчить про зламаний духовний стрижень суспільством. З тих трьох учнів один цікавиться прикладними предметами, другий гуманітарними, третій природничими чи й іншими питаннями, які є поширеними в їх життєвих просторах – це любов до

медичних спеціальностей, це любов до техніки, це любов до землі і так далі, однак саме сім'я сильно формує в дітях образ (професію) батька, матері, дітей; формує ті правила поведінки, які має ця, чи інша сім'я. Це основна частина спільноти. Бо фактично на одне село невеличке в тисячу осіб потрібен один шофер, два-три трактористи, один вчитель, один швець-чоботар, одна –дві швеї спідниць, один –два духівника… Це десь і буде тих три відсотки.

Однак кожен має вміти приготувати їжу, прибрати спальню, дім, біля дому; однак двоє створюють одну сім'ю. Це теж не просто, бо це теж талант бути хорошим поваром, бути хорошим хазяїном, хазяйкою, бути хорошою сім'єю, бути хорошим батьком, бути хорошою мамою.

Коли відсоткове зростання є проявленим в інших, то це будоражить злих сусідів і в таких державах починаються кризи, заколоти, революції. Енергетичну основу тут складають носії брехні, зла, ненависті. Вони в таких державах, нібито, зазнають принижень, втратою неписаного статусу волі дій і своєю вседозволеністю і безвідповідальністю. Таких активних теж є два-три відсотки. Однак в такій борні до них приєднується значна частина лицемірів, які хочуть з корисливих побуджень бути керівниками, мати доступ до фінансових потоків. Ці лицеміри застосовують ці слова з трибун про волю, про дотримання справедливості, про соціальну і суспільну рівність. Така їх активність збільшує число до критичної позначки в тринадцять відсотків і тоді відбуваються зміни керівників і до керівництва приходять оці крикуни-трибунщики.

Добрі вони і є добрі, люблячі і люблять життя, а не крики і революції, тому вони не є активними. Одначе і їх використали лицеміри-крикуни. Приходячи до керівництва, вони не творять умов для стишення в умах людей, а вже силою приводять до покори, страху зі свого середовища, бо керівників для держави потрібно лиш нуль цілих і нуль, нуль одна сота, чи тисячна з числа лицемірів. Вони досягнули своєї мети-цілі і залишають ті ж схеми керування державою і її апаратом. Використані добродії, які не утвердилися свідомо, а лиш пізнавши такі відчуття, пізнавши благодать, знову зневірюються і зі своїми уже суєтливими умами бігають біля столів керівників. Звабилися, не витримали іспитів, чим зменшили відсоток носіїв благодаті. Країну відкинули так на шлях деградаційних процесів. Збільшилося число зрадників, вбивць. Сюди, як коршуни, злітаються подібні їм зі всього світу. Почався період духовного занепаду нації. Носії втікають з цих теренів в інші країни, де хоча би зберігаються соціальні умовами життя і можливості простого виживання. Можливо там нема відчуття благодаті, як дома, та там зберігаються умови суспільної домовленості для співжиття у таких собі політичних кон-гло-ме-раці-я-х – глобальне, велике коло, логічно облаштованих взаємовідносин в ме-жах її на основі обгрунтованих і прийнятних умов для всіх прошарків спільноти у їх раці-ональному співжитті я-особистостей. Лиш з часом приходить стишення в умах в усіх прошарках такої спільноти. Це теж хороший показник роботи ума суспільних інституцій в таких державах.

До духовного ми лиш здатні добрими ділами йти і у наступному житті в нашу програму Душі в нове життя і ці зміни будуть внесені до основних, провідних. Тому при можливості дбаймо про долучення робити і творити ці якості при житті. Бо саме так Душа наша здатна духовно рости і духовно збагачувати тих, до кого цю Душу направлять ті, які по своїй долі розпоряджаються ділами цими і турбуються

виключно про духовні харчі для кожного із нас. Ми дбаємо про їжу, воду, сон, роботу і лиш дехто бажає у зрілості своїй піклуватися про Душу й Дух святий серед усього, яке лишив нам у Замислі своїм наш Творець.

Ось чому мудрість каже, що скільки людей у світі є, то стільки ж і доріг життєвих, якими кожен своєю йде. Тому не заморочуймося усі над пошуком джерел своїх, бо ми побачимо все таки їх, коли у ситуаціях складних, наш стан і приведе до них. Тому саме такі моменти часто визначають для нас зміни в поведінці життєвій.

А тут трошки пустимо різні думки, щоб кожен зайшов у життєвий магазин і вибрав не тільки те, що хотів, а й те, до чого душа приведе.

Та й думки ці для вас, читачі, бо тоді ви й спом'янете їх суть і вони свічкою будуть в життєвій темноті, даючи змогу вибирати вірні путі.

Людина серед усього живого на Землі не є чимось індивідуальним і розумним, чи дурним, бо за стільки тисячоліть показала себе, як руйнівник, як лицемір, як пошуковець вигод і користі. Тому от в такому спрямуванні і метушні забула про істини життя. Слова про ці істини записані в статутах партійних організацій, в ідеологіях держав, в релігійних організаціях і, навіть, інколи їх проголошують на партійних зібраннях, при початку виборчих компаній і в канонічних віншуваннях. Однак в таких процесах ці слова залишаються словами – і партійці, і прихожани ідуть додому духовно бідними, бо не отримали духовної їжі. Вони не є готовими до прийняття, та рідко де в домі молитви є духівник, а то лиш службовці, служать громаді і цій організації, яка, нібито, має пропагувати і дотримуватися норм моралі і канонічної поведінки при виробничих і доманших діях. Не будемо кивати головою про свою згоду з наявними бісівськими уставами, бо путь у кожного свій. Однак в житті при пошуках путі ми часто зустрічаємося з подібними пошуковцями, зустрічаємося з мудрими, духовними навчителями і святими. В таких пошуках ми як гумка вбираємо. Приймаємо активно все, що має хоча би каплю того, що є святим. Тут ми часто зустрічаємося й з ліцемірами. Вони бачать в пошуковцях джерело позитивних енергій і хочуть використати їх для своєї життєвої мети.

Ми знаємо таких людей, які є щасливими в житті, які радіють своїм добрим справам і добрим діям інших. Це люди, які мають добру Душу, вони люблять життя і вони стараються так діяти, бо їх навчила тато й мама, чи бабуся, а буває що це може бути старший колега, друг тата, чи мами. Вони не випадково є в нашому житті, тому й дякуємо таким за їх мудрість, доброту і любов, бо саме таких нам спрямував Всевишній, спрямував Всесвіт своїми потічками позитивних енергій. Вони ж бо такі є в постійному взаємозв'язку.

Вони є душа колективу, вони справедливі всюди і тому до них часто люди приходять за порадами, по допомогу. Вони легко погоджуються допомогти. Їх можна розпізнати по ними спеченому пиріжку – він буде рум'яний, спечений, смачний і насичуваний. Навіть кружка поданої ними води насичує, чи заспокоює, умиротворює. Те ж скажемо про борщ, про їх працю. Їх речі завжди якісні і відчувається від них теплота і благодать. Ми відчуваємо часто тепло і любов, які ідуть від таких. В них чисті і світлі очі, в них теплі долоні рук, в них тиха і м'яка мова, з ними завжди спокійно і надійно. Такі не залишать у біді. Так вже облаштоване тіло людини, що енергії входять в людину тімям, чи через долоні рук. Вони і приймаються для душі і єства в цілому лобом (третім оком) і теж долонями рук. Саме цими долонями проходять позитивні енергії і тоді вони є теплими. З єства іде доброта і любов, то

вона іде в предмети, в тіла інших і в життєві простори. До нас теж ці енергії приходять через долоні рук. Це здатність цього єства і його душі.

Кажуть, що і в попа, і в адвокатів теж теплі долоні. Так є, а чого? Бо їх руки постійно в чужих кишенях в пошуках там сріблячків. Це не є осудом, бо ці слова не торкнуться духівника, від них відхреститься і Петро, та вони є житейським повчанням для пошуковця.

Знаймо, що пізнання духівника будується по його ділах і діях. Не покладаймося у цих пізнаннях тільки на спілкування, бо часто воно є лицемірним і оманливим при сприйнятті мудрому, чи мимохідному. Кожен із співрозмовників після спілкування понесе свою думку про суть і зміст бесіди.

Ми скажемо, що такі пошуковці-духівники щасливо і при здоров'ї проживають літа, які відведені долею, а коли ще й вміють свідомо це робити у своєму житті і у взаєминах з іншими, то їм додаються ще літа для життя. Саме енергії їх Душ після смерті тіла часто приходять в снах і навіть виринають у нашій пам'яті для допомоги в трудних ситуаціях, як підказка і ми тоді благополучно виходимо з них, чи то звільняємося раптово від болі.

Як все таки чудернацько облаштований Всесвіт, як діють ці духовні енергії.

Слава Творцю! Слава Богу святому, який Духом святим живий, міцкий і вічний!

А от мудрість життя ми здатні спостерігати і в інших учасників буття. Тому людство і не здатне засвідчувати фактами про духовне зростання людини кожної у цьому коловраті енергій, чи в самодостатності своїй, як і не здатне знати про свою духовну зрілість. Бо і на цю зрілість енергетичну, як на зрілість кожного плоду у житті є свої споживачі. Паразити вони, чи лиш споживачі, чи то є умовами для розвитку Розуму великого у Всесвіті цім, або закінчується цей путь у пошуках при визнанні тупості пізнань, як життєвого тупика, зупинки…

А де ж діваються енергії їх? Чи знову дробляться до простіших в нових формах і скупченнях інших? Що ж дає життя на Землі протягом цивілізацій всіх? Де джерела Життя?

Та знаймо всі, що саме рух-дух енергій таких засвідчує нам усім живим про ту радість, благодать святу, яку ми спізнавати і приймати здатні, примножуючи її із дня у день у справах і діях хороших, які ми обумовили словами – справедливість, милість, доброта, любов … Саме ці позитивні якості проявлені в духовних вчителів, у святих старців. Та знаймо люди всі, що кожна Душа завершує цей життєвий путь саме в тілах таких.

Життя – є наша святість, є наш БОГ святий. Тож наповненість єства енергіями любові до всього: доброго і злого, до справедливого і брехливого, до працьовитого і лінивого, до новонародженого і до того, хто вже при смерті, до того хто добродіяннями наповняє дні, чи хто хитрістю і вночі гострить ножа для ближнього, то така любов є уже зі стану духовної зрілості цього чоловіка.

Тому сама спроможність чоловіка і духовна налаштованість його свідомо їх творити і так з ними жити, чи при можливості навчати інших цих Знань. Будучи в місії такій святій апостолами правди і доброти для всіх по суті є позитивом у тому, щоб спізнавали всі умом своїм, як гармонія взаємин і гуманність дій формує стан добродіяча, уже як джерело Благодаті, щоб присутністю своєю і зі знанням любов нести у собі, леліяти, ростити і зріти, роздаровуючи її іншим.

Тож кожному із нас потрібне розуміння, потрібні дії для творення такого розвитку у свідомих діях і не як певне зобов'язання, а як потреба єства – як щоденна їжа, як щоденний сон. Саме так ми маємо розуміти суть можливостей своїх, як частину свого життя, як витрату певних зусиль, вмінь на потребу продукувати при житті позитивні енергії - бо вони джерело додаткових енергій при труднощах, при біді у житті, бо вони джерело енергій Роду, Всесвіту і самого Життя.

Можливість допомагати комусь при наявних надлишках чогось матеріального, чи наявність матеріального, яке уже нами не застосовується є теж складовою можливостей. Однак суть таких можливостей досить широка при розумінні цього слова і цих дій при житті. Це перш за все усвідомлення потреби при найліпшому застосуванні в допомозі потребуючим і ніяк не з вигоди, чи зі спроби позбавитися речей, а тим більше ці дії не робити публічно, щоб показати таку свою "доброту", бо це путь до гордині, до втрати такої здатності.

Можливість має визріти в умі і Душа підтримає цю життєву позицію в кожному до такої степені, що це буде постійне бажання життя, як звичайна природня потреба. Саме так. Ми, навіть, інколи будемо здивовані зі своїх дій – як воно так відбувається з нами, ніби, саме собою і все складається з тих різноманітних факторів, учасників. Інколи ми почали, а долучаються й інші і деколи завершують іще й інші. Так є. Бо буває, що тільки побачив потребуючого допомоги і все інше тут як тут приєднується в спільну дію. Побачив і осяяв, бо радість наповнила єство так, що, ніби, БОГ запросив до участі в добрих справах. Це досить добре стимулює до дій і мотивуючи, як ось так потрібних в цьому місці і в цю ж мить. Допомога не має розмірів, ваги. Вона не контрольована часом. Якщо ми інколи боїмося допомогти іншому, то це і є пряма відмова до пізнання основ життя. Хоча ми й не обираємо цей путь, але ці зерна доброти в нас уже ростуть і ми з часом почнемо діяти так, як серце нам велить. Починаймо допомагати таємно і так зміцнимося духом.

Чого такі дії благі так організовуються і дають відчуття радості? Та для того, щоб ми мали можливості взяти пряму участь. Можливо, це і не такий файний приклад, та це так подібне до того, що ми побачили потопаючого в річці – тут враз вся енергія думки в організації дій, крик і необдумані дії. Так, ми діємо природньо, без примусу; Духом святим відомі; ум прямо відключений.

Так, можливість – це є здатність бажати, **м о г т и** з наступною участю в діях.

Та саме відчуття у собі такої потреби вміння і спонукань наш ум, який є уже готовим до дій милості, милосердя, доброти, чесності, справедливості з ентузіазмом і любов'ю, які дають нам відчуття радості, піднесеності із розумінням того, що ми виходимо на цей путь в гармонії з іншими, на путь створення поміркованого гуманізму в нашій спільноті. Ці наші енергії наповнюють просторово наше життя і тих, хто знаходиться у них, навіть в інших видах учасників життя.

Всесвіт доволі щільно наповнений позитивними енергіями і нам лиш слід навчитися приймати з його джерел ці знання про Боголюбство, про Богозамилуваність. Першим кроком при бажанні і спробі наблизити себе до такого джерела, то проведімо дії по очищенню себе від помилок-гріхів і лиш потім починаймо відкривати своє серце-душу для прийняття позитивних енергій, а далі вибудовуймо у всіх взаєминах справедливість. Коли ми ствердимося у цій дії, то ми

отримаємо довіру від інших, ми розширимо і свою довіру. Збережімо віру в людину. Довіряймо людям, бо з ними ми воістину є щасливі.

Ось з цього часу навчаймося творити милість, доброту. Ми навіть спочатку і не вздріємо, що ми уже в процесі, бо то любов так тихо нам допомогла діяти справедливо, укріпила довіру і вже в доброті себе може проявити сповна.

Тож навчаймося бути чутливими до потреб інших, вміймо побачити, почути цю потребу і вже акумулюймо сили для дій. З кожним у житті так буває, що ми бачимо, чуємо і є в наявності сили, гроші, організаторські здібності, та все ж часто сприймаємо, як легеньке торкання нас вітру по щоці, чи то буде миттєвий доторк до Душі. Так діє чутливість. Буває, що ми це відчули, побачили потребуючого, та в підсумку ми пройшли мимо, проігнорували прохання іншого, не зупинили автомобіль і не долучилися до допомоги. Душа закрита, холодне серце…

А що ми дали святому БОГу? Ним же дано нам разом з Духом святим це життя для дій, для продукування позитивних енергій. Вони ж бо є тим паливом для нашого руху тілом, його частинами, руху нашої думки в цю, чи наступну мить, або й через літа, коли наш позитивний вчинок повторять наші діти, онуки, чи той спостерігач, який іще не був готовий до надання допомоги, до творення справедливості. Це ж прекрасно! Ми в потоках позитивних енергій. Нас прийняли до цієї спільноти, ми можемо бути учасниками примноження позитивних енергій тут на Землі і для Всесвіту.

В такому стані кожен відчує в деяких ситуаціях, що ми діємо уже не так, як було до цього. Ми діємо уже мудріше, та, ніби то, щось утримує від лихих вчинків. Так, це позитивні енергії потоку нас саме так оберігають від дій плохих і від таких же дій іншими відносно нас. Ми уже не є предметом осуду за доброту… Тому міркуймо самі. Ми вже не будемо хвалитися, що це нас так БОГ святий оберігає, а тихенько приймемо Його поміч з розуміння, що це саме так і є. Ми в такому стані Благоговіння будемо славословити Творця-святого Духа і дякуватимемо за те, що вивів нас на путь змін у собі, на путь пізнання і прийняття цих енергій світлих-святих.

Нам же теж інколи допомагали, допомагають поглядом докору, осуду, гніву на несправедливість, інколи словом наставляють на путь істини, а деколи і дієво допомагають у звершенні своїх потреб і ми потім вдячні всім. Так, це наша подяка і вміння прийняти ці енергії позитивні. Тому знаймо завжди, що, можливо, ми сьогодні на коні, а, можливо, ми опинимося у біді і як прикро, коли відмахнуться від нас, чи почнуть дивитися в інший бік…

Не будьмо байдужими до біди інших! Будьмо вдячні святому БОГу, що Духом святим живий, кріпкий, вічний, що в нашому житті трапляються ситуації, в яких ми мимовільно маємо бути залучені – і долучаймося, бо це не випадково Сущий нас сюди привів. Ось так ростемо й розвиваємося ми духовно – потрошки, але повсякчас і тоді дійсно зустрінуть ваші енергії на небесах. Ми ж бо всі туди устремлені, туди й відомі. Дехто й не думає про це. Та душа туди веде. Тому тепер, пізнавши смисл життя і джерела енергій, то ми здатні уже свідомо гідно йти у місії своїй, відновлюючи усе святе у собі і інших поведемо за собою. У нас у кожного є досвід, бажання і вміння робити так, як роблять інші.

Хай цей досвід знадобиться всім для творення енергій позитивних!

Навіть поява і сам процес відновлення життя чоловіка в основній масі відбувається завдяки духовним якостям, які є в них тими позитивними енергіями.

Саме так основна маса людства зачиналася і зачинається в стані любові, яка проявляється у звичайній похоті, закоханості, коханні при усмішках милих, поцілунках, ласканнях, різних торканнях, переморгуваннях, упаданнях і інших іграх. Кохання між двома, чи то кохання одного, то це перш за все велика турбота, значні випробування і лиш взаємність у спілкуванні, діях створює прекрасне енергетичне поле на все життя. Це прекрасно. Прекрасно й те, коли ми наповнюємо зачате дитя до народження в оточенні позитивними енергіями, благодаттю його носія, так і навколишнє середовище. Люди сильно в цей період міняються – з них прямо, як з джерела ідуть енергії любові.

Ось так любов'ю наповнюється сім'я. Гармонія у всьому, гра у всьому. Граються батьки, грається з ними і дитя. Леліють, цілують, гладять, в оченята дивляться, до себе притуляють, набираючись енергій позитивних, як із нового джерела. Так молоді батьки відновлюють втрачений стан любові. Ось тут з цього часу нам би зрозуміти цю мить і взяти за основу на все життя.

Ми називаємо цей період зрілого пізнання тоді, коли батьки у цьому зрілому віці починають щодня ходити в школу, в справжню школу життя. В цій школі вони знаходяться цілодобово, бо в думках, діях і словами тут проявляються істинні знання, де би вони в цей час не знаходилися. Тут, і нові мрії, і нові надії, тут і нові плани…

Та закінчується гра, то закрилася і школа, а маленький вчитель переходить в статус сучасного учня, чи часто в статус раба, де примусово, як засвідчує життя, починають перевчати дитину до умов, які вже вибудувані закостенілим суспільством. Вони іншого не знають і навіть не відають, що десь є такі знання про те, як вчитися жити щасливо. Не має суспільство таких шкіл, інститутів. Загубила людська спільнота ці знання, замінивши їх ідолом золотого тельця. Це їх сучасне божество і на ньому будується життя, життя гниле по суті. Пора змінити пріоритети життєздатності спільноти і планети.

Наступні слова до батьків і дітей-юнаків, юнок для розуміння значимості у житті тих подій і ситуацій у житті. Яка їх роль у житті кожного? Можливо, ці міркування декого навчать, декого стримають від наплодження зла, а дехто активніше почне працювати з собою у тій суспільній одиниці-сім'ї, щоб відновити місію свого покликання життям на терени ці і саме до тих, чи інших сусідів пізнаючи суть появи в нашому житті різних ситуацій і цим ми вибудовуватимемо весь плин життя.

Можливо, ми будемо страждати, а, можливо, ми проживемо це життя в радості. Саме стан щастя-радості є джерелом цих енергій у сім'ї-роду і це буде наше вміння, здатність наповнювати їх позитивом. Основна заповідь для кожного із нас має вміщати всі дії при житті і ними ми будемо усе робити для себе самі, своїми руками і умами зі стану доброти і любові. Тоді це і буде життя осмислене і ми цим будемо щасливі і боголюблячими. Інакше ми невдахи, бо ліниві. Чи батьки нас цих якостей не навчили?

Ось чому ми, батьки, маємо навчитися мистецтва спостереження і вміння бути тим першим вчителем життя, щоб в літа малі (десь до літ семи) побачити дитяче обдарування, його задатки від БОГа святого, його схильність у грі показати свій інтерес, а вже до літ чотирнадцять ми маємо залучати до посильної праці, яка просто потрібна у житті – це зварити чай, кашу, суп; це прибирання свого учнівського стола; це прибирання спального ліжка, прибирання своєї кімнати, доглядати свій одяг, вміти приймати душ, чи вуха вимивати, вміти випрати носки, чи носову хустинку, чи то їх

поремонтувати (пришити ґудзик), подати бабці руку, чи подякувати всім і привити ті навички спілкування у гурті, омивати свій ум від помилок дитячих, які вже надбані ними від нас, чи привнесені з вулиці, школи.

Спочатку це будуть лиш споглядання, а чим далі то й на практиці має бути зроблено під непомітним наглядом батьків і при нагоді показати, чи допомогти. Цього навчати слід дітей незалежно від статі, бо так влаштований світ і в усьому, яке проявляє життя. Наголосити, що світ, життя теж дбає за таких і часто таким допомагає. Так є і це не обман. Якщо ми діємо так, то і матимемо помічника у житті. Якщо ми так не діємо, не дбаємо, не вчимося цих азів, то вже в дорослому житті таких дітей навчає життя створеними для них ситуаціями, обставинами. Можливо, це буде тюрма, можливо, ми попадемо жити в сім'ї, де буде потрібна поміч така, а наше невміння приведе до розпадання сім'ї зі звичайних сварок. Так, це додаткові навантаження – як фізичні, то так і нервові. Однак наші вміння допомагати іншим і з любов'ю практично в багатьох випадках звільняють від подібних проблем. Коли любов нас привела в іншу сім'ю, то там теж живою є любов; коли ж ми по розрахунку, чи з користі створювали сім'ю, то там будуть обмани й зради. Тут палатиме вогонь зла, тут страждатимуть холодні серця.

А якщо життя складається так, що жити приходиться одному, чи в додачу з дітьми, то такі знання і вміння допоможуть вирощувати з наявної любові ту доброту і справедливість; допоможуть просто жити в радість собі – бо можеш сам себе доглянути і дати собі раду. Тому й прошу дітей: поки малі, то навчаймося таких справ. Можливо ми не все і не всі будемо залучені до таких справ, та як приємно, коли чоловік і жінка у сім'ї доповнюють одне одного, допомагають одне одному. Це вершина взаємин і її пізнають ті, хто пізнав насправді цю любов святу.

Хай ця порада буде в благо вам, сестри і брати!

Тому то і ви-хования (тобто (ви) батьки (ховаєте) від дітей істинні знання, ховаєте джерела основ благодатного життя) проходить зі свого життєвого нікудишнього досвіду (бо і нас свого часу уже таким же способом перевчили). Чого ми можемо навчити? Самі ж нічого не знаємо для того, щоб жити в радості і яке це життя в радості? Як батько уже з рабською ідеологією, який спізнав страх, прийняв покору буде здатен вчити вільну дитину літати, духом літати. Ось так дитину батьки заводять в суєтливе життя, заводять в гущавину лісу з її життєвого путі. Там є умови для страху, зла. Ні один з батьків не бажає зла дитині своїй.

Нам тільки допомогти їм жити, даючи любов і доброту до повноліття, як і інші життєві якості. Так, допомогти, бо в дитини свій путь, з яким вона прийшла у життя. Хіба ми не знаємо того, що у кожного із нас свій життєвий путь? Не знаємо… Тому і перевчаємо під себе, як помічника в надбанні матеріальних благ. Хочемо в дитині реалізувати свої нездійснені цілі і хочемо навчити виживати в цьому суспільстві будь якими способами. А це в основному лицемірство, обмани, хитрість, підлість, нахабство, сила, гроші. Таке перевиховання триває уже постійно, але в основному закінчується після створення нової сім'ї. Тож від літ чотирьох-семи дітям уже ніхто про духовне своє покликання не говорить і не вчить. Хоча практика засвідчує, що батьки й самі не вміють жити в благодаті. Тому й ця книга пишеться для зрілих фізично, бо вони мають можливості вивчати якості життя і застосовувати для себе і діточок своїх.

Діти починають пізнавати зло і всі негативні прояви наявного життя. Так втрачається любов і її похідні, бо те насіння її навіть не розпукнулося, чи не проросло, то воно і не дасть плоду-колоска. Ось так ми, а тепер діти, не відчули, не спізнали благодатного впливу любові, не спізнали її величі і того благородства її по суті й змісту, бо не було умов, не було її в оточуючому середовищі.

Біда, бідне духовно людство, бо навколо всіх наших подій, у, майже, всіх наших діях були і є обмани, злорадство, лицемірство, жорстокість і постійна боротьба за звичайне виживання.

З чим ми, люди, йдемо у майбуття?

Можливо бесіда та, що колись давним давно була у пошуках духовного джерела і була тією уже визначеною кимось твоєю життєвою стежиною… і мені довелось утверджуватися в цій думці літа усі ці. Так, тепер я певний, що є Дух святий все таки у тих людях, які йому подібні і, що вони є істинні носії для всіх цих якостей доброти в словах і діях. Хай кожен прийме при житті ці якості духовні. Хоча би спробуймо. Так чи інак ці зерна в якомусь житті проростуть, а коли ми дбатимемо про умови, то нива уже в цім житті подарує благодатні колоски.

В добру путь вам, друзі!

Всі ці розмірковування про життя, про Духа святого, яких ми бачимо, чуємо, відчуваємо по чистоті духовній і тілесній; по вмінню вибирати правильність дій зі знань, з досвідів своїх і тих які ідуть нам зі Всесвіту в потрібну мить, то фундаментом і самою будовою є дієва справедливість, доброта і любов. Тоді в чоловіка, який так живе і звіряє свої дії з совістю, серцем, душею і буде відкрита здатність повсякчас і всюди бути в стані сприйняття і прийняття дію Творця-святого Духа, як Батька нашого. А ми ж їх творіння, ми їх діти, ми їх рух у прояві життя.

Цілісність життя один чоловік не може охопити, чи вмістити в собі. Він обмежує свої життєві інтереси на сім'ї, родині, місці роботи; трохи слідкує за життям населеного пункту, чи його інколи торкають інтереси народу, нації, держави. Це його життєвий простір.

Тут значимими є надбання знань, мудрості, вмінь і навичок попередніми поколіннями і здатність, і вміння їх приймати у своє життя, щоб все таки лишити позитивними справами хороші сліди. Тут не потрібні змушування, певні намагання. Тобто просто і безусильно. Так діє Дух святий, так діють всі енергії позитивні.

Це має бути природна потреба, як от попити води. Ось так просто має бути вибудоване нами життя з довірою до всіх; з милістю і добротою у собі. Саме так ми навчимося любити життя. Ми ж бо кожен день щось робимо, приймаємо, віддаємо, відмовляємося від чогось з любов'ю, чи то зі стану страху, гордині, зла.

Так, наше зло і не допустить в нас потрібних знань про доброту, про вміння дарувати і про вміння дари приймати, про вміння творити життя справедливим, радісним, щасливим і люблячим. Лиш таке усвідомлення дає нам можливість зменшувати кількість негативних енергій у нашому побуті. Таке розуміння відповідно розширить це енергетичне поле.

Друга перешкода у навчанні жити і це життя любити є наша недовіра до цих слів і знань від Творця-Духа святого. Так це трапляється з нами при недовірі і до БОГа святого, який олицетворяється життям. Так буває при виникненні довіри до тих, хто писав ці слова, хто видавав, бо ум наш настраханий з досвіду життєвого до

суспільства. Воно вклало в наші уми дисципліну, покору, страх і ми, відповідно, так сприймаємо і його. Ми не довіряємо керівникам, не довіряємо БОГу. Ми їх не знаємо. Нас не вчили знати ці енергії, не вчили гідно жити. Тому ми і не довіряємо вже нікому і досить важко нам самим довіритися комусь. Можливо, недовіра суттєво звужує наші бажання і можливості. Це є причина руйнації ідеологій звичаєвих, чи релігійних традицій; ідеологій партійних і державних. Ми не віримо їх словам, навіть словам вождів церковного кліру.

Це є досвід наш при написанні цих книг з дослідженнями психіки людини, її поведінки, дій і в результаті люди з острахом читають ці слова, бо вищевказані інституції не вчили довіряти. Вони й самі не довіряють істині, бо за десять літ не проявили ініціативи видати ці книги, популяризувати їх. Така ситуація в цілому світі. Людиною темною і ненавченою краще керувати, бо в страху вона іде завжди туди, куди вказують їм керівники, а не совість, чи любов.

Окрім страху недовіра є й тоді, коли гординя і користь заволоділа всіма фібрами ума і тіла. Такий стан в людині не здатний сприймати повчання і знання про джерела життя, про його якості – і це не дає їм зрозуміти суті того: чого вони прийшли життями сюди і яка їх місія свого перебування тут, серед нас і з нами, так і не знають себе. Хоча вважають себе всезнаючими, вони вважать себе центром всіх подій і інші мають крутитися навколо них. Вони не дбають про Цілісність життя, як умови його наявності, наявності прекрасних взаємин між усіма учасниками буття.

Настраханий боїться; гордий зневажає; корисливий нехтує-знищує. А в підсумку вони є лиш блюзніри і споживачами тих надбань спільноти за всі віки життя.

Так і хочеться спитати себе: Чи ми жили, чи можна назвати цей період присутності життям тут отим святим життям, як частинку святого БОГа?

Мабуть, ні. Бо не відчули того росту душею не пізнали духовної зрілості. Але ж саме для цього ми життями сюди прийшли, бо саме ці показники є основою, міццю цієї всесвітньої Цілісності.

Свідченням про те, що ми, кожен, є в стані стяжання духовних якостей є факт тривалих і благодатних літ життя. Такі люди благоподібні, спокійні, добрі, мудрі. Розуміють вони це, чи ні, та факти є фактами. Таким довгожителям і додаються роки для якісної підготовки Душі і Духа.

Рано помираючі засвідчують про наявність в їх житті багато помилок-гріхів. Кількість, чи їх тяжкість може бути й не їх у всій повноті, а частиною тих, хто носив цю душу в попередніх життях. Помирають в скруті, бо вони й не знають і не вміють, та й розуміння не мають того, як очищуватися і смертю передчасною втрачають ще й можливості для каяття-змін, очищення. Зазвичай такі за життя свого помирають двічі: один раз духом і душею, а вдруге уже смердючим тілом. Таким потрібна термінова допомога. Їм потрібен духівник, щоб допомогти, навчити очищуватися всім єством. Померлі в аваріях, на війні, чи при видимому хорошому стану здоров'я є свідченням того, що БОГ знав їх життєву стезю – криву, гірку, гріховну, на якій вони здатні покласти Душу і життя дияволу. Це був своєрідний жест Духа святого уберегти Душу.

Живімо по справедливості, по совісті, то це навчить нас бачити оточуюче середовище і бачити тих, хто є чесним і щирим у житті, так ми навчимося чути своє серце, чути Душу.

Це дійсно правильний погляд на життя і на свою діяльність. Це додає нам впевненості; додає і те устремління жити в радості. Саме для цього ми живемо і в такому стані ми наповнюємо позитивними енергіями родові джерела і увесь Всесвіт. Це спосіб, яким ми дійсно зміцнюємо світ, прикрашаємо його, розбудовуємо; це спосіб, яким ми дійсно можемо уникати криз і війн на Землі.

Саме на такій взаємодії людей зі Всесвітом забезпечується певна рівновага між добром і злом; забезпечуються ті умови, в яких кожен здатен творити справедливість, здатен навчитися воістину любити, себе, всіх і Всесвіт.

Знаймо про це всі і навчаймося творити справедливий і люблячий світ. Це цілком можливо. Поміркуймо люди над цим. Любімо це життя, бо тільки живі здатні творити ці прекрасні, приємні ситуації, події, будувати це житло, вирощувати цю пшеницю, огірочки, висаджувати садочки і ліси, створювати сім'ї, родити дітей – і все з любов'ю.

Цей путь проходять більшість з нас, а це біля дев'яносто процентів населення Землі. Хтось усе життя є творцем справедливості і доброти, є щирим і люблячим; хтось періодично, чи на певному відрізку життя починає відчувати таку потребу. Саме доброта і любов і дає ті енергії, які придатні для життя, для його продовження у вічності.

Ах, яке то щастя пізнавати і пізнати у собі ці енергії духовні.

Можливо, що ви й праві, та за ці літа я мав усе, чого хотів-бажав і таке відчуття, ніби тепер стою біля розбитого корита: все порожнє – і ті роки, і все життя, і всі у ньому дії, бо не відчував повноти. Так чуття неповноти і спонукало часто наш ум до дій у придбанні чого б то не було. А Душа була порожньою і тому були відчуття порожнечі. Душа хотіла любові і тоді уже треба було міркувати – як її надбавати.

Почав вчитися жити і почав вчитися любити це прекрасне життя. Побачив, відчув результати і от почав про це книги писати. Так, почав, бо звідкілясь появилося стільки мудрих думок, і дій, що я з радістю їх у рядочки ці писав і пишу на радість собі і втіху БОГу святому.

Хочемо ми, чи ні, та духовне і фізичне життя між собою досить переплетені і так одне від одного досить узалежнені. Додаткова духовна їжа, однозначно, додає фізичних сил, додає гармонії-гри при діяльності, додає наснаги, устремлінь, а от зменшення їх, зменшує у нас і можливості ці – появляється байдужість до всього і зневіра у житті у можливостях своїх, зникає впевненість і довіра у завтрашньому дні, майбутті. Ми перестаємо довіряти чоловіку-жоні, дітям, батькам, друзям і цим припиняємо спілкування, уникаємо і взаємин, а це втрата здатності обмінюватися духовними і життєвими енергіями.

Тоді виникають сварки, бійки, зникає ласка, доброта і любов, плачуть діти і батьки, розвалюються сім'ї. Занепадаємо Духом ми…, бо починаємо боятися життя і тому починаємо шукати смерті тут – у сімейних бійках, на суспільних війнах, у протиборстві з БОГом і у відмові Творцю-Духові святому бути з нами… А далі алкоголь, наркотики ублажіння тіла і ума різними звабами. Тому надлишкова їжа і це нею ублажіння, як і алкоголь приводить нас до духовного занепаду. Ось як ми

відмовляємося цим від якостей духовних і хочемо з допомогою їжі і питва відгородитися від життя, ніби, так тихенько і безобидно, бо ще сором є, ще докори сумління живі, та коли ми переходимо їх межі, то вже стаємо скотиною, та все ж іще боїмося самі відходити із життя самогубством, а шукаємо у ненависті до життя, шукаємо інших злих, щоб вони це тіло вбили. І ці думки приводять нас в ситуації, де є бійки, ці думки приводять нас на війни. Нічого випадкового нема. Інколи смерть гляне в очі і молитву шукаємо ми до змін, а ума ж нема, бо перед цим ми зродили думку про відхід із опостилого життя.

Ми в такому стані уже починаємо замулювати джерело життя, вже й за душу й тіло не боїмося і не споминаємо про них, бо ми практично забули про наявність душі у нашому житті, забули таке своє джерело життя – ми втрачаємо пам'ять, як ніхто на Землі з усього живого і тоді у безпам’ятстві такім ми по факту і є уже бісами, демонами; ми втрачаємо зв'язок з енергіями позитивними.

Ось так ми хочемо заховати свій страх, обмежуючи своє життя, звинувачуючи цих бісів, негативні енергії, як і шиком, чванством, красотою той блиск, щоб ними засліпити ум і душу так, коли вони не зможуть у собі відкрити здатність життя любити, а перейти усвідомлено до дій, щоб благодать святу пізнавати, бо без них ми є глухі і сліпі, бо не чуємо, що живіт напух тоді, бо за блиском і гординею у житті ми не бачимо любові і доброти. І обидва ці спрямування, олицетворяють дві сторони нашого буття.

Тому визнаймо, що ці спрямування є результатом нашого ума, який уже повсякденно керує нашим тілом для організації тих чи інших думок, слів і дій. Тобто, майже, все це є у наших можливостях і вибираємо все це ми самі – наповнюючи себе цими порухами позитивними, чи негативними енергіями, то і відповідно зі Всесвіту до нас підтягуються подібні енергії і ними ми зміцнюємо свої життєві позиції, проявляючи в діючому житті ті, чи інші характерні дії, якими і створюємо умови в яких тяжко нам жити, чи умови в яких ми пізнаємо радість у житті, його насиченість позитивом. Саме ми є пошуковцями тих, чи інших джерел з яких і приймаємо додаткові позитивні, чи негативні енергії для життя.

Хто ж його таким по факту зробив? Ми самі, ми своїми думками, діями лихими. Чи могли ми без цього обійтися? Могли. Однак думки ж не було, що саме це нас привело до витіснення любові до чоловіка-жінки, до дітей тими ділами злими, які так легенько і звабливо в наше життя приходять гуртом, щоб вибити із нас суть і подобу Творця-Духа святого остаточно і назавжди.

Нас часто зваблює легкота у придбанні чогось матеріального, чогось статусного обманом, лицемірством, кражею, підставою, підступністю, хитрістю.

Не вставаймо на такі путі і в нас будуть запрошення долучатися до компаній тих, де справедливість, доброта і любов творить з людьми дива – вони щасливі, бо вони люблять і їх люблять. Цей шанс-підказка часто приходить до нас протягом життя, коли ми бачимо, чуємо, відчуваємо ту доброту і любов в інших.

Доброту творити, бути добродіяльним завжди важко, особливо на початку навчання, коли ми усвідомили, що ці, та й усі якості життя потребують тяжкої праці над собою. Потрібно пройти випробування і спрямованого навчання, щоб пізнати насолоду брати поміч від інших, або самому дарувати. Ми часто на початку, даючи комусь, допомагаючи комусь уже в собі означаємо строки повернення. Таке очікування подяки, чи зворотньої дії від обдарованого відкидає нас далеко назад.

Краще не давати-дарувати, ніж потім чекати, бо саме очікування висмоктує в нас життєві енергії, а сама річ лежить каменем спотикання.

Справедливість, чесність, щирість, щедрість, доброта, любов сама не приходить. Зерна такі є в кожного в Душі, та проростають вони в тих, хто сам зуміє побачити їх в інших при своїй біді, нещасті, то багато з таких теж хочуть бути такими і тут потрібно знати, щоб ці якості святі були в наших діях, тому ми маємо відкрити Душу.

Для відкриття ми маємо навчитися і почати очищатися від помилок минулих, та й з цієї миті бути в стані спостережливості, щоб знову щось поганого не вчверити – це основна перешкода. Якщо ми її пізнаємо і свідомо не прийматимемо, не робитимемо таких помилок-гріхів, то з цього часу ми зможемо привідкривати свою Душу. Та ще треба пройти через суспільні осуди, незадоволення рідні, коли почнемо діяти по совісті, справедливо і щиро безкорисливо допомагати іншим. То ось тоді ми починаємо відчувати і у в цих прекрасних вчинках радість, благородство. Ці відчуття засвідчують, що ми відкрили двері для Душі, відкрилися духовними каналами єства для легкого обміну енергіями позитивними. Саме тоді ми легко можемо бути добродіяльним, уже вміємо любити людину в людині, дерево в її квіточці. Нам своєчасно надходить енергетична допомога для таких дій зі Всесвіту. Ми вже фактично тут, на Землі, серед людей, природи є маленьким джерелом позитивних енергій, з якого може напитися кожен. Ми уже такі є творцями і носіями якостей духовних.

Якість навчання і строки навчання у кожного свої і ми вже самі своїм усмиренням в діях звільняємо себе і простори від негативних енергій, а розуміння такої потреби для себе, сім'ї, Роду і налаштованість дає хороші результати.

Далі ми сприйматимемо інших і світ по їх діях і саме факти нашого життя покажуть: чи ми дійсно змінилися на краще із тих фактів і дій інших, які ми частіше почали зустрічати в сім'ї, на роботі, в дорозі, Так ми навчимося і приймати все при житті по діях. Не слова, ні міміка, ні емоції будуть визначальними при прийнятті рішення у наших наступних діях. Тут проявляє додаткову активність Дух святий, оте духовне начало, яке має кожна людина.

Саме тоді ми відчуваємо легкоту життя і всі дні наступні життя будуть в радість. Таке життя уже є святим і в нас не буде скорботи, образ, не буде відчуття важкоти. Це відчуття таке подібне, коли ми йдемо до друга, а на путі гора висока і ми уже на вершині її. Піднявся настрій і думки про друга хороші потекли, а при спуску лишаємо ці енергії приємні для тих, хто буде назустріч іти, і саме ці енергії дадуть їм сил, терпіння при підйомі.

До таких і саме до таких приєднуймося люди!

Дякуймо постійно Всевишньому за утвердження такого розуміння в собі і за можливості при нагоді допомогти іншим!

Це є правильним, бо тільки ми відчуваємо потребу за покликом Душі шукати істину життя і в цьому путі приєднуємося до релігій різних для спільних молитов-розмов, приєднуємося до благодатних дій, на які ми енергіями життя придатні, то шукаємо інших і глибших джерел якостей духовних і вчителів. Це ми уже біля всесвітніх позитивних енергій. Ми ростемо духом, душею і своєю цілісністю – єством. Одні розумінням таких потреб і діями духовно розвиваються і зростають, інші шукають однодумців, старців, вчителів, дехто стверджується при долученні

усвідомленому до релігійних традицій. Такі шукачі в них знаходять для себе посильне. Однак сама турбота про Духовність свою не закінчиться цим, а досить скоро спонукатиме до пошуків нових.

Та путь описаний в попередніх абзацах є найбільш придатним, бо самість і дії хороші є мудрими в пошуках свого путі, в пошуках себе, щоб навчитися сприймати світ таким, який він є.

Саме це усмирення і самість в діях створюють умови, коли в наші життєві простори практично не надходять носії, чи наплоджувачі негативних енергій. Так, це час навчання. Коли ми укріпнемо духовно, то нам святий БОГ-Дух святий настановить у відчуттях таку потребу – зростати і розвиватися духовно, долучаючись до подібних і з радістю приймати потребуючих допомоги в духовному розвитку.

Ось так помаленьку із життя в життя ми душею, духом йдемо до єднання зі світлими енергіями Всесвіту саме з розуміння того, що життя є на Землі і далі, то тоді й приходить оте прозріння-осяяння умом і тоді ми і є придатними єством приймати плоди Всесвіту, як Цілісність святу з благодарінням сім'ї, родині, всьому оточуючому нас, бо часто саме їх енергіями ми і жили. Та й тепер розуміємо, що ми не були бездіяльними у зневірі, чи в байдужості до життєвих процесів, а щось вело нас до пізнання. Так, це так діє душа в людині, коли тихо виводить нас в ситуації життєві різні, в різні зустрічі з природою, з людьми, де ми можемо по іншому подивитися на себе і на світ. Ми ж можемо бути добрими, щирими, щедрими, люблячими при житті, то і сміливіше долучаймося ділами до творення таких же якостей і далі.

Побачивши когось у біді, то не відвертаймо голови і не проходьмо безучастно, бо це буде несправедливо, а випадковості такі відбуваються з людьми саме по Замислу з висоти, щоб обидві сторони в ситуаціях подібних утвердилися умами в якостях милості, милосердя, любові і доброти.

Ось так ці життєві якості вибудовують шедеври при житті, збільшуючи у розмірах полотно на якому зросло це якісне зерно. Це диво і воно приємне в суті, бо всіх учасників єднають вони цими якостями святими – то будьмо усі такими.

Як приємно діє доброта – і радістю серце зігріває, і жити хочеться щиро й справедливо, бо це велике диво – доброту зі стану любові творити і цим святі якості ростити. Бо це явні можливості допомагати іншим і саме так практично діє усе живе на Землі.

З такими добрими і люблячими так легко спілкуватися на всі теми, з такими легко робити будь яку справу, бо такі не створюють проблем і є таке відчуття, що в контакті з такими ми є по Божій милості.

Стан доброти є зі вміння розуміти суть і зміст життя. Це вміння приймати від Цілісності і його учасників усе для потреб, для організації гідного, умиротвореного життя, то так і вміння давати, дарувати окрилює нас. Ми, ніби, ангел.

Доброта діє, коли віддаємо десятину з прибутку. Ми ж бо самі є обліковцем і знаємо ці розміри приблизні, ми і розподільники-роздавачі в певному розумінні, ми ж і знаємо що ці надбання є результатом наших можливостей, ми й знаємо, що це так ми діємо від Душі, ми знаємо, що ці можливості є від святого БОГа-Духа святого. Бо в житті ми знаємо наповненість свого джерела і саме це дає нам можливість взяти для свого брата-сестри, бо в них в цю мить є потреба. Правильніше сказати, що ми є руки Його, бо ми плід Його, бо і все наше життя належить, залежить від міцності цього зв'язку з Ним.

Нам практично достатньо теж з придбань, бо завдяки такому зв'язку від нас береться одне, додається друге – іде колооббіг енергій. Коли ми не перешкоджаємо негативними вчинками, то і не замулюємо їх, а навпаки добрими діями з любов'ю ми періодично чистимо їх, чим створюємо прекрасні умови у таких обмінах-взаєминах. Так діє все у нашій цілісності, коли ми є в її позитивних потоках. Це вже благодатний стиль життя, це вже умови для подальшого духовного розвитку. Цим ми укріпилися здатністю і далі творити доброту і інші якості життя. Це можливість і далі допомагати потребуючим, заблукавшим. І все це відбувається з участю любові. Любов здатна творити доброту і доброта є грунтом для вирощування в кожному із нас цієї святої любові. Ось чому люди говорять, що БОГ – це є любов. Дійсно, що Життя це є святість цього світу на цій планеті. Життя – це і є суть і зміст Духа святого і Бога святого, а ми ось тут дякуємо Творцю, що маємо їх у собі.

Наші такі обчислення, логічні, чи не логічні розмірковування для нас смертних дають розуміти природу, порядок дії позитивних енергій у Всесвіті і в собі. Таке розуміння і дії очищають нас від прижиттєвих помилок, очищають родові джерела і наше єство, і нашу Душу від тяжких помилок-гріхів наших батьків. Так ми стверджуємося у правильності життєвого напрямку і цим засвідчуємо про свої розширені можливості, щоб і далі духовно розвиватися і рости, щоб воістину бути дитиною Творця образом і подобою, як богочоловік.

Похвально те, що коли є таке розуміння, то ми можемо міняти ці джерела, змінивши свій путь життєвий, змінивши себе перед цим вирушенням у мандри – омившись-очистившись єством, чи замазавшись плохими ділами, щоб не осліплювати своїх поплічників, коли ідемо до негативних енергій, бо ці дії нехороші є той пароль, той таємний код, за яким нас допускають до означених джерел.

Так, вибір за нами і тут потрібно трохи попрацювати над собою – ми можемо жити по совісті і справедливості, прийнявши благодать у своє життя, чи плодити зло і цим досягати певних цілей, втілюючи свої бажання в стиль життя, який є зовнішнім, показовим, але не внутрішнім нашим станом тихоплинності і умиротворености.

Зовнішня краса при хизуванні нас робить пустоцвітом і в результаті ми відкидаємо тоді усі надбання святі, а умом стаємо тупі і тверді, неначе камінь, що вкладається на душі, не даючи їй виходу у світ, виходу до джерел духовних.

Тож не ублажаймо тіла так бездумно і зовсім це є не мудро, а щиро й уміло дбаймо про духовне наповнення своє, бо саме воно нас життям насичує і саме воно красотою життя висвічує, висвічує і той путь, яким ми усі йдемо. Це по факту є основним нашим надбанням, основним багатством, яке ми дійсно лишаємо во благо нащадкам своїм. Це є умовою їм у важкі часи попросити із джерел Роду дієвої допомоги і вона прийде. Це фундамент їм для вибудови своїх благовидних життів. Так, це основний подарунок, який можуть залишати нині живучі.

Якщо ми не дбаємо про Духовність у собі, в сім'ї, то цим збіднюємо це джерело, або й забруднюємо, коли вчиняємо негідні вчинки. Особливо це видно, коли батьки з усіх сил, не гребуючи обманами, зрадами, крадіжками збирають матеріальні статки, гроші для дітей, онуків, а при цьому не дбають про їх духовне навчання (хоча вони цього і не можуть робити, бо злий не може навчити доброти), то надбані таким чином статки при бідноті духовній і розтринькуються досить швидко так в таких руках і з таким скудним багажем духовності у собі.

Особливо це на часі, коли основна частина земної спільноти (так десь з літ чотирнадцяти і до смерті) усвідомить, що має терміново, ще при цьому житті, дбати про стяжання якостей духовних, навчаючи одночасно підростаючі покоління, то цими енергіями святими ми погамуємо всесвітнє зло і це є умовою закінчення для будь яких війн, це і буде початком відновлення наявного духовного занепаду. Ми здатні в такому устремлінні скоротити ці строки хаосу і руйнацій.

Так, ми втратили звичаї Родів, втратили і традиції суспільно-релігійні, ми втратили джерела енергій для гідного і свідомого життя. Тож візьмімося усі гуртом до відновлення давно забутих істин, бо вони фундамент цієї світобудови, вони є й стіни, й дах її. Саме таке розуміння і відповідні дії наближуватимуть ті краї і ті залишки Родів до описаної пророками ери благоденства, ери Раю.

Знаймо й те, що ці строки у кожної нації, держави є різними, але саме від кожного нацмена, від кожного державного керівника залежить той факт, як ми будемо спільно наближатися до усвідомлення, до творення позитивних енергій – в якостях, то так і в термінах. Ці слова для тих, хто іще є в стані зневіри, байдужості. Проявляймо мудрість, бо уже назріла потреба всім взятися до активних дій. Наше розуміння цього і дієва турбота випише нам і строки, і наповненість духовну.

Однак майбутнє людства матиме сенс жити і жити спільно, як одна родина з домовленими умовами гармонійних, гуманних, рівних і вільних взаємин при таких розмірковуваннях. Вони уже будуть мотиваційною основою до визначення нашої діяльності, а саме до пошуку джерел духовних.

Чоловік, людина створюючи сім'ю уже формує позитивну мотивацію до пошуку, до устремлінь створювати умови для кращого життя. Сім'я є маленький осередок суспільства і найбільш здатна до гуртування в тих архаїчних Родах з їх подібними традиціями і звичаями, бо всі вони несли гуманну і єднавчу місію, бо всі вони найбільш здатні формувати позитивні енергетичні джерела цих груп. Подібність якостей життя продукує і подібну поведінку в цих Родах і це був би перший поступ до об'єднання. Єдналися би ми на цих позитивних енергіях без напружень і зусиль, це був би природний процес.

Справедливість, довіра, совість, доброта єднають людей – та так, що здатні об'єднати все людство на цій планеті. Ці якості були і є основою міцності сім'ї, роду.

Такі при-род-ні спільноти мають можливість для збереження традицій при спілкуванні в обрядах і мають глибинну пам'ять віків, а ці віртуальні ублажіння ума і тіла плохими ділами і є лиш надуманими. Вони не є істинними і об'єднані лиш по інтересах, але не на енергетиці життя у всіх його позитивних проявах.

Це трагедія людства, коли Роди втратили свою значимість у здатності виховувати наступні покоління і здатності навчити збирати і оберігати позитивні надбання Родів.

З появою абрисів націй на певних засадничих основах у формуванні цивілізованих громад, як умова створення держав, почалось певне розшарування у тій рівності всіх перед Творцем і світом. Нові князі, королі забажали самі керувати такими народами. Виникла потреба знищити поступово вольності людські. Це вдалося на суспільному рівні сформованою машиною державницького облаштування і новими ідеологіями і моральними цінностями. Якщо є ціна, то маємо і служити, і

трудитися, щоб купити ці цінності, які, нібито, мають певну якість в життєвих процесах. Поряд з цим визнаймо, що духовні якості не мають ціни – вони безцінні і лиш ми маємо свідомо їх прийняти у свої життєво-творчі процеси.

Та проблема постала і в тому, щоб вивести з під духовного впливу Роди, знищити їх родову пам'ять. Люди знали, що над ними і в них щось є, яке нерозривно їх з'єднує зі Всесвітом, з іншими цивілізаціями. Тому, щоб не умаляти їх роль, бо це не просто, було створено посередницькі органи між людиною і Всесвітом – релігійні організації, які вже наущали, лякали, карали від імені творців Всесвіту; які оголосили етику поведінки, норми суспільної моралі у нерівноправному уже суспільстві. Мораль – це мор, заморення, знищення, заведення цією ідеологією, яка захована по суті й змісту в цьому слові в мор-темноту від самих начал. Ось так ми втратили зв'язок з джерелами Родів, які несли засадничі правила поведінки людини на Землі між собою, з природою, з Творцем-Духом святим.

Поряд з тим в нашому пристрасному світі майже ніхто не дозволяє людині танцювати в радості, співати, кричати і стрибати. З банальних причин: щось може розбитися, забрудниться одяг, застудиться горло і через подібні дрібниці знищується велика якість душі – устремління до пошуку в непосидючості, як суті руху енергій. Слухняну, смиренну, покорену людину всі хвалять, а непосидючу, шукаючу, творчу всі лають, бояться її, а в неї енергії життя досить на десятьох. Її непосидючість може бути абсолютно нешкідливою, але її лають через потенційну загрозу неслухняності, бо така людина купається в своїй вольності. Ось така непосидючість, неслухняність і вільність в діях лякає суспільство в цілому, але на таких індивідах існує світ. З віком ця енергія непосидючості трансформується в мудрість.

Мудрість у наших предків віталася, шанувалася, бо вона берегла основи життя, настановляла до добрих справ, формувала основи поведінки людей між собою і у взаєминах з природою. Це вони зі своєї духовної чистоти і святості отримували знання зі Всесвіту, накопичували досвідом своїм і тим, який збирали спостережливістю в діях інших учасників життя. Це були богослови, відьми (бо відали), тобто ті, хто знав життя, хто говорив про життя, про його цілісність, його взаємодію.

Так, їх знання лягли в основу створюваних релігійних традицій. Та корисливці і злонамірені людці хотіли і тут стати головними. Так, вони керували племенами, народами, націями у всій дрібноті із низів-служників і до вождів-президентів на всіх рангових ступеньках, бажаючи керувати умами, тілами і душами людськими. От із цього середовища й були ті, хто почав переписувати ці книги святі. Логісти, повчальики, теологи, попи у всіх іпостасях і назвах, які уже тоді служили князю зла. Вони не боялися тих основ із Замислу Творця, не боялися святого Духа, коли вирішили переписувати основи життя для своїх вигод, щоб тримати маси у страху і тому фізичному і духовному рабстві. Саме такими на сьогодні є ці, так звані, книги святі, книги про життя – Толмуд, Біблія, Коран, Гіта, змінюючи звичаєві традиції, змінюючи пріоритети суспільних зваб, суспільних цінностей над наявними основами життя.

Все ж слід зазначити, що ці релігійні традиції зберегли ці зерна Знань для себе, ці знання про керування цими енергіями і цим надають допомогу своїм послідовникам. Саме ці знання леліють, бережуть і несуть в середовище спільноти у місії своїй не простій наші духівники, старці, святі, сподвижники святого Духа,

праведники, бо будучи долученими до установ цих традицій і по сьогодні надають їм статусу духовних організацій, які дбають за душі живих і душі, які відійшли із життя певного його учасника. Тому ми не можемо однозначно їх осуджувати і не ми їм суддя. Величезної шкоди роблять люди самі собі і їх суспільне керівництво, яке так погрузло в обманах, зрадах, корупції, крадіжках, насильстві і вбивствах, наситивши простори великою кількістю негативної енергії, в тому числі, залучивши до цього усі прошарки спільноти.

Так от ми прийшли у цих змінених цінностях у повний хаос, у надзвичайну руйнацію суспільства, яке іще крім того руйнує енергетику природи і просторів. Пройде з часом ця страшна руйнація у тяжкому відновленні істинних якостей життя і залишки людства, які берегли і збережуть їх, почнуть тяжке відновлення умов життя. Відродиться розсудливе спокійне розуміння життя, воскресне мудрість усвідомлення в пізнанні життя. То починаймо уже тепер працювати над відновленням у творчих пошуках путів, джерел енергій позитивних у собі і починаймо засівати ними терени, на яких ми і живемо з любов'ю до основ життя і з благоговінням.

Навчаймося мудрості, маймо діло з мудрими. Бо краще з мудрим нічого не знайти, чим з дурнем знайти. Нас життя постійно вчить мудрості. Тому то й греки нарекли процес діючого життя в мудрості з любові БОГом святим, Духом кріпким і вічним, яке й забезпечується безперервністю в поколіннях родами. Саме так, родами. Бо саме спорідненість, спільність проживання і стиль життя формує й ум кожного учасника сім'ї до тих, чи інших вчинків, якими відповідально вимощується життєва стезя для кожної душі.

Коли ми усвідомлюємо життєву місію своїм умом, коли заявляємо присутність свою на Землі саме змінами на краще день при дні, то вже готовимося до пошуків джерел якостей духовних, бо саме пошук дає нам досвід і розуміння того, що ми скрізь і у всьому маємо вчитися жити, проявляючи терпіння, примирення, невибагливість, прощення в ситуаціях різних, коли нам є перешкодами лихі дії інших, чи свої. Ось цей момент і є тим прозрінням нашим, проростанням для життя, для вирощування благодатного зерна – це момент істини, це момент осяяння.

Ми готові до дій і вже знаємо до яких. Знаємо, що це прийшов той час-пора, коли ми умом дозріли іти просити прощення за помилки свої і здатні робити спроби виправити їх. Дія прощення і прохання простити мають обовязково бути щирими. Аналогічно, ми готові простити те і тих, хто нас обидив, чи іншу злу дію до нас привів, чим нас тоді огорчив. Тут, можливо, і повторюсь, що в кожній ситуації ми опинилися не випадково і в кожній ми мали винести урок-повчання, та коли цього не відбулося, то ми такі ж наплоджувачі зла. Тому тут має бути прощення і розуміння двохстороннє. Ми маємо попросити прощення з того, що ми дозріли до такої можливості і цим допомогти тому давньому обидчику – ми ж бо обидва були такі всрані молодці, що це зло роками несли. Прощення є першими поступами, як очищувальна, омивальна дія, а далі ум здасть свої позиції і Душа нас поведе на ті путі, де ми здатні творити плоди любові і доброти.

Запрошуємо всіх, – наповнюймо простори позитивом і у цей простір прийдуть інші на це весілля радості і любові і це умова жити поряд в довірі й щасті однією родиною. Так має бути в сім'ї, на роботі, на вулиці!

Ось таке завдання лишаю вам, люди.

Людина не розуміє значимість якостей життя і досить мало пізнає свою здатність бути співтворцем якостей життя, а їх же після смерті частково у житті можуть нести їх нащадки, коли ми будемо долучати їх до вивчення цих Знань, до дбайливого дбання у щоденному наповненні позитивними енергіями родових джерел і дбайливого оберігання їх. Треба, щоб знали ми і вони про свої енергетичні Родові джерела, де у всіх випадках маємо можливість брати ці живодайні енергії. Та все ж при вмінні.

Вміти брати, то потрібно вміти їх і творити, вміти наповнювати ці джерела самим.

Тому мудрі, пророки, святі зі своєї духовної чистоти і несли ці Знання про життя, про світ саме з досвіду, вмінь і знань життів людських. Вони бачили, чули, відчували собою, всім єством своїм, бо вони були до цього готові і вже життями були і є оберігачами джерел Духовності святої.

Тож шукаймо саме таких.

Мені теж радили саме так на початку розмірковувань таких, коли ці Знання ішли в словах в книги ці. Мабуть, ми доросли Духом святим? Тож слава Йому і дяка від нас усіх!

Світ здригається від жахів, які робляться людьми і наявними технічними машинами. І життя, здається, стає ще більш спотвореним. Люди вважають, що вони працюють для якихось вищих ідей, але справи їх показують протилежне. Людство виявилося не здатним зберегти талант свій для збереження істинних знань про основи Життя. Ми не зберегли розуміння про постійну щоденну потребу у творенні позитиву. Він фундамент, він стіни, він дах, він і все під ним і біля нього наскільки сягає зір у всій безначальності і безкінечності ЖИТТЯ. Людство виявилося слабкою ланкою у цьому ланцюгу колоббігу світових енергій. Тому воно й страждає так важко у цих кризах, стихіях, війнах.

Саме розвиток людства стоїть на тій ступені, який має можливість закликати рішуче всіх до співпраці, бо основа Буття є розумне співробітництво і усвідомлене розуміння психічної енергії, що дає можливість минувати певної участі в людському хаосі, а звідси і в хаосі Всесвіту. Всі зовнішні матеріальні здобутки не врятують від взаємного руйнування. Матеріальні надбання шкідливі тим, що ми умами і серцем часто прив'язуємося до них. По перше, ними ми закриваємо свічу в Душі і йдемо вже при житті в пітьмі. Часто спотикаючись, падаємо, попадаємо в проблеми і негаразди. По друге, ми до цих надбань скеровуємо енергії життя: оберігаємо, доглядаємо і, навіть, думками ми часто з ними при виконанні іншої роботи, яку вже звісно виконуємо неякісно. Ми злимося, коли пошкодимо, чи забруднимо їх. Поміркуймо самі: "Скільки часу ми використовуємо для цього, скільки енергій витрачаємо для цього? А як збіднюємо цим себе духовно?" А якщо їх іще надмірна кількість і вони часто не є життєвою потребою. Це ж не сонце, не вода, не повітря, ні їжа, ні Благодать, які нам постійно потрібні. Ми помремо тілом і вони стануть сміттям. Тобто вони не є значимим складником для життя.

Це ми подивилися на роль у нашому житті матеріальних надбань, а тепер подивімося на організацію свого життя в цій спільноті. На що ми витрачаємо життєві енергії свого життя? На якісь ідеології, на збагачення тих, хто так сильно на нас подібний…

Ось де ми, люди, втрачаємо енергії життя і самі життя, бо нас періодично політики втягують у війни, у кризи. Тобто ми витрачаємо енергії життя на речі і дії, без яких ми можемо обходитися в певній мірі. Окрім того на все це витрачається так багато часу, що ми часто не бачимо батьків, з жінкою-чоловіком зустрічаємося біля столу і в ліжку, з дітьми нам ніколи погратися і навіть не вміємо з ними спілкуватися – ми майже не цікавимося їх інтересами, їх поведінкою, та і їх життям в цілому.

По факту всі нації опинилися біля розбитого напівпорожнього корита. Людська спільнота є, ніби, додаткові штани в шафі. Тут до цих слів напрошується суспільна політична та економічна доцільність тих замовників і тих, хто формував ці моделі розвитку спільноти. Тепер ми відчуваємо роботу цих "трудяг", цих глобалістів. Подібне ми можемо сказати про намагання зменшити чисельність людства, хоча вони займаються і іншими питаннями життєоблаштування планети. Їх непокоять інопланетяни. Однак вони не покидають спроб відвідати інші планети самі.

Непередбачуваність їх планів і цілей, способів і засобів, що в підсумку створює ймовірність знищення планетарного існування, зримо проявляючи результати пророцтв. То хто тоді підготовляє апокаліпсис, чиїми руками? Нашими і нам подібними. Часткові руйнування небезпечні і в менших розмірах, бо проходить порушення рівноваги в круговороті енергій Природи. Руйнування несе знищення навіть однієї ланки круговороту, бо знищується джерело і злітає весь ланцюг. Активну позицію і саме усвідомлену займає в цій руйнації людство, маючи свободу діянь, чим може створювати катастрофічні наслідки для Природи.

Чому ж людство так напружується своїм умом у владарюванні, у безмежному накопиченні матеріальних статків, а не в благодіяннях, а не на милосерді до собі подібних?

Якщо ми скажемо, що це доля така в цієї спільноти з усім і вся, що відбувалося, руйнувалося, творилося на протязі цих тисячоліть цієї цивілізації, як і кожного в окремості, то виникає запитання: "Чи ось таку програму життя закладено нам жити тяжко, а то і просто сказати виживати усі ці роки, коли долі у всьому живому так переплетені і лиш зусилля, боротьба, війна здатна знову виплескуватися з носіїв у простори усіма видами негативних енергій? Де божественне зерно чоловіка? Чи дійсно Творець у Замислі своїм усе це заклав у програму? То як тоді Його назвати – тираном….? Чого життя не має осмисленості? Все якась суєта, боротьба. В одному проявленому житті поряд існує добро і зло, милість і жорстокість, любов і ганьба, виростають нові життя, а їх знову вбивають бактерії, чи віруси, які є в цьому ж тілі. Росте кров нова щомиті, щомиті ростуть нові клітини тіла, щомиті їх знищують бактерії і віруси, чи поїдають глисти.

Так, ми не замкнутий комбінат в житті, бо навіть їжу не засвоюємо всю, а виходимо часто, щоб видалити мочу і кал, як і піт, що очищує організм. А тіло людини мало би бути безвідходним. В тракторі закінчився бензин і щоб рухатися далі ним, то маємо залити в бак бензин. Він потужний і все ж бере на Землі кисень для згоряння, все ж викидає вуглекислий газ, так діє й організм людини. Та трактор не є жива істота. А ми живі і споживаємо той же кисень, видаляємо вуглекислий газ, а додатково викидаємо в простори, чи накопичуємо в собі оті відходи, оті енергії зла, гніву, ненависті. Так ми здатні застосовувати мочу і кал, як поживу для рослин, дерев. Навіть ці негативні енергії зла Всесвіт групує в гази, у вугілля, щоб людина все ж спалювала їх сама для обігріву себе і житла в холодну пору року, лишаючи уже той вуглекислий газ, той попіл для здобрення землі, той шлак для будівництва хат.

Так і ми, поки живі, то й ростемо, відновлюючи всі клітини тіла кожні сім років, так і в ці періоди ми здатні до розуміння, до осмислення того – для чого ми життями сюди, на цю планету, прийшли. Можливо, планета здатна існувати без участі людини, та людина не житиме без сонця, повітря, води, землі і тих дарів матінки Природи. То для чого Творцем на міфічний шостий день створений чоловік? Поміркуймо, поміркуймо люди над запитанням цим!

Так, однозначно, що для творення основ життя цими енергіями, які здатна усвідомлено творити істота людська: енергії, які ми обумовили, як справедливість, як доброта, щирість, любов. Саме для рівноваги енергетичної у Всесвіті, бо це і є умовою життя для всього, хто життям проявлений у Всесвіті усім. То чого ми не розуміємо цієї істини і так планету діями злими, війнами наповнили взаємини між собою і Природою так щільно, що відчуваємо важкоту життя? Ми прожили роки і не відчули серцем умиротворення, не бачимо його і в завтрашньому дні, засвідчуючи свої болі в тілі, психічні розлади в умі, цю руйнацію основ життя в кризах, війнах, а ума все ж нема, що ми маємо прийняти енергетично в життя ці основні якості життя. Здатність до прийняття передує праця по очищенню сосуда(себе) і по здатності бути відкритим для прийняття позитивних енергій у своє життя.

Ми маємо змінитися на краще кожен, бо іншого путі у нас для покращення умов для життя людства нема.

Визнаймо це, зрозуміймо ці постулати, почнімо змінювати життя, почавши вибудовувати взаємини справедливі зі всіма на добродіяннях і з любов'ю.

Продовжуємо нести ці слова до ваших умів, розкриваючи і той негатив, щоб саме знати і уже усвідомлено вибирати той путь, яким здатні долучатися для творіння енергій позитивних. Розглянемо відомі негативні дії у собі і пізнаємо себе так, чи дійсно ми є богочоловік, чи лишень наплоджувач енергій негативних? Не вивчивши родючості ґрунту мудрий хазяїн не буде засівати зерна. Не пізнаючи себе в цих рядках, ми не зможемо почати очищення свого єства від енергій негативних, а вчитимемося жити без помилок, без застосування лицемірства і жорстокості при житті, бо саме ці перші дії відкриють нас для прийняття тих помічників, які прийдуть у наші життя зі Всесвіту. Хтось же їх туди слав, хтось там їх зберігає і постійно при потребах посилає.

Ми ж не бачимо проявлено святого Духа, то думаємо, що і Він не бачить нас. Ми не бачимо і Творця, а от коли долар з Вашінгтоном, Леніним, Маодзедуном у кишені нашій є, то я і Ванька молодець. Ванька часто говорив, що він хоче їсти, а для цього потрібно заробити гроші і потім їжу купити. Часто звертався він до БОГа по шмат ковбаски і скибину хлібну, та БОГ мовчав. Тому він і висновок такий зробив, що БОГ десь далеко, можливо і є, та їсти не присилає. Вже й прожив сорок літ, та ні разу не зустрічав Його, чи святих.

Ось така оправдальна оповідка серед частини спільноти живе. А Він же БОГ є і ми є частиночкою малою ним тут і в цю мить присутні. БОГ – є життя. Ось Його суть і зміст. Він живий нами, котом, пшеничним стеблом; Він є нашою думкою, написаною книгою, чи кусючим комаром. У житті і серед нас живих є добрі і лихі. Добра частина поєднує себе з Духом святим, а зло засвідчує, що ми тримаємо зв'язок з Духом темним, злим. Так спільно ми й зрозуміли те, в чому ми здатні бачити БОГа і святого Духа. А вони ж створені були Творцем. Тобто і Він проявлений нами є джерелом життя; і Він створив цю Землю, води, повітря, сонце, зірки, і кожної тварі

по парі. То як після цього заперечувати, що Творця нема, коли бачимо результати Його дій, бачимо і досить мудре управління всім живим і неживим.

Тому на такі оправдання нікчемні ми й повідомляємо казальнику такому, що він маючи вуха, маючи очі, та по факту є глухим і сліпим.

Коли ж Творцем чоловік був створений за подобою і образом Його, то як ми можемо заперечувати Його присутність тепер, через мільярди літ? Життя ж вирує, та всі й знають, що кожен з нас колись помре, та життя інший і молодший його собою у цім світі понесе. Так, на Творця в такому обличії не покаже ніхто. Ніхто не знає де є Він. Та напевно ж було певне джерело енергій придатних створити такі галактики, сонячні системи, такі планети, як Земля, таку воду-океани, таке рухиме повітря, такі рослини і така людина зі здатностями жити, діяти, творити. Та, здавалось би, як так, що стільки існує Всесвіт, ця Земля і цей люд, як і все живе і так працює цей життєвий механізм впорядковано і без збоїв. Диво з див. Щось подібне все ж не створив, навіть, богочоловік. Можуть бути подібні клони, нові гібридні сорти, породи. Ми можемо вирощувати інше життя способом ділення, можемо створити робота, який виконуватиме певну роботу, як людина. Та без людини він не є автономним і не здатен до творчості, бо діє по програмі складеній людиною. Чоловік-людина є вершиною творінь Творця серед усього живого в цій цілісності буття. Людина навчилася вивчати склад клітин різних, знає принципи їх дії, та створити такі клітини не вміє. Не має вона такої можливості, не має вона і потрібних для цього знань. Повноцінну клітину крові ще не виготовляють в лабораторіях. Що це за енергії творчі такі? Питань багато, та відповіді не здатен дати чоловік, навіть з участю комп'ютера і його програм.

Що це за енергії творчі такі, що це за енергії такі руйнівні? Ось так міркують люди при незнанні джерел, з яких надходять енергії життя для творіння доброти, чи для наплодження зла. Творче начало так передбачило своїм Великим Замислом на стільки років, літ дієздатність життя, його регулювання миттєві, чи витримані мудрі дії. Так кажуть не знаючі люди.

Так, ми можемо сказати, що в природі, як і в житті людини зокрема, є вже програма її дій в тих, чи інших ситуаціях. Людина має в поміч цей механізм в помічнику-умі, який для організації певних дій задіює все тіло людини, її мозок, очі, вуха, відчуття психічні, як і рецептори фізичні. А от як може знати Всесвіт про потреби кожного учасника життя, то так і певної частини? Як організовує природа свої дії – урагани, рух хмар, суховії…, та й як працює це світило – Сонце безперервно і постійно стільки часу? Хто приносить у це пекельне горнило сировину, коли ми бачимо цей жовтогарячий круг і відчуваємо благодатне тепло на немислимих віддалях. Як і хто обертає в космосі цю планету, Землю, по одному й тому ж путі, з повертанням? Гіпотез і пояснень є багато. То чого б людству не створити самим планету, чи навіть супутник і не організувати там життя для багатіїв, чи асоціальних елементів, щоб залишити життєздатним цю планету-рай для себе?

Ми і далі пишемо ці запитання. Можливо, хтось та знає відповідь на них, хоча би частково.

Все, що може горіти, то згорить; все, що сухе – може намокнути, або й навпаки; все, що створене – може бути поруйноване; все, що вкрадене – може бути повернутим; все, що з доброти і любові – може бути в зло оберненим; все, що має початок, то має і кінець. Бо, навіть, коло може в певний момент розірватися, бо і воно при створенні мало початок, мало й місце з'єднання. А от у вбите тіло не повернути

життя. Хоча цього переліченого не може зробити людина, та є ті енергії живодайні, які здатні на дива і цьому практично нема свідків. Чому ж нема? Є! Творець з любові дихнув на шмат глини і ожила вона благодаттю в образі чоловіка. Ісус повернувся в живім тілі і вознісся. Живодайна здатність Духу святого повнить по сей день життями нашу планету.

Добродіяннями ми спізнаємо одухотвореність своїх дій, називаючи їх по сей день, як дію любові Творця-Духа святого. Так мудро Ним облаштований Всесвіт у Його Замислі Великім і тому любов нас спонукає до добродіянь. Вона йде звідкілясь, що людина про цей хід і її прихід по сей день не знає. Лиш серце мліє в радості і єство теплиться в здатності збудити ум до добродіянь святих. Добродіяння наші утримують постійний взаємозв'язок нас зі всесвітніми позитивними енергіями і тому пізнавший смак любові і добродіянь буде постійно в цьому довготриваючому зв'язку. Ці енергії допомагають зберігати довіру до Творця-святого Духа, до святого БОГа і до всіх, навіть тих, хто в цю мить плодить зло, бо мають милість, мають смиренність не вставати для боротьби, а помірковано пізнавати страждаючих недугом зла того, що спонукало таких плодити зло. Бо по факту ж ми цього не знали на той час і нас сюди БОГ святий скерував, щоб ми стишили емоції і настановили до сповіді, чи показали можливості для каяття. Так, чи інак люди в процесі пізнання дії доброти і любові задаються питаням: "Як можна цей стан здатності до добродіянь і любові зберегти, як постійну присутність при житті? Як так організовувати своє життя, щоб цілком не виснажитися, а також мати стільки сил-енергії у собі, щоб їх творити і творити?" Коли ми є живими, то можемо і любов творити, почавши з добродіянь; коли ми любимо, то здатні творити радість у житті, творити і життя на втіху Творцю-святому Духу, то так і БОГу святому і собі. Добродіяння одухотворяють людину, та і людина одухотворена святим Духом здатна до добродіянь. Життя так щільно переплетене і так гармонійно взаємодіє… Залишається тільки дивуватися мудрості Творця і славословити Його щодня.

Чого людина не здатна сама забезпечувати себе енергіями життя в позитивних проявах своєю діяльністю, чи то в негативних? Все покладаємося на невидимі світлі і темні енергії зовнішні. Хто їх творить-плодить? Люди? Чи все живе на Землі?

Що ж керує нами, нашими думками, словами і діями у всьому: від здобування їжі до пошуку джерел цих позитивних і негативних енергій? Хто є їх творцем для людини, хто є творцем і відроджувачем життя у них? Хто спонукає нас плодити(вирощувати цей плід) негатив? Що рухає ці думки, слова, дії наші людські, то так і в природі і у Всесвіті? Мабуть життя, тобто все, що є і займається самовідтворенням, але ж так подібне це відтворення, ніби то, по певному першому зразку кожну живу істоту і без здатності бачити, як із комахи енергіями матерії формується тіло людське. Ні всі займаються, нібито, самовизначено тим, що є поза життям певної виокремленої істоти. Хто ж управляє життями? Наше життя людини практично не відрізняється від життя інших живих істот. Та все у кожного місія така, що кожне своїм життям є матеріалом-енергіями для життя інших подібних, так і інших учасників життя. Тобто йде творчий процес відтворення у важкій боротьбі з тими енергіями, які припиняють це життя – смертю. Вбили, чи сам помер і лишився тлін, попіл дрібненький без будь яких ознак життя. Ми кажемо, що твориться це сьогодні життям-БОГом, що у творчому процесі задіяний Дух світлий і Дух темний. Це визначає рух енергій. Ми не бачимо їх, не бачимо, чи непояснимо є нами, коли із з'єднаних двох спеціальних клітин проходить відтворення подоби дуба, пшениці,

птаха, людини. Не з кожної живої клітини, а зі спеціальної. Так і наші спеціальні енергії. які ми, люди, обумовили справедливістю, довірою, добротою, любов'ю, які є творцящими енергетичними основами позитиву і самого життя. Та все ж і ці нові учасники життя є творцями-наплоджувачами нових носіїв, які проявляють себе в добродіяннях, то так і в злодіяннях. Хто і коли їх заражує злими енергіями? Тобто чоловік, як і будь яка істота, яка проявляє, чи не проявляє себе є лиш споживачами у цьому коловраті. Чоловік же не відтворює зернину лободи. Чи він створює умови для її життя? Хтось про це щось знає? Навіть слово, звук впливає на організацію життя, чи на його закінчення. В чому зберігаються енергії життя і як проходить процес відтворення людини у всіх її діях – добрі і злі…?

Життя – предмет, дух-рух енергійє умовою проявляти це життя. Хто ж рухає ці життя, ці енергії, як проявлений рух. Вони рухаються – диво, дивина, хто ж їм дав ці властивості? Замкнуте коло. Та як замкнуте коло може існувати у собі при споживацьких тенденціях, при такому безвідповідальному самознищенні? Щось же є ззовні, чи невидиме в нас. Мабуть, планета і її просторовість теж обмежені, бо Всесвіт хоч і проявлений, та твердь неба є непроникною для людини. Хай це лиш міркуваннями є. Та чого ж тоді ми не здатні жити в радості. Здавалось би є умови, є і ті, хто здатен вчити жити в радості і любові. То хто ж в наші прижиттєві дії вносить злобу, гнів, жорстокість. Чому ми обходимося без них. Мабуть оте зовнішнє всесвітнє потребує від нас живих і в тому числі від людини цих позитивних і негативних енергій, щоб все таки їх протистояння і забезпечували цей рух енергій. Вони черпають спеціальними черпаками, цю суміш, борщ, з цієї планети, чи й з інших, а ми, не відаючи, починаємо активно організовувати ці кризи-війни, яких уже налічили аж шістьдесят сім на планеті. Мабуть всесвіту не вистачає цих компонентів-енергій злих. Бо чого ж люди хочуть спокою, умиротворення, добродіянь, любові, теплоти взаємин, а тут де не візьмись – війна, горе, біда, зло й ненависть кругом. Плачуть, страждають ті, кого торкнулося це лихо, залишаючи вбитими, чи каліками із собі подібних, залишають з лісу лиш кущі, засмічують поля тими хімікатами, які розїдають тверді й живі організми. Теж діється із водою і повітрям. Ми цим не тривожимося чомусь. Це десь далеко, нібито. Ми не боїмося смерті, бо не хочемо такого життя, щоб жити у страху, в постійній важкій праці, не маючи спокою і умиротворення у собі. Тому й не шукаємо можливостей берегти це життя, не дбаємо усвідомлено про створення джерел життя. Байдужі і зневірені ми стали. Саме так ми можемо сказати зі строни і про металевого болта. Він не єднаєсам по собі, хоча його функція у цьому, Так і людина чогось дожилася у цій байдужості і є подібна на болта. Є, нема людини, чи їжі, то і тут присутня байдужість, як мертвозність, як відсутнісь руху творчих енергій, так і відсутність енергій боротьби за життя, чи відсутність процесу раптового самознищення. Ураган зніс посіви, вода затопила лани, а як і що знищить людство. Ні, ми самі цього не здатні зробити. Нема бажання віддатися сатані, та все ж, нібито, мимоволі плодимо гнів, гординю; вбиваємо, знищуємо життя і докори сумління мовчать, та й жалю за знищеним лісом і за вбитим Іваном нема. Не торкають наших сердець отакі дії. Ми всі можемо вбивати, а от не всі можуть бути творцями життя.

Міркуймо люди над питаннями цими і з можливостей своїх збережімо хоча би те, що є. Ви вже знаєте, що є основами життя, то творіте. Хай і байдужими і зневіреними є, та коли ще очі бачать, вуха чують і є ноги, руки, ум, то збережімо наявне. Не хочете жити самі, то не народжуймо і дітей для страждань і мук. Є

можливість знищити, пошкодити дітородні органи, то так і зробіть. Що кишка тонка? То берімося за ум усі і на воді шукаймо соломинку, бо махаючи руками у нас можливість є до берега припливти. Все у ваших руках люди. Навіть долучення до всесвітніх позитивних джерел, то і для цього маєте можливість. Хочете покінчити життя, то беріть вила і штрикаймо чоловіка-жінку- дітей, а потім до сусіда. Може полегшає? Хто ми є – звіри, чи богочоловіки? Прокидаймося від гіпнозу-сну відреченості і байдужості, бо іще маємо можливості запроваджувати у взаємини справедливість і здатні до добродіянь. Ці знання є іще у нас. Вибір за кожним. Сьогодні ще не визрів до вибору – життя, чи смерть, а через день дозріємо, та все ж будемо робити вибір: жити, чи не жити? Важко жити? А кажуть, хто живе по совісті і творить добродіяння святі, то тим легко у житті. Перевіряймо раз і вдруге, а коли серце не запламеніє життям, то лягаймо десь в кутку і ждімо смерть три дні. Вона прийде, прийде. Нема в трьох днях, то чекаймо й далі, бо видать у світі таких бажаючих багато є, а вона йде… По кого йде, по тебе, чи по мене? То Творець дивиться з гори на цього мудака, який іще говорити хоче і не знає він, що мертві не говорять зовсім. Захотів жити, то живи і радість у своє життя стяжи!

Живімо, як належить святому БОГу і любімо одне одного наподобі Духу святому.

Бо так приємно дивитися на обличчя усміхнені; так і світ затих, коли лунає дитячий сміх; так тепло стає в Душі, коли доброту несеш іншим.

Знаймо, що все живе є життєдайним, тому ми й говоримо усі, що життя є джерелом енергій всіх: добрих і лихих. А люди, маючи руки й ум, відсіюють зерна в млин, а плевела козі несуть… Бачать, бачать сонце вони, то не опускаймо руки й ми

Коли ми духовно не дозріли до такого розуміння, то скажемо, що сам процес добродіяння дає нам кожному задоволенння і ті прекрасні відчуття радості. Так, це є потреба життя, але це є і умова для життя. Ми це маємо знати всі. Це не залежить від країни-держави в якій ми живемо, ні від континенту, ні від кольору шкіри, ні від релігійних традицій, чи ідеологій. Хоча деколи ці перейменовані об’єднання застосовують ці якості життя для своїх лозунгів, а потім в діях керівників цих об’єднань ми вбачаємо їх користь. Це ганьба для них, це ганьба і для байдужих, мовчазних. Вони так, чи інак є в стані протистоянь, в стані боротьби. Та Духовність не має нічого спільного з корисливістю, бо її енергії є від злого.

Свідки є і зрячі є, коли їм дано це бачити.

Не було початку світу у Всесвіті, нема йому й кінця. Не було початку життя, бо світлими енергіями життя проявилося рухом-Духом святим. Це саме ці енергії життя міняють форму, зміст і суть, маючи здатність проявлятися життям, чи бути невидимими, та все ж з ознаками руху. Нема вічності енергій, лиш періодична відновлювальність життями. Це, як в притчі, що двічі не можна увійти у ту саму воду в річці. Та відновлювальність життя дітьми створює ілюзію вічності, як і текучість води створює ілюзію наявності води постійно, та і береги на місці, як і ті дерева, які ростуть на берегах, змінюючись в розмірах за літа, та бачимо лиш гладь води. Тому присутність любові при житті у єстві і називають Благодаттю, тобто здатністю радість давати іншим.

Тіло людини, воду, можна очищати і вони продовжать жити: перші продовжують благодатне життя в літах, а другу вже можна пити. В повітрі переміщається велика кількість бактерій і мікробів, які здатні знищувати людину, чи

тварину, та їх здатність очищувати це повітря і дає можливість продовжувати жити. Так дано Творцем.

Подібне є в житті людини, коли вона плодить багато зла, ненависті, жорстокості і живе в середовищі цих негативних енергій, то має передбачуваний результат: болі, проблеми, негаразди у житті можуть скоротити роки життя, та людині дано шанс – очиститися єством і припинити плодити ці енергії зла і ми створимо умови для благодатного життя. А тепер засвідчуймо самі – чого в нашому оточенні і в собі так мало радості, любові, щастя? Бо ми все ж не бажаємо очищуватися, та коли й забажаємо, то не вміємо це робити. Нас не цікавить таке життя, де потрібно займатися самоочищенням, де потрібно докладати знань, умінь і певної праці в собі і з собою, щоб ці зміни були уже частиною життя. Нам здається кращим способом жити, то це лікувати тіло медичними препаратами і завдяки тимчасовому зникненню болі, чи коли пройшли проблеми, то ми знову біжимо таємно щось вкрасти, когось обдурити, щоб майном таких заволодіти. Повторимося – ми не бажаємо очищуватися від зла, бо зло несе нам живим поживу, несе одяг, гроші легко. Саме ця легкота дії в крадіжці і зваблює нас до повторних помилок-гріхів. Менші крадуть дрібниці, бо прикладом крадія є сам князь верховний. Вони знають, що він краде мільйонами, возить крадене ешалонами. Тому нема у них докорів сумлінь. Вони теж борються за життя і таким чином борються з життям до самої смерті. Помре у смутку й гніві таке тіло, помруть і енергії життя із ним. Лиш Дух-Душа маленькою кількістю енергій полетить в простори. Порожнім лишив джерело життя родове, та й Душу пустив бідувати, виживати у засвіти.

Для чого жив і що після себе лишив? Він відповіді не знав, та й для нас життя інших є велика таємниця. Ми лиш здатні знати своє життя, та й то не кожен хоче його пізнавати, не кожен усвідомлює сьогоднішнє благо позитивних змін для наступних поколінь.

Як і з чого починаються масові вбивства у війнах? По чиїй указці починаються і завершуються вони? Можливо, й вони мають програму-долю, як і кожна планета. Дослідити, вивчити і пізнати ці процеси людство все ж не здатне. То хто автор цих програм?

Ми можемо сказати, що причиною війни є перенасичення негативними енергіями на певних територіях і є умовою для протиборства і умовою масового винищення людства. Так, ми це знаємо. Ми, навіть, знаємо, як організувати гармонійне благодатне життя, та все не вміємо зупинити ці процеси, навіть нічого не робимо, щоб не допустити війни. Людство лиш фіксує про готовність людства там то до військових дій; фіксує про процеси вулканічних вибухів, рух хмар, чи наближення ураганів, та й тут не здатне людство зупинити ці енергії. Хоча знає їх причини, та все ж не самоорганізовується до такого стану, щоб нейтралізувати ці потоки енергій. Це потоки негативних енергій, бо вони наносять шкоду людям, природі і таким активним проявом частково самознищуються. Це показує і та зміна поведінки людства після таких проявів. Люди просто і триваючий період говорять: “Слава Отцю-Творцю-святому Духу”, чи: “Дякуємо Тобі, святий Боже, що закінчилася ця війна!” Яка міць енергетична цих слів!

Чи ми здатні самі тепер творити позитивні енергії для життя собі і іншим потребуючим? Мало сьогодні серед нас таких. Та розуміючі цю проблему все ж

почнуть діяти і творити ці якості життя, а за ними підуть і інші. Бо вже зрозуміла вся спільнота земна, що наші князі, вожді дбають лиш про себе і таке життя вони отримали з нашої відстороненої діяльності, чи то уже в стані зневіри і байдужості, то так і в стані страху. Чого ж більше очікувати від безталанних таких? Вони ж по суті такі у своїх діях, як і ми. А лиш наші усвідомлені дії по залученню своїх життєвих енергій будуть ґрунтом тим, на якому виростуть мудрі правителі, які будуть творити умови для немічних духом, щоб і вони спізнали Благодать святу, спізнали щастя при житті і цим долучалися до інших творенням енергій позитивних.

Якщо чоловік створений за подобою і образом Творця, а сьогодні ми бачимо цей люд сердитим, злим, який готовий будь кого вбити, то тут питання просте до всіх: “Що і Творець ізначально таким був і сьогодні так проявляє себе, хоча й минувшина спільноти у віки була у війнах?”

То де істина в житті? Вбивця не шанує життя свого, він не шанує життя інших, бо в нього і любові нема до життя, то в нього нема й страху за життя своє.

Вб’ють, то кінець мук! Вб’ють, то це добре, бо звільнять його від життя тяжкого. Так це добре тим, що в цю мить криз такий перестає плодити енергії негативні. Одначе, не відає бідолаха, що цей хрест в життях понесе хтось із рідні і нестиме не одне життя від таких думок. Та кінець кінцем з милості святого Духа через багато життів і в одному із них духовно виросте такий, хто змінить себе і буде творцем позитивних енергій, підтверджуючи цим свою подобу з Творцем. Подоба визначає дії людини по здатності творити суть і зміст Божественні.

Вбив, то теж хороше діло для сатани зробив. Сам вбивцею став, та і в чужу сім’ю горе послав.

Чи то вже у Всесвіту така велика потреба в тих енергіях лихих, які людство плодить день при дні? Чи то такі технології над психікою людини, щоб вона постійно була у боротьбі при здобуванні хліба, а, можливо, людина є розхідним матеріалом, виготовляючи позитивні і негативні енергії для тих, хто ці безпорядки одобряє на планеті цій.” Яка ж участь життями у всіх цих життєвих процесах кожної людини в окремості, то так і у всьому колооббігу енергій всесвітніх?

Є така думка, що дійсно злі, жорстокі, вбивці беруть у житті вершки з надбань усього суспільства. Вони мають все, чого ум їх захоче, а, може, і Душа іде поряд з ним в таких устремліннях, щоб забирати для себе все при організації життя у своїй сім’ї.

То позитивні енергії є джерелом енергій негативних, чи навпаки? Читаючи будь які книжки про минувшину, то там в пошані насильство, боротьба і війни, як основні надбання цієї цивілізації. Лиш одиниці несуть усним словом ті основні Знання про Благодатне життя, та й тут таких суспільство зле публічно карає. Враження таке, що у всі віки зло організовувало для себе умови, де і поводилося так вольготно, як оце сьогодні. Мабуть, це норма життя? Ні і ні! Закричимо з усіх сторін.

То чого ж, крадучи, вбиваючи, людина почуває себе вільною в таких злих діях і має все, а справедливому потрібно тяжко в поті чола здобувати кусень хліба. Волі дій нема, бо вона відповідальністю обмежена. Перед ким і чим у цім суспільстві злім? У кожного звіра своя стежина і вони теж кудись ними йдуть.

На Землі ми не знаємо де живе сатана, чи дух темних сил. Можливо ці енергії так між собою переплетені у нас, то так вони існують і в космосі. Можливо ці негативні енергії рухаються в просторах, розміщуються в тілі й умі людини по

подібній схемі і системі, як діють і позитивні енергії. Вони в русі обертаються в протилежну сторону, ніби то цим відгороджуються від енергій позитивних. Їх послідовники і наплоджувачі теж є темними істотами. Та і діють вони підло, підступно, жорстоко, не гребуючи ніякими способами і методами в досягненні результатів. Ці носії теж відправляють свої енергії злі до певних ємностей-непрохідних боліт, та і з потреби там їх беруть для реалізації своїх темних справ, лихих.

Так, ми сьогодні одностайні у ствердженні того, що енергій зла досить багато на Землі, багато його і у Всесвіті. Та де ж вони тут і там такі виросли. Це ж мабуть люди до цього сильно долучилися. Ми сьогодні навчені звіряти правильність життя тільки з одним представником на Землі і у Всесвіті – з людиною. Ми навіть не можемо уявити, що життя може бути і без людини. То для чого ж тут, на Землі присутня життями людська істота з такою здатністю плодити стільки негативних енергій, починаючи з кухні і до війн світових; зі здатністю вибирати той стиль життя, який вона вважає правильним; зі здатністю усвідомлювати, розуміти основи буття? Ми, людська спільнота, досить мала частина енергетичного ресурсу на Землі і, тим паче, на фоні Всесвіту. Ми не вміємо жити і, навіть, за цю здатність не любимо себе і світ. Це ж талант, коли вмієш і твориш ці якості життя, бо в цих енергіях міць і тривалість буття. Визнаймо це, як факт – ми втратили навички, знання про те, що ж таке є за цими словами: любов, доброта, чесність, милість. Ми навіть боїмося визнати цей страх, коли таке питання визріває в нас. Ми боїмося жити по совісті з добрих намірів і дій, на основі любові.

Здригається Всесвіт, від устремлінь, так званих “створюваних досягнень” людини, ми здригаємося при багатьох амбітних, гордовитих побудовах і при багатьох суспільних, економічних і політичних битвах. Але у світі Духа головною умовою життя є накопичення духовного устремління, визрілою потребою, яка є мотиваційним покликом для небайдужої частини спільноти до відновлення забутих істин буття.

Пересилити удаваний опір єством у світі Духа можливо лише своєю насиченістю позитивними енергіями, своєю міццю духовною. Не слід думати, що світ Духа є лише віддзеркаленням світу Земного. Бо якщо сфери духовного світу представляють відображення земних, то все ж у світі Духа є сфери, що оберігають сфери земні в їхньому еволюційному зростанні і саме в цьому призначення людського життя, як і інших, на планеті.

І чи можна очікувати, що людина буде просуватися без прилучення до космічної енергії в гармонії та щасті, розвиваючи своє єство в нарощуванні духовних якостей? Духовне зростання наростає тільки тоді, коли людина усвідомлена і знаходиться в єднанні з розвитком Всесвіту. Всі устремління людства так мало рухають еволюцію розвитку Духу із за малої кількості усвідомлених. Якщо чоловік не буде в єднанні з всесвітніми позитивними енергіями, з їх устремлінням на поліпшення життєвого облаштування, на духовне єднання, на утвердження волі і миру, на загальне Благо, тоді цей шлях таких «творінь» є негідним.

Так, знаємо, що кожен, думаючий, говорячий, діючий про добро, є вже людина небезпечна в очах суспільства. І багато з нас настрахані діючими ідеологіями і діями державних структур не здатні долучитися і відгукнутися на поклик Всесвіту

для виправлення наявного перекосу у цій порушеній рівновазі між позитивними і негативними енергіями.

Та все ж для розуміння небезпеки в наростанні негативних енергій у взаємовідносинах між людьми, у взаємовідносинах людини до природи і всесвіту, ми маємо пізнати причини того, чого так сталося і чого ми ніяк не реагуємо на погіршення умов життя – саме у втраті здатності до добродіянь, до навчання життя любити, відсутність радості в самому житті. Саме люди є за це відповідальними і за це перед собою й іншими, хто БОГа світлого і живого у собі носить. Ми маємо навчитися налаштовувати себе своїм умом на очищення свого життя від негативних дій і водночасі навчатися творити позитивні якості життя з можливості, а тепер уже й зверх можливостей, бо ми всі уже в біді. Окрім того втягнули в ці процеси природу – ці заливні дощі є сльозами її, ця спека-вогонь від збільшення кількості зла, жорстокості, ненависті. Ось так людська поведінка впливає на поведінку природи. Ми, люди, і їх духовні поводирі, мають виправити цей перекос.

Тому залишимо кілька речень для розмірковувань, для подальших дій всіма. Тільки масова участь спільноти в твореннi якостей життя здатна змінити на краще взаємини її з усіма, хто носить у собі Духа святого. А це все живе. Хтось більше, хтось менше, та зерно позитиву кожен при житті несе у собі.

Прислужники диявола відкрили ворота і випустили для засіву свої методи і способи насичення людства негативними енергіями ще тридцять вісім років тому і тепер вони, вміючи, зі злорадством скеровують їх у ті краї, де люди найбільше напродукували цих негативних енергій, де гинуть від епідемій і під шумок інфікують інших, організовують війни, дозволили вирубувати ліси, засирати чорноземи, пошкоджувати води і повітря… А ще ці, необґрунтовані економічно відключення електроенергії, як і безпідставне підвищення цін на електроенергію і газ без врахування можливостей людей, як і ця війна гібридна, які в сукупності є сатанинським задумом керівників держав, щоб саме дії такі продукували побільше енергій злих, бо за діями такими гряде криза більш ширша і глибша аніж є, щоб винищити економічний потенціал і викинути з обороту людську працю, яка на сьогодні є джерелом сімейного достатку. Так, це біда велика. Біда й у тому, що людство має здатність свідомо формувати цей енергетичний капітал, це енергетичне накопичення позитивних. енергій. Та, на жаль, людство не сприймає і того, що саме воно є учасником грандіозного наплодження негативних енергій.

Бо біда сама в життя не йде, а ще й сім за собою веде. То будьмо пильними завжди, коли вибір робимо на ціль, кінцевий результат, беручи в поміч собі лицемірство, обман, зради і всіх таких два рази по сім.

Це є результатом того, що ми умом занепадаємо, закривши духовний свій центр для молитовного спілкування зі Всесвітом, а в додачу й умом спимо і сліпі до того всього, що світ наповнюється негативом, та ще й не налаштовуємо уми на виправлення цієї ситуації. Спостерігається пряме наповнення умів деградуючими інформаціями, організовуються незворотні дії, коли енергії життя людського скеровують держави і релігії в одній упряжці для залучення спільноти, щоб наплоджувати побільше енергій зла. Так є. А керує цим екіпажем-спільнотою сатана відкрито ведучи людство до цих страждань. Так міліють джерела позитивних енергій. Та ще й не хочемо усвідомити того, що ми є в коловраті енергій життя всього живого на Землі і у Всесвіті. Так все це в сукупності збуджує уми людські від невпевненості у

завтрашньому дні і це мета великих монополістів, які ж по факту є такими як і ми усі. Та на їх думку потрібен геноцид, щоб винищити лишніх, які, нібито, є і будуть споживачами загального надбання природи, Всесвіту і людської спільноти… Така робота таємно вже розпочата і набирає світових обертів.

Геноцид – це зміни генів-інформації-знань у живій клітині в маленькому обсязі будь якої живої істоти, а для людства, то це просте кількісне винищення різними способами цієї спільноти. Основним об'єктом цієї роботи є людська спільнота. В їх планах змінити наявну Душу, яка фактично є діючим запрограмованим біочипом космічного походження в тиз мізерних залишках цієї цивілізації. Є вже певні спеціалісти, які працюють над заміною такого чіпа на чіп земного напрацювання. Це дасть можливість керівництву світу в обличії господа-сатани формувати поведінку кожного чіпованого, запрограмовувати тільки на те, на що буде в них потреба. Так, з мільярдами важче це зробити і тому вся початкова робота почалася зі звичайного винищення людства продуктами харчування, предметами життєвого користування, нівеляції з маніпуляцією умами уже з дитячих садочків, а далі школи, вузи, ЗМІ, ідеології, які руйнують сітогдяд людей, руйнують поведінку людини, опускаючи ум людський до дебілізму. Вони хочуть видалити з біочіпів сенсори совісті, докорів сумлінь, бажання творити милість, доброту і любов. Їм потрібні самовідтворювальні роботи, які здатні підтримувати самі у собі життя і цими енергіями життя виконувати всі команди керівництва.

Оце така недалекоглядна турбота грошових мішків і у цьому ми неусвідомлено допомагаємо їм наповнювати простори своїми ганебними вчинками.

Гинули і гинуть в таких ситуаціях найбільш духовно слабкіші. Цими словами засвідчуємо, що організатори геноциду людства теж згинуть саме із за духовної бідності. Не спасуть гроші, ні посади, ні бункери, ні медики, ні війська…

Тому така нагальна потреба в пошуках способів і вмінь кожним у собі до змін в поведінці. Ми маємо почати ці позитивні зміни в цю ж мить і цим наповнимо себе й простори живодайними енергіями.

Та так не буде вічно. Господа-керівники міняються, держави і нації лишаються, а Всевишній був і є і у вічності буде.

Так, сьогодні вже половина спільноти зневірилися до життя, до такого життя, яке продукує ті якості, які здатні відтворюватися тими позитивними проявами, на які ми уже збідніли. Значна частина уже збайдужіла і не сприймає себе і світ, як ті енергії життя, які придатні продукувати якості життя. Тому займаючи позицію відсторонення від життєвих процесів, від мотивації себе до творінь, киваючи на свою слабкість у малості енергетичній є причиною того, що ми відкриваємо двері для надходження у наші життя негативних енергій. Ми у своїй одинокості слабкі, тому й просимо єднатися і єднатися для стяжання світлих духовних енергій.

Така вже видно долю для цієї спільноти на цю пору. Оце безвільне, не усвідомлене падіння духом чоловіка, в якому опинився сам. Сам, у своїй зневірі, чи у стані невідання почав падати. Хоча й страждає найперш сам і інших учасників життя у такі страждання вводить своїми безвідповідальними діями. Так, падати легше, бо сили й ума не треба, та в падінні невідомий результат. Якби ж то смерть там постигла. Так же ні. Ми можемо отримувати нові й нові страждання, каліцтва у таких падіннях Духом. Однак Дух підносить і підносить, тому знаймо всі, що Душа і Дух вічні і смертю тіла плин енергій життя не закінчиться. Новий учасник життя з такою Душею

буде страждати й далі. А Душі далеко не ідуть, а тут же поряд у новонародженого родича увійдуть. Що це означає? Означає, що страждання не припиняться.

Знаймо люди, знаймо всі, що тільки змінюючи свою поведінку, ми покращуємо умови життя для родини-роду. В цьому наше спасіння.

Ми, люди, фактично є одними з усієї маси живого, і є виробниками які здатні усвідомлено приймати позитивні рішення і цим бути виробниками позитивних енергій. Здатні ми ці енергії передавати у Всесвіт, здатні ділитися ними з ближніми і виділяти їх у навколишнє середовище безусильно і мимовільно. Всесвіт лиш її приймає, зберігає і з потреби, чи з наших потреб передає потребуючим. Ми теж маємо таку здатність зберігати енергії для життя, але більш приземлено відносимося до цього, зберігаючи її в матеріальних речах: їжі, предметах побуту, одязі, чи предметах розкоші і навіть в надлишку. Саме так ми відчуваємо цю передачу іншим в накопичені потомкам, чи в подарунках. Ми навіть не розуміємо того чудового благодатного процесу передачі енергій, коли є в стані радості, чи є спостерігачами добродіянь іншими Саме в діях добродіяльних з любов'ю і у благоговінні ми і здатні бути маленькими джерельцями позитивних енергій, де можемо споживати її при потребі, чи інший подорожній підійде до цього джерельця попити і вгамувати свою спрагу-потребу. А от енергії такі ми не вміємо зберігати і розподіляти, та і творимо ми їх при участі Отця-творця-Духа святого і тому Він і є основним носієм, зберігачем, оберігачем і розпорядником. Він завжди є джерело мудрості і розуму, знає можливості і потреби всіх, однак не змушує нас до добродіянь, то так і до злодіянь. Ці дії ми робимо по своїй волі зі стану любові чи зі стану користі. Тому ми Всевишнього і називаємо за його милість і справедливість Отцем-Батьком, щоб ми вчилися жити і щоб жили в Благодаті.

Коли ми у своїй волі дій робимо щось з користі, то цим зменшуємо Благодать свою. Це є духовне падіння і, коли є таке падіння, то при житті ми здатні при вмінні виправити таку помилку, Однак, коли ми не слідкуємо за своїм життям, то ці енергії негативні залишаються в Роду, в сімейному джерелі. Пройде час і, можливо, один із Роду почине покращувати долю і цим прокладає початок для духовного підйому. Підніматися важче. Однак ми робимо зупинки і завжди вибираємо напрямок той, яким ми здатні Духом міцніти. Саме в цій ході мивідкидаємо все лишнє, яке мішає нам іти, а все, що відкриється нам, то ми залишимо його світам. Ось так ми зміцнюємося Духом, то і сил додається нам спорідненими енергіями зі Всесвіту. Ми не самотні у житті і у Всесвіті.

Знаймо, що Всесвіт, як і оточуюче середовище відповідає тим же, як і кожен із нас взаємодіє з ним. Таке правило діє постійно.

Коли ми зрозуміємо умову цю і діятимемо саме так, чи інак, то світ прийме, чи відштовхне. Однак, ми часто зверхньо ставимося до інших учасників життя, втрачаючи зв'язок з Духом святим, та і з самою дійсністю життя. Ось тут значима роль проблем, негараздів, болячок, страждань душі. Саме вони допомагають людям прозріти і зрозуміти, що ми вибрали неправильну стезю. Тому слід зупинитися і знайти причину появи їх. Дехто сам навчається шукати, дехто поспішає до батьків, рідні, дехто йде в церкви, щоб навчили відкрити Душу для Творця і Він пошле вісточку, підкаже – як вийти з цієї полоси негативних енергій. В нього є такі помічники. Довіртеся і повірте і поміч прийде.

Окремо скажемо, що при будь яких неприємностях шукаймо помилку свою: чи то в думці, чи то у слові, чи то у дії в тих чи інших життєвих ситуаціях, бо і вони приходять не випадково у наші життя. Тому, якщо ця подія, ситуація була з участю нашою, то тут була і інша сторона, інша людина, тварина, чи той предмет, на який ми не звернули уваги… Це була, можливо потреба для стареньких сусідів, бо вони ходять в магазин цією кладочкою. Можливо, вода віднесла її, а ми здоровий і міцний перескочили, хоча могли підтягнути її і навіть краще закріпити. Ні, на рівній дорозі впали і розбили всі баночки в торбі… Погано, Погано, а чого ж я тієї кладочки не поправив. Один я міг її поправити і водночас отримати благодатні енергії в подяках від сусідів. Життя несло нам шанс принести з радістю гостинці у сім'ю. А ми впали, злякалися, розсердилися і навіть дома зі всіма посварилися. Знаймо, що будь які негаразди, які ми побачили, про які почули були саме вказівкою для наших дій. Випадковостей нема. Отак формуються джерела позитивних, чи негативних енергій. Хіба важко вибирати? Ні, бо все буває нам посильним, а якщо і мало сил, то іншого в допомогу Сущий скерує у це місце і на цей час. Не бійтеся робити добрі справи, бо корона з голови не впаде. Та мабуть її на голові і не було, а були лише у королів, яких уже нема. Хоча горді часто носять її в умі. Глупі, не знають, що ніхто не бачить її. Глупі вдруге, коли гордість нехтує добротою, або наплоджує зневагу до собі подібних і тому вони обходять таких. А нещастя трапляються з усіма і з гордими частіше зокрема. Та так як їх обходять, то і допомога до них у тяжкі часи не приходить.

Будьмо терпимими до гордих, до злих, проявляймо милість до потребуючих допомоги, просімо прощення за свої помилки, прощаймо й інших. Так, прощаймо й тим, хто всміхається, тихенько затаюючи зло і хай їм святий БОГ простить, то так і ми простімо. А шлях до цих дій через щирі і відкриті спілкування зі всім живим, зі Всесвітом. Так, це розмова, це молитва. Перевіряйте себе на таких вчинках і радість у ваше життя прийде!

Хай кожен задумається над цим і навчиться приймати правильне рішення і світ відкриється для нас з найкращої сторони.

Страждаємо ми, страждає природа і планета із за нерозумних дій людських. Людина сьогодні найбільше шкоди несе щодня у своє життя і в життя інших. Тож приймімо ці слова для пізнання і шукаймо способів, щоб виправити ці помилки при житті. Суть їх в тому, що вони були батькові і залишилися сину-дочці, залишаться й онукам, допоки один із них не виправить батькової помилки. А ця ж помилка є перешкодою на річці у її тихоплинному потоці.

Так, важко виправляти свої помилки, інколи важко їх розпізнати, та важко є знайти батьківські помилки. Тому піклуймося при житті, щоб менше робити помилок, а якщо так сталося, що ми учасником у наплодженні їх були, то чим скоріш виправляймо добротою і любов'ю. Не лишаймо в пам'яті рідні і ближніх дій, які були жорстокими і злими. Виправляймо терміново і ми відчуємо полегшення. Перевіряймо кожен себе діями такими і благо постійно буде з нами. В цьому вся суть життя. Бо по факту саме біля дев'яносто восьми процентів людства стикається з проблемами-помилками. А людство має шанс зменшити кількість зла на планеті.

Люди бояться відкрито захищати основи життя. Та все ж усі ці умови ми прийняли, розуміючи, що вони для нас, дурних, і долею прописані, а розуму і нема, щоб все таки шукати способів і методів для творіння собі, в сім'ї, родині тих якостей

життя, які є енергіями позитивними і саме вони вводять нас кожного в стан радості, яка проявляється задоволенням умовами життя, яка є з можливостей її творити кожним. Ось у цьому наше покликання життями сюди, на цю планету і є.

Ми маємо шукати, будувати ці джерела, ці потоки енергій позитивних, як шукаємо місця для будівництва криниці, щоб при потреби напитися в ній водиці. Так ми маємо розуміти суть джерел духовних енергій, бо в них наша міць фізична, бо в них наші можливості бути співтворцями, бути істинними оберігачами цих якостей святих.

Творімо добрі справи потайки від собі подібних, коли іще страх нас гнітить, а Всесвіт же все одно фіксує (бачить) нового творця позитивних енергій і з радістю приймає. То навчаймося і ми приймати в себе його знання для дій. Тільки сильні духом здатні кохати, любити, а слабкі часто є злі, ледачі і часто сліпі. Звісно, очі є, та душею-серцем не бачать і тому не бажають кращого життя будувати. Такі часто брешуть, лицемірять, осуджують, мстять.

Не слід думати, що ми негідні життя, бо у кожного є бажання до кращого життя. Так народжуються думки, бажання, є невдачі, розчарування, стреси, але саме вони нас таких сліпих борців, ніби, провокують до розмірковувань про покращення умов життя, провокують до пошуків, до дій, шукаючи спокою і розсудливості у собі, то так і у взаєминах зі всіма. Така позиція наша дає можливість подивитися в корінь проблем і негараздів і тоді ми дійсно побачимо що таких як ми є досить багато, або в одних одні проблеми, а в інших зовсім інші. Нема таких, які здатні жити так, як камінь, не проявляючи руху, емоцій, дій… Але він же теж життя має у собі. Йоги, святі старці теж у постійних бажаннях і пошуках, бо навіть увійти в стан спокою потрібно забажати, потрібно знати, як увійти в цей стан. То так маємо пізнавати те, як вийти із проблем, чого саме в нас вони такі, що вони нам хочуть сказати, чи навчити, бо однозначно вони не випадково є у нашому житті. Осмисленість така є стимулом до дій, це початок прозріння, осяяння умом і можливість проснутися до активного, чи спокійного, врівноваженого життя, то цим очистимося від негативних енергій і нам відкриються можливості до добродіянь.

Добродіяння є істинними, коли вони у суті спрямовані для духовних потреб своїх. Ми маємо розуміти те, що би ми не робили, то це робимо для себе, для інших, як певну духовну практику, то так і увесь стиль поведінки. Буває, що ми хочемо вчинити добродіяння іншому без запрошення, або із нашого невміння бачити потребу в таких наших діях, то плід нашої дії може завершитися виплеском злих енергій. Навіть, роблячи добру справу для себе, яка не є нагальною потребою і ми духом не налаштовані, тобто, не перебуваємо в стані блага, любові, то тут теж в кінці побачимо марноту своїх дій.

Нас так інколи спонукає ум саме до участі в таких добродіяннях, та відчуття до них ми маємо спрямувати на вкладення духовних начал у свої дії. Це має бути творчий підхід, то такі дії безперешкодно закінчуються утвердженням в правильності дій. Буває нас підносить Духом плід нашої праці і ми ділимося цим з іншими з гордістю, то в результаті ми зразу ж відчуємо втому. Часто такі предмети виявляються непотрібними для вжитку. Це ще наша духовна слабкість.

Коли ми навчимося бачити в будь якій негативній дії щось позитивне для себе, коли біль, не ототожнюватимемо, як покарання нас БОГом за наші помилки, якщо осуд, несправедливість від близьких, колег і просто подорожніх будуть нас

спонукати до позитивних дій, то так ми утвердимося в правильності своїх пошуків, своїх думок, бажань і дій. У нас в кожному є для цього здібності і можливості.

Коли ми на поводу бажань тіла, то так не буде правильного діла, а коли мрія гріє серце нам, то ми Благодать знайдемо там.

Творімо доброту і з нею ми відновимо ім'я чоловіка – розумного і мудрого, як і його Творець. Це ми маємо зрозуміти і уже свідомо діяти і легше буде фізично і душа страждатиме менше, бо нам у допомогу будуть завжди поспішати позитивні енергії зі Всесвіту.

Так, тепер важко жити, важко переналаштовувати свій ум. Та без зріючого ума і спроб ми приречені.

Просимо, долучаймося усі, єднаймося у цій біді, то і Всевишній нам допоможе. Бо тільки позитивними енергіями в ділах нас прийме БОГ святий, прийме ця матінка Земля і Всесвіт.

Так, це той путь відновлення істин життя. Тому той, хто прийме ці прохання у дії свої, то положить той камінь наріжний у вибудову умов нових. Кожен з нас має такий шанс.

Просипаймося, люди! Що ми робимо кожен конкретно? Узріймо БОГа, узріймо в собі всі і все позитивне, що тільки ще є в нас, бо є шанс спасти і душу, і тіло. Згинув у господарстві кінь – купиться молодий, згоріла хата – збудується нова, загубив душу – то вже не знайдеш і не повернеш. Гине духовно частина суспільства у своїй злобі, потоки якої кружляють на Україні і по всій Землі – у цій твані суспільних відносин розкрадання, нівеляції духовних цінностей, безробіття, економічного штучно створеного занепаду, знищенням мови, музики, матеріальним збіднінням основної маси суспільства…

Яка ж сила піддала країну смертельній небезпеці руйнації всього і вся? Силу цю накопичували ми своїми обманами, підлабузництвом, наклепами, гнівом, злобою, гординею, осудом і цим посунули з нашого життя інші прекрасні якості Радості, Шани, Умиротворення, Ніжності, Терпіння, Милосердя, Справедливості, Довіри, Доброти, Любові. Саме в цьому природа описаних явищ, в яких ми сьогодні барахтаємося. Саме цими якостями людство здатне частково зберегти себе для відродження цивілізації.

Ми ще не народили єствами своїми такої кількості енергії, яка б родила таких індивідуальностей, які б мудро і справедливо управляли цією спільнотою. Та суть життя не в них і не в традиціях релігійних – вони приходять і відходять, а на їх місце нові підходять. Ми ж бо не скажемо, що християнство потрібне всьому світу і докладатимемо зусиль, щоб по всьому світу воно зайняло ту ототожнюючу духовну нішу у наших життях. Так не було і так не буде.

Однак, усі наявні релігійні традиції бережуть те позитивне і святе, на якому здатне проявлятися благодатне життя. Корисливці по своїй суті є злодіячами і вони влазять хитрістю для того, щоб можна тримати людство у страху і покорі, дописуючи до звістки-євангелії нові канони. Сьогодні ця традиція, яка існує біля двох тисяч літ зазнала чимало втрат через отаких корисливців. Тому будьмо самі умиротвореними і спокійними, та живімо справедливо і по совісті, то цим отримаємо шанс взяти участь у відновленні забутих істин життя.

Волошка розцвітає в житі, чи пшениці, а от в Сахарі, чи за Північним полюсом вона не виживе. Навчаймося приймати все, що появляється у нашому житті,

але ми візьмемо саме те, до чого нас притягне якась невидима потреба. Скажемо й так, що не всіх влаштовує любов, істина. Так є, і навіть гірше, коли ці якості в комусь викликають роздратованість, зло. Різний рівень розвитку життя в окремих учасників його. Чимала частина спільноти хоче смерті і чимало з їх числа провокують інших, щоб їх вбили. Саме волею свого вибору вони на дану мить вважають якраз найкращою, бо смерть відлучить їх від подальшого наплодження негативних енергій. Тобто Цілісність це прийме, бо короткочасний, чи триваючий відхід енергій життя дає енергіям душі час для перезавантаження програми. Так, це можливість збереження врівноважити рух позитивних енергій цією душею у новому житті. Цілісність приймає такий хід енергій, приймаючи, береже справедливість, доброту і любов, бо вони оберігають тих, хто творить якості життя.

Той, хто вміє життя любити, хто його істинно любить, бо він щомиті, щодня, усі літа творить справедливість, милість, милосердя, доброту і є щирим, щедрим зі всіма, бо щасливий тим, що здатен ось так з любов'ю жити. Вона вершина і вміщає у собі усі якості позитивні. Люблячий не буде зло плодити, а ще й допоможе у біді. Ось така суть люблячого, ось такий любові вміст.

Саме такі хочуть жити і такі є готовими до змін; саме вони будуть будівничими цивілізації нової, вони й відновлять давно забуті істини.

А ті зневірені, байдужі, чи то злі на всіх і вся, то вони бажають смерті спідтишка: зневірені й байдужі не люблять життя і хочуть смерті своєї, а от злі у злорадстві своїм бажають з ненависті і жорстокості інших вбивати, бажають розкошувати у цій вакханалії мерзенних подій. Тому вони найперші зрадники, крадії, хоча себе позиціонують, як хазяїв життя, і про це кричать на всіх вуглах. Однак ці частинки із спільноти завжди попадають в ситуації ганебні, бо їх притягують у них ці ж енергії негативні.

Саме з такого розуміння і осмисленості полегшується фізичне, розумове навантаження; ми перестаємо боятися різних невдач і тоді вивільнені енергії у єстві приводять нас до вибудови, чи відновлення своєї сутності – судь-ба. Так, це програма дій, це той період життя в літах, це ті надбання, які нас веселять, це ті підказки в промахах. Це новий інтерес до всіх процесів у довкіллі. Возрадуйся чоловіче!

Ми продовжуємо цю тему не для ганьби когось, не для вказування шляхів поступу і розвитку всіх – від пастуха до президента, а для усвідомлення ситуації і най БОГ ваш і наш вам і нам підказує як далі нам усім жити на цій прекрасній планеті.

І наша радість у тому, що Ви побачили знайомі слова-відчуття, а ще більш вдячні, якщо вони Вас спрямовують до пошуку невідомого – джерела Духовності.

Тому то люблячі шукають методи і способи, щоб пізнавати світ з кращої сторони, роблять спроби творити енергії життя, з розуміння того, що саме ці якості формують потрібну міць духовну в кожного, мотивують себе до добродіянь і цим збільшують кількість енергій позитивних у собі і у всьому навкруги.

Щастя смисл життя кожного із нас. Істинне щастя, яке ми пізнаємо при творінні енергій позитивних, а те оманливе у відчуттях при злорадіннях, втіхах, першими насолодами вивищених суспільних статусів і матеріальних надбань. Лиш пізнавший любов вміє щасливо жити. Та і бабця наші говорили, що коли ти любові не спізнав, то і щастя справжнього не мав. Бо тільки щасливі при житті вміють любити у

віки. Про це свідчить і минувшина. Бо саме щасливий знову й знов шукає цю святу любов.

Так, любов була і є першою у всіх хороших справах. Вона була першою у Творця, бо творити здатна любов свята. Тому Творець у стані любові так творчо розминав глину з якої зліпив чоловіка і, дихнувши, сказав оте перше слово: “Та буде так!” І зачалося життя у Всесвіті і на Землі.

Ось так вона, любов, яка і є постійно діючим джерелом цих енергій позитивних на цій Землі і у Всесвіті великім.

П Р Е М У Д Р І С Т Ь

А мудрість приходить із життя. Вона й була тисячоліттями у нас, з нами і між нашими взаєминами. Жило людство, набуваючи позитивного досвіду і ці знання про свій досвід лишало для наступних поколінь.

Та премудрість для себе ми маємо віднайти її у собі, у своїх джерелах. Знайдімо кожен у собі те, чи почнімо діяти в напрямку такому, в якому ми здатні відчувати задоволення, радість, а не сум і гіркоту. Знайдімо у собі довіру до того, що розвіює сум, то це розвіє і проблеми наші. Бо тільки мудрі вчаться жити і жити так, щоб цієї радості-щастя була повна хата, щоб вони доріжку від порога до любові-БОГа споришем стелили.

Всі наші прохання, послання, повчання любові і доброти по суті мають бути відображені у вчинках проповідників таких. Саме по результатах наших дій люди і можуть розпізнавати духовну суть кожного і тому до таких мудрих люди прислухаються і поспішають порадитися. При найменшому відчутті потреби в духовному зростанні, не стараймося вчити, змінити інших, а змінюймося самі. Радість сама нас поведе у зміни, бо вона орієнтиром має сонце, а от при біді, проблемах омиваймося водою святою і очищуймося добродіяннями, то і тут свіча з Душі вкаже путь до мудрості.

Прийшла пора кожному задуматися про повернення до духовних якостей життя. Починаймо творити доброту так, щоб ми не очікували похвали, чи нагород. Настав той час, коли ми маємо діяти, бо від кожного із нас залежить результат. Це буде уже не нашим вибором, а вибиратимуть інші. Одних забере смерть, а інших обере життя.

В добру путь вам друзі, в пошуках мудрості у собі, бо вона і вкаже нам ті путі, на яких ми будемо вибудовувати всі якості життєві!!!

Все життя людини, як частини цієї Цілісності життя, протягом не одного тисячолітнього осягнення думкою мало в основі своєї самоорганізації певні правила поведінки, які створювали умови для розважливого, мудрого співжиття цього виду ссавців (звіра, тварини, які і характеризують істинну суть (правильну, чи не правильну, то це ми далі свідомо, чи неусвідомлено приймаємо за з-ра-з-ок в поведінці людини) в природі, як можливість кожному змінювати поведінку, перебуваючи в певному об’єднанні людських істот на основі певних правил поведінки, які людина, не маючи сучасних установ і організацій, щоб діяти від мудрих надбань, мудрого розуміння і значимості цих правил, все ж знайшла спосіб засівати ці знання в людські уми, як норму поведінки в середовищі людських об’єднань – сім’ї, родині, роду, племені, народу, а тепер і націй. Це було щось віддалене і яке несло саме ці якості, які б несли мотиваційну основу для єднання, для вибудови тих взаємин, які сприяли би і фактично сприяли єднанню людських істот при звичайному виживанні в природі, як об’єднаної ланки таких істот, як людина.

В православ’ї культ божества в символьному зразку за своєю поведінкою в проявах природи було і є Сонце. Воно освітлювало, давало тепло, тобто саме створювало умови для життя всьому живому у своїй безкорисливості, у відсутності забирати в людини умови хорошого в житті. За це людям воно й подобалося і його прийняли, як ідеал, як з-РА (сукупність людини з сонцем)-з-ок (з цілковитим одобренням, прийняттям для навчання саме так жити, як Сонце, даючи світло, як

можливість бачити горизонт, даючи теплоту взаємин, як умову для об'єднання. Саме така діяльність людини і була в основі культу божества Сонця і подібна суть збережена в словах, які бережуть ці основи поведінки і емоційного сприйняття. Поширення енергій окремою людиною, то так і навченою спільнотою. Це відомий культ РА, як культура поведінки, дій, як зразок для всіх. Саме ця здатність і визначає нашу поведінку.

Мудрість зберегла в традиціях ті знання про те, як створювати умови свідомого прийняття духовних якостей. Це були періоди народження цих якостей життя, які і формували особистості, які мудрі люди сформували в певні правила поведінки. Це були основи справедливості у взаєминах, на щирості її дотримання, бо саме вона додавала у взаємини теплоту і ту відкритість (здатність бачити, як вдень при освітлені сонцем, без утемнення в тій чистоті-чесності) добрих намірів на повній до-вірі. Довіра і зберігала цю справедливість і цієї довіри вимагали люди одне від одного.

Тому починаймо вчитися довіряти заново. Довіра – це крок до цілісного відновлення процесу у всьому колі життя при наявних взаєминах всіх учасників життя у пошуках істини і відновленні енергетичних джерел життя на Землі з тими хорошими намірами і хорошими діями прийняття доброти, щирості, справедливості, з'єднуючи це все наявними крихтами любові і милості без розрахунків і користі.

Тому треба знати, що в сьогоднішній ситуації ми маємо вивчати цю книгу, яка має назву – ЖИТТЯ.

Ми всі до певної міри психологи, бо вивчаємо одне одного, коли зустрічаємося, коли починаємо спільно працювати, творити. В нас виростає довіра одне до одного і до всього життя. От в цих вивченнях ми і пізнаємо свою матрицю життя – цю програму дій при цьому житті, свою Душу. Так, Душу і на грецькій мові вона вона читається, як психе. Ми можемо пізнавати свою психіку в діях, в діях минулих, тобто ті, які відбулися хвилину тому і далі назад. Програма життя з кожним днем рухає нас до пізнання себе і світу в міркуваннях, словах і діях вперед. Та психіка може проявлятися назовні, тоді, як програму закривають наші лихі дії, або її відкривають, звільняють з темноти позитивні наміри і дії. Вони в тандемі і створюють єдиний наш духовний центр, як мудрого керівника, чи лихого організатора, що проявляє себе в діяльності нашого ума. Та саме така їх єдність в позитиві виводить нас на путь, по якому йде наше єство, як богочоловік.

Це не наші відкриття. Про це знали наші предки і ці крихти знає кожен із нас, коли починає вчитися з книги життя.

Це в тривалості літ набуло форм традицій. З часом хитрі і корисливі люди зрозуміли, що цією довірою можна змінювати поведінку людини і почався хаос-суєта людського ума. Люди почали зневірюватися. Тому лідери общин почали організовувати певні обряди для збереження довіри до їх прихованих цілей з метою використовувати працю інших на користь собі.

Розділили людство такі організації і первісні пізнання правди-істини при допомозі ритуалів, обрядів, які були умовою, якими можна зберегти їх і так появилися окрім праведників, які слідкували за чистотою взаємин між людьми, перші шамани, яких утримували ті корисливці, які несли їжу і появився обряд пожертв, пожертв матеріального плану. Тоді вже не для жертовності, як частині поведінки для дотримання правдивості у взаєминах проявлявся цей ритуал, а вже закладено торгівлю-обмін людини з Духами. Для хорошого життя потрібно було давати

подарунки Духам через шаманів. Так почали застосовувати сповідями, очищеннями, обрядами маніпулювати людськими умами, поведінкою. Люди в це повірили. А Духам потрібна лиш їх і наша духовна спорідненість енергіями стану самого єства. Ох ці шамани-шарлатани такі живучі в сучасних господьках.

Ця тенденція забирання в інших результатів праці від інших збережена і на сьогодні. Навіть розвиток нових технологій, розвиток науки і технічних можливостей не змінив цю тенденцію використання інших. Ми не є мудрими, як цілісність, ми майже, всі стали рабами. Одні у процесі виробництва необхідних товарів (їжі, одягу, знарядь праці), а інші рабами тих способів, щоб розподіляти ці товари і ними впливати на поведінку людини, впливати на її світогляд, привчаючи до лицемірства. Лихварство стало джерелом збагачення.

Це створило умови, щоб організувати певні організації, які б займалися саме цими питаннями. Це були перші зародки сучасних ре-ліг-і-й. В них зберегли ці засадничі основи справедливості, доброти і любові, та в обряди і в слова почали вносити іншу суть, яка мала в наслідках проявлені негативні зміни в поведінці людства. Довіра почала зникати, як визнаний рух, рух енергій і особливо позитивних, як істинне джерело якостей життя. Як умова їх присутності в житті.

Та почали утверджувати віру (сталість догм, як силоміць встановлених обов'язкових норм). Це була змінена ідеологія і цей процес таких змін є триваючим. Про повернення до першоджерел мови нема, а вишуковуються нові методи, способи для утримання цих релігійних традицій в різних відгалуженнях. Цим сьогодні займаються держави, бо вони, як суспільна надбудова, як основний накопичувач матеріальних цінностей, як основний наплоджувач негативних енергій шляхом маніпуляцій з допомогою цих релігій, інституцій психологів, психіатрів застосовує страх, як емоцію, як вплив на психіку людини для тримання усієї маси людства у покорі. Чогось нам думається, що цей стиль життя і ці векторні зміни поведінки були закладені в наявний біочіп – душу.

То чого отак паплюжно мудрістю підписуватися за очікувані всіма блага. Більше всього ми до цього духовно не доростаємо в масі своїй основній. Тому коротко означимо тут контури джерел, з яких появився чоловік і є діючим понині.

Першотворіння нашого Творця отак в мільярдах років практично зберігають свій первісний вид, склад і життєвий уклад і тому ми віншуємо Його з перших помислів і слів з тих просторів всевишніх, то так і з розуміння того, що ми тут присутні, як Його творіння, як Його діти. Тому ми шануємо Його у молитвах, як тим нам відомим образом Отця -тата, бо він нас родив, добуває їжу разом із мамою нашою і вже спільними є всі турботи і піклування про дитя своє. Так чи інак ми всі відчуваємо в нашому житті присутність інших енергій. В деяких випадках, як поміч, як нову думку, як спонукання єства до добродіянь. Так є відчуття тяжкості при роботі, відчуття провини за скоєний негідний вчинок, як той гнів, що до помсти дозрів і ми уже готуємося до вбивства. Такі невідомі відчуття і непояснювальні дії людиноюодухотворялося Духами і Верховним Духом, а потім, нібито, Творцем. То чого ми так оскуділи собою, бо не маємо довіри до Отця-Творця. Він уже й старенький, а чи ми Його діти робимо щось хороше для себе, чи для Нього? Не має Він радості-втіхи за наші дії і, можливо, Його серце теж затверділо. Чого ми не проявимо милості і не завважимо і на таку можливість. Ми усі тут живі і серед живих

є і бачимо багаьох, і чуємо багатьох, та чи ми сказати можемо: “Іди брате, сестро до мене в гості для розмови, для поради. А може в тебе негаразди біди, то прийми поміч мою. Чи давно до тебе приходив Отець, чи дарував тобі благо-радість? Як твої діла при житті і чи обзавівся дітьми? А, може, тобі важко було по зимі і ти гнівася на мене, що не приходив в дім – то прошу: прости!. А це ж є щира сповідь(с-з по відав-розповів) і вже готовий тебе почути. Почуйте й ви усі, сестри і брати і йдімо всі до сповіді-молитви і найбільше ділами засвідчуймо про любов свою один до одного, до тата й мами. То й я скажу, що неходив до Отця, Вседержителя неба і землі і свою радість від Нього ховав за те, що коли мені було сутужно, то Він в поміч не приходив. Не приходив, чи може й приходив, та гнів мені очі застелив, бо навіть в хаті крик-війна із жінкою була. Можливо, чув, та я не бачив у злобі, не бачив і подарунків Його, а вони ж були у врожаї чималім і свиноматка дванадцять поросят дала. То я тебе мій брате, сестра зустрів і в бесіді цій дозрів. Тому і вашій присутності і до Отця словом обізвусь, а можливо і ділами порадую Його: “Благодарую Тобі, Отче наш! Благо дарую й брату своєму, що ось так до споминів про Тебе настановив! Прошу Тебе, Творець-Дух святий, прошу й Тебе БОГ святий, який Духом святим кріпкий і вічний, прошу і Тебе, Богородиця – простіть! Бачив же сонце, бачив і траву, яка росла, бачив і дерева в листі, бачив і воду у джерелі, і дихав повітрям чистим… Це, мабуть, Ви були у них? Простіть і дозвольте мені, дитині Вашій, покаятися-змінитися. Буду старатися. Я ще молодий і Ваші творіння хочу зберегти, хочу дбати про них, як про діточок своїх!”

Ось у чому проявлений образ Творця у Його діях ми визнаємо татом на всій Землі, ось чому всі дії батьківські так на творіння Творця подібні. І тому дихнув, вдихнув у нас життя – і оживив, як діюча Його можливість. Цю можливість нарекли Духом, який проявлявся різними діями, різним призначенням у різних учасників життя. Та довіра до основ життя зберегла світлого святого Духа. Так змінили світогляд і саму поведінку чоловіка. Це змінило і його свідомість. Чоловік, як стан єства в тій цілісності втратив частину своїх задатків і змушений був приймати ті умови, які пропонували шамани і вожді-керівники. Чоловік прийняв це у своє життя, тому цьому статусу відповідає і нова назва – л-ЮДИ-на зі всіма тими вадами, які й сьогодні декого із нас кореблять. Однак ними користуються девяносто вісім процентів людства. Чоловік втратив можливість діяти по совісті і с-відома Всевишнього. Він втратив доступ до істинних знань. Бачення в майбуття і пам'ять були відрізані. Все стало таїною і таїна почала відкриватися людям шаманами і вождями. Можливо ми дарма картаємо людей, що вони славословлять господа і повсякчас і всюди дякують йому. Ось як давно він вкоренився в житті людства. Ось уже скільки віків цей господь-юда у всіх інституціях державних і релігійих сидить. Це не батько і не творець, і не частинка святого БОГа, бо не правильно управляє людьми, не дбає про підданих своїх. Вже знехтував і Духовністю святою.

А так, як людина не спроможна сама пізнавати цю таїну до кінця у всій безначальності і без кінця, то теж поклонялася в подяках щодня про те, що вона бачить, чує, відчуває і, що є жива.

Тому за цю здатність жити і творити в цій таїні для її ума тисячоліттями закритій, то тому вона теж віднесла цю дію духу до божества, яку ми називаємо рухомістю, рухом, що саме рух енергій у всьому живому, видимому й невидимому, що саме дуновінням приведено усе в рух, який ми обумовили словом цю прекрасну дію в русі позитивних енергій – Дух, Дух святий, як головний, що проявлений

Життям-БОГом і так вміло управляє усіма твореннями Творця, несучи радість, благодать і любов у людські життя. Бо саме світлі енергії позитивні є началом невидимого руху, бо вони і є дійсністю поступів еволюції. Хоча негативні енергії теж є рух-Дух, та вони є поки що сировиною лиш, як носії потенційних енергій.

Тому і всі наші розмови і всі устремління жити, творити і радіти з любов'ю у собі до себе і до всіх звелися до спільної молитви, яка і є основою нашого джерела життя, є істинними Знаннями про життя у цій Трійці пресвятій – ТВОРЕЦЬ-БОГ-Дух святий.

Такі Знання доступні тим, кому Дух святий їх відкрив, бо вони його прийняли саме за здатність Творця створити і берегти БОГа святого в проявах. Він є продовжувачем дій Творця у Всесвіті і на Землі, відроджуючи БОГа-життя у всьому і вся Духом святим. А це ж які Знання, які вміння відновлювати і зберігати життя; яка мудрість, терпіння й милість потрібно мати у собі.

Ми, як єство, яке поєднує собою Дух, Душу цим умом, який є у цьому тілі, яке здатне нести ці слова до умів в інших учасників цього святого життя, яке є подарунком кожному із нас від Отця-Творця-святого Духа. Він проявлений у світі тілом, як носієм приземлених знань і тих знань при здатності, які є в Душі, а також у своїй здатності приймати Знання зі Всесвіту, які лишив нам Творець і які при житті у многоликості тіл збирає чоловік умом, як крупиці цих якостей; які і є основою тих духовних зернин; які створюють світобачення; яким і спрямовують діяльність кожного при житті до прийняття цих Знань, цієї Духовності.

Однак і отримання цих Знань приходить до умів тих із нас, хто є відкритим Душею для прийняття. То так ці знання словами, чи образами, які теж виходять обумовленими з ума і здатні йти до умів інших саме прийняттям на все життя. Для вміння приймати потрібно дещо знати. Здатності приймати передують певні дії для очищення кожним себе, як цілісного єства від помилок-гріхів своїх у прощеннях, у щирих сповідях, у каяттях самому собі за всі прожиті літа. Це не одноразова дія. Попросити прощення, можливо, прийдеться у багатьох, багатьом потрібно простити й нам. У вільний час, чи в моменти таких дій в пам'ять приходять нові й нові спомини нехороших вчинків. Саме з цієї позиції ми наголосили на повторюваність дій. Повторно прощаємо, чи просимо прощення, коли повторно самовільно споминаються ті події, ті люди. Це вже так нам напоминає Душа, святий Дух. Це і засвідчує, що ми відкрилися Душею. Вона вже у постійному зв'язку з енергіями святого БОГа-Духа святого. Це добре, бо це можливість повніше очистити себе і родове джерело. Бо потреба така сьогодні є. Ми це маємо знати і при нагоді про нього дбати, бо не знаємо помилок батьків і помилок всіх сородителів у глибині віків. Ми відчуваємо, що пора прийшла очищувати своє життя, свої родові джерела і далі нести цей хрест пошуковця. Тільки б не самообманутися своєю винятковістю, не зловживати настирністю і після закінчення написання книги відійти в стан усамітнення, бо ця чаша ще досить тоненька. Бережімо цю здатність такого спілкування із своєю Сущністю, з Духом святим. Ми це пишемо з розуміння того, навіть святі старці визнавали ще свою духовну слабкість, а нам ще до них так далеко, далеко. Та блажен той чоловік, який не є серед богохульників, не є серед тих, хто не любить життя.

Тут на вогні великім капля їжі, а поряд сосуд тих, хто кається, вони є атрибутом-сподвижниками серед натовпу великого і злого, але він несе зріюче зерно любові, яка є у цього самотнього, який несе її і тій частині людства, яка енергетично тримає гідно стан тіла і ту енергетичну міць Духа, яка уже буде на всі життя її Душі.

Бо не може надщербленою бути, а малість все ж росте й росте і саме така її здатність у безмежжі береже ту вічність Духа в чоловіку, поки він живе.

Однак слабкість духівників, святих була не в малості духовній їх, а у витратах цих благодатних енергій на інших, бо помочі від них чекало багато. Це така була їх скромність і подяка Отцю-Творцю-Духу святому, що вони так могли віддаватися іншим. БОГ святий-святий Дух знав про це і допомагав. Вони кріпли довірою і духовно кріпли можливостями, щоб нести Благодать в простори. Вони засівали зерна Духовності серед спільноти. Велику поміч мали люди від них. Тепер ми всі потрошки маємо стяжати духовні якості, щоб на них проросли і дозріли нові такі великі сподвижники Духа святого.

Не менш значиме те, що ці очищення, виправлення помилок, молитви, дають нам можливість каятися-змінюватися. Основна наша молитва, то це вміння не плодити негативу і бути добродіяльним, та справедливим. Це основні складники нашого щастя. Ця процедура передбачає навчанню бути в стані спостережливості і розсудливості, щоб не робити нових помилок і зуміти не повторювати попередніх. Обманув когось, то виправ цю помилку і бережи себе, щоб не обманювати знов. Так, інколи ми не будемо плодити негативних енергій, то і не будемо хворіти, у нас не виникатимуть затруднення, проблеми. Це стосується всіх негативних вчинків. Це має бути не напружено, бо ми скуємо себе і частково зупинимо рух енергій життя в тілі і в умі. Повторилося і знову шукаємо спосіб виправити помилку. Щоб не повторювалися помилки, то поміччю в цьому є наша здатність творити позитивні якості в житті.

Почнімо і привчаймо себе жити по совісті, справедливо і в нас виросте довіра до всіх і до Отця-Творця-святого Духа. Таке усвідомлення засвідчує, що ми вже готові єством в стані прийняття. Ми вже очима, вухами мимовільно бачитимемо, чутимемо тих, хто потребує допомоги і в нас буде енергія, сила, час, щоб допомогти таким. А коли ми почнемо творити доброту, любов, то щастя буде з нами щомиті. Це наш благодатний стан. Це наш стиль життя. Це увесь смисл наших дій в ньому. Хороший стан здоров'я, хороші взаємини з іншими і засвідчують те, що ми не є злими, що ми не є брехунами. Ми не плодимо негативних енергій – і це є умовою того, що ми прийняті в потоки позитивних енергій Всесвіту при цьому житті.

Знаймо люди цю істину просту, щоб пізнати і прийняти Благодать у своє життя, то нам не потрібно платить за це гроші, не треба тяжко працювати. БОГом святим-святим Духом вона дається всім, та не всі хочуть її святість прийняти. Багато є й тих, які не вміють її впустити у свої життя. Відкриваймося душами, серцем для цього і вона сама увійде в наше буття. Зрозуміймо цю істину всі, бо сьогодні кожна хвилина, година, день визначають майбутні дні і роки. У нас просто нема часу чекати, просити, чи відкласти час для підготовки себе очищенням від минулих помилок-гріхів і для підготовки до добродіянь, і всього, і у всіх дрібничках, що ми маємо робити по справедливості. Діймо уже з цієї миті. Будьте свідомі в прийнятті цієї істини уже сьогодні.

Будьмо першими, бо таких Дух святий веде за руку. Його турбота є постійною і, навіть, тоді, коли ми зробимо помилку. Він виведе нас з цієї халепи. Довірмося Йому у всій повноті. Будьмо першими, то за першими підуть тисячі. Будьмо прикладом для інших так повно, щоб наша свіча Душі освітлювала путь і тим, хто іде за нами слідом. Подумаймо тут: хмарами затягнуте небо, дощ проливний і вітер буянить, але ж ви знаєте, що це тимчасово, бо тепер є день і над нами є сонце. Це все

скінчиться і сонце нам усміхнеться, зігріє і стежинку додому висушить. Отакої довіри від нас хоче Бог святий-святий Дух.

Велич Духу в нас прибуває тоді, коли ми ростемо цими якостями щомиті, бо саме вони нас підтягують тілом і навіть з поза меж життєвих просторів.

Знаймо люди про це! Часто люди бояться того, чого не знають. Вони не знають БОГа-життя, то бояться Його, а в страху роблять різні дурниці. Тому й просимо постійно ми: навчаймося жити, жити і любити це життя так, щоб у радість воно було. Ось у цьому увесь смисл для людського ума і в цьому його здатність дорости до усвідомлення дій, щоб бути свідомим при творенні чеснот.

Щоб навчитися більш якісно бути в стані прийняття, в здатності і вмінні бути активним у творенні позитивних енергій, то тоді нам потрібно шукати духівника. Така потреба в духівникові часто виникає, коли ми не можемо очиститися самі, коли каяття не є стилем поведінки, коли творення нами доброти є в тяжкість. Ці перешкоди явно засвідчують, що нам потрібен духівник, старець. Вони уже вміють спрямувати кожного такого шукаючого до якісного очищення, для вмілого прийняття цих духовних якостей у свої життя. Він допоможе нам знайти свій путь, його початок.

Так, тепер мало таких є, особливо в часи назрівання криз, війн, бо в побуті, в політиці зростає жорстокість, ненависть, зло, зневага, попрання людської гідності. Люди у своїй люті не здатні чути зов Душі і Духа. Часто нас Всесвіт попереджує роками голоду, буревіями, виверженнями вулканів. Знаймо що це є свідченням великого накопичення на цих територіях негативних енергій, про велику кількість наплоджувачів зла.

Ці помилки, ці успіхи, ці вміння були дані чоловіку ізначально саме для того, щоб ми навчалися розрізняти добро і зло, щоб ми завчасно усвідомлювали кінцевий результат. Однак наша байдужість, лінь, чи самовідсторонення досить суттєво пошкоджує Дух чоловіка. Зневіра, лицемірство і лиходійство є, нібито, той мох на камені, який збирає застояну воду, залишки піску і руйнує міць життя, його твердь духовну – духовний центр.

Це є зовнішнім у проявах лицемірства, в діях обману, осудах… Це ніби шкірка в банана… І саме за зовнішнім ми й сприймаємо життя. А спосіб життя формує наше внутрішнє ядро, наш плід життя – справедливість, здатність творити доброту і вміння любити. Хіба просто й легко творити добру справу, коли її нема в собі. Практично неможливо. Однак, коли почув зовсвятого Духа, то йди сміливо і вишуковуй можливості для очищення єства. Це перше, що має зробити кожен. Це має бути періодичною дією у житті, допоки ми духовно не зростемо до усвідомленості.

Та чи дійсно для життя і в житті потрібне зло? Ні! Та спитаємо і вас ми, чи насправді щасливі ми, коли ми наповнені енергіями доброти і любові? Хай кожен скаже вголос про це сам собі. Полегшення засвідчить про нашу готовність до очищення в цю ж мить. Коли полегшення і настрій хороший в нас, то це засвідчує про готовність прийняття позитивних енергій у своє єство – ми здатні творити добродіяння і любов.

Тож вибір є. Коли ми хоча би інколи стримували себе від наплодження зла, то як би гарно зажила ця спільнота земна.

Люди охоплені страхом, злом і викидають ці енергії у навколишні простори. Ці енергії єднаються у потужні потоки, які не дають проростати, рости, поширюватися в умах людських, в цих краях позитивним енергіям. Основна маса

спільнот в такі періоди часто дбає про звичайне виживання і з можливості заготовляє додаткові продукти, одяг, бо знає, що така потреба буде, буде потреба попіклуватися про сімейне гніздо, про близьких своїх. Та справжнє спасіння від таких бід є наші старання творити доброту і інші якості життя. Зокрема ця можливість є і в нашої нації, щоб гідно вийти з цієї війни.

Та в такій тьмі зла, в такій суєті важко людям зрозуміти, що тут потрібна, як ніколи, духовна їжа, духовне тепло, і потреба прощати, потреба єднатися довірою, добротою і любов'ю. Тому дбаймо про свою гідну поведінку. Не вміємо, то навчаймося цього в інших, Рухаймося думкою, словом, ділом до розуміння суті справедливих взаємин між людьми, які мають ці зерна духовні у собі. Таке пізнання навчить нас добродіянь, довіри, милості, любові. Для цього слід кожному докладати зусиль і вчитися – і вчитися самому.

Чого ми так зосереджуємо погляд на особистості, на її очищенні, на її потребі у навчанні? Це й засвідчує про те, що в цих краях мало є тих, хто творить позитивні енергії, бо саме на них виростають міцні Духом старці, духовні вчителі. Саме вони є проявленими поводирями, вчителями і прикладом для всіх у стяжаннні якостей духовних. Ось тут би потрібна поміч їх. З їх числа виростають пророки і вони попереджають про біду. Та в пророцтвах нема дат, а їх ми маємо самі розпізнавати. Є такі, хто відчуває, та їх не слухають і часто такі є предметом для насмішок. Раніше їх вбивали, запирали в тюрми. Тож ми усі маємо це розуміти і зі своїх можливостей хоча би в собі і для себе бути творцем позитиву щоденно.

Війни, кризи часто винищують негативні енергії і багатьох горе і біда спонукає до пошуків спокою Душі саме в молитвах і діях, скеровуючи їх до святого БОГа-Духа святого і цим пом'якшують страждання всім. Люди у нещасті скоріше відчувають потребу для творення позитиву, вони тонше розуміють те, що тільки діючи з доброти, щирості, любові, милосердя одне до одного, то саме цими якостями вони здатні єднатися Духом, бо це і є умовами для спільного відродження істини життя, правди життя, для відбудови економіки краю. Всі знають, що після такого горя частіше проявляється щирість, справедливість і доброта в діях. Тут спрацьовує два фактори: зменшується кількість зла і зароджується потреба творити позитивні енергії.

Сьогодні вже визріла пікова потреба для закінчення війни. Так було і так буде доти, поки ми не навчимося не створювати умов для таких війн, а свідомо будемо творити любов і доброту на справедливості і довірі. Та все ж політики з обох сторін уже рік роблять все для продовження її. І ЗМІ вторять їм навздогін, щоб і думки не зароджувалися про мир – війна до повної перемоги і щоб приєднати території, які були під Росією віки, як самі терени, то так і люди в межах Київської Русі: на північ до Новгорода включно, на південний схід до ріки Волги, до гір Кавказу зі звільненням Криму і Донбасу. Цим розпалюючи уми в людях. Для чого? Нема мудрості.

Ці терени були благодатними і тут мали всі РОДи живодайні енергії.

Людство потребує хоча би слів від політиків про закінчення її на всіх прийнятних умовах. Збережуться межі, то це вже буде заслуга політиків. Про святого БОГа і Духа святого мови від них не почуємо, не збережуться, то це будуть подяки, чи прокльони від того населення, яке відторгнеться територіями. Час покаже і так, чи

інак істинне обличчя тих, хто тримає цю державу і, можливо, люди в наступні півтора століття візьмуться до відновлення Духовності по всій Землі.

У природі, у Всесвіті все, що має життя у собі, рухається так просто і природньо без видимих двигунів і не з наших бажань – це рух сонця, води, повітря, людей, звірів. рослинності. Все рухається, росте на Землі. Як рухається, чим силу й міць набирає для своїх дій, то цього знати людині не дано. Шкода, що спалена була Олександрійська бібліотека, де зберігалися знання, які збирала попередня цивілізація. Мабуть людство знову й знову покладалося на свій ум, віддаляючись від джерел родових, від джерел життя в природі, від енергетичних джерел Всесвіту.

Саме рух думки, слова визначає нашу поведінку, визначає стиль життя і способи взаємин зі світом всім. Так само і формується наш світогляд і все, що є в наших думках, словах і в тілі все ж таки зв'язане з потоками енергій Всесвіту. Чоловік, як біологічна істота, здатен бути співтворцем свого життя. Тобто, жити завдяки енергіям життя інших учасників життя. Знаючи про свої такі можливості людина бере з оточуючого середовища більше, ніж потрібно їй для життя і ці надлишкові енергії, зазвичай використовує для свого суспільного вивищення. Це спрацьовує. Однак затрачені енергії для таких дій і той час позбавляють людину від праці над собою. Ми втрачаємо здатності творити і любити, ми відмовляємося від справедливості і мудрості, а натомість ми вважаємо себе хитрим, умним і пристосованим до такого стилю життя, в якому переважають негативні вчинки. Такий стиль життя не дає енергій щастя, хоча інколи є відчуття радості за свої отакі дії. Вони не випадкові. Це так Душа дає ці відчуття, як напоминання кожному, що мати щастя все ж іще можливо.

Визнаймо в кінець, що саме чоловік в образі л-юдини так легко приймає в життя негативні енергії, зваблюючись часто приємними відчуттями і це є заслугою ума цього тіла, а ми не приймаємо готових знань для організації життя зі Всесвіту – і в цьому наша біда. Біда й у тому, що ми витрачаємо на непотріб енергії життя. Тоді як для пізнання джерел, то у нас і нема ні фізичних сил, ні придатного ума. Ми творимо доброту, то вона додається нам святим БОГом-Духом святим. Ми плодимо зло іншим, то це зло може повертатися до нас назад зразу ж, бо адресат не прийняв його і може повертатися нащадкам, як зібраний урожай на полі життя, де ми свого часу при житті зробили негідний вчинок іншим. Таке повернення є завжди і жде виправлення добродіяннями. Знаймо люди всі, що виправлення такі є уроками для Душі і Духа, та виправити їх здатні ми, живі, тілами і умами.Так вже облаштовані умови справедливого Творця-святого Духа.

Вовк хижак, то такі в нього і діти. Батько злодій, то такі в нього і діти. Це не факт, що така поведінка йде з Душею в нові життя, а в більшості випадків така поведінка сприймається ними з поведінки батьків. Чоловік придатний бути добрим, справедливим і ці якості збільшують його можливості в творенні позитивних енергій і такі вони є щасливими і люблячими, ведучи тихо і мудро своє життя в середовищі інших. Люди навіть можуть не помічати їх, називаючи сірими мишками. Пристрасні шукають собі в кумири успішних і багатих і теж стараються з усіх сил бути на них подібними. Таким уже допомагають БОГ темний-Дух темний, бо вони приймають їх у своє життя.

Діють вони теж часто в темноті, в якій перебувають їх душі, іх ум, язик і очі. Фактично такі й не знають адресата, та осуд, злоба, гнів так сильно випирає з таких,

тож вони готові скинути це все на будь кого і навіть не на того, до кого у них визрів гнів. Скидають часто і вони цим відчувають полегшення, які дає їм відчувати сатана в "подяку" за злі вчинки. Тому вони після такої дії не відчувають тяжкості, не відчувають докорів сумління, не мають і страху за такі негідні вчинки. Та ми знаємо, що порвернення буде обовязково їм, чи тому, хто отримає цю душу Так, це буде певний час. "Добре", якщо адресат прийняв і він вже ходить з тягарем (випадкового у житті нема нічого), та все ж почне шукати відповідь у собі сповіддю, каяттями і тоді ці послання скоріше повертаються до першого "творця". Буває, що адресат живе у взаємодії зі святим Духом, чи є під Його оберігом, то ці послання теж повертаються до автора. Це може бути довгий путь блукань при одночасному процесі збирань інших негативно слабших енергій. Такі послання можуть повертатися до душі посланця в інших життях. Блукаючий завше довше є в путі, ніж той, хто ходить по торованій дорозі.

Рух є ознакою життя. Коли ми плодимо зло, то по факту маємо життя в постійних проблемах, ми маємо відчуття того, що нам чогось не вистачає, нам все мало й мало. Однак знаймо, що людина , яка доросла до прояву себе в такій істоті має можливість вибирати і є вільною у виборі цім. Фактично вона уже визначена в природі бути співтворцем святого БОГа-Духа святого, бути їх помічниками свідомими. Така вже в неї суть і місія в життях – бути саме такою в при-роді, тобто при роді чоловіка. Вона здатна і має уже можливості вибудовувати по образу й подобі такий стиль життя, таку поведінку, які закладені ізначально у Великому Замислі Творця. Якщо ми наповнені цими позитивними енергіями, як сосуд, то в нас, в нашому життєвому просторі не матимуть місця негативні енергії. Вони не увійдуть в нас, навіть, проявленими зусиллями носіїв зла, бо нас оберігають всесвітні позитивні енергії.

Знаймо про це всі!

Тому стяжання(жити і творити позитив) духовних якостей , якими ми наповнюємо своє єство і дає додаткові можливості єству жити і любити. Дбаймо про це, слідкуймо за своїми словами і діями. Це наш уділ і не нехтуймо такою можливістю. Це наша місія кожного при житті.

Знаймо про це всі!

Будьмо в стані бдіння і по вмінню і можливостях творімо ці якості в собі, то кожен побачить ці зміни на краще у собі іще при житті! Це і полегшення у всьому, це і втрата страху, це і впевненість у своїх позитивних діях.

Щастя і любові вам, люди!!! Знайте і приймайте нові знання, бо з прийняттям кожен відчує присутність святого БОГа-Духа святого і Він з нами у всьому буде!

Однак життя засвідчує, що основна маса людства готова до таких дій лиш потенційно і лиш їй дана така можливість свідомого духовного розвитку себе і свого життєвого простору. Тобто вона може, та все в життя вносить ще залишки звіриного інстинкту – виживати. Людина має розуміти, що вона у житті має помічника – Духа святого і в тих, хто уже спізнав Благодать життя. Тобто могти не означає працювати над собою, а робити все так, як діє основна маса спільноти. Такий вибір хибний, та, мабуть, такий путь людина вибирає сама.

Ми кожного дня зустрічаємося зі злом, зі своїми помилками, та і досить часто наш ум оправдовує доцільність таких вчинків. Тому ці зваби, ці помилки, як такі,сприймаються так, що вони є корисними. Так, обманув; так, вкрав; і є що їсти і є

за що купити автомобіль. Ось таке наше бачення, нібито, негативних дій і оправдовує наші лихі дії. Ми утверджуємося єством і тоді всі дії у житті будуть такими. Така наша "добродіяльність" засмоктує наші єства в тенета сатани. Ми фактично стаємо своїм єством ісчадієм сатани. Нас не діймають докори сумлінь, наша совість і Душа закриті темнотою негативних наших вчинків. Ми плодимо і плодимо зло і цим ядом отруюємо своє здоров'я, своє життя, життєві простори. Ось так насправді ми відгороджуємося від тих, хто спізнав Благодать, так відгороджуємося від Духа святого. Навіть ці наплоджені енергії руйнують життя дітям, онукам після нашої смерті. Саме такими діями, які ми у злі "дарували" іншим.

Ми в таких ситуаціях тішимо своє его, свого диявола, бо він ближче до нас ніж Дух святий. Ось чому ми так найскоріше приймаємо негатив. Тому, коли ми все ж при думці, чи в біді шукаємо Духа святого, то Його нам слід допустити у своє життя, відкривши духовні енергетичні канали – відкривши свою Душу і Він буде з нами. Тільки так ми здатні в подальшому до каяття, до позитивних змін у своїй поведінці. Та насправді сьогодні людям розібратися у собі важко, бо страх великий носять у собі. Не зможуть вони іти з Тобою, не зможуть іти до Тебе, Дух святий, бо Духа чоловіка не мають у собі. Досить мало чують зов Твій, який вказує на спасенний путь.

Не чують люди глас Твій, Творець-Дух святий, не чують БОГа нашого святого, бо гріхи-помилки закрили в них той невидимий отвір, який з'єднував їх з Тобою, мій люблячий і милостивий Отче. Так, ці слова не зачеплять їх совісті, бо вони не читатимуть їх. Бояться вони правди більше ніж сатани, який дає їм мануміраж-ілюзію таку, що саме господь про них дбає, даючи їжу, хоч досить штучну таку і масу публічних втіх, щоб не журилися вони і не впадали у відчай, та й не задумувалися про вічне.

Знаймо про це і навчаймося виходити з цього стану і одночасно навчаймося творити позитивні енергії, а це наші справедливі дії, добродіяння і любов свята.

Вкрасти теж не легко, та творити також не просто, бо потрібна мотивація, знання, вміння і сила. Та на жаль ця спільнота все більше й більше входить в морок невігластва, відреченості, зневіри. Вони відчувають себе нещасними, вони, навіть, не знають як вийти з цієї полоси, з цих потоків негативу у своїх життях. Дух темний тримає сильно таких, бо вони йому плодять потрібні негативні енергії у протистоянні здоровому глузду, у протистоянні святому Духу. Таких багато і тому в просторах така видима пригніченість, сум в очах людей, виснаженість фізична і духовна. Саме бачення цих негараздів і було посланням мені, щоб ось так в книгах нести повчання для всіх. Мені теж це не просто, та лиш розуміння проблеми і відчуття допомоги від Духа святого мотивує наші оці дії. Так має визначитися кожен і має докласти певних зусиль. Іншого способу в людині нема. Якщо ми не покаємося, не змінимося, то доля людства приречена на знищення. Вже видимі прояви цього великого процесу. Це біда.

Лиш, приймаючи і мудро застосовуючи ці знання у житті, то спільнота здатна видужати і працюватиме над собою у собі, створюючи мирне співжиття всіма на віки. Цей мир буде початком для такого переосмислення. Не виключено, що в різних точках Землі будуть війни, буде й той князь на соломоновому троні, хоча й недовго. Та ідея однієї родини буде відкритим гаслом і орієнтиром, що люди приймуть умами той факт, що мир краще, ніж війна і почнуть навчатися жити в любові.

Якщо зміни і творча наснага окрилюють нас, чи ми спізнаємо осяяння, прозріння, то це підказка того, що ми вже здатні самостійно йти в цьому путі. До

цього моменту ми маємо підтримувати зв'язок з духівником. Якщо є можливість, то докладімо зусиль, щоб ми з цим вчителем духовним-помічником могли зустрічатися частіше. Він навчить молитов таких, які починаються зі слів і закінчуються хорошими справами. Це Благодать Духом святим зійшла над нашим життям і є помічною навіть уві сні і є тим постійним оберегом. Дух святий вкаже нам на назріваючу помилку в своїх, чи інших перепонах, діях і ми маємо знайти її. Інакше подальшого руху може не бути.

Тепер відійшла та культура несення і оберігання тих основ, які берегли ці джерела. Зникла і та єдність народу і ті засадничі духовні енергії. Змішалася спільнота і країни, і держави організувалися жити націями. Тепер ми підійшли до того, що світ змішаний кров'ю, змішаний різністю ідеологій і з'єднати їх може одна людська ідеологія – вона має прийняти ті основи, якими і почалася ця цивілізація. Для цього є вже всі економічні, ресурсні можливості, є визначені мови (англосаксонська, чи одна із слов'янських) і одна із них має єднати всю спільноту на землі. Англосаксонська є технічною мовою, є не живодайною і цим обмежена нести енергії звуку і енергії життя, якими спільнота здатна жити цілісністю, тобто сукупністю всього живого і цим оберігати природній колооббіг енергій. Не знищуймо цей ланцюг. Не людина його придумала і вона не має прав знищувати його. Так, сьогодні вона найпоширеніша і це зробили її такою прагматичні люди зі свого інтересу, і тих мнимих ідеологій. Не вносьмо питання мови на розсуд політиків. Мова дерев , мова води, мова вітру, мова тварин, птахів має такі ознаки. Хай там є обмеженість певна, та суспільна мова у всіх націях є придатною для спілкування. А так, як зріє питання однієї мови, то місце це святе відповідає українській.

Мова і слово будуть ті, які відповідатимуть умовам на планеті і небесам саме за наповненість суттю їх, змістом і тембровим звучанням. Цим умовам сьогодні відповідає українська мова. Її лиш потрібно очистити від італійських, грецьких, німецьких, англійських, румунських слів, а в неї візьмімо деякі слова з російської, болгарської і інших слов'янських мов і розквітне мова солов'їна. Так буде все одно, то не створюймо над цим політичних плазувань, не шукаймо оправдань. Це того не вартує.

Будуймо повноцінне життя і воно фактично уже є. Не одяг, не їжа, не житло є основою життя. Все це набувне. Ми маємо знати всі, що життя єдина святиня на Землі і у Всесвіті, яка творить ці живодайні енергії святі. Над цим поміркуймо всі. Залишилася потреба зліпити однорідність всієї спільноти. Звісно не з одного Адама і Єви, то і не доведи нас Святий БОГ-Дух святий до цього, не треба для цього будувати трон для нового князя.

Новий правитель цілком зможе зручно і мудро управляти з однодумцями Духа святого і цією спільнотою. Вирішиться і ця надумана проблема – перенаселення планети. Виросла вона без наших капіталовкладень без наших не придуманих станків, на яких виточують таких думаючих болванів і тому вирішиться й це питання, якщо воно потребою буде для Всесвіту, для нашої природи. Єдине, що сьогодні потрібне для нас, людей, то це навчитися творити якості життя і на них вибудовувати взаємини, які і внесуть в наші уми спокій і гармонію. В таких діях мудрість вся.

Не потрібно заново видумувати паровоза в організації умов для життя в цій цивілізації. Їздили до нього кіньми, віслюками, верблюдами, собаками, оленями, а тепер є літаки, поїзди-експреси, велика кількість автомобілів з різними можливостями

і з різним окрасом. Хай паровоз стоїть на п'єдесталі. Ці новітні технології по виготовленню пластмасового одягу, пластмасової, чи з додатками паперу їжі, ця величезна кількість спалювачів кисню автомобілями несе велику шкоду природі й людям. Вже назріла проблема в порушенні екології, а, по друге, ми вже не вміємо дбати про здоров'я, бо забули про види здорового способу життя – і це саме собою приведе до зменшення кількості людей на Землі.

Спільнота має однакові світобачення на повноту раціону в їжі, воді, в одязі і в житлі. Коли ми зрозуміємо їх мінімальність у процесі життя, як звичайну піч, дрова для отримання потрібного тепла, то так і цей набір життєвий все ж менш значимий ніж духовні основи. Вони не вимірні, не є трьох кімнатними, не є вінегретом і в одязі ми можемо обходитися всі штанами і сорочками. Це є звичайні потреби для тіла. Вони не є потребою ума і Душі. Ось тут в цих двох обумовлених енергетичних складниках єства іще є резерви ті, які є основними для всієї спільноти і вони є визначальними, щоб створити умови жити на Землі однією родиною.

Ми всі рівні у цій сім'ї-спільноті по можливостях зійти духовно на наступну сходинку при піднятті Душею до Духа святого. Всі релігійні традиції тримаються при житті Ним у якостях життя – справедливості, доброті і любові, як і в інших діях благих. БОГ святий попускає їх, полегшує прийняття, аби людина могла духовно дозрівати, пізнаючи ці якості життя до розуміння цілісності єдиного БОГа, єдиного творчого начала, єдиного рушія для істини, думок, слів, дій; для руху сонця і всіх небесних тіл; для росту всього живого в землі, на ній і вище – це і є рух позитивних енергій, бо це і є Дух святий. Нас не було, а Він був. Нас не буде, а Він далі життям буде присутнім, як вічністю в тих зернах своїх, які ми означаємо, як Душі свої в кожній маленькій цілісності, єстві, в якому проходить продуманий Творцем рух енергій різноманітного призначення для життя. Людина є маленькою проекцією Цілісного життя. Все там відбувається задля творіння позитивних енергій нашого святого Духа.

Ми рівні, хоча можливості у всіх різні і ця різність є наслідком від тих умов-причин, коли ми, наші предки зваблювалися і відходили віками з путі духовного. Тому вічність Духа святого є нам тим світилом для Душі, щоб ми не збилися з путі, творячи богоугодні діла, завдяки яким ми тут присутні, завдяки яким тримається Всесвіт, сонце, все живе видиме й невидиме.

Ось чому ми постійно наголошуємо, що умовою духовної зрілості є правильні погляди на будь яку справу і її ми маємо здійснити з любов'ю. Це основна умова і життя, і його якостей. Ми, люди, для цього придатні і для цього сюди покликані життями. Дерзаймо!

Дерзаймо, починаючи з того що в процесі очищення маємо прояснити для себе – в чому наша погибель, чому ми життями прийшли до вбивств, до наплодження такої великої кількості негативних енергій і досить таки різноманітних.

Засвідчимо, що ні один вид в природі не робить такої шкоди в межах виду-роду, як людина. Таке бачення, розуміння проблеми в цій Цілісності спонукатиме нас до оправдань, до докорів сумління, до каяття, до пошуків способів бути творцем хороших справ, щоб все таки відійти від помилкових-гріховних вчинків.

Сьогодні, спостерігаючи за діями людей, можна засвідчувати, що їх поведінка, їх стиль життя, вся організація життєвих процесів, мислення, спілкування наповнені лицемірством, корисливістю, злом. Спільнота своєю негативною

діяльністю пошкоджує основи свого життя і життя інших учасників природи. Порушений гармонійний, спокійний кругооббіг енергій нашої Цілісності, в якій ми є досить малою частиною, але скільки шкоди ми робимо собі і Всесвіту своїми поганими вчинками.

Нам сьогодні вкрай терміново потрібно зрозуміти таку ситуацію, бо така наша діяльність однозначно стане причиною пришвидченого наближення до самознищення. Люди чогось не задумуються про те, що назріла термінова потреба почати всім творити позитив в сім'ї, на роботі, чи будь де, щоб у кожній дії ми звірялися із совістю і діями справедливими. Бо саме так ми здатні відновити довіру до себе, до собі подібних, до Божественних енергій.

Саме довіра народить в нас бажання допомагати стареньким немічним, допомагати тим, хто потребує помочі, хто потребує кусень хліба, хто потребує духовної підтримки. Ми сьогодні часто відчуваємо відсутність довіри в сім'ях. Нема довіри керівникам держав. Ми не знаходимо підтримки для Душі в домах молитви. Нема віри у свої можливості, щоб змінити свою поведінку на краще у цій, здавалось би, безпросвітній смуті умів, у тій зневірі і байдужості до всього. Нема просвітку, нема того, щоб мотивувало нас до змін.

Тут висновок простий – відсутність справедливості, відсутність соціальної і правової захищеності. Потрібно негайно починати відновлювати ті духовні якості життя, які є стимуляторами, які побуджують нас до єднання на довірі, до добродіяльності з любов'ю і в радість собі і людям. Іншого виходу нема із цих глобальних криз, війн. Війна, здається йде між Україною і Росією, та насправді в ній задіяно більша половина світу. Це тривожна ситуація. Тривожна ситуація тим, що тут основна мета цієї війни – тотальне винищення населення. Бездумне і неоправдане ніякими чинниками.

Так, це невидимі якості у світі, та відчувати їх дію здатні багато. Там де основою життя є вони, то там живуть щасливо люди. Там нема криз і війн, там і керівники націй мудрі.

Кожна людина у світі має цей дар із зачаттям: радіти, любити, бути добрим, щирим, мудрим. Вона здатна на це відновлення в різні періоди життя. Тому саме долучення до дій відновлення передбачає ряд дій: відмовлення від обманів, осудів, заздрощів, зрад, лицеміства, зла, гніву, гордині, образ, ненависті, жорстокості; це і початок навчатися бути спостережливим за своїми діями, навчатися стримувати себе від негативних вчинків; це початок наших очищувальних дій від помилок минулих літ прощеннями, подяками, допомогою з можливостей. Простімо всім самі прощення попросімо. Це має бути щиро з теплотою і любов'ю. Якщо важко, то берімо в допомогу народні піснеспіви, молитви. Вони є в кожній нації. Допоможімо всім, кого зустрінемо у житті при їх потребі і зі своїх можливостей, налаштовуймо себе на позитив кожного ранку на увесь день. Навчаймося бачити в інших, хто б вони не були, щось позитивне. Крига холоду і зла скресне в кожного. Перевірте себе на таку здатність. Можливо, й сподобається. Сподобається, сподобається, бо спробу чинитиме живий, а кожне життя зачиналося з любові, чи з чистих помислів святих.

Так помаленьку і з такого позитивного налаштування в помислах ума ми здатні почати такі дії благі. Розуміймо, що дія проявляє наші зміни. Хай ці зміни і не для інших, а для себе, та БОГ-дух святий побачить це і возрадіє, посилаючи і нам той щем приємний, чи непомітну усмішку.

Як приємно робити добрі справи. Почавший змінюватися щиро засвідчить у собі і для сім'ї, що він практично вдруге народився. Такий скаже, що він уже не такий, яким був до цього. В нього інший хід думок, в нього і слова розсудливі і мудрі, його й діла благодаті повні. Цими діями, відчуттями ми енергетично посилатимемо підтвердження у Всесвіт і навколо себе, що готові до змін. Ми відкриємо свої енергетичні канали і це буде свідченням, що ми з'єдналися з потоками позитивних енергій всесвітніх. Ми можемо невидимо і безучасно допомагати своєю готовністю іншим, то так і конкретно потребуючим. В такому стані єднання і до нас надходитимуть позитивні енергії добрим словом, добрим вирішенням в ситуаціях, допомога надійде до нас своєчасно. Ми постійно будемо відчувати присутність помічника у наших справах, які ми будемо робити якісно і красиво. Ми не відчуватимемо втоми… Ми зміцнюємося у своїх устремліннях і це мотивує нас до розширення можливостей. Ось що робить з нами доброта і любов свята.

Це ми можемо думати, зважувати, оцінювати, вагатися, а Святий БОГ-Дух святий уже є присутнім у нашому єстві, житті і побуджує ум і душу до правильних дій.

Радіймо, коли нас відвідують докори сумління, бо ми маємо виправити цю свою дію. Коли нам докоряють, що ми втручаємося в справи інших для збереження справедливості в діях, то дякуймо таким. Це прекрасно, бо вони засвідчують, що ми появилися в цю мить і в цьому місці руками й умом для виконання доручення Творця-святого Духа.

Сьогодні в нас назріла потреба спізнати суть життя і зрозуміти нашу роль в цій Цілісності, зрозуміти суть нашого тут знаходження життям і того, чим ми займаємося щоденно – для чого нам дано це життя і яке наше місце в цьому колооббігу енергій? Не знаємо, то відкриймо свій духовний центр –Душу, очищенням єства від помилок в минувшині і долучімося до добродіянь, то тоді приходять до нас знання зі Всесвіту і ми отримаємо в такому спілкуванні з БОГом, з Творцем-Духом святим відповіді. Такі дії допоможуть нам бачити свої помилки, допоможуть побачити свої помилкові дії і їх вплив на життя. Життя – це можливість бути залученим до творення позитивних енергій діями своїми.

Життя не іграшки, які можна ламати, викидати. Це все наше життя в тілі і в життєвих просторах. Дбатимемо ми про якість життя, то воно буде в радість; коли нам байдуже до життя і ми зваблюємося, щоб поколупатися у смітниках суспільних, то так і в природніх, тому таке буде й життя: в бідності, в гніві, в образах, в ненависті… Людина у своєму злі небезпечніша за дикого звіра. Це така істота в Цілісності, яка здатна творенням позитивних енергій спасти світ, то так і своїми поганими вчинками здатна зруйнувати цю Цілісність. Ні не знищити, а зруйнувати. Все ж енергії БОГа святого –Духа святого є більш творчими, відновлюваними по факту, а коли в руйнації згине величезна кількість таких наплоджувачів зла, то їм буде простіше врозумити залишки. Важко буде залишкам фізично, та Духом будуть міцні. В цьому надія велика, що ці залишки і будуть серцевиною, ядром при відродженні цивілізації нової.

Ми сильно пошкодили основи життя. Прийшов час ремонтувати, відновлювати. Це єдиний спосіб самозбереження. Тільки участь кожного з можливостей в процесі відновлення дає шанс спасти себе прийняттям цих слів до дій.

Дія є умовою і саме вона засвідчує нашу участь в усіх богоугодних ділах. Тільки такі створять умови для життя нащадкам. Так, спасаючи своє єство від негідних вчинків, ми мимовільно беремо участь у спасінні світу. Ви відчули значимість одного? А якщо таких буде мільйон, то спасемо і планету гуртом.

Зло знищує життєві енергії, а доброта і любов відроджує їх.

Любімо одне одного. Будьмо в бдінні, не зваблюймося до гріхопадінь, бо вони з часом зріють тією гниллю, яка смердить і не дає дихати на повні груди багатьом. Однак здатність людини бути людиною-чоловіком стверджує нас по образу й подобі на Творця і така думка і творчі дії дають утверджуватися в нашій поведінці для духовного зростання в окремості, то так і в здатності єднатися з собі подібними на засадничих умовах для позитивних змін. Це можливо, коли ми в цьому єднанні дотримуємося справедливості, щирості, зважаючи на можливості кожного і терпимості до своїх недоліків, чи промахів в інших.

Довіряймо одне одному. А ми вже знаємо, що довіра і приводить до єднання і міцність її при дотриманні всіма вище написаних якостей. Довіра відкриває нам очі на благодатне життя. В довірі ми пізнаємо роль всесвітніх позитивних енергій в наших життях і це зміцнює довіру до всіх учасників життя з рівності можливостей. Один може носити цілий день мішки з піском, інший перенесе десять по об'єму, але відрами. Інший вміє з дітьми ладнати, а інший вміє великим колективом керувати, а дехто на самоті творить нові моделі одягу. Кожна праця благо родить і ця сукупність і здатність спільно працювати в позитивному руслі і є спільною дієвою молитвою. Саме так, праця облагороджує чоловіка.Такі спільні дії міцнять Духом всіх, бо єднання дає відчуття захищеності, відчуття того, що в трудну мить ми отримаємо поміч, то і всі тут з радістю допомагають одне одному, відчувають відповідальність за брата, сестру. Такі доброзичливі обставини показують справжнє обличчя чоловіка. Це є розуміння причетності кожного до великих справ Духа святого і своїм таким розумінням ми й завдячуємо Йому. Визнання і ствердження себе в наявності Отця-Творця-святого Духа є свідченням, що ми починаємо вчитися любити життя і все в нім. Ми визнаємо відповідальність (даємо відповідь дальнім) за життя інших. Це і є чуття спорідненості в спільноті і сприйняття спільноти, як однієї родини. Ви правильно зрозуміли, що відповідальність і любов є основою взаємин у сім'ї. Є така практика в сім'ї, то вона буде застосована і в більшому колективі.

Цього нас вчили від першолюдини і це була тоді необхідність, бо тільки чималі об'єднання мали шанс вижити. Так, потреба єднатися на цих якостях є й сьогодні для відновлення цих забутих істин. Ці енергії були і є своєю чистотою серед нас ізначально, серед наших праотців і ця здатність творити є у кожного із нас. Тож творімо. Так, це не легко і не просто, та лиш початок нас і укріпить в довірі у можливості. Бо саме працьовитих, творчих і любить життя, любить і наш святий БОГ-Дух святий.

Саме таке розуміння мотивує нас і є помічним багатьом в процесі очищення до прозрівання умом, спрямовує до богоугодних дій. Починаймо жити по совісті і в кожну дію берімо всі свої можливості, знання для творення добра з радістю і благоговінням із богозамилуванням і з любов'ю. Берімося щиро за відновлення Духовності святої. Вона є в кожному зернинкою малою, то створюймо їй умови для проростання, леліймо ці ніжні паростки у собі і хай наповнять ниву життя повним колоссям Благодаті. Ми до цього кожен здатний. Мотивує нас до таких дій те, що ми хочемо, щоб ми змогли передати надбання святі дітям, внукам і далі уже з вмінням

творити якості життя. Ми цього хочемо і у своєму житті, та з радістю відійдемо у засвіти, коли ці ази приймуть діти. Хай ця жертовність буде тим ґрунтом, на якому будуть повні і зрілі колоски життя. Ми хочемо, щоб кожен день був святим і сонце нас гріло теплотою взаємин і чистота Душі щирістю з очей, з мови виблискувала в діях благодатних. Хай кожен вдих і видих буде легким, як і кожен день при завершенні. Тоді і вони навчатимуться в батьків такої поведінки. Знаймо, що ми маємо їх застерегти від помилок тих, через які ми тепер опинилися в ситуації не простій. Не плодімо зла, зависті, гніву, гордині, образ, осуду, ненависті, жорстокості, не мішаймо жити іншим і творімо з любов'ю те, чим зможемо засвідчувати перед лицем БОГа святого, що діємо так, як підказує нам совість, серце й свідомий ум, бо через них і ними милується нами Творець-святий Дух.

Знаймо люди, знаймо всі, що духовне єднання було і є актуальним завжди!

Знаймо, що кожен сам собі є творцем щастя, кожен має почати створювати для цього певні умови, кожен має спрямувати певні зусилля для дій, щоб наповнити себе і простори позитивними енергіями – радістю, щастям, любов'ю. Кожен починає діяти справедливо, по совісті, бо саме ці дії і єднають носіїв енергіями позитивними в ділах милосердних, добрих при довірі і в єднані. Ми всі є сестри і брати, хто так будує щасливі дні при житті. Такі є в кожного народу, в кожній нації, державі, чи країні. Тоді такі носії позитивних енергій є оберегами буття саме з цих якостей життя.

Люди не зуміли збудувати одну єднавчу традицію, однак сьогодні є цей досвід єднання і ми можемо відкинути певні умовності в традиціях міжнаціональних саме так, як традиції сімейні були поглинуті родами, народами, а тепер вони єднають собою нації. Люди готові до єднання. Одначе політика керівників у цих традиціях побудована на амбіціях і своєкорисливості. Вони не розмірковують про єдине джерело життя, про єдині наповнювачі духовного джерела. Вони ж притаманні всім. Що стримує їх прийняти цю ідеологію єдності? Політики хочуть лідерства і тому поширюють думки про істинність, правильність тільки їх релігійної традиції. Брехня.

Хай і є на по Землі ці злі л-юди і це словом не відноситься до духовності єврейського народу і не тільки відноситься, до єврейських юд, бо різного шобла, яке позиціонує свою поведінку і членство, як юд по всій Землі так багато. Багато вчаться зла, багато приймають цю політику юдейську. І носії юдейства є в кожній державі світу. Це хитрий, підступний, добре організований прошарок людей в кожній державі. Можна сказати, що вони і є наддержавною структурою, яка є відповідальною за ці нікудишні умови життя по всій планеті. Вони єднаються не за кров'ю і навіть не за релігійною традицією, а своєю корисливістю і вигодами у великих розмірах. Вони сьогодні впливають на керівництво, на політику багатьох держав, у них є можливості впливати на діяльність банківської системи, вони можуть впливати на економіку держав, вони практично є у всіх сферах соціальної (від медицини, юриспуденції до торгівлі) і економічної структури світу. Їх так багато, що ними можна вимостити не один пруд. Цим сьогодні є їх міць і можливості впливати на політику і на релігійні традиції. З часом розкриється їх гнила суть. Гниль не сприяє життю, а от творення позитивних якостей є запорукою і умовою для гармонійного і справедливого життя. Тому не політики і не релігійні вожді будуть визначати питання: кому і як жити. Щоб жити, то потрібні ці енергії засадничі. Іншого не дано.

Нема умов для розвитку і дозрівання Духовності, то ніякі зміни, ніякі маніпуляції з психікою і поведінкою людей не дадуть потрібного результату.

У БОГа всі мають право на життя, всі мають можливості бути справедливим, добрим, щасливим, люблячим. Для всіх єднавчою енергією є святий, світлий, благодатний Дух-Рух. Творче начало у всіх одне. І навіть облаштування життя у всіх практично однакове і всі однаково випускають Дух при смерті тіла. Всі однаково будують сім'ї, однаково народжують і навчають своїх дітей. Однаково одягаються, їдять однакову їжу, і однакові чотирикутні кімнати. Однаково усі мають по два ока, по дві ноги, по дві руки… Навіть Душі у всіх дозрівають однаково і у всіх однакова її функція і суть. Мішають релігійні традиції і гроші, які не є визначальними для життя в кількості років, не визначають вони смак їжі, не визначають вони справедливості, не визначають вони доброти і любові. Ці якості просто є і вони були до появи релігій і грошей. Навіть зникнуть релігії і гроші лиш будуть виконувати свою функцію по забезпеченню обміном товарів між людьми, виходячи з їх потреб і можливостей. Вони виконуватимуть засвідчуючу функцію про домовленість і обмін. Зникне ця жадоба до накопичень і ті цифри на карткових рахунках можуть зникати одномоментно, бо вони будуть джерелом нових і нових навантажень на психіку. З ними важко буде жити. Носії зла не мають шансів жити, навіть, коли вони зроблять все, аби винищити людство все, то вони самі у своєму злі приречені на загибель, бо вони не вмітимуть творити ті якості, той ґрунт духовний, на якому зростають життями всі.

Людство має єднатися тільки на справедливості, щирості, з довіри одне до одного на прийнятних умовах соціальної рівності всіх не залежно від кількості грошей на рахунках, незалежно від кольору шкіри. Жити буде легко тим, хто матиме грошей, квадратних метрів житла, можливості працювати так, щоб забезпечувати життя необхідним. Відійде та мода на великі будинки, на ті накопичення костюмів. Вони вже сьогодні по півжиття енергій забирають. Люди із за них не навчилися жити в радості і щасті.

Умовою для життя має бути саме життя, а не різні складники, які є лиш зовнішнім для людини. Так є в природі і тому в неї більші шанси жити. Навчаймося доброти, милосердя, щоб жити в радості і в любові.

Для чого ці амбіції, це додаткове зло, це море страху, ненависті й жорстокості?

Дай їм БОГ святий розуму, совісті, щастя, доброти і любові, бо в них їх нема. Коли вони зрозуміють це, то відмовляться від амбіцій і з подякою й смиренням увійдуть сестрами й братами в цю єдину спільноту. Іншого способу жити і життя любити нема. Як прикро це все писати, та може лиш ці слова зможуть отрезвляти уми людські і ми усі, усі зуміємо об'єднатися для творіння справедливості, доброти, любові, бо лишень з цими якостями ми зможемо жити і спасти це людство і цю планету.

Пишу те, що в думках є. Це не є орієнтиром для щасливого життя, а може попередженням, чи як заборона слідувати за міражем цих подій і цих дій людства. Хай ці думки будуть як урок, щоб я не повторював помилок і інші вади упокорювати міг, йдучи в лоно святого Духа.

На все воля Твоя Отець-творець-Дух святий була із начал, вона й тепер є цим життям виснажливим, важким. Це кара нам, живим, що допустилися в бажаннях до дій таких, якими знищимо себе і не винних.

Вразуми й мене і інших до усмирення, до каяття, щоб спокій у кожному житті був дійсністю і гармонія взаємин була Божественною. На Тебе вся надія і на тих, хто цей хрест відновлювальний понесе у віки! Хай воля буде Твоя, святий БОГ –Дух святий на кожну дію в кожному житті! А ми б змогли з благоговінням бути в стані прийняття й подяк за турботи батьківські твої! Хай мудрість Твоя розквітне для продовження життя!

Ми розуміємо, що важко об'єднати мільярди, та для цього є всі можливості і тільки політики хочуть зберегти можливості маніпулювати людьми, як той циган люлькою, хочуть зберегти статусність і будуть великі торги між ними, як срамота людська. Інтересів людей вони не захищають і тепер, а потім і поготів. Не дбають вони про Духовність святу тепер, то вони й потім не пускатимуть її до дверей.

Політики, як самий асоціальний елемент вноситиме велику суєту в уми і вони організовуватимуть її війнами, революціями, висовуванням гіпотез про якусь вибраність, про найкращу економіку, ди-с-кус-і-я-ми про одну визначену ними мову. Ці показники змінні і не є животворящими. Вони чогось не говорять про якість життя, а все про гроші і якихось ворогів. Нема ворогів у світі, а лиш невдахи злі, тому свої невдачі вони хочуть заховати наперед, проявлячи обвинувачення і зло, або й війнами Це звичайне лицемірство, хоча й з проявами зла, та прикриваються такі крикуни злі святими словами, що порушені їх права, що вони так люблять всіх, а хтось невидимий розкрав річний бюджет за місяць один, або й заявляють публічно, що нема правди і довіри в колективі, а насправді розчаровані вони і не здатні вміло керувати і тому добрих, милостивих, справедливих звинувачують завжди. Самі ж творити любов і взаємини гармонійні не здатні, а от здоров'я і життя забирати в інших, то тут вони мастаки. Шиза одоліла таких, бо кожен такий егоїст по суті є маленький Бонапарт.

Ви прочитали тут і прочитаєте подібне у їх вчинках, а потім прийміть розсудливе рішення.

Яка мова, яка довіра, яке прийняття, яка любов у нас буде, то люд по всякому прийме, а утвердиться та форма життя, яка духовністю і позитивом наповнена. Це питання часу. Хто доживе до утвердження, то засвідчиться.

Хай добавиться вам усім літ життя, щоб могли зріти на Благодать в діях щодня!

Гроші зникнуть. Однак такі зміни не хочуть приймати політики і це вже проявлено частими війнами без смислу, а з дурості. Пани сваряться, а їх підлеглі чубами тягаються. Вбивства, смерть чигає повсюди і це в часи, коли можна жити спокійно і в гармонії. Політики згинуть, як і їх нащадки. Вони є продукувачами зла, а в середовищі зла не може існувати життя, туди позитивні енергії не вхожі. Так було і так буде. Перевірте минувшину.

Не біймося, бо страх не є помічником в духовних справах. Страх перекриває енергетичні канали, якими ми єднаємося з позитивними енергіями Всесвіту. Що має бути, то буде. Чого не має статися, то те зникне.

Знаймо люди всі, що добрих і люблячих Дух святий і святий БОГ береже таких повсякчас і повсюди!

Ми лиш продукт в Цілісності з великим потенціалом до творіння позитивних енергій. І нам прикро визнавати такий статус чоловіка, бо ця велика зневіра і

байдужість до життя великої частини людства розчаровує іще більше. Так ми тут тимчасово проявлені Душею, умом і тілом, як єство при діях. Та не забуваймо того святого потенціалу в кожного із нас в тій подобі і образі на Творця. Саме тут в тяжкий час ми все одно є під захистом святого Духа.

Можливо в цьому Промисел Творця, бо лиш в нього є можливості, є і ті помічники, які і понесуть Його милість між людьми. Довірмося Йому сповна і докладімо кожен з можливостей своїми добрими ділами з любов'ю до життя тих енергій благих, які Йому й нам так потрібні. Він чекає нас для каяття у сповідях щоденних. Тому то очищення від помилок в минулому і свідоме не допущення з цієї пори в життя їх, зможе бути всім у поміч. Допоможімо цими діями собі і іншим.

Як подивлюся, то нам і втрачати нічого, бо ми нічого й не надбали, то віддаваймо з благоговінням усі енергії живодайні Всесвіту, а Він розпорядиться. Утримуймося від наплодження зла з усіх сил. Проявімо в цьому жертовність. Хай маленький позитив буде міццю в фундамент нової світобудови. На все воля Твоя, Отче! І Ти прости нас, дітей своїх!

Так, ми пізнали і вміємо сприймати підказки, готові до прийняття, та знаймо, що з цим у нас зростає, розширюється відповідальність за інших. Розслаблення не допустиме. Ми в цьому путі, навіть, при фізичному, чи психічному виснаженні маємо творити позитивні думки, дії з можливості. Є ж такі, які потребуватимуть стверджуючого погляду, теплого потиску руки, чи й декількох слів.

Знання є конструкція джерела Життя, яке створено Творцем і в ньому ті води-енергії рухомі, які і управляють цією світобудовою донині.

Подібні слова несли, несуть і будуть нести ті, які чутливі до тих суспільних відносин, до взаємин між людьми, тих змін позитивних і негативних в діях людських. Так, такі чутливі до найменшого енергетичного послаблення Духовності в середовищі людства; такі в молитвах роблять все для збереження енергетичної рівноваги, для збереження БОГа живого в собі і в інших.

Ці енергії Духа творять всі учасники життя. Позитивні енергії засвідчуються словом і дією, як Дух святий, як рух позитивних енергій у всьому і повсякчас. Негативні енергії проявляються в думках, словах і діях, як рух негативних енергій і їх люди обумовили словом – Дух темний. Вони оба є присутні в цілому житті. Цілісність є по Великому Замислу Творця у формі круга, на світлій стороні, зі сторони сонця, живе частина БОГа святого Духом святим у гармонії і Благодаті, а на темній стороні керує в хаосі Дух темний темною частиною життя, БОГа, бо в темноті не можна бачити свій путь. В темноті важко й жити, зате там легко плодити негарні вчинки.

Та саме тут Творець дав чоловіку волю дій і вибирати самому по якій стороні він хоче ходити. Та ходити все ж він може там, де може. Сліпому і глухому на одній і на другій стороні ходити однаково важко. На темній стороні люди привикають частково ходити, чути і найменший звук радості, побачити найменший промінчик світла зі світлої сторони, які кличуть таких для переходу на світлу сторону. Тут він здатний знайти дорогу, здатний прочистити хащі, здатний змінити напрямок, коли опиняється біля високої стрімкої гори, тут здатний і виправити помилку гніву, зла…,бо тут відкрита Душа шепче: "Виправ!", "Покайся!" Та й направить зір в потрібне місце, гукне іншу Душу в поміч при потребі. Тут доброта, справедливість і любов у шані.

Перш було слово і слово було БОГ і слово було у БОГа. Слово було свідченням про творіння, свідченням присутності БОГа і словом святий БОГ засвідчив Духа святого. Саме словом можна було донести ці знання тим, яким відкрилися вони Духом святим.

Тож вивчаймо слово Бога, яке іде від Духа святого, щоб зцілюватися усім єством від наявних суспільних язв і від помилок своїх.

Слова озвучені, написані мають наповненість енергетичну і вони торкаються наших умів, хоча й по різному. Ми всі чуємо багато слів, та почути здатні досить мало. Серед нас чимало тих, хто чує докори сумлінь, хто чує болі тіла, чи бачить свої невдалі дії. Це так говорить з нами Душа. А от чути інших ми й не навчені. Ніби й розмовляли годину, дві, а про що, то й відповісти собі є в затрудненні. Бо це, ніби, китаєць говорить з українцем. Він чує мову, та не знає її суті, не знає її зміст. Тому їдучий в Китай, змушений вивчати їх мову, то так і здатність чути Душу виросте в нас тоді, коли ми очистимося від негативу.

Ми ж усі, усі відчуваємо, що знаємо; відчуваємо поміч духовну, поміч фізичну; відчуваємо прихід думок, чи є відчуття про наявність чогось такого вознесеного, божественного, непояснимого, яке відбувається в нас, чи в просторах. Хтось нам сказав невидимий і зародилася готова думка. Буває, що, нібито, нас щось надихнуло, спрямувало до думки творити певну річ, чи то саме так означено діяти – зайти до стареньких батьків, а вони й сказали, що уже чекали, то дійсно накритий стіл на всіх персон; або спомином нас сколихнуло про потребу привітати з днем народження в цей же день. То хто так діє і як? Нібито, і язика немає, не має рук, та є звук, є дія; немає ніг, та приходить; немає очей, та видно бачив наш невидимий людському оку стан прийняття. Щось, чи хтось тут є присутнім, спостерігаючим, управляючим процесами, які відбуваються на наших очах в просторах осягнення. Чого ми так говоримо? Говоримо зі знань, що це людині є непосильним. Ми сприймаємо, ми приймаємо все це, як і прийняття цих слів.

Хтось називає цю Божественну присутність Творця, як людську істоту, хтось вибухом. Та чи життя здатне від вибуху прийти на цю землю, який, нібито, накрив Всесвіт. Висувають тезу, що це було величезне джерело енергій – яких і в якій кількості? Якщо джерело, то це у вигляді виїмки в землі, наподобі чаші, то де ж та чаша, чи виїмка була в космосі? Якщо це був виток енергій, але з чого витікало, щоб ось так нізвідкіля, щоб створити добру справу, чи обернути в злодіяння лихі?

Ми, кожен в окремості, може заявити, що не вірить ні в одну тезу, тему, гіпотезу, ймовірність, та і ця відмова теж є довірою до пустоти і ось так стверджуємо у житті, що все таки щось є таке непоясниме, яке впливає на нашу поведінку ззовні, чи виходить думкою, словом, дією із нас.

Так і Він довіряє, і все ж звідси мрія виростає, і такий теж помочі чекає. Можливо це не одинак. Якщо ж ми приймемо одинокість свою, то не сприйматимемо собі подібних. Це взаємодія, яка є у цьому ланцюгу оббігу кожною ланкою при своїй спеціальній призначеності в русі видимих і невидимих енергій.

Це не стан самотності і не сталість – це необмірна величина, без початку і кінця в постійному впорядкованому русі з величезною кількістю хаотичних рухів, які мають здатність перетинатися для вигуку “Еврика”, чи притишено зникнути, трансформуючись в інший вид, продовжуючи рух. Зупинка, байдужість, віра, зневіра,

закам'янілість все є потенційною енергією, яка в певних умовах зрушить знову. Зруйноване відремонтують, відродиться у зміненому вигляді. Енергії не знищенні. Може змінюватися форма, зміст, кількість, маса, об'єм, чи дія. Відмова, відреченість, крик не зупиняє караван в пустелі. Те ж ми скажемо про живе середовище. Нема такого стану ні в людині, ні в рослині, ні в дереві, ні у витанцьовуючому дощі, ні в тому щедрому сонці, яке, нібито, на місці стоїть, а все ж гріє, освітлює. Воно є джерелом енергій для інших і щось інше є для нього джерелом.

А ми ось так, читаючи, будемо у прийнятті цієї теплоти, що йде зі слів; цієї тихої приємної радості, що здатна пливти думками своїми за словами цими, не забуваючи, що ми по суті цим єством є творцем, хоча малим, та після таких відчуттів якось так по інакшому дивимося на людей, на все, що життям проявлене у світі цім.

Однак запрошую спом'янути події життя свого, як бігли будь коли за думкою, чи вона десь позаду нас плелась.

Що ж ти скажеш мудрий пошуковець? Чи дійсно, побачивши, чи почувши біг дощу, то і собі тікаючи під захист дерева, а він догнав і далі, і далі над нами пританцьовував, ніби живчик-кавалер, запрошуючи до спільного танцю.

Чи, може, ми бігли в одному ритмі з ним, коли він лиш на метр перед нами краплинками по землі йшов.

Чи, може, хтось чув, коли самі з лійки водою поливали землю під кущем, а потім подяку чули, коли земля пила й пила, несучи до коріння воду живодайну. А ми носили і носили і тихо з лієчки вона текла, бо близько ротик був з води, ніби землю цілувала. Ми ж відхилили вітки куща, то й тут каплі водяними очима на нас і далі, аж до неба, сонця сльозу радості-подяки по зеленому стеблу донизу опустила тихо і повільно, щоб так умиротворено до серця матері землі дійти.

Ми радіємо, радіє й світ своєю красивою й буяючою природою. А сонце все блись та блись нам у вічі, коли ми у повільному танку дякуємо за це благо Всевишньому. Ми ж такі закохані Тобою, святий Боже. Ми любимо Тебе, Життя, бо знаємо, що Ти з любові не нашкодиш нам і вже в цю ж мить на коліні в цьому зошиті товстому Ти ці свої думки і цими от руками такі ж слова пишеш. Пиши, пиши в кожне серце, душу цю радість неси, чи й по всьому світу, бо тут є багато таких, хто чекає таких торкань приємних Твоїх. І я Тобою, Отче, в радості зардів.

Слава Тобі, Творець, який Духом святим і БОГом вічним є!!!

Я бачу, бачу Батьку, що Ти радий за мене і за всіх, бо дійсно на Землі є багато тих, хто любить Тебе і Матінку Природу.

Я радий спілкуванню такому, Отче, з Тобою. Спілкуймося люди з Ним і між собою про все, усе в розмовах милих; спілкуймося рідними піснеспівами народними; спілкуймося тими поглядами святими, від яких прозріває єство; спілкуймося з природою люди, розказуючи під шум-розмову листя і гілок про все погане у житті і про те, що радість нам несло. Спілкуймося і ми словами, та так, щоб нас чули і ми почути зуміли зітхання вітру, щоб відчули близькість і глибочінь неба й сонця в нім, чи поза ним і входьмо в обійми їх.

Входьмо в обійми трав лугових, чи то в обійми води нашої річки Льви (ох написав любові, та оце поправив, а опісля подумав, що підходить в це речення і думку слова оба), яка обійняла дугою цих славних людей з древніх поселень – Олександрівки і Старики на Рокитнівщині. Обійняла і плеще в подяці всім між берегами – і тому кущику, який до неї підійшов у поклоні, і тому дубу кучерявому тисячолітньому, і небу голубому, і сонцю золотому, і зіркам дрібним, бо прийняла так

вода собою їх усіх. Прийняла, прийняла, бо ми бачили їх перед собою і у висоті, а глядь у воду, а вони уже танцюють у воді. Ось так радість діє: усмішкою, танцем, порухом вітки-руки, блиском очей сіро-голубих поліщуків щирих і працелюбних, які тут поруч зі мною.

Мабуть, ця зустріч-спілкування теж потрібна була усім, усім присутнім у дійстві цім. Всі в радості, в емоціях, в такій святій молитві про щось між собою гомонять.

Такі розмови, обіймання, зітхання, торкання очищають канали енергетичні і ми обмінюємося енергіями, після яких ми бодріші і здоровіші, сила і азарт до праці є, бажання творити нас до потребуючих веде, а любов же як шепоче, в серце стукає, і очі прочищає, та й слово мудре, щире з вуст злітає.

Дякуємо Тобі, Творець, який БОГом святим і Духом святим так порозмовляв і Благодаттю спільноту всю порадував!!!

Можливо всі ці обумовленості в інших попередніх цивілізаціях були, коли до нас, людей, у цивілізації цій приходять такі Знання через пророків і тих, кого Дух святий осінив зі Всесвітнього джерела енергіями мудрих знань.

Так наш ум і наша душа здатна свідомо (з відома Духа святого) передавати ці Знання для нашого ума і він уже є спостерігачем, оцінювачем, аналізуючим осередком у прийнятті рішення. Досвід у житті приводить до мудрості. При наявності її, ця Душа понесе усвідомлену мудрість у всі наступні життя, які людина умом при житті набула своїми спробами у досвіді. Ось так часто і говорять, що дурний дурним і помре, а мудрий мудрість людям понесе.

Так, позитивні енергії людей давали можливість виростати в їх середовищі мудрим святим старцям. Ця інституція практично збережена була до наших днів. Сьогодні вже мало таких. Людство захворіло злом і не здатне родити духівників. Ми недостатньо творимо позитивних енергій тут для життя, та й не здатні її скеровувати у Всесвіт.

Тепер ми навчені ці енергії скеровувати новому вампіру – господу. Це стало можливістю того, що зло має більшу міць і силу. Сатана керує людьми і світом, забруднюючи джерела енергій позитивних. Ми виявилися залишені сам на сам із сатаною, таким собі притягальним клубком, чи магнітом для збору негативних енергій і водночас для недопущення руху, росту і розвитку позитивних енергій в окремих носіїв-творців з середовища живих.

Поміркуймо люди всі і змінимо свою поведінку, щоб відкрити свої Душі Творцю-БОГу-святому Духу. Ми це ще поки здатні творити.

Тут у поміч нам пригодяться традиції предків наших, бо тоді іще були в шані і звичаєві традиції і православні обряди і знання, які іще несли первісне і чисте, як ото дитя.

Православ’я є по суті від слова право-правду славити і брати його за основу у взаєминах між людьми, між людьми і природою. І ось через п’ятсот літ визріло в таких пошуках праведників, щоб почати розумно відновлювати давно забуті істини якостей життя. Православ’я має всі можливості, як фактор відновлення прекрасних взаємин по всій Землі. Ці знання, які збирало людство було гармонійно пов’язане з циклами, подіями в природі на Землі і у Всесвіті. Тож славословімо (словом славу

несімо) у простори ці позитивні енергії, які і будуть нас єднати з позитивними енергіями Всесвіту, то це і є умовами спастися, умовами збереження життя.

Православ'я, як форма єднання людської спільноти має всі можливості бути і далі основною ідеологією в організації культ-у-ри поведінки окремого індивіда, чи особистості, як учасника життя, члена цього об'єднання до зразка, до образу і подоби, яким є об'єднавчим джерелом у тому первісному божестві РА, яке є символом у слові радість і за станом є таким, яке народжує позитивні енергії, то так і у славословінні справедливості, як засадничої основи взаємин між людьми по всій Землі. Воно, ніби, паросток, з якого росте дерево життя з гілками доброти, любові, які чесністю, гідністю, щирістю, лагідністю, теплотою взаємин, милістю в діях, щастям, як листям в кроні показали можливості, талант, могутність Творця до самого завершення життя. Так і православ'ю і всім раннім і теперішнім релігійним традиціям передувало язичництво. Людям потрібні енергії позитивні і ми усі, хто до цього здатний і маємо їх навчати справедливості, щирості, довірі, доброти і любові.

Люди, які залишилися з попередньої цивілізації почали шукати прихистку в інших побратимах святого БОГа. БОГ-Життя мало залишки рослинності, дерев, диких і свійських тварин. Вони своїм життям забезпечували вижити цій людській цивілізації. Тобто, вони своїми життями жертвували для нашого життя. То хтось інший – земля, бактерії і їм створювали умови для життя. Ось таке коло руху життя в усьому живому у цьому всесвіті – одне життям живе для життя іншого. Тобто життя є лиш предмет цієї Цілісності, а наші об'єднання, добродіяння, любов є інструментом для того, щоб ми узріли своє покликання життями до духовної зрілості. Просто говорячи, духовне зростання і наше розуміння свого покликання життями сюди і є та ціль життєва. Одні живуть задля нас, а ми живемо задля інших, хоча є завжди поряд, тобто усе живе, яке Духом святим тут присутнє є нашими ближніми істотами, представниками природи на небі і на землі. Тож любімо одне одного і не вбиваймо нікого і не знищуймо все підряд, а берімо з подякою і любов'ю все що нам дає БОГ святий-святий Дух природою, землею, водою, повітрям в них і на них з тим сонечком світлим і тепловіддаючим.

Так, люди ще мали певні інструменти першої необхідності (ножі, пилки, сокири, плуги…) і саме застосовуючи їх мали можливості вижити. Вони не забули ті позитивні, згуртовуючі позитивні енергії. Така потреба була, бо їх предки занепали святим Духом і лишилася лиш дещиця з попередньої спільноти. Так вони жили, освоювалися, шукали одне одного.

І ось ми ще є свідками, що щось подібне на сьогоднішні накопичення величезної кількості негативних енергій в наших діях. Така ситуація була і в них. Тож на їх долю випала турбота: спасти свої життя і наявні джерела позитивних енергій. Така потреба дійсно виникла і сьогодні на Землі. Такі не впали Духом і ця цивілізація своєю здатністю проіснувати такий проміжок часу засвідчила про їх невтомність і святі дбання.

Так, це була справедливість, довіра і з них виростали устремління до об'єднання для створення сімей, родин, родів. Так маленькі спільноти дбали, щоб у взаєминах були саме ці якості і вони дякували одне одному і дякували духам природи: Духу води, Духу тварин, Духу полів… . Це були спільні дякування з гостинцями Духам і між собою, як дія дякування, шани, доброти, радості і любові за можливість жити.

Вони знали, все, щоб дякувати Творцю-Духу святому і святому Богу, як Вседержителю всього живого на Землі. Бо ці дії були не первісні зачатки духовних пізнань, то були їх залишки і додані правильні в таких спілкуваннях спільних, в подяках і славословіннях. Від них вони мали міць Духа і довіру до Нього; мали поміч в здобуванні їжі, сировини для одягу, для нового житла.

Так це був досить тривалий період. Вони, можливо, забули й мову в своїй відреченості, та міміка й жести образного знання все ж були умовою виникнення мови, а потім і писемності. Це не первіснообщинний устрій, який був при зачатті світу. Це не було й те язичництво первісне. Воно було тим православ'ям через яке у різних формах пройшли перші роди, племена, народи по всій планеті. І лиш потім появилися нові релігії, як нова ідеологія в формуванні взаємовідносин чималої частини спільноти. Це була змінена ліга зі зміненою ідеологією на чолі з господом.

Так, раніше ми жили з потреб, це була певна культура ведення такого способу життя. ми брали від природи з потреб. Тепер з можливостей беруть для особистого збагачення; беруть усе те, що є спільним надбанням всіх учасників життя обманами, законами, статусами.

Можливо, колись важко було виживати при примітивній організації умов серед природи, бо все потрібно було робити руками, своїм умом, а тепер ми теж наблизилися до таких умов, які уже можна називати, як можливість вижити. Вже часто чути такі слова: "Люди, як вижити в цих умовах безробіття і безгрошівя?" Хоча нас лякає перспектива повернення до примітивної саморганізації життя на тлі нами пізнаного. Та все ж всі, хто має можливості шукають виходу. Борються ще з собою, зі своїми установками, страхами, безпросвітністю в можливості жити в щасті.

Коли боротьба почнеться з іншими, то це завжди закінчувалося трагічно для спільноти. Такий варіант можливий і тепер. Так, нас лякає невідомість, та все ж відновлювалися умови для життя. Шанс є, та керівники держав хочуть зробити це лиш поверхневими косметичними діями. Однак ми бачимо, що потрібно ремонтувати, чи відновлювати фундамент цієї світобудови, починаючи зі спільноти.

Людство сьогодні є основним джерелом великої небезпеки. Порушено неписаний суспільний договір в дотриманні соціальних гарантій із збереженням структур, які створювали умови для фінансового забезпечення, так і іноваційних проектів в економіці. Порушені взаємини керівництва і спільноти. Керівники є, ніби, державою в державі, остання має сама за себе дбати і водночас задовольняти всі мнимі бажання цього анклаву. Як воно буде, і чим це закінчиться, то лиш побачать ті, хто залишиться живим.

Тепер іде боротьба з собі подібними, боротьба за кількість грошей, за кількість рахунків у банках, за кількість автомобілів. Знаймо всі, що часто автомобілі, вілли, посади вирощують у нас гординю, самолюбування, надуманість про великі свої можливості. Це є помилка. Якщо ми до автомобіля відносимося як до засобу пересування, якщо ми відносимося до будь якого будинку, як місця відпочинку для тіла і ума, якщо посада є лиш робота, то тоді проблем нема, однак, коли ми зневажаємо інших, дивлячись із джипа у вікно на поспішаючих до праці. Коли ми з погордою дивимося у відеокамери за вулицею за іншими і не усвідомлюємо, що саме обманувши їм подібних, ми і вкрали достатньо грошей з їх праці, щоб такий розкішний дім на двадцять осіб був лиш для життя одного, чи двох. Коли ми зверхньо дивимося на підлеглих у своєму кріслі і у великому кабінеті, а їх діти не мають що з'їсти, то грош ціна такому брату, чи сестрі на цій Землі. Ми ж знаємо усі, що нести

свій життєвий хрест важкувато у такі скрутні часи, та коли цей наш хрест носять слуги, то такі часто вважають, що вони боги, боги темні й злі. Хіба це не марнотратство енергій життя. Це є тимчасовість для таких і для його сім'ї. Як тільки хитнеться під ногами земля, то такий зразу ж зігнеться, бо вони не мають Благодаті святого Духа і їх пишність життя була великою шкодою для них, для БОГа і для ближніх, як предмет заздрощів, осуду, гніву, ненависті.

Виживають ті, хто хоче жити хоча би з повсякденних потреб, а не ті, хто в будь якій дії бачить собі користь, чи вигоду і при цьому не гребує негідними способами. Кожному одному Творець-Дух святий дав і по милості своїй теж може додати. Він бачить потребу без прохань. Так є і в житті і дає той, хто дбає про духовне. Такий теж є зрячим.

Є такі, що з бідності своєї служать господу-сатані, та ще й при найменшій нагоді стараються вкрасти, обманути. Такі, окрім бідності матеріальної є бідними й духовно. Таким Дух святий не допомагає, а лиш підказки посилає, коли вони постають перед вибором, даючи шанс поступити справедливо; коли вони опиняються в складних ситуаціях і в думці промелькне спроба прощення, намагання покаятися, то дійсно буває так, що Сущий допомогає страждущому.

Подібні ситуації бувають і в багатіїв, в успішних, які хитрощами, обманами, силою, посадою забирали в когось енергії життя, зменшуючи зарплату, обмежуючи їх можливості для гідного життя задля особистої своєї легкої користі, то вони вже цими діями себе записали в легіон сатани. Тому не треба думати, що це їм Дух святий допоміг жити так мастито і зверхньо. Таким допомагає дух темний, щоб остаточно енергетично прив'язати до себе, бо він знає, що в нього є лихі помисли, посада, гроші і вони готові закладати чимало, аби захопити іще більше.

Одначе жага жити спонукає всіх до боротьби, одні борються за лідерство над собі подібними, та так ряно, що дітям, внукам і правнукам хочуть забезпечити життя в достатках і при грошах і при певному доступу до грошових потоків, з можливістю мати засоби для того, щоб вони давали постійні прибутки; інші борються, беручи сапу в руки і заготовляють консервації в банках, сушку і одяг у шафи на роки.

І як наслідок – ми в проблемах, бідах, нервуємо, безсильні вийти з усього цього, але уже починаємо задумуватися про якості духовні, бо знаємо, що без них нам не оминути бід. Це добре, бо це засвідчує, що ми зрозуміли ці недуги, як підказку для каяття, для сповіді, для змін і готові відновлювати якості духовні. Якщо не шукати виходу, то є загроза світового масштабу і її результат непередбачуваний.

Шанси вижити в цих обох суспільних прошарках малі. Разом з тим, ми починаємо споминати про прожиті роки і про ті помилки-гріхи, які вчиняли в минувшині. Ось так починається повернення до істин життя.

Та коли ми не розуміємо причин біди. То це вже біда із бід, бо продовжуємо жити негідно. Не втішаймо себе ілюзіями, що вдасться спасти своє життя в іншій країні, в замках, в землянках. Доля нещаслива в сучасників, та долю нещасну, мабуть, має і ця планета. Не сидімо відсторонено і байдужо. То є помилкою великою, що останнім часом це питання не обговорюється публічно всіма, чи навіть десь в кабінетах для створення умов жити всім без страждань. Страждання, зло, як енергії впадуть на тих, хто залишиться живим. Вони ж не полетять в космос. Війна зброєю, війна психологічна, війна продуктами, хворобами виснажує спільноту і Всесвіт. Творити позитивні енергії уже нема кому і нема кому вчити цього делікатного ремесла. Так, ремесла, бо не так просто дбати про духовність у собі, то так і в цій

спільноті. Негативні енергії знищують життя спільноти, калічать його, та поряд з цим від цих енергій знищується природа. Не видно спроб, щоб хтось дбав про ці помилкові дії, які прогнозують кінець. Перші умови для цього уже є. На жаль.

Треба все таки жити одним днем і ми вийдемо з боротьби, ми не будемо активними учасниками в наплодженні негативних енергій.

Голодний, то йди до багатого і попроси, візьми сам, не дає, то хай вб'є і подякуй за це. Це спрацьовує і це сьогодні придатне, щоб знизити кількість негативних енергій. Такий шукав життєву потребу і перспектива така буде, бо заробити ніде буде і саме виникне ситуація просити і брати. Так і вбивці своїми життями не вмирають. В багатих є запаси, які теж мають властивість закінчуватися, в них є й зброя і їм шкода давати по кусню хліба сьогодні, а приходитимуть багато. Можливість того, що він і сам піде просити є реальністю, але буде у своїй ненависті до життя відстрілювати прохачів. Залишаться по замках самі. Жити вони все одно не будуть. Їх з'їдять ті енергії злі, якими вони дожилися до цієї одинокості. Чогось ніхто з тих, хто надбав статки силою, крадіжками, обманами не зберіг життя для наступної цивілізації. Навіть сто років достатньо, щоб люди забули про таких і їх рід, Де вони подівалися, чи може Душі їм не давалися для життя. Це найбільш ймовірно. Це не їх уділ жити в раю. Так було і так буде. Пророцтв не відмінити. Хоча певні знання й були в олександрійській бібліотеці, які лишилися від попередньої цивілізації, та хтось, не будемо показувати пальцем, все таки її спалив. Були й інші послання, та були й тоді на них мисливці. Можливо й ця книга, чи подібні зазнають такої долі. Час покаже.

Тут в таких розмірковуваннях мудрості нема, та такі думки можуть спонукати до пошуку мудрих рішень.

Тому нам усім слід спом'янути своє покликання життями у цей світ. Спом'янімо і про те, що ми маємо жити зі знання істини. Ми всі потребуємо звільнення від негативу, очищення істиною, бо так відкриваємо свої канали енергетичні і ми тоді здатні з розумінням приймати знання про джерела життя. Тоді ми й починаємо шукати способи й путі до Духовності. Вона є широкими воротами кожному в помислах, словах і діях, коли ми любимо жити. Любімо життя – і очі, і душа нас приведуть до цих воріт.

Тому і є шанс відстрочити пророцтво. Знаймо про це люди всі!

Я би міг не писати. Рідня проти поширення таких розмірковувань, та щось зве мене ці слова випусти із себе. Гості ж не будуть вічними. Та все ж я дякую Духу святому-святому БОГу, нашому Вседержителю Творцю, що дав ці Знання, дав можливість написати і для вас, мої сестри і брати, які дійсно у ці роки були гостями в нашому єстві і ми їм раді, що ось так спільно ці книги писали, бо цими словами ми Духом укріпили єство і я радий за ці відвідини і за життя.

Я це кажу вам по секрету і ви теж скажіть по секрету сусіду і кумі, щоб навчалися і вони жити в щасті й радості.

Так було і з першим словом з давних давен і іще донині є тим словом, яке засвідчує істину. Так було, так є. Бо всі наші дії, помисли, слова від народження до смерті направлені для поступів Душею, Духом до святого Духа, до тих істин, які Творець нам залишив: "Живіть і творіть!"

Слово, слово. Так – перш було слово при першому дуновінні Творця і слово було БОГ і слово було у БОГа, а його звучання є музикою гри і любові, його суть несе

сакральність. Слова, по суті, дбали про збереження основ духовності; дбали про чистоту традиції; дбали про їх зміст, чим несли собою святість і повноту дій, таємничість думки, всеоб'ємність мудрості.

За слова озвучені, написані ми маємо бути відповідальними перш за все перед Отцем-Творцем-святим Духом і маємо бережно нести їх до людських умів. Творець-Дух святий знає їх суть і зміст і вони нами писані саме тому, що на це була воля Його. Це не одне слово, а їх багато і ми трошки їх формували умом своїм в думки Його величні, милі й справедливі, а ви, читачі приймайте їх в життя, чи ігноруйте. Для прийняття цих думок в книгах потрібно мати відкриту душу і вміння приймати, а для ігнорування і зла достатньо одного слова – і такої поведінки ми навчені, майже, всі. Тому не гнівайтеся на мене, на ці слова, бо ми писали їх з любові до життя і з бажання, щоб всі пізнали святу Благодать. Можливо в них дехто побачив свою суть, то не сердьтеся і мене простіть. А суть повчань в тому, що кажи, чи не кажи, коли нема однієї ноги і ти знаєш про це, то сердитися не будеш, а коли знаєш, що нема, а тобі кажуть, що йди танцюй, то тут питання до такого посланця таких слів. Суть безногого не зміниться, а от казкар отримати може дрючка.

Тому й потреба є, щоб ми навчалися бути відповідальними за свої слова, чи мудро їх приймати, бо коли ми в процесі навчання когось, чи то в постійному стяжанні Духа святого, то ці слова мають бути наповнені позитивними енергіями по змісту й суті-істині. Інакше це буде лише гомін листя, води, вітру: тихий, то заспокоїть; рвучкий, скачущий, то стривожить. Хоча ми мови їх і не знаємо, та звуком можемо бути замилувані, заспокоєні, або налякані.

Такий є результат і при зустрічі кожного з написаним словом. Та випадковостей у житті нема. І фактично вони допущені Сущим нам в поміч для Душі в цю мить, чи для збереження в пам'яті, щоб по них вистеляти свій життєвий путь, або щоб поділитися з ближнім для спільного пізнання основ життя.

Так і оці писані слова не дають готових умов Благодаті, та коли ми є в стані прийняття, відкриті, то вони покличуть до творення позитиву. Це перші дії на зов Духа святого-святого БОГа. Це будуть перші букви, вивчені нами і в нас проявиться жага для пізнання, для вивчення всього алфавіту, для вивчення основ світобудови в тій частині де вирощується щастя.

Ми теж пройшли через прийняття цих слів, а от тепер поділилися зі всіма і це була не мить, а десяток літ і ми в радості ці думки-міркування людям несли і несемо, щоб розбудити уми людські до творення любові і доброти. Люди вже втомилися від біди, проблем і хочуть спокою, гармонії в собі і у взаєминах з людьми. Це прекрасно! Це пошуковці і таких чекає Дух святий.

Окремим абзацом пишемо про свої миттєвості смирення, про свої зваби і ту боротьбу, щоб вийти з під впливу темного духа. Саме така думка спонукала нас шукати духівника, та скажемо, що це виявилося без результату, бо ще не вмів шукати, не мав і не маю для цього знань, лиш було чуття Благодаті в одній примітивній церкві, з якої розпочалося будівництво монастиря. Церкву поставили на живодайне джерело. Відчув її і в одному із костелів, а потім в іншій церкві, однак в певний момент відчув темноту. Мабуть, хтось із прихожан з нею сюди прибув, щоб полегшити життя, чи з невідання. Чогось побутує думка серед співрозмовників, що тепер нема старців-духівників. Не народилися, не визріли Духом святим, бо нема ґрунту… А ґрунт духовний для них, то є ми, люди. Невтішна ситуація. Тому й

перестали їздити й шукати по домах молитов, монастирях, хоча мудрих сподобив зустрічати. Це вони духовності зачатки. Тож надія зріє, і довіра є, що Всесвіт цю спільноту на Землі сиротами не залишає іще. Це взаємозв'язане. Життя не може бути без Духовності. Вона є, та ми поки ще сліпі і глухі. Можливо в розмірковуваннях таких прийде прозріння.

Тому й запрошую читати ці, чи подібні книги, щоб навчатися гідно і в радості жити. Читайте і приймайте ці посили, які наповнені енергіями піклування, любові і доброти. Читаймо цю книгу життя хорошими ділами, то так і допоможемо одне одному.

Духовна людина прийме духовні повчання в радість і во благо. Прийме вона і злі слова, для розуміння і як підказку того, щоб ми поміркували над тим: "Чого вони принесені в наші вуха і що ними БОГ хоче сказати мені?" А от зла людина відвернеться, коли ми заговоримо про правду, совість, чи про доброту вчинену її сусідом, та зупиниться завжди, коли почує, що десь можна щось безкарно вкрасти, чи ми осуджуємо її сусіда. Перевірте самі зі стану любові до всіх учасників розмов таких.

З переходом писемності від знаків і клинопису до латиниці слова все ж зберегли вище описані властивості в цій руській мові слов'янських народів, чим зберегли і принесли сьогодні найяскравіше цей взаємозв'язок людини з людиною при організації взаємин спілкуванням в побуті, в суспільстві, людини з природою і Всесвітом.

Я не мовник-лінгвіст, але наведу тут декілька прикладів які стверджують енергетичну міць і властивості українських слів, які найкраще зберегли джерела духовні.

Для прикладу, літо передбачало облік часу, як одиниця в цій дії –літочисленні. Число літ – ось так було озвучено цю дію в обчислюванні, та і ми говорили: "Подивлюся на свої літа прожиті, та й споминаю те то й те…" Не говорили, що прожив роки, як рок, як приречений, прикутий до життя, а все ж мав можливість проявляти ту подобу Творця і творчо працювати, з радістю нові дні стрічати.

Літо мало чотири пори-пер-і-оди(пер елік оди ниць), які були окреслені в межах змін природи:

а) весна, як початок літа (тому й рік починався саме в цей час і це був час появи молодого місяця. Так має бути і тепер, бо це є зручно в організації життя значної частини населення планети з помірним кліматом, чи близьким до такого) – це веселощі дані потужною і могутньою природою (вес-на – веселість, на(даю). Веселяться люди теплу, веселяться життю рослини і дерева;

б) літо – літають активно птахи, комахи, зонтики кульбаби, бігають у радісному піднесенні діти, тварини, працівники, стараючись в надбаннях у цей сприятливий період для надбань їжі, сировини для одягу, снастей;

в) осінь, о-синь – все набирає сірого, синього кольору, міняються кольори, які із веселки на рослинність і землю прийшли. Жолудь коричневим став, плід льону з синьої квітки бурим став, посохло листя в бульби і земля чорнотою сірою стала;

г) зима – ззи, холод ма-є-мо.

Місяць – це постійно видимий супутник і є зручним ліком часу. Він мав чотири форми, або, як говорили наша бабця - кватири:

) – дуга, до якої добавляли риску, яка з'єднувала світлі краї цього нічного світила – I і виходила буква Р –ростучий, ще молодий (МОЛОДИК);

і**)** – світиться півкола підповня, половина повного кола, круга. Це друга фаза;

О – повний місяць, світився весь круг. Це третій період;

(– подібний на букву "с" – старий місяць.

За цими формами-символами, які трималися на орбіті по сім днів. Самі дні мали лік, починаючи з першого і назвали його – понеділок, по, після неділі; другий назвали вівторком (вторим, другим); третій середою – середина тижня; четвертий – четвергом; пятниця –пятий; субота, як день закінчення робіт не мала такої назви шостого дня в православ'ї(може хтось знає і підкаже). Ця назва є єврейською від слова шабаш-кінець і сьомий день – неділя (нічого не делать, не робити, не трудитися, а віддатися духовним стяжанням і практикам).

От і увесь строк місяця і налічував він двадцять вісім днів (4х7), а в літі було тринадцять місяців. Сам день початку нового літа, як і празники, які були від проявів природи відзначалися не числом, а саме від положення місяця. Цей облік мав певні умовності. Ще й тепер мусульманський календар застосовує такий облік. На наших теренах він був діючим до тисяча сімсотого року від народження Іісуса Христоса. Попереднє літочислення велося від створення світу, тобто від початку відродження цієї цивілізації. Однак різні народи цей стартофий момент фіксували по різному. Це нормально.

Тут була певна значимість цих фаз-періодів місяця для землеробів, тваринників, то так і для роботи. В молодик саджали все, що мало рости, як молодь і зазвичай те, що несло плід на поверхні землі, а те що давало плід в землі, то саджали в старому місяці. Роботу, яка передбачала довгий термін використання починали в старому місяці, чи в повному. Збір врожаю теж починали в старому місяці, скотину підрізали теж в старому місяці. Рани на тілі і всі зцілювальні дії проводили в старому місяці – в цей час краще заживали рани і лікування травами було полегшене. Праця пов'язана із заготівлею продуктів харчування теж починалася в старому місяці. В період тих декількох днів, коли уже не було видно старого місяця і іще не проявився молодик, то утримувалися від початку будь яких триваючих робіт, як і тих які проявлялися життям.

Досить цікаві надбання були зібрані в спостереженнях наших предків за місяцем, за природою, які допомагали зберігати життя і оминати неприємності, негаразди. Ці спостереження були би прекрасною підмогою в організації життя й тепер. Коли вводили християнство на наших теренах, то саме на ці вивчені знаки природи, зміни в ній і вибудувані християнські міфи (празничні і поминальні дні, які так недолуго теж назвали святами). Свято – це веселий світлий день і це практично кожен день року зранку і до потемніння. Люди завжди раділи і радіють приходячому дню, а ще більше радості, коли він сонячний.

Постів, які є в християнстві не було, бо люди мали міру в їжі. Була певна культура харчування, яка утримувала від переїдання. Це давало можливість уму берегти енергії життя, слідкувати таким чином за станом здоров'я і ум був вільний від навантажень і в цей час він і працював над дбанням про Дух чоловіка, його чистоту. Пізно не їли важкої їжі, а зазвичай це були продукти рослинного і молочного походження. Зранку їсти сало й м'ясо дозволяли тим, хто тяжко працював в полі, лісі. Жирніша їжа була взимку для обігріву.

Творець – Той, хто творить; лісоруб – ліс рубає; рибак – рибу ловить; землероб – землю обробляє; вчитель –навчає і так далі.

Наші слова і символи перші відображали дію і сьогодні їх називають саме так – дієслова. Потім і цих діячів і інші іменники, тобто назва, ім'я особи, предмета несла в словесному озвученні дію і відповідно так називали: стіл – стоїть, їдок –їсть їжу; вітер –витирає, висушує шкіру після миття; рушник – по руках шниряє.

Водохреща, як празник люди вшановували, як активний день енергетичного наповнення води в ці три дні позитивними цілющими властивостями. Люди пили цю воду, омивалися і цим повністю на рік очищували всі клітини тіла. Воно ж бо вміщає в собі вісімдесят процентів води-рідини і ось такий контакт позитивно зарядженої води очищував тіло від негативної енергії в тілі.

День відкриття Землі, це період природній і зовсім незалежний і далекий від християнського міфу про Марка гробокопателя печер(ніби це був початок, чи кінець копань). Та і то початок зафіксовано по місячному календарю, а не по юліанському, чи новому християнському, як Марка ключника, що відкривав Землю, як початок робіт землероба(але не гробокопателя). Це очищення землі від минулорічних гнилих залишків, це період початку вивезення гною.

Стрітення, як перші вітання-зустріч в ці зимові іще дні після пробудження води і готовності землі в прийнятті здоби для поля уже очікуваного літа. Це період зрілого молодого місяця. Далі два періоди в закінченні у фазі старого місяця природа сповіщала про те, якою буде весна. Півень в цей день зі стріхи напється води, то віл через місяць(День Пастуха) травою напасеться.

В День Юрія відзначали День Духа пастуха День Духа худоби і достатку(корова була основною годувальницею сім'ї), як початок випасу, виведення їх з худощавості, бо корова під весну мала такий вигляд із за малості до цього часу сіна, як їх суха обезводнена і не вітамінізована їжа і в цей день збиралися всі гуртом, єднаючи свою худобу в стадо-череду, де визначали черговість у стад, обговорювали прогнози на багатство травостою-пасовищ, їх меж і першому пастуху готували празничний обід.

В християнській традиції цей день набирання сили травами, деревами водою, яка була основним носієм знань в природі, став днем набирання сили природою і людиною. Сила людям потрібна для праці, а Юрію-Ґеоргію , як головному воїну побідоносцю. Практично проводився обряд забирання енергій життя для воїнства, яке й олицетворяло війну, як засіб(за собою) знищення вершини природи в колооббігу всіх енергій – чоловіка. Ось такий перекос дало християнство в нас.

На день Івана хрестителя, який називають празником Івана Купала, День купання, день веселощів на воді, день шанування Духа води, який люди зустрічали піснями з пізнього вечора, водили хороводи, розпалюючи вогонь біля символу життя, який був в дереві красивому – березі, на яку чіпляли лійки з береста і їх підпалювали, освітлюючи, очищаючи вогнем простори і себе, щоб в певних обрядах бути в стані прийняття, відкриття долі життєвої молодої, молодь плела вінки з квітів лугових і теж ними прикрашали берізку, а рано вранці несли на річку, опускаючи на воду, щоб так привітати Духа води і покупатися.

Пасха - празник хліба. Несли короваї і гостину, бо уже засіяли яру зернину, було видно і руно озимини і люди віддавали шану Духові хліба.

Здвиження. Здригалася земля, бо в цей день лізли в землю на зиму всі гади, які робили шкоду людям, тваринам і тому їх не любили, які уособлювали негативні

енергії. Окрім того вона велика частина нашої Матінки природи і мати карала тих гадів, які жалили, кусали людей, тварин і ті помирали, то земля їх не приймала в себе і вони до зими не доживали від переохолодження. В християнстві цей день відзначається, як день воздвиження-підняття повішального хреста, на якому розп'яли Ієсуса Христоса

Так ця традиція ховала енергетичні дні сакральних-духовних про-явів природи, в умах людських. Досить цікава і повчальна спадщина (спадок-залишок Знань в пам'яті людській) в цих спостереженнях.

Не треба виокремлюватися релігійними традиціями, як надбаннями ума, від тих подій знакових у природі. По всій Землі природа допомагала в літочисленні і в ці дні віншувала духів природи до тих справ тваринника-землероба. Це дійсно були і є подіями празничними, які й віншувалися спеціальними обрядами, піснями.

Знаймо люди, знаймо всі, що ми, люди, лиш частина Природи і величі її!

Можливо потім допишу всі ці прикмети-спостереження людські, а можливо і не почну, щоб не тривожити уми, бо це ніби показує недолугість тих знакових устрашаючих і смертоносних міфів повчальних в християнстві, як датах народження, чи смерті праведників святих мучеників (для прикладу Миколи, Петра, Варвари, хрестителя Івана…), як уже догматичної, закостенілої релігійної традиції, яка вимагає дисципліни і покори, зазвичай страхали і в ці дні люди мали віддалися фактично духовним практикам. БОГ святий не любить сумних, він любить радіючих, щасливих, вільних. Це теж добре було, але процедура таких свят не проголошувалася і зазвичай, нібито, виводила з суму вживанням бражки, спиртних напоїв і цими діями принижувалася людська подоба і образ. Хіба Творець-Дух святий вітає такі дії, чи то вони теж так вчиняли? НІ!

Я не хочу осуджувати догматичні канони християнства, які не дають фактично позитивних енергій для БОГа святого, для БОГа живого, як і значна частина християнських символів, зокрема хрест, як древній символ Духа святого в рівнокрилості. Саме в цю назву релігійної традиції внесено було цей символ і ті знання, притчі, повчання, які привніс новий месія Ієсус. Слово месія, як прояв нести в люди свідомо ті якості життя в радість всім в грецькій мові писалося словом Христос. Христос і хрест були визначальними для назви нової релігії. Вона несла позитивні енергії своїми повчаннями, знаннями. На той час, бо багато тоді усвідомили дію каяття-змін, як можливість жити в щасті. Це було позитивом. Символ хреста визначав орієнтацію і смисл у всіх чотирьох сторонах світу, де були люди, як потенційні творці позитивних енергій. Рівність крил вказував всім, що кожен має рівні можливості в стяжанні духовних енергій.

Старайся і тобі додасться. Твори і ти пізнаєш в цьому щастя. Люби і ти зміниш себе і світ. Саме цього вчили мене наша бабця.

Рівнокрилий хрест засвідчував, що людина могла рухатися благодатно в цьому колооббігу енергій нашої Цілісності великого Життя. Його обертання дозволяло рухатися вперед в пізнаннях і в духовному дозріванні. Такий рух енергій притаманний всьому живому. Він означав рух позитивних енергій(коловрат), але люди поміняли форму на продовгуватий низ і вкороченість верха. Така конструкція не рухає енергій і лиш виконує своє призначення, як повішальний хрест.

Символ рівнокрилого хреста в різних формах одухотворяв ЖИТТЯ, був і є присутнім у наших діях Духом святим. Так при народженні осіняли цим хрестом, ним

осіняли путь, коли рушали; ним осіняли початок будь якої праці; ним осіняли-благословляли на життя молодят батьки, ним осіняють їжу, воду перед вживанням, предмети при застосуванні, одяг перед одіванням, ложе для сну перед відходом на відпочинок. Таким рухом зверху до низу. Так піднімали ми зір в небо за рукою і запрошували Духа святого на Землю, опускаючи і вказуючи йому путь до своїх ніг, до здатності йти, щоб славу про Нього нести.А потім зліва направо, як засвідчення правильності дій є при помішуванні справ, так ми розмішуємо цукор в чашечках. Сам помах длані руки зверху вниз, а потім в ліву сторону і далі направо засвідчує обертання-рух енергій позитивних. Так зліва на право обертається Земля і так ми спостерігаємо сонце, так це закладено в рух стрілки годинника, рух колінвала двигуна.Тому рівнокрилий хрест і є символом Духа святого, символом руху правильних позитивних енергій.

Це засвідчує життя, а повішальний довгокрилий засвідчує смерть.

На повішальному хресті розп’яли Ієсуса, щоб ось так зрадити пам'ять отців наших, їх довіру до живодайних енергій, до Духа святого. Ці хрести вже були спорудою для вчинення смерті ще до розп’яття Ієсуса. Такими вони є ще й досі, коли ми в основній масі застосовуємо цей хрест продовгуватий як символ смерті, на яких розпинали вбивць, відьом (тих, хто відав, знав про істинні Знання Життя і Всесвіту). Цим була змінена суть хреста і певних правил. Тепер цей хрест, як символ смерті, виблискує натільним хрестиком із зображенням розп’ятого Ієсуса Христоса. Такий же хрест ставиться біля погребань мертвих тіл із зображенням Ієсуса. Так постійно(при кожному погребінні не-біжчиків) предають смерті ті позитивні енергії, які відновлював Ієсус при житті у своїх повчаннях і настановах: “Любіте одне одного, як я люблю вас!”. Любити, значить жити. Так любов є знаком життя. Так цією церемонією предають пам'ять про великого праведника всього світу, сина Отця-Творця-святого Духа, коли щоразу з небіжчиком роблять цей обряд захоронення.

Раніше ставили рівнокрилий хрест на місці погребіння і в ноги, щоб міг встати на Божий суд і ставили його лицевою стороною на схід, засвідчуючи встаючість, піднімання, ріст життя; засвідчуючи вічність Духа святого, який був частиною в померлому. Небіжчиків садовили на пісчаному приступку погрібальної ями обличчям на схід сонця і на східній стороні пагорбка ставили камінець з висіченим рівнокрилим хрестом, або й весь камінь мав форму рівнокрилого хреста, чи й взагалі без будь яких знаків. Такі ямкові захоронення іще є й сьогодні. Були і спалення тіл, було просте винесення в один пантеон(місце, споруду). Такі способи похоронення є й сьогодні по всьому світу. Однак весь світ, всі ці духовні структури мали і мають за основу в єднанні для дбання про духовність, дбання про збереження цих основних якостей життя – справедливості, довіри, щирості, доброти, любові у сім’ях, родинах, народах, націях.

Православні християни, які прийняли ідеологію, яка виходить з ідеології іудаїзму і вона ствердилася Мойсеєм і його реформами єврейської язичницької релігійної традиції, яку сформував рід Іуди, пращур Мойсея. Їх рід беріг і ті перші зачатки духовної ідеології, яка змінена реформами Мойсея, береглася його братом Ароном і його сім’єю.

Та саме тепер в канонах-молитвах вони спільно віншують єврейський народ і іудаїзм. Туди і йде, нібито, позитивна енергія, але цим лиш послабили позитивну енергетику теренів-країв і родів-народів-націй, що засвідчує таке стрімке проявлення

негативних енергій у вчинках – люди стали злі, жорстокі і цим послаблюють позитивні енергії любові, до якої запрошував Ісус Христос при житті, бо вона вершина дерева Життя. Він запрошував любити і ці його повчання він приніс в середовище розпусного єврейського народу.

Будь які зміни виникали з потреб народу і лиш негідники цим користувалися. Так було так і є. Така потреба була і в слов'янства, бо їх вожді бажали розширити свої повноваження, та й духовні лідери хотіли зберегти можливості впливати на уми людей, хоча самі вели часто негідний їх статусу спосіб життя, допускали в основи шанування духів злих. Так було у всіх перехідних духовних структурах – залучення духів зла, чи очищення від них і відновлення істин. В такій ситуації опинилися вже не родом, не народом, чи нацією, а вся спільнота.

Життя є найбільша святиня, яку ми маємо оберігати від лихих вчинків і водночас наповнювати позитивними енергіями. Православні християни зберігають позитивні енергії в тих днях, в яких віншують духів пастуха, води… і в обрядах православних. Ця мотивація моці Духовності збережена в Євангелії (книзі життя) про життя і діяльність Ісуса Христоса, яка частково зберегла позитивні сторони дерева життя. Їх потрібно єднати. Єднати не на суспільних взаємовідносинах, де переважають матеріальні інтереси, а єднатися за покликом серця, справедливості і совісті.

Це є біда всього людства і хай не буде протистоянь, не буде звинувачень, а мудро збережімо позитивне і відновімо ту основу, на якій тримаються всі традиції – звичаєві-побутові, суспільні в націях і в наявних релігійних організаціях. Так, це справедливість, доброта і любов.Свята Трійця.

Сьогодні досить великої шкоди Духовності людства завдають політичні лідери і грошові магнати, більше дбаючи за тих, хто є найвище на суспільній драбині, нехтуючи духовні практики і дбання про БОГа святого і святого Духа. Саме зміст і суть цього речення спонукали проголосити таку турботу і вказати про небезпеку. Ми маємо зрозуміти всі той непридатний багаж взаємовідносин між людьми, зрозуміти нехлюйське відношення до природи і маємо відновити культуру життя на його якостях.

Можна гуртуватися в протистоянні негативним проявам лідерів держав, та вони не відмовляться від своїх інтересів і це закінчиться, як завжди громадянською війною, чи чуть слабше – революцією.

Та найдієвішими будуть наші молитви в дії – творити справедливі взаємини в сім'ях, не створювати конфліктних ситуацій, будьмо трошки терпимими і усмиряймо своє буйство, навіть тоді, коли наша правда і є частиною істини. Ми можемо оновити себе, міняючись в поведінці до хороших і справедливих дій і водночас оминаймо дії і ситуації, де є присутні негативні прояви, цим ми очистимо енергетичні канали і це нас об'єднає для творіння позитивних енергій. які і створять умови без якихось цілей. Саме такий спокійний і умиротворений устрій у взаєминах дасть Благодать у взаємини і утримає єдність життя на Землі з енергіями Всесвіту. Це шанс жити і жити будуть ті, які свідомо будуть творити ці духовні якості – добродіяння і любов.

Приймаймо все як нам вдалося – з усвідомленням і більше не робімо подібних помилок. Помилка теж добрий вчитель, коли ми це розуміємо. Не дарма є приказка,

що на помилках людина вчиться робити добрі справи. Бо не роблячий помилок не є шукачем кращого щасливого життя. Тільки мудрі усвідомлені люди не роблять помилок і їх мудрість веде в щасливому життєвому потоці. Добрі люди лишають завжди добру пам'ять по собі і допоки така пам'ять жива, то їх Душі є за столом у Творця.

Ведімо себе мудрими думками, словами і благодатними ділами при житті умиротворено і гідно, щоб за все, усе нам не було соромно. Бо саме на це настановляє всіх наш БОГ-ЖИТТЯ святий, що Духом святим є кріпким і вічним, як Всевишній, як духовне джерело Всесвіту, що є зверху і по низу позитивними енергіями, які присутні і ждуть від кожного з нас змін.

Бо Він нам довіряв і довіряє і на істинні зміни благословляє, а нам усім, хто живе у благодатнім краю цім, зрозуміти слід цю суть святу – для чого ж все таки ми покликані життями сюди і чи придатні прийняти мудрість в дію по відновленню забутих істин, як основу, які і є енергіями тими, які забезпечують все і вся умовами для життя, щоб Україна й увесь земний люд пізнав Благодать і прийняв її у праці, відпочинку, сні.

Ми всі присутні життям у цій Цілісності. На цей час ми бачимо спроби маленької частинки людства, яка хоче зруйнувати її. Ця частинка використовує всі види негативних енергій і найбільшими продукувачами її є людська спільнота. Тож по факту нас ця маленька частинка прислужників демона використовує наші негативні енергії. Ми маємо зменшити їх і почати творити позитивні, щоб відновити рівновагу, а потім трошки збільшити їх і цим ми, нібито, встановимо певну стабільність. Це будуть умови, де люди зможуть свідомо будувати гармонійні взаємини між собою і зі всім живим у цій Цілісності. Так, ми зменшуємо кількість негативу у своїх життєвих просторах і маємо йти далі задля збереження всецілого життя. Тобто ми маємо активно вчитися творити справедливість, милість, щирість, радість, доброту, любов. Всі ці якості в дії людство обумовило як рух позитивних енергій давши йому наймення – святий Дух. Саме життя назвали БОГом і його частину, яка носить і продукує позитивні енергії названо – святим БОГом. Інші обумовленості так чи інак фігурують в рядках книги, щоб кожен читач зрозумів і їх суть, і їх присутність. Виходячи з такого бачення ми теж турбуємося про те, щоб жити щасливо в радості і з любов'ю. Хто приймає у свої життя ці основи, то він і буде відновлювачем, будівником тих якостей життя, щоб воно було нам усім в радість.

Так, саме ця частина спільноти здатна вчитися творити ці якості і цим наближатися у цій світобудові до дому Творця і їм буде відкрито двері в кімнати любові, щастя, радості, де їх очікує Блаженство. Та буде так!

Добре й те, коли є можливість працювати по професії з гідною оплатою праці, коли є купівельна спроможність для забезпечення життєвих потреб, коли є гарантії держав у дотриманні соціальної рівності перед законом і правом на життя, коли є впевненість за стабільність у майбутньому для себе, для дітей, то це давало би умови жити щасливо.

Сьогодні багато держав, партій, релігійних традицій, які знову й знову діляться. Мабуть, це зручно лиходіям, бо в поділі сім'ї ніколи хорошого не було. Місяць ділять, землю ділять і пишуть папірці, печатки ставляють, та Творець дав життя, дав і ту кількість землі з якої людина може забезпечувати умови життя. То для

чого це бузивірство проти Творця, коли сам не може обробляти цю землю, а наймає інших і все ж не споживає сам усю продукцію, а вона стає предметом наживи. Це явно не з братських побуджень.

Творець один, Бог проявлений однаково у всі віки, Дух святий цвіте завжди в якостях життя і є неділимим і є джерелом одним енергетичним для життя і для умов жити і любити. Вони є для нас взірцем і ми по них рівнятися маємо при житті. Сонце, повітря, земля, вода, як творіння Творця є і діють благодатно для всіх учасників життя, а от людська істота все бунтує, бо не має моці духовної і у свої життя допускає духів темних і з ними так каламутить спільноту і знущається з природи. Здавалось би, живи і радій можливості такій. Чогось ні. Кого не спитай, то всі незадоволені життям, мало хто радіє йому. Хоча й життя названо БОГом, як синонім-подібність до Божественності у її Благодатності. Та радості і щастя так мало є. Чогось люди більше бояться правди ніж брехні, ніж сатани. Нема спокою, умиротвореності, а є той страх, є та непередбачуваність у завтрашньому дні, нема спокою і у цю мить. Час, дні, ночі, літа у житті зовсім не суттєві по собі, бо життя - це не плин часу, а добрі діла. Тому ми шукаємо не справедливості і не вишуковуємо можливості творити доброту, а брешемо, лицеміримо, ховаємося в одяг різний, заповнюємо уми переглядом телевізора, в тих шоу, новинах, які не дають духовних харчів, то так і мудрих порад. Бо коли ми плодимо зло, то наші дії контролює час. Ні не час контролює нас, а контролює нас цей нікчемний страх. Ми навіть спілкуватися відкрито боїмося, щоб не показати свою ницість, нікчемність навіть у порівнянні з горобцем. Він літає і всіх цвірінканням вітає, а не лякає, а коли в руці, то скільки йде від маленького тіла теплоти. Мураха тягне паличку малу і їй допомагають інші, щоб збудувати великий дім для всіх. Навіть змія не має наміру жалити когось, а лиш з потреби захистити життя, а так повзе плашма і милує око платтячком красивим БОГа й нас. Хмаринка набрала води в океані далекім і несе на наші огороди і поля. Коли ми так діяли подібно? Якщо робимо, то для себе і навіть крадемо в інших, то теж для себе. Егоїсти жадібні ми. Вітерець нам нові порції кисню несе із лісів і полів у міста і села, а ми із них веземо сморід, відходи. То хто разум має великий?, хто мудро діє на Землі? То й не дивно, що людина згине назовсім у своєму злі й ненависті. Ми ж самі відмовилися від БОГа святого, від Духа святого, не хочемо собі подібному побажати доброго дня, ховаємо очі і усмішок на обличчі нема. Хто з людьми буде дружити? Як їх можна за злодіяння любити, коли ці люди одне одного готові вбивати, обманювати.

Повертаймося обличчям до природи і в неї, щоб по новому шанувати ту красу життя для якої на цю землю ступила нога людська, навчаймося по новому подивитися на БОГа-життя. Сядьмо на пеньок тепленький, бажано дубовий, чи березовий і отак поволі повертаймо головою, споглядаючи на галявинці лісовій за кожним порухом кущів, дерев і подивуймося у собі, як і хто так мудро їх тіла ізначально змайстрував і живуть вони собі усі поряд між собою, не зважаючи на наш стрес… А тут під ногою дрібні квіточки… Мураха дріботіла до пенька, мабуть, тут свої боки гріла, та на дорозі черевик – і вона напрямок змінила, та все ж до пенька її путь була. Встав я на ноги – і легкість на серці відчув. Це лікар невидимий лісовий мене зцілив… Ось таке відчуття в ту мить я пізнав, то тут же Духу святому подякував і по стежині до велосипеда почимчикував. Дивовижні зміни відбулися у мені тоді і відтоді я ці такі місця теплі і позитивні шукав, чи старі і відомі відвідував, просячи прийняти мене знов.

Яке ж це життя дивовижне і стільки в нього душевної теплоти, скільки радості у грайливому листі. А яка любов у кожному дні, коли зачалося життя у насінині-плоді, а як повніє тілом і цю енергію життєву несе собою людям, ховраху перед цим, піднімаючи його до сонця, для благословіння Творцю. Ось такі думки роїлися в голові, коли руки лежали на рулі.

Яка жертовність, яка самовіддача? Хто іще зрівняється з таким?

Що ж відбувається між людьми, що вони не можуть самоорганізуватися життями, та ще й зазіхають на життя природи, з якої частково енергії життя черпають?

Не вміємо ми жити, не вміємо й гідно дякувати за наявне, а все щось хочемо ділити і не своє, а забравши в інших, собі подібних. Дерева мають мову однакову і у пшениці однаковість життя, та і птах має у всім світі однакове житло по розміру тіла, а не по розмаху крила, чи по дальності зору і не від кількості мозку у тварин. Людина є істота не розумна, хоча можуть бути серед них і мудрі, й добрі, люблячі і щасливі. Такі можливості є в нас усіх. То ж що побуджує наші уми шукати на своє життя незвіданні пригоди, від яких потерпає усе людство, а нам простягають у гробу ноги. Все більше й більше є проявів зла, підлості, жорстокості в діях людських. Ми не ради радості і бахвальства пишемо ці слова, а для розуміння, для розширення можливостей побачити орієнтир у цьому путі для пізнання суті життя. Ми ж його учасники, ми ж його в певній мірі і творці. А так хотілось би жити в мирі, спокої, в добродіяннях… Та й для цього не потрібно мати велику машину під один зад, не потрібні заставлені столи, не потрібні супермаркети в домі, а в основному ми хочемо теплоти взаємин, щирості відкритої, допомоги із потреби з можливостей і по милосердю своєму.

Зернина пшениці залишає себе однією насініною, щоб зберегти вид-рід в наступному році, а інші шістдесят насінин ідуть іншим. Ось яка прекрасна самовіддача задля інших – сама жива і рід, а скільки енергій життєвих передано іншим – і це її покликання, її місія життям тут. Так, у кожному, хто життя має у собі і є присутнім життям у цій діючій місії – творити позитивну енергію і нею жити і її ж частину віддавати іншим. Так зберігається кругообіг всесвітніх енергій. То і таке ж покликання основне в людини, її ЖИТТІ зі здатністю творити позитивні емоції, думки, слова і діла. Тому маючи можливості творити доброту з радістю і любов'ю у собі, щоб іншим ці енергії позитивні нести ми саме зараз маємо прийняти цю істину, як мудрість вікову. Долучаймося усі до творення благодатного життя, бо тільки міццю цих енергій збережеться спільнота на цій Землі.

Бо саме ця місія покладена, як і Всесвітом передбачена у долях наших і цього краю з усім живим на теренах цих. Тому ми, усе, що рухається і має рух у собі, як частиною енергій всесвітніх, то воістину воно усе є цим сім'ям-насінням, яке придатне творити якості життя, бо і є цілою родиною великою на Землі, яка і засіватиме любов'ю простори ці.

Не може так довго бути, коли зло "керує" життям, не гребуючи нічим, та так затято, щоб понищити не тільки людство, а й благодатні Духом ці краї, хоча доброти і любові так обмаль є в середовищі людському і тому нема гідної ходи у тебе БОГу мила Україно і у мене, то зберімося усі і візьмімося за руки, щоб зібрати на теренах цих ті крапельки любові і доброти, щоб вона із нашими серцями гідно у цьому світі йшла.

Скажу й про тих, хто є істинним у своїх діях, коли гармонійно несе у своєму житті якості духовні, чи то вони з головою поринули у творення позитиву і беруть активну участь у просвітницькому пізнанні чеснот людства, що я й радію і в молитвах благодарую тим, хто свідомо поширює ці знання і ділиться своїм досвідом з усіма. Саме з такого розуміння, ми і пішли словами у всесвіти, як і попередники, щоб допомогти людству узріти велику небезпеку і у повчаннях з мудрості всесвітньої описую способи і методи, щоб єднати ці енергії любові і доброти, які здатні приймати усі.

Радує й те, що чимало з нам подібних є готовими цим стверджувати життя і його основи.

Поряд з тим вони не вказують, що знання, мудрість і якості життя їм посилає небо, хоча подеколи зізнаються, що відчувають притік таких енергій в їх життя з просторової необмеженості. Вони часто стверджують, що ці потоки (позитиву і негативу) є постійно в наших життях і це є їх природній кругообіг у Всесвіті, що це є проста спадщина наших пращурів і саме цим вони є найближче до істини.

В добру путь провісники щастя!!! В добру путь всім в завтра!!!

Однак промисел Творця в тому, щоб ми постійно зріли духом, розвиваючи духовну природу свою і тому дав можливість чоловіку проявлятися богоподібністю в думках, словах і ділах своїх.

Ось чому с-мир-ення(з миром приходь в кожен день для життя) є хорошою дією, коли ми з духовної чистоти у собі можемо мати доступ до досвіду людського, щоб себе від помилок уберегти. Це і буде наш перший свідомий крок у вибудові змін. Таким мудрим підходом при налагодженні взаємин зі світом всім ми засвідчуємо свою готовність шукати путі до істини, шукати її джерела. Такі зміни, такі дії з благоговінням прийме все єство і ми зардіємо приємністю у собі за таке життя, що прожили не дарма.

Ми розуміємо й те, що це є перший крок до пошуків себе, до пізнання своєї суті, до прийняття свого місця життям тут, та й починався і починається він з пошуків помічників і ними були мудрі люди, духівники, оракули, відьми, а потім і релігії різні. Такий практично путь в духовному розвитку до зрілості проходять всі душі, а з нею і ми мудрішаємо умом протягом усіх життів, в яких знаходить прихисток душа.

Кажуть мир жорстокий, злий, та все ж у ньому є місце і святим. Тому і в середовищі нашої спільноти – є носії любові і доброти. Таких кажуть не багато, та саме їх енергетична міць дає людству можливість нести ці якості всьому во благо. Так, це певна жертовність енергіями життя і ми це маємо розуміти, як ази, які є у всецілому житті від нач-аль, від початку. Тому несімо їх на жертовні олтарі усе свідоме життя, бо кожен з нас там енергії собі брав і не розтринькуймо ці енергії попусту на різні зваби і на надмірність у речах, бо всеодно ніхто з собою їх після смерті не несе.

Не хочуть, чи не можуть? Ніхто не висловлював чогось своєї думки з цього питання після відходу у засвіти.

Поява проблем і труднощі не є випадковістю проявів таких, а є напоминанням нам, що ми десь у житті схибили і ними Дух святий-енергії позитивні дають можливості їх знайти і діями своїми виправити.

Починаємо із основ, як завжди, перевіряючи діла з позиції совісті і справедливості, перевіряємо себе на предмет того, чи були ми милосердними, чи доброту і любов леліяли в роках прожитих, бо ці якості при житті є визначальними і значимими при формуванні стилю життя і нашої поведінки щодня. Знаходимо ми їх, чи ні, та все ж дякуємо Сущому за них, бо саме труднощі у житті є, ніби, ревізорами на виробництві, які дисциплінують нас, не даючи послаблювати життєвий ритм, допомагаючи бути спостережливим завжди, а це і стримує нас від рішень хибних.

Так, труднощі не є випадковими для нас і для роду всього, хоча життя в цілому є

лиш одна прекрасна мить, та все ж помилок великих у життя не допускає саме так, а саме труднощами малими. Ось чому мудрість людська так кожного із нас вчить, щоб ми дякували за створені нам труднощі, бо вони є, ніби, шліфувальні круги – шліфують, загартовують у результаті, а насправді у досвіді такім ми є іще мудріші.

Тому не картаймо БОГа святого за біди свої, проблеми, труднощі, бо своїми надуманими образами, гнівом, іще більше наплоджуємо енергій злих. Отака бесіда повчальна пройшла з усіма читачами і тепер ми будемо завжди приймати рішення мудрі, щоб гідно у житті ім'я чоловіка нести.

Нас постійно життя вчить – чи то зі сторони, чи то ми відчуваємо потребу у знаннях тих, якими ми здатні до пізнання святості життя.

Інколи до нас приходить розуміння такої потреби навчатися жити і коли ми сприймаємо, звертаємо увагу на ці відчуття-заклики святого Духа, то приймемо до дій і вже з усвідомленням почнемо дбати про себе і життя.

Хай подальші міркування будуть в поміч при облаштуванні свого щастя у житті!

Почнімо досліджувати себе і свої можливості з тих знань і навичок, які ми вже маємо і застосовуємо.

Процес їжі має бути завжди уважним і це навчатиме нас акуратності і бути пильним за своїми діями повсякчас.

Ми не набираємо надлишок їжі в ложку, чи виделку, щоб не впало на стіл, чи біля нього. Впало, то тут же піднімаємо зразу ж, чи після закінчення трапези. Так і при відкушуванні хліба, чи іншого продукту інколи падають крихти і ми прибираємо стіл і біля стола. Так діємо дома, так діє хазяїн, коли ми пішли з гостини, так діє прибиральник в ресторації. Ми знаємо, що це має бути чистота.

Впала шкарпетка, то ми піднімаємо зразу ж, а якщо з неї впала нитка, чи випав дорожній пил і ми не побачили цього, то потім вичищуємо кімнату і все житло і біля нього. Так є і під час сну, коли з постелі , чи з тіла щось відлітає в постіль, то ми раз в тиждень прибираємо спальню кімнату, а при можливості частіше, бо тут проводимо третину життя. Ми мимовільно бачимо сни, з нами щось діється, ми ворушимося – так проявляється цей постійний рух різноманітних видимих і невидимих енергій. Можливо докори сумління не давали спокійно спати, а ці енергії неспокою наповнювали нічний одяг, покривало і дехто його очищує після відходу зі сну струшуванням в куточок, а коли працюємо з пилосмоком, шваброю, то забираємо з кімнати і ці енергії частково відносимо до смітника, частково змиваємо при омиванні, частково очищуємо в ранковій молитві. Легкота після цих дій засвідчує наше таке очищення себе і просторів. Тому регулярні прибирання кімнат закладена в ум, як життєва потреба.

Так ми маємо привчити себе до періодичного очищування Душі, ума і тіла переглядом при споминанні подій, ситуацій за день, чи при закінченні тижня. Зазвичай, це є не-діля. Ми вільні від справ і ум має організувати нас для споминів, для прощень. Так це вже є ритуал в молитві-розмові щоденно в кінці дня, чи в закінченні тижня.. Люди так діють і діяли, ходячи щонеділі в церкву, ходячи на партійні збори, чи на тижневі наради до шефа-начальника, де проводять розбірки польотів-помилок. Там бештають за помилки-гріхи, чи дякують і отримують накази-повчання, щоб виправляли наявні помилки і як правильно діяти далі. Ось такий ритуал-дія проходить при отриманні порад-настанов-благословінь на наступний тиждень. На перший погляд, ніби рутина життя, та роздивившись глибше і ми починаємо розуміти те, як продумане життя і ці дії дійсно є дбанням про кожного із нас і ми маємо цю методику застосовувати самі собі спокійно, розважливо і з розумінням значимості такого ритуалу для облаштування свого життя. Це ми маємо радіти за таке розуміння і за свої дії, бо ці енергії наповнюють джерела Всесвіту позитивними енергіями. Так діють люди, такі процеси відбуваються з усіма учасниками в природі, в цій Цілісності, хто має життя. Зайчик, омивається сам, вовк їздить хвостом по траві, рослинку омиває-очищає роса, дощик, вітер.

Дивуємося ми, як мудро Творцем облаштоване життя.

Відвідуємо ринок, магазин, церкву, будь яку роботу, тобто в місця великого скупчення людей з різними видами проблем і настрою, то ми мимовільно попадаємо в енергетичні поля інших. Наш одяг, вуста, слух, руки і очі при спогляданні, при торканнях у переміщенні, то ми частково наповнюємося цими енергіями, до наших рук прилипає послід мух, своя грязнота висловлювань з вуст; чи то від інших чуємо слова осуду, зла, які вселяють в наш ум тривогу, дискомфорт Душі і в умі; чи то побачили очима негідний вчинок, дію, які стривожили ум. Це може і не страх, а все ж гидкий осад і цим, частіше за все, забруднюємо себе. По факту, ми так, чи інак були ймовірно в стані сприйняття, а деколи в стані прийняття. То і тут є потреба для очищення себе. Ми часто так, по приході додому, проводимо процедуру омивання рук, обличчя, вух, очей. Та коли усвідомлюємо ймовірність забруднення, то ми ще й підходимо до води, протягуємо руки, чи робимо хрестним знаменням освячення її і приказуємо: “Здраствуй водичко! Дозволь тобою очистити Душу, ум і тіло від гніву, гордині, зависті і злості, жадібності і осуду!” Омившись, дякуємо їй.

Омивання, це зустріч живого тіла в цій сукупності рухомих енергій з живими енергіями води, це злиття нас-каплі з потічком позитивних енергій Всесвіту.

Так є після відвідин туалету, бо там очищали тіло від бруду. Кал, сеча, гази – це ж відходи роботи організму і ми підмиваємося при можливості, обмиваємо руки, бо користувалися серветкою, очищаючи клоаку й пісю.

Окремість в діях, як усамітнення, окрім цих природніх потреб, ми можемо зрозуміти як потребу для духовного очищення з усвідомленням певних очищувальних дій в молитвах-розмовах в тих місцях будинку-квартири, де ми відчуваємо теплоту і благодать. Хай це будуть спроби, хай це буде певний ритуал, обряд і ними ми зробимо щось позитивне при житті. Це є процедура очищення єства в славословіннях, дякувальних, прохальних молитвах-розмовах-налаштуваннях ума із запрошенням невидимих, нетілесних світлих енергій вранці після омивання. Таку ж процедуру очищення себе умом, Душею і тілом проводимо при відході до сну в подяках за все у дні: за хороше з прийняттям у благоговінні, за погане в прийнятті, як

урок-повчання з озвученням прощення, з надією не повторювати помилок – і в кінці молитви просимо благословення на сон грядущий. Слова говоримо щиро і від духовної чистоти у спокої і смиренні ті, які не напружують нас – хтось говорить подяки Творцю-Духу святому; хтось Всесвіту й Життю; хтось Отцю-Богородиці-сину і дочці; хтось подвижникам святим Духа святого, чи святим праведникам БОГа святого. Тут одна суть і один зміст в цих словах. Не треба відторгувати умом це, бо ці енергії великі, світлі, мудрі і вони є у житті постійно і повсюди. Приймаймо, запрошуймо їх такими молитвами у своє життя і цим полегшимо життєві поступи. Ми так очищаємо себе, а вони допомагають нам, оберігають нас, водять нас в житті так дбайливо. То бережімо цю енергетичну єдність з цими всесвітніми позитивними енергіями.

Буває, що ми зробимо негідну дію, наприклад: обдурили когось, то попросімо пробачення; нас образили, то простімо обидчика, бо, можливо, він ще не розуміє того, що викинув помиї-грязь, ці слова образ.

Знаймо, що тільки розуміючий, свідомий, чи то у стані спостережливості попросить прощення і такий прощає без очікування прощення, ще й побажає щастя і любові. Такий знає, що обидчик, злий і по факту є нещасною людиною. Він не знає ще, як звільнитися від цього зла, а так розкидаючи його, йому легшає, коли інші сприймають його біль у співчутті. Та коли ми не прийняли це зло, то воно повертається до обидчика і поки біжить навздогін, хапає інше дрібніше зло і вже обидчик приймає таких семеро. Він прийме, бо в стані зла він не закритий. Не приймають добрі і люблячі, бо їх оберігає Дух святий, але вони здатні допомагати таким злим і часто так і роблять. Співчуття не доречне при житті. В гірких випадках потрібна щирість, теплота, розрада, допомога, любов.

Ми можемо сказати, що чуже-своє зло, що чужа-своя доброта, що прокльони чужі-свої, що любов чужа-своя, що молитви свої-чужі є видумки неповноцінних людей, що це дрібнички в нашому житті і мовби нема потреби на них звертати уваги. Та коли людина пізнає біду-радість і їх джерела, то тоді вона починає очищуватися від негативних дій своїх і шукає ті путі, якими можна прийти до джерел позитивних енергій.

Часом одне щире, тепле слово зігріє серце й Душу згорьованому, деколи одне зле слово ранить Душу й ум гірше ніж поранене тіло. Дрібна пилюка залазить у всі щілини, там злягається і є місцем накопичення негативних енергій, там поселяються паразити –воші, кліщі, бактерії і вони є джерелом біди, чи переносчиками хвороб. Деколи при великій справі одна розумна думка змінює всю технологію, виробничий процес; деколи мудре слово допомагає зберегти сім'ю, чи життя. Не можна тут важити, вимірювати. Один бере великий хрест у житті, а інший дрібненький – кожен по силі Духа свого. Один при першій перешкоді зупиняється, а інший має міць і вміння світами нести доброту і любов. Один додав одну гривну до своїх грошей і виявився мільйонером, інший дрібного пилу назбирав в своєму робочому агрегаті, що став до застосування непридатний, чим зупинив виробничий процес на великому комбінаті. А скільки було мороки, довбання, старання і додаткового часу, щоб очистити себе, свій життєвий простір від дрібничок малих. Буває, що не просто очиститися від дрібничок у житті, бо причина в тому, що ми на дрібнички не звертаємо увагу, бо ми пили щодня пляшечку малу горілки. Так звеселялися ми, і пританцьовуючи на роботу бігли. А вона ж була маленька і вредненька, бо пили ми

тільки рік, а там заболів живіт – печінка в нас, а в додачу шлунок, то ми в крик і бігом, бігом – спотик і зламали руку об поріг, та ще в додачу й тромби у венах на ногах взялись. Нема ради і вже інвалід.

Була велика гора і під неї поклали кілограм вибухівки, яка зруйнувала цю гору. Була у баби подушка велика, та в злості вона нею діда за погане діло хотіла в гарячці вбити. Била, била, та навіть синяка биттям не лишила, а лиш покаявся дід і баба, махаючи, розігнала злість.

Хай цей відступ ляже в основу наших дій і буде досвідом для дотримання умов чистоти тіла, ума і Душі.

Така спостережливість, обережність потрібні у житті, щоб не робити помилок-гріхів. Зробив, то виправ негайно, чи на протязі дня, а коли нема можливості, то перегодя. При цьому ми маємо скоротити час, бо іржа помилки може лишитися в нас. Зробив, то виправляй скоріш і ці дії мають закріпитися так, як ми прибираємо стіл, прибираємо кімнати в домі регулярно.

Так ми вже діємо, то ці знання і навички застосовуймо постійно на протязі дня при будь яких ділах, чи в стані бодрствування, так званому активному відпочинку, коли ум готовий мріяти, складає плани, коли він споминає минулу мить, всі події дня, чи життя. Він радий допомагати таким дбайливим і мудрим добродіячам. Тому за добрі вчинки дякує, за плохі готовиться до змін, за ганебні просить вибачення і формує план виправлення. Це є уже перші поступи свідомого дбання за чистотою Душі, ума і тіла.

Ось чому люди у всіх традиціях релігійних у досвіді життєвім своїм, чи то у так звану минувшину, коли перед духами життя голови схиляли і дбали за чистоту помислів, мови, дій, виконуючи піснеспіви, молитви, мантри і ті обряди омивання і через вогонь скакання, чи зі свічкою в руках, то так із запахами ладану й наркоти виганяли біса й сатану, очищаючи тіло, ум і Душу. Вони носили й носять обереги, амулети, хрести, які є символьними ознаками присутності тут енергій позитивних. Ці обряди й ритуали полегшували умови для життя. Одні розумілися на них, інші лиш техніки трималися і цим самоствердджували себе в борні. Це теж давало досвід і з часом знання, що до молитви потрібне очищення, а далі й розуміння прийде, що ми щасливими можемо бути всі у цьому великому житті.

Багато спасалися від зла, болячок саме молитвами. Молитви передбачають первинне очищення, далі зміст молитви у щирому вірші, а до повноти її ми діями позитивними маємо прийти. Так було в давнину, так є і тепер, коли ми опиняємося у біді, то скоріше знаходимо БОГа саме молитвами і вже маючи досвід, то і в радості молитвою Отця-Творця-Духа святого восхваляємо і дякуємо Йому, що живі. Наше очищення і прийняття нас Всесвітом в потоки позитивних енергій підводить нас до постійних сповідей із Сущим (розмова ума із своєю Душею). Ми міцніємо довірою, ми міцніємо духом і вже не маємо страху перед негативними енергіями. Вони й далі деколи наближаються до нас, влізають в наше життя звабами, лестощами, та тут на поміч нам ідуть енергії позитивні від Духа святого.

Пізнавши міць і благодать святу молитов, то ми уже свідомо підходимо вранці і ввечері з ними до молитовних місць, або там творимо молитву, де в нас появилася потреба, стишивши хід, чи то прискоривши себе для дій.

Сьогодні ми багато в чому вивільнили себе від фізичної праці, а одного разу пізнавши позитивну дивовижність молитви, то саме такі умови дають нам можливість очищати себе, заспокоїти молитвами, зігріти тіло добрими ділами і налаштуватися

умом для покращення своєї психіки(Душі). Ми починаємо пошуки путі і в пошуках відвідуємо монастирі, святі місця, шукаємо духівників, святих старців, вчителів; займаємося різними духовними практиками, йогою…; відновлюємо порозуміння з ріднею; налагоджуємо хороші взаємини з батьками, дітьми; шукаємо психологів, психотерапевтів для очищення Душі; шукаємо ведунів, попів. Та ослабли сьогодні ці установи, бо прислужувати керівникам держав забажали. Так у них одна ціль – мати можливість керувати, маніпулювати умами людей і на цьому ґрунті вони спільники. Та пізнавший джерело духовних енергій до них не буде ходити.

А для цього справді треба мати розвинутий хист, навички і вміння. Ми маємо здатність до вибору і з розуміння такої потреби ми знайдемо цей час і можливості для підготовки і прийняття до дій. Починаймо з очищення своїх невидимих каналів енергетичних, бо умом ми вже зрозуміли потребу і Всесвіт знає про ці дії і направить нові знання посильні для прийняття. І деколи так є, коли Душа відкрита, коли ми постійно спостережливими є при чистоті душі, тіла і ума і не робимо гріхів-помилок, та ще й мудрість надбаваємо у пошуках духовних скарбів зі спроб і досвіду свого. Та все ж до цього всього нам все ж слід учитися стяжати якості духовні, якості святі, щоб вони у нас фундаментом були на всі випадки у житті.

При засвоєнні цих азів ми дійсно є у стані вмілого спостереження. Тоді ми краще можемо бачити і чути, тоді й чутливими єством є до доброти, милості й любові; до назрівання гніву і образ, до брехні і зрад; тоді й відчуваємо загрози для себе; тоді й чутливими є до чужої біди; тоді чутливі до несправедливості, чи до зла; тоді чутливими є до подиху вітру, до розмов води, до пестощів теплоти, чи до доторків холоду, що засвідчує про наявність у таких цієї здатності тонкого чуття.

Таких не багато у світі є, та саме вони любов пізнають, як і інші якості життя, чи то величезну біду-війну, чи то за сотні кілометрів відчувають, як плаче, страждає дитя, брат, сестра, батько, мати. Ох, якби такими були всі, то благодать покрила б простори всі. Яке то щастя є, коли радіє душа, ум і тіло за добродіяння свої і інших.

Треба знати нам усім, що кожному Творець, дихнувши послав Душу, а по її зрілості додається інше при житті якостями святими – і саме від них є застороги, прихисток і обереги в ситуаціях різних. То черпаймо в них мудрість, міць, щоб мир і спокій накінець увійшли до наших сердець.

Ось чому ми просимо усіх до стяжання якостей духовних, бо вони є імунітетом своєрідним, і є ті, енергії святі, які здатні зберегти цю спільноту, ці краї, де зрадники завелись і хай їх душі щурячі шукають життя собі у норі, а ми відновлюймо помаленьку у взаєминах своїх давно забуті істини, бо вся надія сьогодні на них, щоб людству залишитися в живих, то благодать із наших сердець поширяться на терени всі.

Зміна самоусвідомлення, народження прозріння, осяяння – це процес відродження давно забутих істин; це здатність відтепер чути музику життя, чути мудрість інших. Як первісні люди, то так і ті, хто буде відбудовувати нову цивілізацію не потребуватимуть усвідомлення себе своїм умом, бо вони здатні сприймати світ саме з позиції божественних начал у цій Цілісності Всесвіту. Вони будуть жити, як ті маленькі діти – з довірою і любов'ю.

А ми захотіли відгукнутися подяками Всесвіту і щоб і нас почули; ми захотіли, щоб задумалися всі про покликання своє у світ, про свою присутність на Землі наяву, де ми здатні творити і любити, щоб ми могли дивились ширше, щоб бачили чистіше, бачили те світло, яке іде звідусіль – з людей, з природи і з небес.

Бо Благодать визначає те, що людство тисячоліттями живе саме завдяки якостям таким, які здатні зберігати цей мир. Хай таких творців і мало, та саме Дух святий їх руками засіває ці якості між нами, щоб при потребі ми змогли збирати врожаї.

Ось такий мудрий Замисел Творця, щоб зберігати люд у вічності життя, давши кожному сил, вміння і надію перетворити наші наміри у дію.

Тому не проходьмо мимо, коли хтось опиняється у біді, бо за допомогу і доброту подарує щастя той тому, хто є творцем по правді у всьому.

Мудрість розкривається по мірі пізнання суті Духовних надбань людини і природа людських дій в повсякденному житті, розуміння яких дає можливість кожному побачити себе і оточуючих по іншому, виходячи зі своїх потреб і можливостей усвідомлено.

Усвідомлення, як початок до пізнання. Свідомість погляду, свідомість при прийнятті рішення, усвідомлене пізнання, є як певне устремління прийняття чи відторгнення з нашого життя фактів, предметів, чи подій.

Слід звикнути до усвідомлення знаковості знань в нашому житті. Володіти Знаннями, застосовувати їх у житті не так просто – це може бути дещо обтяжливо, особливо на перших порах. Та все ж краще зберегти весь тягар знання, ніж перебувати поза дійсністю.

Людина, яка усвідомила сутність усіх речей, не потребує їх для нагромадження, бо воно завжди небезпечне і вводить наше єство в напругу по охороні накопиченого, у збереженні про запас. Усвідомлення має бути предметом першої турботи. Це і буде стрижнем нашої життєвої мудрості. Усвідомлені – у нас світло дома, в єстві. Порадіймо тихенько такому стану своєму. Знаймо , що ця тиха радість нам для цьог і послана в цю мить зі Всесвіту за наш стан такий, за такі мудрі рішення при житті.

Берімо все реально в межах всього життя від реальної потреби і тоді у нас не будуть збиратися засмучення, спустошення, невдоволення, проблеми.

Порожнеча не існує, але часто люди відчувають, як би подобу, душевної порожнечі. Що ж може означати таке тяжке відчування?

Звичайно, воно не безпідставне. Ми знаємо, наскільки важке земне життя. І тому цей досвід ми накладаємо на спроби в пізнаванні основ життя. Помиляється той, хто через незнання вважає життя легким. Та духовна важкота є із докорів сумління, при відході в діях від справедливості, коли бунтує совість…. Тут ми маємо самі знайти відповідь – з чого появилася тяжкота і негайно виправити цю ситуацію в пошуках. Це не є чимось таким, а звичайним повчанням, звичайним гартуванням Духу.

Ось як мудро встановлені перехідні можливості людини – справжнє загартування духу. Непорушне зерно духу, хоча і воно одягнене в одяг добродіянь і любові, який витканий самою людиною. Знаймо це!

Ми не приховуємо про складнощі основ життя – і в цій довірі обопільно зміцнюємося в людинолюбстві, в боголюбстві.

Процеси самопізнання себе, самоусвідомлення себе, ми пробуємо розглянути в будь яких життєвих ситуаціях і нам приємно, якщо нам зустрінеться знайома ситуація і знайомий приємний вихід з неї, то це дасть нам відчути утвердження в довірі.

Коли ми це усвідомимо, то таке розуміння буде помічним у будь яких ситуаціях. Фальш і брехня панують, бо ми в більшості шукаємо вигоду. І не потрібно говорити, що ми любимо правду і живемо по правді, але устремління в пізнаванні якостей життя і їх прийняття для повсякчасного застосування формує наш світогляд, формує нашу життєву мудрість. Хоча нас практично з самого дитинства вчать брехати, бо це вигідно, вигідно цьому загниваючому уже суспільству.

Брехня, як і їй подібні: лицемірство, обіцянки, осуд, гординя, заздрість мають у собі однакові негативні енергії. Вона, нібито, така легка з помислу і так м'яко, улесливо, підлабузницьки, чи підло в слові ллється з вуст, ховаючи істину собою. Так воно, чи ні, та по факту в ділах вона є початком негараздів у житті. Вона досить і зручна для оправдань, зручна для дій лихих. Та її диявольської суті важко позбутися, важко утихомирити, усмирити у собі.

Скільки разів обманювали, зраджували ми; скільки разів були обманутими і зрадженими ми; скільки така брехня привнесла горя і біди у життя?

Ось де велика брила негативу, зла. Саме вона є зброєю злого духа і він часто збирає до купи брехунів і лиш при словесному озвученні виставляє її, як істину, а в дії проявляє свою суть помилкою-гріхом великим. Є над чим поміркувати, щоб у життя свої її не допускати.

Брехню легко поширювати і верткий дух темноти так ловко застосовує її, що лиш через певний час, чи через роки, ми здатні при сповіді розпізнати її у помилках реальних. А ще гірше те, коли ми починаємо їй довіряти і тоді правди ми не можемо прийняти, яка Духом святим у житті присутня.

Гірко й те, що суспільна мораль, закони держав і їх ідеології, як канони традиційних релігій часто прописані словами тими, які нібито є із правди, та по факту вони вносять у життя брехню і гниль сусвітні. Бо навіть на кладовищі по померлому ставлять хрест і він уже не понесе ці пороки життя вперед.

Ми з брехнею на вустах, то так і в ділах, можемо заявляти, що ми святі старці, вчителі, вчені, генерали …, бо минувшина засвідчувала і засвідчує не раз, що істинні правдивці не піднімаються на п'єдестали. Нема правдивців серед міністрів, президентів і попів праведних Духом святим. Бомж може обманювати одного, а ці обманюють цілі нації свої. Ось так ми йдемо за брехунами під їхніми прапорами вбивати інших, чи нас так на вбивство-погибель ведуть без потреб явних.

Тільки єврей міг сказати мудро, а чи хитро, коли він весь у крові в магазин зайшов. Його ж спитали: "Хто це тебе так побив?" " Та це наших там за рогом б'ють", – відповів. "А чого ж ти їх покинув?" "Та я своє вже получив", – пробубнів і носа кров'яного затулив.

Ми так часто забрехуємося, що віримо у цю брехню свою. Тому й слухаємо брехні інших при гурті. Коли правду почнеш говорити, то скоро залишишся на самоті. Лише дія показує справжнє обличчя брехні. Ось чого так мудрість і засвідчила, що по ділах кожного суд праведний відбудеться. Не за слова, не за думки,

хоча і за дії такі часто люди на онко хворі. Чогось так мало правдивців є. Інколи наші бабця говорили, що брехун брехуна побачить здалека, а щоб правдивця зустріти, то замало одне життя прожити.

Ось такі ми богоборці, ось такі зрадники істини самі у собі. Брехнею легше зваблювати у будь яких ситуаціях. Вона й сама себе стверджує у нас. До такого ми дожилися тепер, бо брехня слащава, а правда гірка. З правдою важко жити у цім світі. Брехню прощають, а от за правду часто убивають. Тому і відновлювати справедливість-правду-істину не поспішають. Так було завжди. Істинних праведників святих достроково людство зле відправляло в засвіти. Ніхто не поспішав їх захищати, бо боялися теж смерть прийняти, а за брехунів по сей день носять стяги. Який все таки Творець-Дух святий терплячий?! Та й сьогодні лише два проценти з усього людства свідомо Духовність тчуть, одначе рівновагу у світі життя бережуть. Не легко їм, то частіше благо, і доброту у світі при житті творім, щоб вони справедливість і любов між нами носили, а ми ці якості святі у всіх діях своїх ростили, бо саме так і нами ми здатні опинитися за райськими воротами.

Вийшли два куми з бару і один продовжує розмову ще за столом розпочату про свою мудрість і про знання життя.

Перший каже: “Глянь но, куме, там на третьому стовпі на вершку сіла муха злюча.”

Другий руку понад лоб, та і вторить куму в лад: “Дійсно сидить, та ще й більмо на лівім оці має.”

Отак порозмовляли по життя, про сім’ю і про діла, та й пішли попід тином в різні сторони села.

Скільки потрібно нам зусиль і вмінь для каяття, сповіді, очищення? Поміркуймо самі. Бо лиш роздуми такі виводять всіх до мудрих дій. Ми ж бо всі, як і Отець-Творець, думаємо про своїх дітей, тому й можемо уже тепер залишити добрими ділами їм умови для гідного життя.

Ми забули як іти за своїм духовним провідником, а прийняли за провідника звичайного пастуха, який тримає нас в отарі-нації-державі. Ми втратили мудрість, міць, гідність Духа чоловіка, то втратили доступ до всесвітніх знань, до всесвітніх енергій і уже тисячоліттями у своїй німоті і підсліпкуватості ідемо за суспільними пастухами суспільних ідей і релігійних традицій.

Будьмо обережними до спокус, щоб не прийняти у своє життя навіть маленьку брехню, бо вона може зробити шкоду, як та ложка дьогтю в бочці з медом. Бо отаке прийняття, така дія наша брехлива відкриває єство для інших енергій негативних і вони вже будуть самі заходити в наше життя і страждатиме Душа. Буде пошкоджуватися ум і тіло. Не будьмо легковажними з такими речами.

Ця легкота брехні є найбільшою помилкою, бо вона кожна по окремості, то так і гуртом є тягарем на все життя і вона єдина, яка знищує в нас зерно духовне. Така Душа втрачає вічність. Навіть самогубці не втрачають Душі остаточно і любляча сім’я може очищатися від цієї помилки-гріха, коли молитвами і любов'ю споминають про їх добрі діла і любов при житті, додаючи слів подяки за них у простори космічні.

Брехуни по суті є божевільними людьми – вони вільні від Божественного і цим ми звільняємося Душею від свідомого пізнання цієї святині – життя.

Така людина здатна проявляти зневагу до Отця-Творця-святого Духа, до всіх якостей життя, бо в отриманій волі дій, у цій можливості робити вибір, то тут саме

легкість брехні знімає напруження в умі і людина відкривається ним для диявола саме брехнею і цими своїми нагромадженнями часто гордиться, зневажаючи інших, дозволяючи собі нехтувати всіма правилами гармонійного співжиття з іншими.

З часом такі люди стають рабами брехні, рабами сатани. Вони вже попали в їх тенета. Обманюючи, люди часто не відчувають тяжкості, не відчувають її чорноти і гостроти. Та як вона забруднює усіх, як ріже ум, життя і Душі. Не дарма наші бабця говорили, що брехня у житті не прощенна й на одрі.

Самоспокуси, самообмани по факту є досить шкідливими, бо ми знаємо, що займаємося цими підлими вчинками, які дають можливість задоволити будь які пристрасні бажання, досягнути надуманої мети, цілі. Це стає поганою звичкою і так подібна до алкоголізму, наркотичної узалежненості, похоті, обкрадань і так далі. Та тільки стримування і постійна молитва із Сущим оберігає нас від цих негідних вчинків.

Так, її часто не споминають, бо не вважають її за велике зло і думають, що вона часто допомагає вирішувати справи складні. Чуть збрехав і змінилися умови вирішення конфлікту, трошки пообіцяв, знаючи, що ця обіцянка лиш цяцянка, і забув, а вона ж обманом була з самого початку. Якась перешкода для життя була, чи прощення мало тут місце? Це все ж вирішувалося в нашій голові.

Багато з нас не навчені сприймати брехню за гріх великий, бо її ні з чим рівняти. Тому й така поблажливість до обману. Та в підсумку її збирається так багато у житті, що вже й не можемо її уникати, навіть не відаємо про її кількість у собі. Тисне в грудях, підгинаються ноги, болі в шиї, хребті, суглобах, а це і є той енергетичний тягар, від якого не звільнилися ми, не витіснили зразу прощеннями і богоугодними ділами.

Ось чому ми дурні, бо Духом бідні, а бідні тому, що насправді дурні.

Тож, коли чуємо, що страждає Душа, чуємо докори сумління, а значимих помилок, нібито, і нема, то це свідчить, що ми наповнені до країв брехнею. Тому, коли є таке чуття і є такі древні знання, то чим скоріше очищуймо єство, почавши в благодатному місці розмову-сповідь, споминаючи усі свої помилки в днях, роках назад. Коли є перешкоди в плутанині думок, позіханнях і інших сторонніх відволіканнях, то зупинімося і заспокоймося, читаючи прості слова, або й просто помовчимо. Після другої невдалої спроби шукаймо терміново духівника і при можливості допоможімо потребуючим.

Така терміновість вкрай потрібна, бо часто людина не бачить брехні у діях своїх минулих. Добре є, коли ми вчимося спостережливості за собою, коли свідомо приймаємо будь які рішення, щоб ними нікого не потурбувати. Бо брехня потребує особливої пильності.

Ми, ніби, привикли, змирилися з цією своєю гріховною поведінкою. Ніби, знаємо, що живемо неправильно – чи то з гордині, чи то з немочі ума і тіла. Та все і далі живемо так безучасно, збайдужіло у цій щоденній суєті. Є така думка: Чого суєтяться люди? Чи то до добра це, чи то вже кінець всьому буде? Ніби й розуміємо, що навкруги так багато негативної енергії, а ми іще в додачу щодня її додаємо і додаємо. Як то ж зупинитися хоча б? Як навчитися творити позитив? Так вже хочеться умиротворення, спокою, гармонії з усім світом і тими, хто поряд є. Мабуть все таки починати усвідомлювати, що ми є першими і кожен має це робити. Не очікуймо, не просімо Всесвіт. Можливо, Творцем ми і створені, щоб ми свідомо

творили позитивні енергії для себе і для Всесвіту. Це ж добра справа. Навіть проста можливість не плодити зла і це вже добре.

В добру путь вам, люди! Хай радість прийде в наші серця!

Постараймося трошки, бо вже і так кругом біда. Та нема волі, чи сил, щоб вийти з цього полону самим.

Так, ми знаємо, що помилки робили і наші предки, та і ми живемо в цих негативних енергетичних просторах. Однак, коли нас побуджує вісточка(совість) від святого Духа, то чим скоріш укріплюймося довірою до Нього. Це щастя, це подарунок від Всевишнього, бо знову в очах радість засвітилася надією і можливостями. Це і є той оберіг в середовищі розгулу вогню зневіри і гніву.

Так скажу усім, що прислухаюся до тих, хто творить доброту і любов, то може вдасться відкритися Душею для щастя. Пишу не з примусу, а позову Душі, чи з нездатності на більше. Простіть люди мене за ці слова, бо може ними і огорчив кого.

Пишу і далі, бо болить на Душі, що людина немічна опинилася перед світом, хоча і відчувається присутність вищих сил в нашому житті, та з кожним днем загасає полумя життя. Гірко усвідомлювати те, що в такій сповільненій брехні і доми для розмов-молитов із Всевишнім стали клубами, кублами, де ідеології зла проповідують з амвонів во славу князя, проповідують до дурості зовсім, називаючи БОГом господа, а господа БОГом, називаючи господом сподвижників Творця і, зокрема, Його месію – Ієсуса Христоса, який про духовний стан дбав, заблудших Духом євреїв. Не був він господом, БОГом всецілим, а лиш частиною Його. Не був він князем при житті, а був і залишився вчителем духовним для всього світу цього, був сподвижником Духа святого у своєму коротенькому житті. Він і по сей день для багатьох є вчителем, наставником і тим взірцем для прийняття тих, чи інших рішень. Такими ж були його учні-апостоли до того і тепер, несучи його дух до кожних дверей, до кожної Душі і не ремствуймо ми, бачачи перекоси ці. Бо саме тому й опинилися на суспільному дні і духом занепали, а умами збунтували і без розуму нищити почали озера, річки, поля, ліси, а найперше почали знищувати у собі усе святе.

Так, господь сьогодні вже всіма державами керує і методика, і способи у всіх одні, та і князь однолиций уже досвід має і так вільно нашими умами маніпулює, взявши в помічники і церковний клір, примушуючи їх робити глупоту, що суперечить Духу святому. Чого ж в канонах, проповідях БОГа всецілого ототожнюють, порівнюють з господом, де він у житті присутній лиш частиною і частиною найгіршою, яка проявлена у житті лицемірством, гнівом, карою у всіх проявах енергій негативних, у взаємовідносинах суспільних. Бережімо свої душі, свої життя,бо навіть ця програма в комп'ютері підкреслює, як помилку, коли ми пишемо господь з малої букви, а як тільки виправляю, то зразу зникає підказка про помилку. Однак, коли пишемо Творець, чи БОГ з малої, то такої вказівки не надходить. Будьмо пильними. Ось як підміняють світогляд і далі змінюють свідомість у дрібничках. Таких паразитичних прийомів досить багато є у застосунку в літературі, в ЗМІ, в школах.

БОГ – це все що є, і тут господь, і раб присутній; тут і Дух святий якостями життя діє. Ось чому там, де ми славословимо господа, чи просимо допомоги, помилування, то ми всі енергії життя свого скеровуємо до господа суспільного, який тут представлений прем'єром, президентом, князем з усією кагортою на суспільній статусній драбині від бригадира до радників його. Тобто він є начальник й раб, з тими негативними енергіями, якими керується у своєму "владарюванні". Це гніт,

приниження подібних, жорстокість, покарання і нормочини з набором тих, хто служить сатані, як господу.

Бо в господа тепер, як і колись канони і закони прописані, там пишуть і про якості життя, та діюча частина в них, яка спрямовує енергії всі, щоб їх методи і механізми тримали єства людські у покорі і страху.

У покорі животіють раби, але не вільні Творця діти. Тому так в їх нормочинах і приписах суспільних прописують приховано цю емоцію людську, яку серед нас страхом звуть з усіма деталями і діями пригнічень, обмежень, покарань. Сказано, чи процедурою передбачено: стати на коліна – став, голову схилити і очі долі, чим публічно заявляючи, що є в покорі, щоб підтримки не шукав в тих енергіях святих у просторі і з небес, де можемо гідно і чесно, щиро і з любов'ю засвідчити, що ми в умиротворені, що ми життями задоволені. Та так по факту не є і страх є емоція в образі лиходія і ним сильний господь, бо він найближче до людини у своїй безпощадності і жорстокості при грошах, військах і служках, а біль, знущання, тиск енергій живих у тілі, умі, які відомі і Душі так уже описані в умовах, обставинах суспільних, обвинуваченнях тієї винності, що не бояться і святого Духа, ставлячи питання руба: ти ж раб і для цього ти родився і цим нам, господам, знадобився. Цілі інституції, лабораторії працюють, щоб тримати людство у покорі і страху, щоб маніпулювати їх умами й поведінкою.

З цієї пітьми-суєти здатні вийти лише вільні, бо навіть господь є рабом обставин цих як і тих нормочинів для підлеглих, тому і є у постійному страху, навіть, від тих, хто на службі у нього стоїть.

Лиш вільний духом чоловік знімає руки на рівні пліч і дланями-антенами своїми
приймає енергії позитивні з тих прохань у настановах і з повчань, діючи по совісті і свідомо.

Діє, як рівний і подібний енергіям позитивним і творящим, які і є основою життя цього людського суспільства, бо і інші учасники життя, які життями тут присутні – чи то Дух води, Дух дерева, Дух рослин. Та чогось вони рабства не знають. Не знає рабства і БОГ святий, бо Він над усім є і лиш благодать і любов усім тче. Не знає рабства і страху Дух святий бо Він вільно і в добродіяннях між усіма літає, а то ще й падшим встати допомагає.

Не може Творець-Дух святий, як батько, тато для всіх бути господом, начальником у житті, як не може й син Його бути господом у сім'ї.

Ісус говорив знову і знову: «Царство Боже – всередині вас». Але християни продовжують шукати БОГа поза собою – в життєвому суспільному і побутовому облаштуванні, в небесах і в Біблії, в його силі і в своєму безсиллі, в його приреченості, але не в своїй безвідповідальності, в його любові і в своїй ненависті, в його віддаленому блаженстві і в своїх нещастях.

Ісус повторював це так багато разів – що ми боги, що ми БОГа-Отця діти, що наше тіло є храм Отця-Творця-святого Духа в кожному тілі, представлене Душою; що ми царство Бога на Землі – і все ж здається, ніхто цього не почув. Навіть обіцянка для всіх мати кімнату свою є тим, що кожна душа матиме свою кімнату – тіло і не залежно в якій іпостасі воно буде представлене на ту мить.

Бо якщо ми всі цю облаштованість Всесвіту будемо сприймати так, то тоді не буде тут любові взагалі, як у джерелі духовності святої, як і інших якостей буття, бо в

ньому по різному є – і доброта, і зло, і сльози горя, і сльози радості, і завзяття, й натхнення, і тишина…

Навчаймося чути мелодію тиші, то почуємо те, що до істини нас приведе. Однак Душа несе ці Знання життями в нас і для нас, щоб ми кожен плекали ці якості духовні у повсякденному житті.

Так святі книги мають у собі багато знань, настанов повчань для тих, хто вже пошуки почав. Та знаймо всі, що не можна сприймати канони догматично, бо це лиш сценарій для службового застосування, а зерна істини в середині в нас і ці святі книги часто є помічними навчають нас бачити, чути і відкривають путі для пізнання основ життя.

Тут слід бути обережним при вивченні святих книг і книг про життя праведників святих, бо їх пишуть клерки після смерті тіл святих по вказівці керівників релігійних установ. Читаймо ці слова не цитатами, а розширюймо їх пізнання, вивчаючи ті суспільні світогляди, умови суспільної організації життя. Така засторога в тому, що ці їх слова мудрі були спрямовані саме на конкретну ситуацію. Ісус казав, що він прийшов до тих, хто має найбільшу потребу, до заблудших.

Читаймо ці слова, бо там, як і тут, чи в подібних книгах кожен знайде тільки своє. Хай ці слова і по своєму наповненню істиною і змістом проникали, насичували наші єства, даючи відчуття прийняття, відчуття наповнення Духом святим. Довіра до таких знань підтверджується саме прийняттям, відчуттям тим, що саме це кожен з нас шукав і знайшов. Саме це і в цю мить було потрібне слово, а далі Душа, чи ум пошуковця рушить далі в себе, бо тільки так він ствердиться в правдивості.

Та хибність ідеологій по всій Землі в тому, що людство почало формувати духовні прояви дій, поведінки не з Духа Сонця (РА), Вітру, Води, Землі, невідомого Космосу, які подають нам зразок руху енергій у собі для наслідування нами, а людина захотіла все Життя ототожнити з однією людиною і в сукупності з сонмом святих праведників без їх участі, а лиш посиланнями з їх ними збереженої людством мудрості. На основі цього і появилися нові релігії : буддизм, християнство, іслам …, а вже і новітні ідеології з культом поклоніння до їх засновників : Гітлера, Леніна, Сталіна, Мао Дзе Дуна. Ні один з них не зміг вміщати все життя, не здатен виявився і організувати благодатні умови співжиття в межах однієї держави, чи то в декількох. Минувшина забуває таких, хоча їх прихильники пишуть історії-книги, по яких примусово вчать приймати такі світогляди, які пропагує наявна система організації співжиття спільноти з їх різностями світоглядів.

Не прийме спільнота таких і скоро втратить вона інтерес до них. Бо не може спільнота наповнена лицемірством, насильством, зрадами прийняти нововедення, навіть тоді, коли вони пропонують зміни в устрої держав з дотриманням соціальних програм. Лідерів, синів БОГа святого-Духа святого і їх послідовників вбивали, оббріхували, та їх пам’ятали, за справедливість і мудрість. Однак спроби і місія таких залишає послідовників і вони несуть суть істини віками. Саме такі послідовники, праведники і тримають цей світ від погибелі, забезпечуючи певну рівновагу між позитивними і негативними енергіями.

Слухаймо, читаймо, коли нас до цього кличе Душа і стрижнем наших пошуків, пізнань є справедливість, милосердя, доброта, які здатні вирощувати в нас якості духовні. Це є наша зрілість духовна, коли ми в стані щастя і любові і цими

якостями ми можемо наповнювати свої життя позитивом і цим станом вести за собою інших з їх стану довіри.

Читаймо іще більше, коли відчуваємо при читанні піднесеність і готовність приймати участь в покращенні умов життя для всіх. Це не є особисте бажання, а має бути з розуміння того, що ми долучилися до богоугодної справи навчати інших жити чесно, справедливо і з потреб могли приймати ці напрацювання, як свою місію у коловороті позитивних енергій. Це наша готовність повної самовіддачі і з радістю приймати при житті плоди таких дій. Хай порадуються і боги за нас таких. Ми ж то знаємо, що без їх участі, без їх скерування і допомоги ми б не доросли умом до розуміння того, що придатні творити Благодать повсюдно.

Відчуття змін в собі і в спілкуванні з людьми засвідчить теплота взаємин, доброзичливість, готовність допомогти іншим і при усвідомленні самого себе розширювати можливості для вибудови умов співжиття між усіма його учасниками. Якщо така наповненість є зі стану щастя і любові, то це мотивує нас на самовіддачу для такого подвижництва. Скільки літ того життя, а таке світле сподвижництво умиротворення дає. Це ж прекрасно!

Це вже і є той невидимий путь і ті обриси невидимої світобудови для нової ери в житті цієї спільноти. Хто доживе, той зрозуміти зможе оці слова і цей дух устремління. Цей стан багатьох спонукатиме до практичних дій, бо дія остаточно засвідчує спроможність і засвідчить кожному про можливість бути активним будівником раю на Землі. У цієї цивілізації є такий шанс. Сьогодні майже всі мають штани, мають кусень хліба, мають житло і це є можливістю долучитися і бути невидимим будівником. Збудуймо рай у собі і цього достатньо в одному житті, а наступник зробить щасливим жінку-чоловіка і дитину. Так росте крона в природі, так росте щастя, доброта і любов свята цим деревом життя.

Таке розуміння і такий стан єства якраз і веде нас таких до практичних дій, проявляючи теплоту, старанність та так, щоб учасники спільних дій самовільно бажали дякувати за участь святого Духа, БОГа нашого святого, пресвяту Богородицю світу і всіх учасників цих позитивних діянь. Хороші дії з любов'ю є основою нашої життєвої молитви для кожного.

Не може бути Благодаті у взаєминах, коли ми у покликанні життям сюди не хочемо творити по істині милість, доброту і любов.

Одначе, знаймо, що надмірні, виснажливі старання вводять нас в стан боротьби. Ми тоді втомлюємося, сердимося гніваємося і робимо помилки. Казали бабця наші, що бійся гніву терплячого, бо в ньому любов ще не дозріла і він у постійній боротьбі між прагматичним умом і душею. Так є. Бо коли ми боремося, то для цього залучаємо додаткові життєві енергії , або й усі і тоді нема енергій для добродіянь. А вони мають бути в наших діях щодня, бо це енергії щастя. Якщо ми цього не розуміємо, то це наша помилка велика. І саме тут починають появлятися проблеми, негаразди, постає питання, щоб ми знову зайнялися додатковим очищенням єства. Очищуймо єство свідомо і постійно, тоді воно буде наповнене позитивними енергіями і там не буде бажань і умов для боротьби, а при потребі ми відчуємо приплив енергій і сил. Про це засвідчить наше задоволення рішенням таким.

Також старання показові, публічні теж дуже шкодять духовному зростанню. не слід кричати про свою ревностну доброту, про любов до БОГа, про своє милосердя в тих же показушних діях. Бо ми в ответ отримаємо спротив, озлоблення від інших і

цим спільно спалюємо енергії результату, тобто, ми не допомогли ні іншим, ні собі. Будьмо пильними в ситуаціях таких. Ми, ніби, засліплені улесливістю і підлабузництвом і цим пом'якшуємо свій енергетичний захист.

Ці показушні старання засвідчують, що ми насильно хочемо когось навчити, або показуємо чиюсь немічність, без знання їх готовності до прийняття. Це вже є елементом осуду. Навіть духовні вчителі, які чисто з любові несли істину в спілкування, то й тут учні, чи слухачі таких не сприймали і діло доходило до побиття. Ось чому не можна бути духовним наставнком, вчителем для всіх бажаючих, та і не скрізь, бо світ іде своєю стезею по Великому Замислу Творця. Не лідер, не цар, господь, не вчитель настановляє на духовне прийняття, бо саме для маси виростають такі лідери, вчителі по рівню зрілості її. Лиш готовність мас до прийняття і дає результат. Про це свідчила минувшина не раз.

Тому, знаючи джерела позитивних і негативних енергії світу, ми би й знали наслідки. Та таких знань не має людство. Тому будь які старання змінити людство, які б ідеології, чи релігійні традиції ми не формували, то вони лиш змінюють з таких намірів благих лиш назви, та це є лиш тимчасовий обман, то там і стара користь. Тому в таких діях наших практично відсутній Дух святий. Лиш для декого ці думки будуть основою для прозріння і вони понесуть через віки енергії спасіння. Бо не просто за півтора століття виправити рок, який ми штопали так п'ять тисяч літ. Діло в тому, що брехня лежить в основі всіх негативних енергій, як і справедливість є основою для вирощування позитивних енергій.

Ще є багато негативу у нашій спільноті і ми трошки торкнемося їх, щоб побачити ці камені спотикань, чи корчаги невидимі, які так сильно поїдають наші Душі, наші життя.

Будьмо пильними!

Не маймо справ з брехунами, бо вони не відають про свою отруту, не відають того, що своїми діями отруюють життя іншим. Такі, передаючи брехню, підбадьорюються дияволом і так уже злорадіють таким діям своїм. Це нещасні люди. Допомогти їм майже неможливо. Наведемо простий приклад: алкоголік, наркоман піддаючись такій звабі, не маючи уже змоги чинити опір стає веселим, дбайливим. Це демон вселився в нього. Подібні відчуття є в брехуна. Ми досить повільно ростемо і зріємо духовно, а от зваби приймаємо досить скоро, легко і бездумно і стаємо такими активними, та і диявол швидко активувався, прийнявши ще одну Душу в полон, як жертву. Інша частина звабників, які зваблюються самообманом, почавши вживати алкоголь, наркоту, або шукають плотських втіх на стороні, то цим руйнують свою відповідальність до роботи, до життя. Тому самообман, чи п'яне самонавіювання ума оправдовують мнимим блаженством. Випив і життя вже в нього вдалося. Вже нема потреби йти на роботу, не треба дбати про дітей – ліг в канаву й спить, чи пішов до любки і всі залишки ума між ноги потекли. Та й розмови в алкашів такі вже мудрі і логічні, що тільки дивуватися можна з їх здатності ораторства. А як вони самозалюбовані в собі і так інколи яскраво проявляють емоції (чиста щирість, ніби). Скачуть, руки потирають, усміхаються в задоволенні, що обманули інших і мають з того вигоду. Тому вважається, що вони є послідовниками диявола, що їх тіло є домом, храмом сатани. Так, там Душа страждає, а всіма діями заправляє через скудний ум темний дух. Вони шанують його, вклоняються йому і самі собі в цих діях

є богами, які ходять по землі вухами. Ось так диявол викачує з такої людини залишки енергій позитивних, опускаючи їх в соціумі на дно.

Тому, навіть, у скруті не маймо справи з брехунами, алкашами, бо погубимо справу і себе. Спом'янімо таку спільну працю і її наслідки, коли по факту ми її зробили погано і починаємо злитися, чи переробляти заново. А це зло і втому несемо додому. Ось так ми допускаємо цього демона у свої життя. Тому ця древня брехня так прижилася в людях і тому таке і наймення їм дано в образі Юди – брехуни, зрадники, підступні підлабузники, які заради пляшки, чи користі продадуть і матір рідну, і Батьківщину святу.

Звабившись на брехню і побачивши дію її, то дехто приймає її своїм демонським, хитрим, вертким, прагматичним умом досить швидко збагачується. Такі є в основній масі керівники і саме завдяки таким якостям-пакостям. Вони добре маніпулюють умами слухняних і відповідальних. Так є в суспільстві, на жаль.

Тому ця хвороба ума наносить стільки шкоди тілу, уму і душі. Ніби так безневинно. А так ловко винищує в чоловіка все святе, даючи демону можливість заволодіти тілом, потьмарити ум. То саме такий стан людини і є небезпечним, бо в підлості своїй вона не зупиниться перед вбивством.

Підступність, хитрість завжди є новою дією, які плодять той бурян зневіри, появи недовіри. Далі розчарування, байдужість, як знищують паростки любові. Тому не будьмо хитрими у житті, не ставаймо на шляхи підлості. Підлість у намірах і діях плодиться із користі обманами, зрадами, завдаючи біль, розпач, біду і втрати; втрати матеріальні і втрати святі, які кожен плекає їх на любові.

Ми всі є свідками, коли тексти Євангелія, Гіти, Вед, Корану люди вивчають лиш умом і потім бахваляться, лицемірять цим. Правильність поведінки ми засвідчуємо тільки ділами. Діло є результат і інші його здатні бачити, як добру справу. А слово з тексту вірша часто не до теми розмови, та ще коли називають сторінки, глави і такі то вірші з цих книг, то вони є лиш інформацією, бо для прийняття цих слів з цих книг потрібен той, чи ті, хто здатен приймати і готовий діяти. Так і цитуючий може передавати тоді, коли сам живе саме так, як написано в цих книгах про життя. Брехуни є із закритими Душами, в них закриті енергетичні канали і вони не здатні наливати навіть в порожні сосуди ці енергії мудрості в настановах і повчаннях, які людство збирало у віках. З порожньої посудини не наповниш келих спраглого. Знаймо про це.

Не членство в цих організаціях, ні статуси в них не дають можливості навчати інших, а саме наша правильна поведінка є дозволом ділитися своїм досвідом і тими повчаннями, бо ми наповнені і маємо благодать для поширення. Інколи й багато є учнів, є й чимало бажаючих приєднатися, та прийнятими гостями на веселлі радості, чи при готовності бути духовним вчителем є наша спроможність і здатність займатися цією діяльністю. Щоб виростити такого мудреця, то маємо створити умови і він прийде до цієї організації спільноти. Можливо він уже й буде серед цього колективу. Ви побачите, узрієте, як узріли свого часу Ісуса, чи Його апостолів, чи матимете таке бачення, яке мав Ісус, коли в рибаку побачив істинного пастуха-ловця Душ людських. Де є п'ятдесят, сто шукачів, то там є і вчитель, тільки будьмо готові, чи своєю поведінкою даймо йому відкритися. Коли ми довіру маємо, то відкриємося і інший подібний відкриється – ми з'єднаємося енергетично. Має бути від трьох до

десяти відкритих до дій позитивних, вони вже є такими по суті, бо відкритість засвідчить про такий стан і вже тоді це ядро і виростить собі вчителя. Це відбудеться. Не приєднуймося до крикунів, чи корисливців, бо втратимо коровай весільний. Несімо самі, то і для Духа святого і цього буде достатньо, коли Він зайде в це село,то в Нього буде така можливість знайти цей дім, де живе такий сподвижник. Там жде його вечеря і відпочинок. Там і подорожнього приймуть. Ми теж часто шукаємо в житті тих, кому можемо довіритися. Та той хто не вмився, не очистився не побачить. Має бути довіра по діях. Знаймо це!

Це не просто навчитися єству чоловіка самому, щоб відкритися Душею-Духом у цій суєті для таких читань, для здатності сприймати і приймати цю Божественну суть і зміст слів, щоб діяти по совісті зі святим БОГом в серці своєму. Однак знаймо люди, знаймо всі, що ісповідь, очищення від помилок, каяття змінюють поведінку кожної людини. Кожен чоловік буде діяти так, поки Душа буде теплитися в його тлінному тілі.

То приймаймо цей подвиг-поступ спокути, очищення, каяття для наступних миттєвостей при житті. Такі надбання помічні і сім'ї, і родині.

Знаймо й те, що коли ми відчуємо спроможність єства в каятті, то ми з кожним днем будемо вишуковувати можливості очищуватися від помилок і змінюватимемо свою поведінку для пізнання істинного наповнення справедливістю, добротою, любов'ю свого єства. Ми навіть пришвидчимося в діях. Це правда, чи ні, та легкота таких дій дає такі відчуття легкості. Ми ж уже без вантажів гріховних.

Лиш Духом святим наповнюючи свій сосуд духовний, ми здатні оберігати себе від обману, брехні, зрад.

Каяття, це процес очищення від помилок-гріхів і по суті є великим свідомим подвигом у зміні своєї поведінки, коли ми за основу приймаємо справедливість, чесність, щирість, доброту, боголюбство, які є проявленими в наших діях без розголосу. Це є прийняття в життя такого стилю поведінки і це дає відчуття радості, умиротворення, як врівноваженість, мудрість при прийняті рішень, бо тоді ми усвідомлюємо свою участь у всіх проявах життя і вже вільно несемо цю місію, цей хрест богозамилування своєю відповідальністю за всі свої дії з розумінням того, що ці дії формують стиль життя на довгі літа для нас і сім'ї. Ми відчуваємо свою затребуваність, ми відчуваємо, що до нас уже підходять інші, щоб пізнати секрети такої діяльності. Так ці дії каяття-змін формують маленьке джерело позитивних енергій у спільноті населеного пункту, то так і для всієї планети. Це відчуття теплоти взаємин, це відчуття цього життєвого простору, як свого благодатного дому. Так, це наш дім, це наша молитва для осмислення того, що ми саме для цього і створені були Творцем і є свідченням присутності дії позитивних енергій по сьогоднішній день. Диво!

Ось так на мільярди літ так мудро і до ладу продумана ця діюча Цілісність життя при збережених основах справедливості, радості, добродіянь і любові. Було слово і була справедливість (з правди) в діях, як прояв святого Духа, як бережливість до всього і у всьому. Це мотивувало пізнавати життя. Така мотивація присутня і сьогодні для пізнання і прийняття Великого Замислу Творця умом і тією старанністю, милосердям, які є присущі кожному живому із нас. Нам би лиш відкритися ділами-молитвами і тоді ми засвідчимо свою суть богочоловіка. Працюймо над собою, налаштовуймо свої дії умом, який уже буде здатен далі бути хорошим керівником-

організатором нашого життя, але уже свідомо і позитивно на тих енергіях, які ідуть від святого Духа через нашу Душу й серце в тій кількості, наскільки ми їх очистили. Та буде так!

Бережімо Дух Роду чоловіка у цій Цілісності життя, то є його місія-покликання, до якої здатні приєднуватися всі учасники нашої спільноти.

Хай ці знання будуть кожному в нагоді, як духовний хліб, а їх суть і зміст саме тими енергіями позитивними, які, ніби, кров у тілі єднають ум, Душу, Дух, наближаючи приймаючих в цю світобудову Творця-святого Духа.

Уже, уже визрів іспит для наших умів на те, чи дійсно господь нас до істини веде?

А нам би уже пора прийшла святими молитвами, входячи в них умами та так, щоб вирощувати правителів гідних нас, щоб Земля Благодаттю повнилася і возрадувати цим нашого Творця-Духа святого.

Та ми все ж суспільного князя ввели в канони релігійних традицій, в Біблію і навіть навчили кивати нас, що господь на небесах, падаючи перед ним без нужди, без потреби на коліна, ховаємо очі свої ясні долі, а вони ж у нас є, щоб ми БОГа зріли, щоб суть духовну могли узріти в усьому живому.

То чи задумалися ми про те, хто нами керує і куди веде? Ще свіжі в пам'яті людській такі господьки при житті, за яких горланили люди лихі, а їх, як свиней у прірву на вбивства вели Ленін, Гітлер, Сталін, Маодзедун, як і сучасний Путін і ті, хто діє подібно названим. На жаль, таких керівників є занадто багато у кожній нації-державі. А так як наші бузивіри, зрадники, брехуни найближче і ми їх часто бачимо і чуємо, то здається, що вони зі всього світу з'їхалися на Україну святу. Так ми терпимо багато, ми мовчимо, щоб не йти на провокацію для примноження зла, щоб вони спровокували громадянську війну.

Плакали і плачуть матері, жінки, діти і їх сльози не минуть гіркої долі таких господ-тиранів і нащадків їх. Прослідкуйте за їх життям і впевнитеся, що ця родина скоро вироджується. Не ніс такий герой Благодаті в ці краї і цим сестрам і братам серед яких жив.

Та все ж потрібно тут написати, що вже багато знають про це і тому третина, а то й половина з людства усього на Землі, які є у зневірі і байдужості своїй і вбачають перешкоди великі для духовного зростання у законах суспільних, як і в канонах традицій релігійних, та і наявну пропаганду ідеологій, як і ідеї від князя-сатани людство втомилося нести. Люди хочуть **справедливості, щастя, доброти і любові**. Хотінням шкоди ми не зробимо, та потрібно долучати себе, у своєму життєвому просторі до творіння цих якостей. Це значиме джерело енергій для припинення війни, для того, щоб мир і спокій увійшов у наші серця, доми, в Україні і по всьому світу.

Втома, тяжкість у житті серед наявних можливостей наукових і технічних мала би полегшувати умови праці й побуту і мав би бути вільний час у дідусів, батьків, які би навчали нас прекрасного і милого, але чогось усе навпаки – ми світу не бачимо білого.

Працює невідомий механізм, що так затягує наші уми в суєтливий унітаз і ми згубили істину у собі.

Ви подивіться люди всі, як небо дощами плаче безперестанку цих років два. Ліс вирізають із користі, знищують, виснажують чорноземні поля, вимирають села,

горить пластик вогнями і вогонь шириться лісами і полями – чорнотою блимаючи до небес. Це жах!

Ось скільки люди зла наплодили! І все це потрібно виправляти нам. Закони і канони можна обійти, коли змінюються обставини, а потреба назріла уже велика у зміні світоглядів людських, коли питання постає руба: “Буде життя на Землі, чи ні?”.

Їх же писали люди для настанов і навчання, для облаштування взаємовідносин з рядом заборон і обмежень, коли вибудовувалась модель в певній частині спільноти. Ми теж не виняток із цього і є свідомими того, що погіршилися суттєво взаємини і взаємовідносини, а в цілому й зникають умови для життя.

Хоча з середовища спільноти появляються й такі, які готують моделі нові по облаштуванню гармонійних і гуманних структур з соціалізацією потреб, як умова того, щоб вирощувати якості духовні, а вже на них будувати на Землі дім новий. Бо все ж на вершині життя була, є і буде істина свята і чоловік, як вершина творіння є продукувачем, оберігачем її.

Важко буде перший крок ступити, та другий в такт піде, бо людство уже жде тих благодатних змін і частина їх приймає, як умови нові для життя. Всім людям відкритий шлях для самих необмежених пізнань. Навіть пізнання своїх помилок принесе нове прозріння. Нам приємно поступово на досвіді перевіряти, який душевний стан дає кращий прояв.

Якщо ж люди будуть виправдовуватися тим, що вони не розгледіли суті подій, то можна лише пошкодувати про сліпоту. Слід вивчати і уважно придивлятися до життя, щоб розрізнити справжніх діячів.

Коли убитий соловей, тоді не можна чекати співу.

Навіть чуючі, або читаючі ці рядки, хочуть, щоб події відбувалися по їх уяві. Так не буває! Енергія світу Духа обертається біля Божественного, а не навколо уявлюваних. Навколо уявних рухається негатив, а ми до цього скажемо: “Нехай невігласи зло бажають, але все таки праведники тчуть тканину Світу цього!”

Немає земних слів для вираження духовних якостей, але ознаки, чи прояви їх іноді можна помічати. Утверджуємося усвідомлено в пізнанні, що духовні знаки є природним буттям всього сущого.

Присвятивши себе стяжанню духовних якостей, можна покращувати свій психічний стан, можна покращувати свій матеріальний стан… І це не вигадка. Прийняття позитивних духовних енергій дозволяє приходити в наше життя позитивним матеріальним змінам. Цим може займатися кожен, неважливо, молодий він чи старий, чоловік чи жінка, багатий чи бідний.

Деякі Душі проходять до цього дуже тривалий шлях пізнавання в безлічі тілесних життів до возз'єднання із загальним Духом-Океаном, а деякі пізнавши Любов приходять швидше. Ось тому проблема назріла і вимагає негайних змін для відновлення істини святої, яка би єднала на Землі всій маленьких, зрілих і старих, які би життя шанували, богозамилуваними були, боголюблячими зріли, бо князі-господа з екранів телевізорів будоражать люд, розпалюючи війни. Зникла впевненість за майбуття, а нас кличуть захищати з усіх сторін – кого, за що і як? Не можуть відповісти ніяк. А вони по квартирах, поїздах шукають тих, кого вбити вони з кабінетів забажали, та способів закінчити війну не називають, бо лиш Дух краю і людей у нім з допомогою Духа святого здатний життя зберегти і мир, та і Благодать

сюди внести. Вони уже тепер кучкуються кублами, бо страх і смерть чигає за ними і вони нужда-ються в подібних собі, тому й нори уже заготовили. Ця нужда збіднить душами й умами ще більше їх до погибелі. Не стане на певний час гнилих бариг і багачів суспільних, та й істинно вони такими не є, бо працею мільйонером ніхто не стає, а за їх мільйонами зубожіння мас проявлене і сльози матерів і сиріт збайдужілих є.

Та зупинити їх у діях лихих досить таки важко, важко вмить. Важко і в просторовому часі людські уми перевчить, бо потривоживши їх, то вибухнуть енергії злі, які не просто умиротворити. Ось як князь-господь за віки павутиною оплутав наші уми словами і ділами хитрими і корисливими, та ще й оправдання всіх дій корисливих, злих своїх плів у нашому спільному домі – житті, вносячи покору, страх у взаємини святі, коли по факту усі ми, життями наділені, маємо жити у гармонії-грі з усіма, вибудовуючи у довірі шану серед рідні до Духа святого і до Богородиці світу всього, і до БОГа-ЖИТТЯ святого, що Духом святим кріпкий, вічний, у сукупності такій.

Творець дав нам основне: життя і здатність, вміння жити; здатність говорити, розмірковувати; здатність до творіння красоти, милості, любові і доброти; здатність богозамилуваним бути; здатність милуватися красою і людською добротою; здатність любити і любимими бути; здатність їжу добувати і житло собі будувати; здатність дітей народжувати, їх леліяти і до життя готувати; дав розуміння розрізняти добро і зло, гнів і радість; навчив диявола у собі покоряти; дав ази якості духовні стяжати…

Це все на сьогоднішній день проявлено Духом святим, тим рухом позитивних енергій у Всесвіті усім, як джерело життя, як умова життя, що в кожного із нас є ізначально заложеним. І по милості Його, і по настановах Його ми множимося і живемо зі здатністю облаштовувати життя свої і іншим з можливості допомогти.

То хіба це маємо ми від князя-господа, який серед нас ходить живим і вважає себе повсюди головним, запрошуючи голови схиляти перед ним…, говорячи в канонах релігійних, що і Душа в людині є грішна, а гріх по суті помилка велика, чи мала і вона проявляться у житті з нашого ума, з того, що чують вуха, бачать очі, перемагаючи енергії Душі, і цим заводячи нас у помилки, які ми лиш потім здатні бачити і з докорів сумління відчувати, чи зі страждань Душі до того часу, чи пори, допоки умом не прозріємо ми і саме тоді він, цей диявол лихий, береться виправляти нас таких, караючи, спокушаючи, втягуючи в думки, в діла, які огидні суті чоловіка. Ось для чого в них потреба, то це тримати нас в постійному страху, тримати в стані рабства умом і тілом. Вони й придумали технологію-процес доведення психіки людини через її ж ум через винність при порушенні канонів і законів, які вони самі й написали для таких. Людина не має відчувати страху, вона не може бути винною, бо вільна і здатна творити доброту, вона вміє і здатна любити. Хоча й буває у житті, що зло чіпає за живе, та ми ж бо знаємо усі, що від ненависті до любові у житті часто є лиш мить, то знаймо про це і ми, щоб зуміти її вловить, бо любов і доброта усім, усім так потрібна.

Тому збираймося Духом святим усі і єднаймося у праці творчій з любов'ю до всього і вся, щоб у всіх діях доброта росла. Знаймо люди, знаймо про це все. Знаймо й те, що до любові і доброти ведуть життями енергії незвіданні. Вони ж є тим сонцем і

дощем, є тим повітрям і теплом, є основою любові і доброти, як і знання усі ці у житті, але не з кабінетів князя прийшли…

Нехай люди з'єднують поняття внутрішнього зростання Духом чоловіка з прийняттям краси земних речей. Краса Всесвіту для багатьох, то хіба це не рятівний шлях для тих, хто слідує в інші світи? Майже неможливо думати про прекрасні простори серед туману розчарувань і зневіри. Кажуть, що і голод заважає на шляху до БОГа у відчуванні своєї безвиході, але також додамо, що і благополуччя є шлях сходження. Хто зрозуміє відмінність між голодом і благополуччям, той вступить на шлях пізнання сенсу життя.

Бережімо його, бо воно дбає про нас.

Та й устрої в державах такі, що людям важко стало жити і вони відмовляються жити,
не бажаючи працювати, та й сил фізичних в багатьох нема для боротьби за кусень хліба, за робоче місце. Багато хворих є тепер, та джерела хвороб тіла від дій негативних наших, та і війни теж від них. Люди звикають до війн, до цих масових і безглуздих вбивств, та ще й цю здатність людини вбивати афішують, як героїзм, як патріотизм, вміщаючи сюди вміст, як захист кого і чого? Ці два слова чужі і вони закликають обороняти патриціїв римських, як батьків нації. Так, ми маємо захищати своє життя, бо дурний не знає своєї дороги до пуття. Ми тут уже міркували про джерела війн і джерела енергій тих, які є умовами для протиборства. Так люди звикають до страждань, до присутності інвалідів-калік, до зламаних душ і саме це робить їх байдужими до життя, до неможливості відродити устремління жити і любити – вони не хочуть дивитися на таке своє життя щодня, не хочуть дивитися на увесь світ, бо вони ототожнюють свою біду з бідою світу. Краще подумати загодя і зробити все, щоб нас оминала біда.

Говорімо, говорімо і на стіл хліб дружби кладімо, досипаймо в капшук золотих копійок із десяток штук, бо війна ще більше забере і все одно кожна сторона до перемовин, розмов прийде. Тому в житті, як і у світоустрої не будімо лихо, поки воно тихе, а зробімо все, щоб воно далі спало кріпким сном.

Тому зневірюються в потребі жити і байдужіють люди – це глухі, сліпі й німі сплячі сновиги.

Та є багато тих, хто іще хоче жити і можливості є у них, то вони за життя борються, не гребуючи хитрістю, обманами, силою, тому часто віддають себе дияволу, бажаючи життя зберегти, собі і дітям кусень хліба принести.

А хто ослаб духом, то бажає вмерти у відреченості і байдужості своїй, чи із життя відійти, шукаючи місце у війні, де їх можуть пострілом убити, бо часто не вистачає моці
самогубцем бути у рідні – Дух роду не попускає.

Та знаймо люди, що Життя, то це подарунок основний від Творця, бо маючи життя, то все інше здатен мати; а Життя – це і є наш БОГ, якого ми маємо шанувати і за нього маємо дбати.

То як нам відновити довіру до життя? Ось таке питання вже визріло в багатьох умах і зміни будуть. Будьте певні.

Ми щасливі будемо за тих, хто з мільйона залишиться для відновлення життя хоча би один чоловік-зерня для продовження буття.

А вас усіх прошу до пізнання якостей життя, щоб з ними ми були учасниками вибудови нових умов для щасливого життя. Тому і ми би багато, багато віддали задля утвердження в житті спільноти такої теплої доброти, тієї милої любові, як і свого часу віддав життя Ісус і інші праведники, інші сподвижники святого Духа, бо саме Він є кров і мускул життя. Поки є Рух-Дух світлих позитивних енергій, то і буде життя. Так, це путь відновлення.

Дитина мала батькам радість несе, а батьки її харчами і доглядом забезпечують, вибудовуючи взаємини між собою хороші, то там і Благодать між ними, шана і любов плекається щодня і літами. Так було у сім'ях, родинах і родах, а тепер усе змішалося
і держава стала головна для цих сімей і родин. А тепер і цей сімейний інститут зруйновано і кожен уже прописаний до диявола під номером, як фізична особа. Погано зробили, що цю ланку сусільну зруйнувалию. Тому й держави не мають енергетичної підтримки від позитивних енергій, прийнявши таку структуру в образі господа і тримаються вони на страху своїх підданих і на їх праці. Та їсти ж хочуть всі, і одягнути себе хоче кожен.

Тому ті, які зверху на драбинах суспільних сидять і організовують ці війни для винищення собі подібних, бо це менш затратно для них, та ще й заробити хочуть на війнах цих. Тож війна не має оправдань. Важко прощати і тим, хто плодить енергії злі будь яким чином на Землі.

Та щоб скерувати свої уми, ми кожен сам по собі маємо очищатися від помилок своїх і не плодити зла в думках, словах і ділах, а поряд з цим навчатися змінювати себе, прощати інших за їх помилки минулі і водночасі бути активним творцем якостей життєвих. Нам слід змінити поведінку у собі і це буде початком для змін у світі земнім. Нам відкинути слід свою, нав'язану нам керівництвом сатанинським ту придуману винність ізначальну, усвідомити рівність можливостей і розуміти різність нас усіх на путі духовного розвитку і зростання. Хай вибір буде не заради виживання, а з можливостей змінити себе і світ на краще. Ми це самі всі погане у життя прийняли, прийняли і свого помічника, якого ди-я-вол-ом нарекли, як посланця від сатани; ми самі відкрили йому двері до нашого життя. А тепер ще навчилися хитро оправдовувати дії свої лихі, що це диявол нас попутав. І спитати нема кого за ці кризи і цей бардак в економіках, то так і в суспільних організаціях.

Цілісність, дійсність позитивну не треба оправдовувати – вона сама за себе говорить.

Диявол, що виріс у людині, бо допущений нею у своє життя із зваб помилкових, із вигод, чи користі, до яких долучили свою хитрість, лицемірство, обмани, зради, гординю, гнів, заздрощі, жорстокість, ненависть, вбивства… А все почалося зі зверхності над собі подібним, коли порушили справедливість у взаєминах, коли забули про щирість, милість, доброту у справах великих і дрібних. Так, саме такі гнилі дії привели нас умами до втрати милосердя і любові. Тому то нам так готуватися потрібно до змін – і ці зміни є не миттєвими, а потребують літ, десятиліть, чи півтора століття. Все залежить від нашого усвідомлення долі наших дітей, онуків, правнуків. Не зваблюймося на обіцянки тих, які себе князями, чи служками князя звуть, бо ніхто з них не здатен виконати їх, яким би він не був керівником по статусу і рангу. Дієвою допомогою можуть бути правителі, а вони в націях виростають тоді, коли нація активно дбає про Духовність в окремості кожним.

Знаймо всі, що ми маємо право на землю, воду, повітря, надра, ліси, поля, як і вони від нас чекають такого права на нас. Ми рівні всі перед БОГом-ЖИТТЯМ. Наше життя і є наша міць, коли вона гаптується на справедливості, доброті і любові з осмисленням нашої спроможності жити в цій Цілісності при єднанні на якостях таких. Саме такі взаємини дають можливості народжуватися з нашого середовища правителям, які відповідальними є перед нами і Життям. Саме це є умова і можливість цю Цілісність зберегти. То будьмо гідними цього сестри і брати!

Навчаймося відроджувати життя з відновлення РОДів, як осередків культури життя, бо в них всі учасники здатні берегти, вирощувати і застосовувати себе, як зерно Чоловіка, бо рід дбає про умови, про якість і наповненість зернини ядром, білком, кожурою, шелухою, околосом, колоском, стеблом, щоб і ми, як і все в природі трималися якостями-корінням матінки Землі. Так було і так має бути. То будьмо благорозумними і визнаймо все таки усі, що на творіння блага здатні всі при творенні життя, наповнювати його добротою і любов'ю щодня.

Ця наука така проста, так як тіло, ум і душа, бо якщо є життя, то і все у ньому має добрим бути.

Ні війнам, ні податкам, ні мехлярству, ні рабству духовному і фізичному, ні несправедливості, ні князям-керівникам!!!

Не йдімо умом і тілом на компроміси із совістю своєю, бо совість наш батько й мати, наш Творець-Дух святий. Хай воля зміцнює відповідальність у всьому, бо це і є правда життя, а вона з емоцій радості і стану щастя вироста. Будьмо всі такими!

Власності не має бути, ми лиш тимчасові гості тут, то приймаймо ці дари, що дає нам природа, матінка Земля. Бо саме рабовласництво, як суспільна форма самоорганізації у цій цивілізації людство поклала початок, а капіталізм у безумстві цим придуманим правом власності у прив'язці до жадоби у накопиченні грошей уже галопом пре до можливого кінця життя на Землі. Ганьба таким взаєминам! Вони гнилі у суті. Нема радості життя. Гине людство, бо розуму нема. Уже нема. Нема й інстинктів. Одним словом – біороботи, чи як казали наша бабця: "Маняки, чи душепогубці."

Наше покоління має визначити ці орієнтири. Ми не знаємо долі цих предтеч, та саме їх світ освітить багато сердець. Настав час-пора змінити цю ситуацію і очиститися усім умом, тілом і душею.

Будьмо милостивими в ділах, стриманими у злих словах, та і думками ростімо всі прислухаючись, то і дії будуть від серця-душі.

Творцем дана можливість всім жити і любов творити, та коли ми у життя допускаємо обман, чи інші енергії негативні, то цим побічно обкрадаємо духовно себе і
можливості свої в плані матеріальнім, втрачаючи рівність в доступі до благ і тоді плодимо жорстоке зло з якого і виростають війни.

Ганьба велика для чоловіка, втративши дар творити, втративши дар любити і закрившись у собі ум стає лінивим, або воювати хоче – обидві сторони злі. От і вбивати одне одного почали. Тож навіть у війні, в яку попали ті, які не дозрівши до неї в злі, або й коли на весь світ є злими, чи ми є злі на мужа-жону, на суспільні обставини, то бережімо кожен якості життя у собі, бережімо, як основу, саме життя.

Знаємо, що поза межами нас самих нема нічого, в чому б ми мали потребу. Всі Божественні Знання і біологічна завершеність, вінець творінь Творцем, лежить в нашому єстві. При потребі шукаймо ці Знання, ці скарби у своїй душі, в своєму фізичному тілі і найдемо цей метод в прийнятті цих Знань Всесвіту, бо цей ключ і ці двері знаходяться в середині нас.

Чоловіками тепер, у цій агонії і в цей час гонінь на якості життя, нас робить свідомий ум при перших поступах для пошуку істини. Так, це початок просвітлення умом, це початок прозріння ума для сприйняття і розуміння сенсу життя. Саме такий ум починає шукати джерела Духовності в собі, в оточуючому середовищі в спробах, набуваючи досвіду і мудрості, навчаючись добродіянь і любові. Так, це сіль життя по окремості. Ні не по окремості, це бачення їх на горизонті і сама здатність наближатися і приймати у свою поведінку, бо ці якості ходять спільно. Тоді ми по іншому починаємо організовувати своє життя, бо розуміємо, що це основна святість – вміти ЖИТИ. Воно, життя, у нас одне однісеньке святе з усього, що є у цім світі. Бо без нього нічого не може бути.

Життя є святість і радість наша в нім. То є якість всього БОГа Всецілого і в цьому суть Його й осмисленість мудра наша, щоб зрозуміти покликання своє іти спільно зі всіма у цій різності і в цих однакових можливостях розвиватися й зростати Духом саме в цьому житті в якому ми здатні це писати, це читати, чи просто змінювати свою поведінку на краще і саме в цій сукупності. В цій наповненості ми і здатні розвиватися й рости в цю мить, яку ми звемо життям своїм. Бо саме з таких життів тримається Всесвіт увесь і ми у нім. Відчуймо цю єдність в цій цілісності, відчуймо і себе, як частиночки, як співучасника творчого процесу. Саме такий стан зобов'язує нас бути відповідальним за життя і за все, що оточує нас.

Так, життя – це святість і ми у ньому святі, бо лиш святі бачать навкруги ту кількість красоти в травах, деревах, в тому небі голубім з пушинками-хмаринками і бачать ту доброту і мудрість у тварин і в людях… А скільки енергій життя навколо!!!

Тож радіймо самі і радуймо світ, а для цього потрібно вчитися доброту творить і вміти любити, з розуміння того, що перш за все потрібно жити. Буде життя, то є шанс у кожного бути учнем і вчителем у нім.

Мабуть, так і має бути, бо святі і живуть серед святого, докладаючи знань і вмінь, щоб зменшити ту біль, зменшити кількість проблем, зменшити прояви гніву, лицемірства і зла. Вони уже страждають за нас і мученицьки намагаються зменшити тягарі життєві для багатьох. Це не життя – це мученництво свідоме і ця жертовність їх є вогнем очищувальним для всіх зрячих, бо саме вони запалять свої свічі у Душі, щоб вийти на відновлювальні путі. Простолюдину ці тягарі непосильні і є результатом немочі духовної.

Все таки добре, чи погано ця частинка спільноти берегла ці якості життя серед усього живого і життя цієї планети. Вони є наш орієнтир. Тому, щоб дійсно гідно нести наймення дітей Творця нам і потрібно цього вчитися. Так що багатьом є можливість займатися пізнанням життя. Хай воно коротке, хай ми і знаємо, що всі помирають – і грішники і святі, та істинно ЖИТИ вміють лиш одиниці і саме вони відновлювачами будуть цих якостей життя на Землі. Вони створять умови, де всі житимуть щасливо у гармонії з БОГом святим і Духом святим у собі.

Ми розуміємо усі, що БОГ є все, що є живим і має у собі Дух життя. Однак ми спостерігаємо усі: наскільки цей світ щільно наповнений негативними енергіями, та і ми часто є учасниками негідних вчинків. Тому олицетворяючи БОГа, як цілісність, то в ньому є позитивні, є і негативні енергії. Ми маємо знати те, що нас уже привчили до сприйняття слова БОГ, як щось викристалізоване, світле, чисте і духовне. Це прекрасно, що це слово ми позиціонуємо, як саме ту святу Його частину у Всесвіті; тільки, як позитивні, святі енергії. Також, ходячи в доми молитви, чи усвідомлюючи своє єство, яке уже здатне бути свідомим співтворцем позитивних енергій, ми підтверджуємо, що ізначально чоловік був створений Творцем по своєму образу тілом зі всіма дарованими задатками і по своїй подобі – тобто з можливістю бути співтворцем у всіх життєвих ситуаціях.

Хоча людина подобою через зваби відійшла від подоби, та все ж носить це зерно – зерно зі здатністю бути співтворцем в усіх життєвих процесах. Людство забуло істинні якості життя і тепер прийшла пора відновити їх. Тому для оберігання своєї причетності до позитивних енергій ми маємо говорити: “БОГ святий, що Духом святим живий, кріпкий, вічний”. Ми ж говоримо Дух святий, то починаймо говорити БОГ святий і цим ми здатні до єднання з позитивними енергіями Всесвіту.

Муж олицетворя Отця-Творця, жінка – БОГ-життя, це Богиня, Богородиця і між ними часто є любов свята. Так, життя – це школа, де ми усі вчимося говорити, працювати, розмірковувати, любити, доброту творити. Одні старанно і відповідально навчаються енергіями Духа святого, а дехто нехтує цією можливістю, нехтує шансом пізнати всю красу життя.

Так, ми результат творіння Творця-святого Духа, ми є відображенням прямим своєю частинкою БОГа всецілого. Ми й здатні пізнавати Його одне в одному, бо маємо можливості творити богоугодні діла. Це і є Боголюбство і є та здатність любити життя, любити одне одного, як Бога святого. Коли ми дозріли до такого усвідомлення, то можемо починати змінювати свій стиль життя на позитивні вчинки і дії. Тоді ми відчуємо дію всесвітніх позитивних енергій на нас. БОГ-Життя полюбило нас. Ми щасливі, ми задоволені усім, усім. Навіть певні негаразди, болі ми сприймаємо з радістю, бо розуміємо, що це так БОГ підказує нам на певну помилку-гріх, яку ми вчинили, чи на ту, яка може з нами статися. Ось такі міркування допомагають нам бути в стані усвідомленого спостереження за всім. Ми практично уже готові виправляти їх, чи готові зустріти їх добродіянням. Тобто, ми здатні свідомо творити своїми життями в думках, словах і ділах БОГа в тій частині духовної чистоти, коли стяжаємо енергії позитивні, коли є їх співтворцями, скеровуючи у словах і діях свої енергії життя саме на творіння справедливості, любові і доброти. Саме така наша участь у співпраці зі Всесвітом дає усвідомлення того, що чоловік і є на вершині цього колооббігу життя для активного і свідомого примноження позитивних енергій. Ми здатні продукувати духовні якості при житті. Ось така місія-путь кожного із нас.

Знову зозулі голос чути в лісі
знову засвідчує вона,
що ми будемо жити,
бо цим засвідчуємо і ми
про продовження життя …

Як тільки ми відчули дотик до духовного, усвідомили його потребу, то цей поклик Всесвіту починаймо приймати у своє життя, відмовляючись із дня в день від минулої мирської суєти, пізнаючи день за днем красоту реального сприйняття світу і себе в ньому.

Такий наш первісний вибір покаже нам фактичне наше покликання на планету,
фактичне місце у необ'ємному Всесвіті. Це свідчення того, що нам відкрилися двері до космічних просторів, відкрилися двері до розуміння суспільно-матеріальних затребуваностей людини.

Так, нам Творцем даний талант любити життя, бо воістину знав, що за тисячоліття
цей народ все ж збереже Дух чоловіка у цім краї благодатнім, який є уже готовим духовним центром на цій прекрасній Землі, де відроджуватися почне цивілізація нова.

Талант ЖИТИ, то це вміння, то це мистецтво, це постійна участь у творінні любові і доброти, бо ЖИТТЯ, ТО Є СВЯТІСТЬ НАША!

Треба знати нам усім живим, що Благодать і Дух святий на теренах цих святих іще є і істина була, є і буде. Тому тепер нам, усьому людству, треба добре, дуже добре поміркувати, як ми будемо себе і усе інше спасати. Бо тільки через очищення від негативу ми здатні відкрити духовні енергетичні канали, якими ми з'єднаємося душею зі всесвітніми позитивними енергіями. Тоді ми отримуватимемо потрібні знання, потрібний досвід віковий. Тобто, це буде наше вміння приймати при потребі їх і ми також можемо віддавати надлишки енергій в це джерело Всесвіту. Саме прийняття свідомим умом цієї величини енергій, її присутність при житті не має лякати нас, не страхати, а благоволити тією великою любов'ю, яка іде від Отця-Творця-святого Духа. Ми розуміємо малість свою енергетичну, розуміємо обмеженість своїх можливостей, розуміємо свою слабкість, коли є учасником негідних вчинків, якими наповнені самі. Ось тут зрозуміймо суть свою, коли ми помишляємо зробити дію лиху! Коли ми в цю ж мить зупинимо себе і почнемо каятися, очищатися, то це свідчить те, що ми уже вмітимемо своєчасно зупиняти свій ум і він буде вже до серця-душі прислухатися. Тоді ми й здатні міняти своє минуле бачення на всіх і на свою поведінку в минулому, а ця підказка приведе нас в позитивні енергетичні потоки. Так ми вже вмітимемо зупинятися і не почнемо плодити негатив, а навпаки постараємося зробити щось хороше і це нам додасть розуміння й сил, щоб не приймати в себе енергії злі. Так ми уже ці енергії плохі не посилатимемо іншим з умислом корисливим, чи то на втіху дияволу.

Не чутливістю боязні ми присутні у житті, а такий новий підхід розмірковувань буде мотивувати нас до справедливості у ділах, а далі й зможемо розширити можливості творінням доброти з любов'ю до життя. В цьому суть нашого земного щастя і буде з цього часу наша хода легкою. Ми вміло долатимемо перешкоди і оминатимемо колючі чагарники. Ось що нам дає таке приєднання до всесвітніх позитивних енергій. То з подякою і благоговінням творімо свідомо якості життя і цим допоможемо собі і нам подібним відновитися перед очима Творця. Така творча праця облагороджує єство і ми укріпляємося в довірі до Нього. Дійсно, це щастя, коли є така можливість і бажання творити хороші справи самому для себе, то так і ближнім. На перших порах, та і в подальшому робімо такі справи таємно від інших і це укріпить довіру їх до святого БОГа. Насправді це так і є в цих діях, а ми

лиш ненав'язливо допомогли ближньому відчути прекрасного і милого, доброго і люблячого БОГа у собі, у тих незвіданих просторах. Саме ця дія дає довіру кожному із нас про наявність Духа святого, наявність Того, що ми іще не здатні бачити, чи чути. З часом ми приймемо таке розуміння і будемо щиро дякувати Вседержителю неба і землі, як і нас у тому числі. Ми зрозуміємо умом і відчуємо серцем свою суть і знаковість нашого перебування на цих теренах поряд з такими сусідами, колегами цим букетом життя, яким є наша сім'я. Не випадково ми в цю мить побачили себе, ніби, зі сторони, побачили і почули присутність Божественного при житті.

Це щастя! Благодарую Тебе, Всевишній!!!

Наше життя і наше розуміння таких змін і їх прийняття є результатом і наших зусиль у нових можливостях, здатності жити з наявного і потрібного, як потреба Духа чоловіка для творення доброти з любов'ю і в радості. Саме такий стан і самі дії благочестиві засвідчують про наші божественні зміни в поведінці саме завдяки енергетичній, духовній допомозі Духа святого. З цього часу ми всі малі і великі діла звіряємо своєю чутливістю і прийняттям Божественного Замислу Творця у своє життя. Тому і наші розмови-молитви будуть щирими і милими. Ми це самі відчуємо. Так, це Благодать саме так проявляється у нашому житті. Ми уже без страху і в довірі відкриваємося Духові святому умом і всім єством до будь яких справ. Навіть важкі і інколи неприємні діла початі нами дають хороші результати і тоді ще щиріше зазвучить молитва подяки за нашу причетність до цієї справи і що саме наші руки, тіло й ум сподобив БОГ святий для цього. Як це діє невідомо, та підносить нас це відчуття щастя.

Це поки початок, а далі ми діятимемо умиротворено і тихенько, щоб не збуджувати уми людські. Бог святий-Дух святий знає про наше устремління, про богоугодні діла і ми дякуємо Йому за все: що дожили до такого часу, що сподобив Він прийняти нас під своє крило, під свій захист, а ми йдемо за ним Богозамилувано. Це дивовижно! Ми уже не раз були при думці: "Як так Творець мудро і на мільярди літ Духом святим і БОГом святим облаштував цей життєстверджувальний світ на цій планеті і у Всесвіті? Який Разум, яка міць у такій вічності проявляться і тепер щомиті, коли так Богозамилувано і з любов'ю спостерігаєш за малістю того, що здатен чоловік побачити, почути, відчути?"

Слава Тобі, Отець-Творець-Дух святий!!!

Ось так ми відкриваємося єством і Душею для прийняття Благодаті. Саме так ми змінюємося на краще у всенаповнювальній Духовності при житті. Ми БОГом тут присутні і є прийняті Духом святим для творення любові і доброти. І цим стверджуймося в можливостях таких. Ми пізнали початок духовного путі і уже свідомо дбатимемо про джерела позитивних енергій тут, на Землі. Можливо, і наші позитивні енергії прийме і сам Творець. Серце теплиться довірою, то може так воно і є насправді.

Очищуймо життя свої, своєї сім'ї, рід. Долучаймося до очищення й планети, творячи повсякчас і всюди якості життя.

Так ніби і просто у собі і собою, та яка би була значима участь багатьох в процесах сповіді-очищення, в процесах каяття-змін для творення Благодаті. Ще сам не дозрів, а вже такі думки є у єстві. Я розумію, що не навчу, та здатність вчитися жити з любов'ю мають багато і може ці слова, писані Тобою святий Боже-Духом

святим опиняться перед ними, як свого часу і переді мною. Путі Його нам невідомі, та спроби наші будуть прийняті. Дерзайте і творіте друзі, то відгукнеться луною. Все добре зроблене нами і з любов'ю має таку здатність повертатися до нас для нових втіх і подяк. Таке бачення, прийняття формує в нас Боголюбіє, формує у нас ділами і помислами цей Божественний Промисел.

Як приємно спостерігати за такими, як приємно сприймати і приймати у своє життя такі знання, які саме словом так послані для всіх.

Та буде з нами БОГ і в нас тією великою любов'ю до всіх і вся, бо ми дійсно відчуємо цю Благодать всіма фібрами Душі і всіма клітинками цього єства, коли долучилися до дій тілом, умом і душею. Саме такі відчуття причетності до Цілісності єднають нас, зміцнюють довіру, кріплять Дух і повнять силою і можливостями тіло. Це прекрасно! Це проявлені зміни, це вже плоди нашого життя. Що іще нам потрібно у житті? Тож дякуймо і славословімо Отця-Творця-Духа святого за пізнання і за прийняття.

О, Всевишній, людство настанови для таких от міркувань в гурті, щоб ми діями мудрими і хорошими спокутували свої помилки-гріхи в багатьох поколіннях наших Родів!!!

Це й не так важко, і не так затратно. То відкиньмо враз у собі споживацтво, відкиньмо і можливості сучасні, коли сила, зло і гроші, як дії короткочасні уже тепер кожного змушують до тяжкоти і кожен тепер каже, що жити стало важко – і той бродяга, і той трудяга, як і ті, хто має золота три пуди і грошей мішки. Кожному дається шанс для каяття.

Все в природі має свою нішу для життя, має той життєвий простір, що можливості дає жити і збудувати метер-два для життя, чи те гніздо для відпочинку, для відкладення яйця і зростання нащадків. Там нема комор, холодильників, нема вітальні, нема спальні для гостей, нема і двохповерхових гнізд, чи нір. Вони рідше страждають від природніх катаклізмів, а більше потерпають від "діяльності" людської. В них красиві шубки-одяг і оченята без макіяжу, таланти-здібності є у кожного свої…. Ми ж бо по Замислу Творця є вершиною ланцюга у коловраті енергій всесвітніх і мали би жити дійсно як світлі боги, та чогось пішли у служки до сатани. Пора брат, пора братися до ума, щоб виправляти помилки свої і пращурів далеких.

Тут прохання проситься до всіх: не віддаваймо сили тіла і можливостей ума на марнотратство і зваби пусті, бо ще не скоро і не враз зникне тяжкота, а шукаймо способи очистити себе і роди і починаймо добродіяння у милості і з любові, бо саме вони відкриють нам райські ворота і саме тим, хто уже свідомо й уміло взявся до змін позитивних у собі.

А ці тиради є для всіх, як запрошення до дій; хай ці слова будуть всім за стимул, як запрошення на весілля у майбутті і хай не буде серед нас таких, хто не зможе, чи не здатним буде прийти, бо ці зміни все ж нам є по силі. Тож поки люди іще є і є у них сили, то налаштовуймо свої тіла й уми на мудрі позитивні добрі дії, бо вони відкривають в нас ті біочіпи-душі враз і поміч прийде звідкілясь. А чого ж так враз, миттєво?

То знаймо люди всі, що Дух святий на ці зміни давно чекає нас, бо знає, що зміниться багато. Хоча і не просто зневірених, байдужих і, тим більше, ідіотів, чи злих до позитивних дій настановити.

Тому просимо усіх з можливостей своїх – хай невеличкі, хай тихенько, та все ж єднаймося для змін величних і мудрого чоловіка гідних. Знаємо усі й про те, що іще є
багато розчарованих і наляканих, а от коли на другий ранок ми, після розмов таких з собі подібними з впевненістю подивимося догори, то легкоту відчуємо у собі і відчуття радістю переповнюватимуть краї, бо уже Духом до змін дозріли ми.

Так, БОГ не вимагає, бо ЖИТТЯ просто є як любов і наше покликання життями, енергіями життя на планету Земля і є підтвердженням того, що ми лише ґрунт для любові, як певна ймовірність леліяти її, брати для потреб, дарувати потребуючим з вміння так діяти. Наш життєвий досвід, мудрість дає кожному зрозуміти це і вчитися налаштовувати себе на усвідомлені дії. Бо всі ж ми бажаємо жити в радості, в щасті і з любов'ю, то і маємо вчитися бути їх творцями. Іншого путі у нас нема, якщо ми пізнали, прийняли це своїм свідомим умом.

То знаймо, знаймо люди це, якщо хочемо Благодать святу пізнавати, то потрібно свої думки, слова і дії до БОГа святого направляти.

Саме так нас наповняють енергії щастя й радості, які збадьорили тіло й ум і благодать з благоговінням спонукає всіх до творіння, до творіння доброти і любові. Тож творімо доброту в думках, словах, ділах з можливостей своїх і зі стану умиротворення духовних енергій у собі.

Так, брате мій, сестра, у кожного із нас свій путь-дорога, тому будьмо щирим з собі подібним, бо БОГ любить кожного із нас так по різному і так по своєму. І нема у житті випадковостей простих, бо ці моменти-зустрічі у житті так Творцю нашому потрібні. І саме з них спільно ми маємо позитив винести. Так, ця спільна зустріч, дія, нібито, продовжується молитвою завжди, яка по благодатному змісту з нами у житті іде у таких споминах в думках,
чи проголошується у словах, або ж у молитвах-подяках до святого Духа за ці прекрасні моменти у житті; іде хорошим здоров'ям, радістю, або очищає наші путі від негараздів і біди.

Тільки добротою ми здатні пізнавати себе і світ, бо добродіяння з любові змінюють нас і все навкруги.

Кожна людина, як і все у житті має дотримуватися життєвої істини, має дотримуватися життєвого кола і при можливості завжди потребуючому допомогти енергетично використовуючи покликання своє сповна і до цього запрошує усіх мудрість світова – "живімо люди всі життям своїм заради інших," бо тут у цих словах є істина свята.
Усе живе життями живе для інших і ми це показали на прикладі пшениці, та якщо ми подивимося на все у світі саме з такого розуміння і позиції то ми підтвердимо, що дійсно так і є у цім життєвім колі саме так і діє усе живе. Одне живе для іншого, чи то інших, то це є той життєвий ланцюг, який обертає життєве коло, забезпечуючи енергіями життя усіх, хто є собою тут присутній. Одне віддає енергії їжею, інше енергії краси несе, інше функції санітара виконує…, та і людина в цьому ланцюгу при свідомому умі в стані радості і зі стану любові має бути помічником розумним, мудрим в організації гармонійних взаємин між усіма.

Саме так має жити світ, щоб усе жило для інших, бо це умова для свого ж життя. Так, поки ми живі, то ми дбаємо і про себе всі, тому несімо надлишкові енергії всі в загальну корзину, бо серед нас завжди є такі, які потребують підтримки, допомоги. То можуть бути діти малі, чи немічні одинокі старі, чи то ті, хто спотикнувся у житті…, а уже ці енергії шукають тих, хто потребує такої милості.

Ми ж бо не раз у житті бували в ситуаціях складних і приходила нам допомога, нібито, нізвідки – а це так Всевишній з корзинки спільної нам таким її надіслав.

Хай це буде всім у повчання, щоб ми старалися щодня збирати будь які енергії позитивні і вони потечуть до цієї корзинки. Ніхто їх не втримає у собі, бо вони, ніби, вдих і видих діють у всіх істотах живих. Буває що й затримують ці енергії у собі з гордині, заздрощів, осудження і біжать купляти третій автомобіль, скеровуючи надлишкові енергії у собі саме в речі, чи дії такі. Бо надлишки великі збираються у тих, хто має трошки своїх, а більше забирає в інших, силою, обманом із своєї користі.

Для чого забирати у когось результати їх праці, у жадобі і з користі, коли є свої руки, ум. Бо ж кожен у цім світі має певну кількість фізичних і духовних сил для того, щоб прожити все ті ж літа і стільки ж з'їсти хлібин, які нам з потреб відведені. Тоді ми дійсно проживемо їх в радості і щасті з усім оточуючим, з чоловіком-жоною, дітками, батьками, сусідами, як і зі всім, що є живим і все таки краще ніж тепер і вільні будемо у діях,
бо не витратили енергії позитивні, а ще й умиротворення знайшли.

Умиротворення є енергією позитивною і своєю малістю з'єднує єство зі всесвітніми енергіями подібними, то тоді ми не раз і не два згадуючи ці слова, що, ніби так багато у житті було випадковостей, які нам дали можливість порадіти, бо то були потрібні люди, поради, слова і допомога, а також спом'янемо, що неодноразово ми вдало виходили з халеп.

Перевірте самі, що надлишки самі по собі завжди приводять нас до зваб, а також до наклепів, осуду і заздрощів від тих, кого ми зустрічаємо у житті, а то пересудами й далі. Та в житті є такі лихі на життя, що хочуть жити саме так гордо у хизуванні і у злорадстві.

Як не прикро, та ще багато хто з нас торгує совістю, ніби, річчю: сміємося з праведників, які постають проти супостата, та і добродіячів-милостивців дурнями звемо, а люблячих життя божевільними нарекли…

І все заради того, щоб прислужитися сатані, хоча жили і живемо у страху, хоча були і є рабами взаємовідносин, речей і грошей, несучи лицемірну міміку-емоції-бажання л-юдські. Ось яке багатолике проявлення сатани. Чимала частина спільноти саме так приблизно проживає, якщо ми з надуманих причин будемо бажати жити так, як живуть саме вони, а не виходити з можливостей своїх, то це і засвідчить те, що ми стоїмо на місці і більше всього чекаємо допомогои від Всевишнього, читаючи вірші-молитви.

Хоча фактично ми маємо позитиву стільки, скільки ми назбирали в життях попередніх при гармонійних взаєминах зі всіма.

І тут питання маємо поставити собі: "А як і скільки вже у цьому житті ми саме назбирали їх за ці літа?"

Ось так і згоряємо в завісті, лицемірстві; ось так всі сили і здоров'я віддаємо заради довгого долара днями і роками від зорі до зорі; ось так животіємо із дня в день, не маючи часу для рідні, то для чого ми створюємо ці сім'ї?, а якщо є уже створена, то скільки з них при такому похабному відношенні до життя просто розпадаються. Та коли ще й дітки втрачають одного з батьків, як життєвих поводирів і помічників, то скільки негативних енергій ми іще добавляємо у свої життя, у свої роди? То тоді і нащадки долучалися до цього кубла, де плодяться енергії зла. Та все ж створюючи сім'ї, ми беремо участь напряму у збільшенні енергій тих при житті, якими ми по факту і наповнені були.

Тут нам дозволено подивитися на минувшину і сучасність, нібито, для пізнання, чи в допомогу, щоб пізнавати ті путі по яких наші предки тисячоліття і не одне жили.

Задля чого? І чи дійсно ми покликанням життями сюди здійснили ту місію, яку спільнота мала би розвивати і вирощувати ті якості, які б сьогодні нас привели до стану єдності єства, чи в майбутньому дадуть пожити в стані Блаженства?

Виявляється за ці сім з половиною тисячоліть людина втратила розум, совість, душу і втратила здатність пізнавати радість при творенні щоденного життя. Ми стали корисливими, лицемірними, злими. То хіба це гідне імені чоловіка?

Сказати, що ми, продовжуючи рід людський, хочемо, щоб краще жили нащадки наші, та чогось зациклюємося на його матеріальній стороні, то це явно путь в нікуди, бо духовне у всьому є основою примноження енергій позитивних.

Навчаючи дітей прагматизму і вигод з мети корисної із застосуванням лицемірства, брехні, чи сили, то на кінець життя ми спізнаємо цю науку гнилу на прикінцевому житті своєму. Все повертається на круги свої.

А що лишає людина по собі, бо у покликанні своїм сюди мала би позитивні енергії нести, вирощувати якості життя нові й нові, щоб саме велику частину їх при житті дарувати іншим і після смерті тіла їх лишати, бо вони фундаментом є тим, на якому має Благодать життя у нащадках наших зростати, а частину енергій таких до всесвітнього джерела подібні енергії відпускати ?

Ось для чого живемо усі ми, та по факту тепер і уже на одрі осяяння настає і ми свідомо засвідчуємо самі, що лиш споживачами були, та ще й в додачу енергії злі плодили день при дні, лишаючи у просторах їх і викормлювали монстра лихого ми, бо навіть тлін свій у дурості своїй ховаємо глибоко у землю.

Ех, люди, люди, чи терміти вже ми, коли й на чоловіка не подібні. Не подібні ми і на Творця, а все біжимо, язиком теліпаємо і краєм ока лиш бачимо ми кілометрові дні на швидкісній трасі, яку життям нарекли.

Ми не хочемо пошуками цими збільшувати кількість зла, коли пишемо ці рядки, бо це є відгуки на таїни, що саме ми є погублювачами енергій доброти і любові, тієї милості і милосердя у тій кількості.

Та з розумінням суті цих послань і з надією все таки Благодать зацвіте у житті кожного із нас.

Хіба для цього так багато треба?

Люди, люди, чи дійсно ми лицемірами є і зрадниками, чи є в нас мудрість і любов святі, які на істині росли завжди?

Та знаймо люди всі, що в життєвій дорозі ми мали милуватися природній красі і енергіями любувань позитив збільшувати; мали би подивитися, як на хлібній ниві золотій
гойдаються у своїм житті колоски, і у подяках схиляють голівки свої сонцю, небу, воді і землі. До речі, а спом'янімо самі, коли дійсно щиро дякували ми сонцю, осені, весні; коли ми дякували собі подібним з душевної теплоти?

Ми фактично покинули самі енергії життя свої і бажаємо проникнути в життя інших.
Хоча багато з нас отримали енергії всі позитивні при зачатті, але з часом у дорозі збираємо непотріб – він же не наш. Та часто черв'як заздрощів влізає в нас, коли дивимося, що от сусід замок збудував обкраданням… Осудили, та нам не вдається так, чи то нами оволодіває страх, та все ж ми прикипаємо єством усім до речей, авто, замків в інших, проникаючи через щілину туди, забруднюючи негативом життя свої, бо позарилися на чуже і так беремо там усе зле. То тоді і з нас при діях подібних монстр до зрілості виросте.

Ми ж і працюємо зверх сил своїх, ми менше часу залишаємо для догляду сім'ї – і так потрошки скорочуємо літа життя до того остаточного дня, коли у рідні виникає потреба уже
для нас на чотири дошки і п'ятої трошки, а окрім того при житті ми ще й побачимо і відчуємо самі ті проблеми важкі, і ті ж болі і хвороби, на які так теж потрібні ліки, гроші й час і на той мокрий матрац… Ось і відповідь прийшла, що саме для цього ми так в молодості тяжко заробляли цього гроша.

Чи може не так є серед нас у всій більшості? Що ви скажете на ці слова, людища?

Що очі позичили у сірка, а за душею у собі уже давно доброти і любові нема і наше життя уже давно не пахуча квітка, нема у ньому життєвих кольорів, та в цілому ми смердимо, бо знайомі при зустрічі швиденько ховаються за вугли, у під'їзди, чи перебігають до другої сторони. Чи бачили ви дії такі, і чи ви їх , як підказку сприйняли, то це добре, бо іще є шанс квіткою бути у своєму житті-садку.

А ми з таких міркувань негативних часто занепадаємо духом і цим ображаємо Всесвіт весь. Хоча ми нутром і в діях є гнилі, то що залишить після себе бувший індивід серед нас подібних на Землі? Нічого, бо скоро у таких вимирає рід. А що думки не було, щоб очистити себе на старості літ? Якщо забули, якщо склероз, то запишіть буквами великими на дверях, які відкриваються на кухню. Це допомагає. Бо наша бабця говорили колись, що її сваха часто так кляла забудькуватих, чи нерадивих: "Щоб ти їсти, мій дорогий, забувся!"

Кількість енергій у Всесвіті однакова і рівновага їх теж творцями передбачена, бо у колооббігу вони доповнюють одна одну і цим є фактично двигуном вічним. Та часто з нерозуміння суті життя свого, ми свої енергії віддаємо туди, до чого бажаннями, чи надбаннями прикипіли. Зазвичай, це наші речі: будинки, автомобілі, костюми, взуття, чи прикраси без яких ми можемо жити, коли вони є надлишкові, не є життєвою потребою. Ми іноді відчуваємо знесилення тіла і душі, то тоді бажаємо мати енергій більше і ум нас скеровує забрати в інших, чи зі зла злом сіяти наліво і направо обидами, осудами, крадіжками … і саме наповнення такими

негативними енергіями дає відчуття злорадства за біди й негаразди в інших. Так, ми тоді є діюча сатана в обличії людини. А, знаючи про те, що нам потрібні саме способи і методи негідні, тобто обман, насилля, чи грабіж, то уже в думці одночасно втрачаємо саме свої енергії позитивні, втрачаємо саму здатність порадіти хоча би раз щиро за себе, за дітей, за батьків, чи за когось з близьких порадіти.

Тому ми так засмічуємо єство, сімейне джерело, а сім'я ж є спільна чаша де готуються нами енергії для співжиття. Так цією чашею ми здатні черпати мудрість і знання з джерел родів в тяжкі моменти і саме туди ми маємо нести весь творимий позитив, щоб не обмілювалося і не замулювалося джерело життя.

Була ж завжди і одвічно є серед усього живого правда, доброта, любов, які милосердя, милість, гідність, щирість собою в середовищі людства несли. Часто двоякість, лицемірство, зло теж в діях людських було. Так, вони були і є. Визнаймо цей факт, що забруднене у нас єство і бруд просить допомоги з наших рук. Дерзаймо!

Правда, доброта і любов мала міць духовну і тому ті, хто їх у свої життя приймав, то цим сам себе й подібних собі обороняв від негативних проявів і вчинків у ситуаціях різних, намагаючись зрівняти, пригамувати бурю зла і показати милість любові і доброти.

От і сьогодні знову зло на теренах наших публічно про себе заявило – що воно має силу, що воно жорстоке, що воно має можливості, коли зневажило спільнотою всією, вбивши Ірину. А на підтвердження зухвальства свого, дало команду по загонах княжих перевіряти паспорти серед підприємців, бо це сама активна частина спільноти, щоб перевірити лояльність тупу. Це їх методи залякування. Гідра зла голови всюди підняла, бо знають за ці роки, що спротиву нема, а лиш поговорять і конкретних вбивць не назвуть і карати їх ніхто не збирається. Такі слова із зневіри, бо суди суспільні судять так, як скаже князь-президент; як і всі інституції державні по всій Землі; як і всі церкви швидко почнуть славословити господа у обличії їх, заспівавши в танці язика безстижого алілуя. Це кагал сатани, вони понищувачі життя сьогодні на Землі. Тому таке враження, що ніби то уже в дії їх прикінцевий карнавал.

Так було од віків періодично і часто – то тут, то там зло вибухало війнами.

Та лиш ті, хто життя по справжньому любив, то вони в молитвах, в добрих ділах набирали такої моці, якою здатні були погамувати ті бандитські страсті. Таке розуміння дієвого змісту такою протидією додає впевненості. Саме цього нам сьогодні бракує. Коли ми самі заворушимося, то і Всесвіт енергетично допоможе нам усім. Не треба заперечувати присутність всесвітнього Духа святого, який постійно турбується в дотриманні енергетичної рівноваги між продукувачами зла і творцями доброти. Якщо одна із сторін цілеспрямовано починає продукувати енергії свої, то цим допомагає таким же потокам енергетичним у космосі.

Так, Ірина не остання в цьому ряду в Україні і у світі, хто активно бажає захищати право на правду, на доброту, на чесність, на гідність чоловіка, на любов, на право жити щасливо і без страху.

Був Ісус, Сократ, Жана Дарк, Робін Гут, Тарас Шевченко, Степан Бандера, Стус, Вячеслав Чорновіл, Кузьма і багато інших праведників і сподвижників Духа святого, Духа правди і любові, яких вішали, вбивали, топили у Дніпрі, чи заривали в мох на болотах поліських. Особливо значима роль у збереженні цих якостей життя на наших теренах зіграли козаки характерники.

Праведників, святенників, тобто тих, хто зерно життя святим Духом ніс, то їх з племен виганяли, оббріхували відьмарами-брехунами, карали, спалювали живцем на вогнищах, топили у воді, кидали до звірів диких, хижих і часто, часто із за вугла стріляли в спину. Мільйонами вбивали і тепер цим займаються, а ми відсторонилися байдужістю своєю, чи зі страху.

Ось така страждуща правда, доброта, любов. Ось такий стражденний духовний центр чоловіка – його Душа і Дух.

На вбивць кара буде, буде вона і на тих, хто сховався і забажав бути живим таким чином.

Ми не запрошуємо поставати на борню, тим паче голими руками проти безсовісних вбивць, та ми маємо можливості жити по справедливості зі своїх можливостей, хоча би в тому середовищі де живемо. Тут ми маємо навчитися творити доброту і любов, щоб спізнати істину життя. Вона у нашому щасті.

Поки мудрі старійшини наглядали за дотриманням справедливості, гідності, чесності, гуманності в племені, то ці традиції звичаєві берегли умови для творення енергій любові. Вожді були лиш начальниками для воїнів, як одні з кращих воїнів, щоб при потребі могли боронити території, майно і життя одноплемінників. Та коли вожді стали керувати всіма справами, то тут їм у поміч для настрахання був меч і фізична сила. Ось так проявився майновий поділ у племені. Появилася безправна частина спільноти, яку назвали рабами-слугами. Так, вони дійсно стали рабами в нових умовах, які були створені на страху і основу такому поділу була майнова нерівність. Тому знаймо і про такий стан речей, бо до цих пір пам'ять людська це зберегла. Про це ж не пишуть в книгах.

Здавалось би, що життями ми рівні і маємо рівне право на їжу, одяг, житло. Рівність підтверджує і одне джерело життя, однакове бажання жити при одних і тих же божествах для всіх. Хоча майно мало здатність кочувати з однієї сім'ї в іншу. То тут і є свідченням такого руху енергій і те, що люди здатні змінювати свій стиль поведінки на кращі якості життя, а за ними приходили в життя статки. Ось так мудро передбачив Творець. Тому бідніші не закривали очі, душі при споглядданні і тоді Душа таких вела по праведних путях.

Багаті ж навпаки, закривалися речами земними від Всевишнього, від потоків енергій позитивних Всесвіту всього. До таких рідко приходив в гості і Дух святий БОГом святим Благодатним. Вони проявляли зверхність над біднішими матеріально, дозволяли собі вседозволеність. Чогось і статистика свідчить, що саме матеріально забезпечені часто є незадоволені всім і вся, навіть, богами. Їх гнів, образи, зло росло і підштовхувало ум до помсти, до інших нехороших дій. Та й не дивно є й те, що саме до таких же поспішають такі ж їх "друзі". Вони відчували поміч, тому й зростали в них можливості нові, щоб страхати, карати, вбивати. Це був такий свого роду бандитський авторитет в тому, чи іншому населеному пункті. Такі ставали, завдяки своєму нахабству і можливостям вождями, начальниками, господінами, князями, мерами, президентами. Так, це є до цих пір і число їх росте і ім'я їм – легіон. Так, господь сьогодні в агонії своїй став не-сам-о-ви-тим. Так, не сам, бо більшість з нас бажають бути господом, а не творцем щастя і любові.

Ось тоді у них збільшувалися можливості, бо мотивовані вони були тим, щоб щось забрати силою, чи обманом в інших. Вони тішили своє его, свого диявола, що зуміли так придбати більше грошей, отримати певну посаду, та й утвердитися цим негативом, стаючи жорстоким до всіх і в тому числі і в сім'ї і з рідними. Тут нема

милості, братерства, дружби. Так, ці помічники є сильніші і вони мають досвід у витонченості жорстокій, у тому ницому лицемірстві, підлості, що інколи така поміч дивує і дратує основних злодіячів. В такому стані ми подібні на хижих звірів. Ми втрачаємо подобу чоловіка. Буває, що такі інколи щиро каються: “Біс попутав!”

Наше покоління це побачило ще при цьому житті. Бандити формують мораль, закони, канони і встановлюють свої порядки. Ми змирилися.

А чого ж не шукаємо однодумців, не єднаємося для творіння якостей життя? Вони ж бо теж здатні всі – хто в більшій мірі, хто в меншій. Навчаймося допомагати, навчаймося дарувати, навчаймося доброти, навчаймося життю радіти, навчаймося любити, бо в кожного такі задатки є, а нам лиш мотивувати себе і уже в діях стверджуватися у правильності свого життєвого путі. Навчаймося допомогу приймати, навчаймося з радістю дари приймати, навчаймося зі стану доброти й любові усі взаємини з іншими будувати. Тоді і БОГ у поміч нам буде.

Таким теж допоможуть позитивні енергії космосу, бо по факту ми хочемо жити в мирі зі всіма і зі спокоєм в умі, і у спокої Душею.

МІЦЬ ДУХУ

Якщо поміч із доброти,
якщо вона із чистоти і від Душі,
то тут і Дух святий у помічники.
А якщо та поміч із вигод ума,
то і помочі не буде тоді,
а лиш спокуса на лихі діла.
Знаймо ж люди всі,
що зі зла ми собі
тільки збільшуємо зла
і вже скоро, станеться біда.
Та злий не допоможе,
а лиш зловтішно порегоче.
Тому збираючись у путь
по відновленню якостей життя,
то милий пошуковцю не забудь
про ці слова в путі,
на якому приходиться нам
між таким вибором ковилять.
Тож навчаймося у всіх ділах
творити хороші лиш діла
і саме діями такими ми
будемо Духом міцні,
бо саме такі
є істинні будівничі
того Раю на Землі.

Тільки не приставаймо до таких злодіячів у прислужники, не берімо участь з ними в брудних ділах.

Бо саме такі думки й діла забруднили нашу совість, наші душі і ми почали забувати істинні якості життя. Людство майже втратило зв'язок з Духом Всесвіту

через Духів життя і цим витіснили язичництво, а на наших теренах православ'я. Діючі релігійні традиції у своїх діях стали подібними до державних інституцій. Вони об'єдналися в тому, щоб разом людину з її статусом переробити на звичайного біоробота, на звичайний предмет в житті самовибраних. Їм не потрібні вже юди.

Хоча дехто, з благословіння святого Духа, ще шукає можливості мирно перейти в нові релігійні ідеології, зберігаючи основи життя і ті духовні якості, які ще відомі багатьом. Такі наставники, вчителі, духовні старці, христоси потрібні, щоб настановляти людство на творення енергій позитивних. Однак, ми маємо розуміти основне, що основна маса людства має почати змінюватися у собі, бо вона є той ґрунт, на якому саме такі мають вирости і це створить умови для приходу нового месії, так подібного на Іісуса.

Знаймо люди, знаймо всі, що доброта і любов була і є основою життя і її більше є у житті. Це стверджує, що ми кожен маємо дім, що вчимося краще жити, що є можливості полегшувати працю. Бо якби бандити остаточно перемогли, то ми б були свідками повсюдної руйнації, тобто свідками апокаліпсису. Поки є ще можливості, то творімо позитив у всьому й скрізь. В добру путь вам, любі друзі!!!

Так виникали моменти для змін і такі дії є умовою для них.

Чутливі відчували і йшли на зустріч. Чули й злі певну тяжкість – нервували, проблемами обростали, то і це часто спонукало до пошуків помочі від БОГа святого. Бідніші матеріально росли із можливості, а деякі ставали прихильниками зла. Нема таких, щоб навчали всіх. Можливо. Це і правильно, бо справжнім пошуковцем-учнем буде той, хто хоче змін і такі шукатимуть вчителів, шукатимуть способів, щоб ці зміни на краще давалися для здійснення наяву. Такі уже мали зв'язок з Всевишнім і тому вони часто діяли мудро, старалися творчо підходити до будь якої справи з тим завзяттям і любов'ю. Вони не зваблювалися мирськими принадами.

Та гординя, сила, зло закривала очі на звичайну милість у тій, чи іншій сім'ї. Сім'я лиш певний осередок в родині, роді, племені, народі. Ось так витіснялася з обиходу милість, милосердя, доброта, любов. Навчали шанувати сильних, кмітливих, хитрих, нахабних; застерігали і запрошували до терпимості на несправедливість, на жорстокість, на зло. Оце культивувалося і це, нібито, була культура поведінки. Насправді це була така кривобока мораль.

Так, сьогодні людською поведінкою керує сатана в обличії князя-господа, який, як гідра має багато голів і кожна має свою назву – князь, імператор, президент, грошовитий маг-нат… і все роблять, щоб знищити в зародку спроби відновити забуті істини життя. Це буде не просто і займе приблизно півтора століття.

Бережімо життя і змінюймо по трошки умови його на краще. Бо лише живий здатний змінюватися і змінювати світ. Живий може організовувати його так, щоб ми в сім'ях, у взаєминах один до одного проявлялися в діях, як частинки БОГа святого і засвідчували позитивними ділами своє Боголюбство. Починаймо змінювати себе, шукаймо мудрих і духівників, застосовуймо способи, методи і можливості єднатися з такими. Сьогодні є така можливість при допомозі телефонів і ми можемо обмінюватися досвідом, знаннями, додатковою літературою, духовною практикою. Та повноту прийняття у свій стиль життя цих якостей і засвідчить про правильність вибраного путі. Бо це дійсно путь в щасливе життя. Для цього потрібні знання і вміння, а вони приходять до нас при нашій духовній чистоті. Тоді Всесвіт і світові потоки позитивних енергій відкривають нам нові можливості; тоді й розширюється

коло однодумців. Прекрасно знати про це і це вже буде наш маленький досвід, бо ми почнемо відчувати, що ми не самотні. Ми вже будемо знати, що таких пошуковців багато. До наповнення всесвітніх джерел позитивних енергій залучені і інші учасники життя. Саме ця єдність і є кістяком цієї Цілісності, яку люди у всьому світі звуть БОГом. Саме єднання і дії дозволяють таким пізнати частину суті Творця цього Всесвіту, пізнавати ці Божественні взаємини цієї всесвітньої Цілісності. Саме такі пізнання і додають наснаги набувати ширші можливості бачити, чути, відчувати це рухливе життя, цей рух різноманітних енергій, якими наповнене всеціле життя. Можливо це будуть лиш частинки його, та вони у своєму океані руху енергії є відображення тієї однаковості, як у всесвітньому океані води. Люди ці рухомі позитивні енергії називають Духом святим. Він міцний і вічний завдяки своїй взаємодії і різноманітності призначенню у проявах, так і у своїй невидимості, завдяки своїм швидкостям і якостям.

Тож, коли ми відчули себе в такому стані і усвідомили своє покликання, то потрошки починаймо робити таємно добрі справи, допомагаймо словом і ділом при можливості, коли бачимо такі потреби в інших, навчаймося дарувати і навчаймося приймати подарунки щиро, проявляючи це в емоціях. Тренуймося дякувати і за дрібнички, при зустрічах вітаймося : “Доброго дня!” Та на перших порах будьмо обережними у висловлюваннях, при різноманітних звабах, які часто організовує сатана, щоб в нас росла гординя, зверхність. Будьмо обережними до похвал. Достатньо сказати: “Прошу!”, “Дякую!”, “Так!”, “Ні!”.

Не можна у стані неспокою, зла вітатися-бажати друзям, чи будь кому: “Доброго дня!”, бо фактично наш енергетичний стан сильніший ніж ці енергії двох слів. Тому в результаті ми цим людям посилаємо ці енергії негативні. Ось чому ми хочемо застерегти, що до розмови-молитви з Творцем-святим Духом, чи то зі святим БОГом-Життям всецілим і, в тому числі, зі своїм, ми маємо бути в стані спокою, гармонії зі всім, у стані чистоти і благодаті.

Цей підхід стосується до всіх у повсякденщині нашій будь де: чи то ми в домі молитви, чи то є в колективі, чи то в родині. Тоді благодать буде з нами. Вона й входить в наше єство в такому стані і виводить до пізнання своєї стезі, до розуміння свого покликання життям сюди.

Такої техніки мають дотримуватися керівники, попи, бо коли в них в умі користь, крам, вівці, автомобіль і в діях вони лицемірні, то їх слова до своїх співгромадян, до своїх прихожан будуть лукавими, бо всі ці слова насичені негативними енергіями і по факту ми в цей час плодимо енергії для злого господа, для сатани.

Знаймо, що сатана, чи ці негативні енергії були в людських діях завжди, а тепер вони затребувані більшістю людей. Такі вже серцем-душею життя не бачать, вони не вміють любити життя, не вміють творити так, щоб будь яка дрібниця приводила їх в благо, в захоплення. Це, звісно, наша біда. Людство опинилося перед глибокою прірвою.

Та все ж ми стали своєю викривленою поведінкою тими, що безучасно беремо у свої життя ці різні ідеології і релігії, які сьогодні не здатні нас навчити очищувати єства свої, не здатні допомагати духовно розвиватися і рости. Тому така ситуація спонукає нас до єднання і до розумних змін на краще у собі, забувши що є такий господь, як президент і вся його сатанинська бригада.

Не ходімо у церкви і не славословімо там господа-сатани, бо саме діями такими безтямними ми у такому невіданні знищуємо основи життя, ми стаємо помічниками сатани. А може й ходять в них саме такі, які у словах і в ділах подібні йому. Жах! Поряд з нами так багато таких, які ось так знищують життя святе. Тому вони й бігають туди, щоб возносити славу злу, лицемірству, жорстокості, славу цим лихим організаторам криз, епідемій, руйнувачам і вбивцям, викрикуючи з амвона, хористики і зали під куполами: “Слава тобі, господи! Алілуя…!”

Господь сьогодні косить життя, посилаючи чоловіків, дітей на вбивства, туди де йде війна, туди, де є спокуса обманювати й красти – так готують собі кадри. Господь не гребує ніякими способами. Він зневажає совість, БОГа, зневажає Творця-святого Духа, забираючи життя підло й тихо вірусами й таблетками в лікарнях, як цукерками і їжею, яка начинена шкідливими начинками. Дітей у школах, вузах, як і дорослих через ЗМІ, ідеології і релігії роблять дебілами. Та поряд з тим культивують зло, лицемірство і весь їх кагал, як норму виживання, як прийнятну поведінку. Такими легше маніпулювати, такі скоріше побіжать собі подібних вбивати, та й дебилів легше до прірви вести. Де краї тієї прірви? Не знає про це сліпий. То і я, мабуть, у цьому житті є глухим і сліпим.

Не вбиваймо нікого, бо це початок вбивства себе, свого єства, своєї Душі, свого Роду і сім’ї. Не вірмо тим командирам, психологам своїм, які говорять всім, що вбиваючи інших, ми стаємо сміливіші. Та по факту ми забираємо життя чужі, а насправді – погублюємо свої.

Цей господь сьогодні є біс-нес-мен, тобто, та людина, яка носить у собі біса. Таким не треба милість, доброта, любов. Їм достатньо нахабства, безсоромності, здатності красти, обманювати, щоб зі своїх таких трудів будувати замки, якими замикаються від джерел духовних.

Ці господа знищують ліси (крадуть, пиляють, продають, як своє). Засмічують отрутою, гібридами землю святу, годувальницю нашу, палять пластики, бензин і цим чадом, димом винищують залишки кисню. Та й ракети згоряючим порохом випалюють кисень. Вогню без кисню не буде. Мало кисню у повітрі. Тому такі масові скарги на втомлюваність, на часті м’язові судоми, бо не вистачає кисню у крові. А в кров він попадає із легень, із води і їжі. Нема трав, берізок…, то нема кому продукувати кисень. Зникли джерела прісної води, а та, яка у водопроводах підготовлена для отруєння. Замкнуте коло. Побігаємо трошки і почахнемо усі. Сьогодні Україна, Росія є іспитовим майданчиком для цього групового світового князя-господа

Ось так розширюється в трудах цей господь-сатана.

Якщо ми, увесь світ, усвідомимо цю небезпеку і почнемо діяти, то це буде шанс зберегти життя. Єднаймося люди на творіння справедливості, доброти і любові, щоб наше життя було в радість нам, нашому Творцю Всесвіту, Творцю Духа святого і БОГа святого. Бо ми в такому єднанні зі Всесвітом здатні творити Любов святу і гідні приймати Блаженство, як стиль розумного життя.

Ми маємо прийняти серцем кожного з любов’ю, як рідного брата, чи сестру – українця, росіянина, литовця, узбека, єврея, китайця і вибудувати такі умови з рівними можливостями духовно зростати і можливістю організувати життя так, щоб з нашого середовища виростали мудрі правителі, які готові нас навчати жити і могли нам допомагати.

Як вміє доброта, милість, умиротворення, любов допомагати людям виходити з проблем і навіть виздоровлювати від хвороб. Ми це знаємо усі. Це є наш життєвий досвід. То починаймо творити і творімо знову й знов ці якості святі, щоб вкінець звільнити людство на планеті всій від лицемірства, зла, обманів, жорстокості та так, щоб здійснився Великий Замисел Творця – відновився РАЙ на Землі.

Так буде! Знаймо про це люди всі. Тому постараймося, щоб не спізнитися на весілля це! Хай любов буде з нами і між нами! В цьому вся радість життя любі сестри і брати!

А поки що ми стурбовані, налякані і щось робимо, щось шукаємо, щоб людство активніше зайнялося звільненням від негативних енергій і усвідомило свою потребу, щоб все таки почати певну діяльність позитивного спрямування, об'єднуючи можливості кожного особисто з можливостями держав, з можливостями наявних релігійних традицій задля спасіння цієї спільноти від апокаліпсису.

Наше спасіння має початися кожним із себе до такої готовності всієї спільноти і полягає в тому, щоб наші думки, слова, дії в одній особині, то так і у всій родині земній потрібне одне духовне ядро, одне духовне джерело. Воно фактично і є одним, та лиш політики від релігійних організацій тягають уми людські, заявляють про свою значимість, забуваючи про цю рівність, критикують одна одну, як злі жінки на ринку, бо все таки один Творець, один Дух чоловіка, як і одна Цілісність ЖИТТЯ. Це саме той напрямок в якому ми маємо йти усі, долучаючись до справедливості в діях у всьому і до всіх, живучи із життєвих потреб. Більшого не треба. Навіть хижий звір наситившись лишає здобич для наступного разу, навіть птаха під зиму трошки степлює свій костюм раз у рік, не міняючи кольору і фасону.

Саме з такого розуміння ми й пізнаємо доброту і любов святу. Це ці якості життя, це ці енергії життя, які і формують в нас той Божественний стан, який проявляється в нашому житті Благодаттю-Радістю. В такому стані ми творці, ми сповнені духовної моці і фізичних сил. Наш ум тоді є, як би сказати, на службі у Душі, в Духа святого. Це хороший управлінець, хороший організатор.

Нам потрібно культивувати ці якості на всіх рівнях і повсюди, щоб кожне єство було олицетворенням цієї культури поведінки, в основу якої закладено основи справедливості, щирості, доброти і любові.

Якщо ми не будемо займатися цим на всіх рівнях суспільної ієрархії, то людство у своїй корисливості і лицемірності знищить довіру до Отця-Творця-святого Духа. Ймовірно багато розчарованих життям, зневірених діями керівництвом держав на всіх рівнях, зневірених діями службовців релігійних організацій, стануть байдужими. Цей стан людини не є творчим потенціалом, не є продукувачем навіть простих речей, в них відсутня здатність творити, працювати, любити. Вони є тіло без Душі, без розсудку ума.

Така проблема мучить спільноту уже давно. Ослаблена в нас здатність прислухатися до совісті, втратили ми здатність до творення доброти, не вміємо любити у всій повноті, ослабли ми Духом святим, то й БОГ святий уже менш потужний. Це є результатом того, що ми у своїй агонії безвихідності стали наплоджувати все більше і більше негативної енергії і в цьому наша вина кожного.

Покаймося люди у великому і в малому!

Людство сьогодні практично увійшло в період, який пророки назвали кінцем світу, кінцем життя цієї цивілізації. Багато зникне лихих і лиш ті, хто прийняв Благодать, як стиль життя своїм станом єства у всій повноті для творення якостей життя, то саме вони у новій відродженій цивілізації будуть тими зернинами для неї. Так і саме так це випробування покаже істинну святість таких сподвижників Духа святого.

Ми бачимо, відчуваємо, що на планеті є такі носії цих якостей. Та їх малість не може зупинити потоки енергій зла. Це подібне до вітру, урагану і їх не зупинити двома руками. Та лиш твердість Духа святого укріплює нас до молитов, до каяття-змін. Не розчаровуймося в дрібницях, у побутових проблемах і негараздах на роботі, то і цим зміцніємо Духом. Не будьмо байдужими, відреченими в цей час розгулу сатани, а ще більшу шкоду в цій ситуації несе пасивна відмова від життя. Таких багато і хай Дух святий і всі придатні для цього напоумлять, бо в них потенційний резерв людства, який можна залучити до продукування позитивних енергій.

Це явні ознаки духовного занепаду цієї цивілізації.

Друзі, чекаю вашої допомоги: очищайтеся, змінюйтеся і творіте доброту з любов'ю і розумінням!

Як би ми тут не писали, як би не говорили, та ми розуміємо що їх покличе Дух святий до творення позитивних змін у собі кожного в окремості. Для цього ми маємо очистити все єство і зокрема Душу й вуха. Саме на це ми просимо звернути свій зір і свої можливості, щоб відновити давно забуті істини Творця. Це правда! І навіть, якщо це не є правдою, то хай істина розбудить цю спільноту в цих мільярдних обчисленнях для допомоги тим, хто здатен щось зробити для відновлення, для спасіння цивілізації.

Дякуємо Творцю святого БОГа і Духа святого, що ще є такі серед нас!!!

Хай їх мало сьогодні і різкого збільшення не очікуймо, бо з програми-долі мало хто здатен вискочити. Для цього уже потрібно бути в стані благодаті, в стані доброти, в стані любові. Ці якості духовні самі не приходять і їх оптом не роздає Дух святий, їх не купити в магазині і в церквах не дадуть в ту мить. На це потрібні роки, століття. Та пізнавший і прийнявший Духа святого отримує допомогу з джерел позитивних енергій Всесвіту. Вони весь час поповнюються тими енергіями від сподвижників святого Духа, праведників, духівників, духовних вчителів, мудрих і від тих, хто живе по совісті, творить позитивні енергії постійно і є учасниками життя на Землі.

Осяяння, прозріння, як здатність до свідомих дій проявляється в людях, які стяжають якості духовні. Осяянню передує усвідомлення такого бачення, передує здатність приймати ці якості у своє життя. Цей момент багатьох приводить в лоно святого Духа. Вони здатні відчувати, чути, бачити позитивні, негативні енергії на тонких енергетичних рівнях і це дає здатність бути в стані спостережливості, здатність приймати правильні рішення в різних життєвих ситуаціях, своєчасно бачити потребуючих допомогу, бачити небезпеку для життя. З них виростають духівники, праведники святі.

Дякую їм за цю турботу і допомогу. То і ви, читачі, дякуйте їм словом і діями очищуючи свої життя, свою поведінку від помилок-гріхів і відкриються і розширяться ваші можливості для прийняття Благодаті у свої життя. Це ті енергії, які будуть гріти, освітлювати життя і будуть присутніми саме самим життям уже тепер, то так і в роках, століттях майбутніх. Духовні енергії діють так, як сонце. Світить, гріє

і є цим присутнім в житті кожного із нас безкорисно. Саме так і ми маємо в житті діяти, а те що нам потрібно саме прийде у наше життя саме так безусильно, як діють всі енергії у Всесвіті. Ми навіть не бачимо, не відчуваємо часто їх присутності і наявності, а якщо ми відчуваємо тепло і бачимо світло від сонця, то приймаємо так, як належну, потрібну допомогу від друга, від батьків, чи від дітей. Саме так і поширюються енергії любові, радості від нас у простори. Тому і присутні ці періодичні запрошення творити ці якості при житті, бо навіть корисливець не здатен затримувати їх у собі. Вони промінчиками полетять у простори, зігріваючи ядро людини.

Якщо ми навчимося налаштовувати своє єство на таку діяльність, то це і ми будемо при житті малесеньким сонцем для інших. Навчаймося дарувати людям, святому БОГу і Духові святому цю теплоту Душі. Ми, кожен, при житті навчаємося чого небуть в житті позитивного, чи негативного і цим практично займається ум, так передбачив Творець. Ум керує діяльністю тіла. А тіло хоче сонця, теплоти в енергіях радості і любові, які ми здатні творити самі; тіло хоче їсти й пити і це теж організовує ум, а душа несе постійно ті знання в наше життя, що саме все це ми можемо мати при житті, коли ми справедливі в діях, живемо по совісті, займаємося добродіяльністю. Коли ум остаточно прийме ці знання Душі, як орієнтир в житті, то в нього збільшаться можливості більше мати їжі і питва і саме стільки скільки потребує тіло і стільки, наскільки уже буде здатен ум, щоб роздаровувати іншим, які мають потребу, та ще не можуть надбавати самі по різних причинах(дітки, немічні старі, хворі, інваліди, п’яниці, бродяги, приручені тварини). Від таких дій ум у певний час, у певному житті прозріває (і це є результат надбаних позитивних енергій при вищевказаній здатності дарувати) і тоді він готовий вчитися жити. Так, жити, як то подобає дитині БОГа святого, як то подобає тому, хто носить у собі Духа святого, як то подобає творінню Творця.

Така здатність ума при його такому управлінні тілом і є умовою, щоб відкрилися ми Душею для Всесвіту. Це момент з’єднання наших енергетичних можливостей з енергетичними потоками Всесвіту. Якщо ці енергії є позитивними, то ми уже є співтворцями цих позитивних енергій для Всесвіту і собі. Так ми прослідкували навчальний процес ума і він вже здатен чути потреби тіла і знає його можливості; так він здатен чути Душу і вже діє під правлінням Духа святого і позитивних енергій. Саме так організоване має бути життя, а в попередніх життях ум мав можливості вчитися, розвиватися і рости духовно, то й тепер ми бачимо що наша Душа не страждає, а теж росте і розвивається. Це її процес навчання в накопиченні позитивних енергій, які й дають можливість для зростання і розвитку Душі і є резервом для руху в наступних життях в цьому путі до океану святого Духа.

Фактично кожне життя, кожна мить присутності тілом у житті є свідченням, що наша Душа-програма є учнем, як дитина в школі. І це коротке життя є нашою присутністю тілом в цьому певному класі даної нам школи, яка є нашим місцем проживання, місцем роботи. Ох, скільки класів ми проходимо, щоб навчитися жити так уміло і щоб це життя було нам в радість.

Ми вчимося все життя у всіх життях, та школа припиняється тоді, коли ми вже здатні вчитися самі, тобто з часу прозріння, осяяння. Ми вже усвідомлено приймаємо рішення, ми можемо бути учнем для молодших класів, та щоб бути духівником, духовним вчителем, то ми маємо шукати професора життя, керівника нашого навчального процесу. Буває, що й самостійно дехто може брати Знання зі

всесвітньої бібліотеки і вивчитися на духовного вчителя, старця. Це і є той невидимий путь по якому ми йдемо Душею до святого Духа. Тільки там ми позбавлені цих земних митарств, цих труднощів, цих пошуків і виборів... Та, знаходячись у всесвітньому океані позитивних енергій ми все ж приймаємо участь в життях живих істот безособово і тим, хто є в стані прийняття, чи то все це відбувається по тому Великому Замислу Творця. Саме так, бо в нього, як Отця нема пільговиків, а є щире й милостиве дбання про всі свої творіння. Можливо, й Він, як і ми батьки тут на Землі, ще більше і скоріше біжимо до тих, кому трудніше.

Так, життя – це школа, це час навчання, час приготування свого єства до духовних подвигів.

Таким уже легше стяжати духовні енергії при житті. Вони є уже відповідальними за долю всього Всесвіту і за все, що дихає. Це вони є ткачами прекрасного Божественного килиму життя. Ці позитивні якості наповнюють всесвітній океанічний простір і є вічними джерелами, як і саме життя у своїй здатності відроджуватися і ця живучість забезпечується постійним рухом позитивних енергій у всесвітніх просторах. Цей рух люди й назвали Духом святим.

Навчаймося усі відкриватися очищеннями і бути в стані прийняття позитивних енергій від Отця-Творця-святого Духа, то це і є той шанс знову жити людству в умовах раю: з потреб і з можливостей.

Ми, ніби, човняр у цій річці життя, коли пливемо по течії між двох берегів: правого і лівого, доброти і зла. То в таких же умовах і опиняємося при житті, визначаючись тим, до якого берега є ближче човен.

Коли ми уже вміємо усвідомлювати свої дії, то ми цей човен при перешкодах-каміннях і стовбурах впавших дерев виводимо човен на середину, чи маневруємо між ними – ми ж бо в такому стані є зрячими і чутливими. В такому стані ми для здобуття їжі скеровуємо човен до очеретів, бо там ховається риба. Хочемо перепочити, то скеровуємо човен у затоку. Ми вибираємо.

Коли ми в бажаннях досягнути своєї мети будь якими способами, то тоді вважаємо себе всесильними, і цим гордимося, чим дозволяємо дияволу у собі керуватися амбіціями. Ми напружуємо сили, ми знаємо, що на правому березі можна обікрасти населення і туди пливемо скеровуючи човен поперек течії, або й чекаємо ночі для нападу. Човен зносить течія і ми вимушені інколи пливти проти течії. Орієнтири й розум втрачені і ми на березі розбудили вовка, почавши стріл, бо думали, що то пес сторожовий. Та прокинулися люди і вже готові зустріти вовкулаків. Про результат не будемо говорити. Ось так часто обманюємося думками в міражі-темноті, бо правий берег уже є лівим, чи навпаки, коли ми розвернули човен і пливемо проти течії.

Наші ж бажання йти до мети-цілі, ігноруючи цілісність життя, то цим ми витрачаємо багато, багато енергій злих і в жадобі просимо у диявола допомоги. Він дає і радіє. Радіє й той бажаючий борець, який пливе проти хвиль, проти течії. Він радіє в думці, що він здолав, переміг ріку. Так не є, бо ріка пливла водами до появи човна, пливе й тепер і буде пливти й тоді, коли такий розбійник залишиться без сил, то і човен приб'ється у попередню ситуацію, де дуб крислатий стримає човна і дасть можливість човняру відпочити, не зважаючи на його гординю. Він уже подумав, що човняр покається у таких своїх думках і діях, а, можливо, хвиля перекине човен, а човняр попливе на дно.

Ми так діяли у сні годин із три, а коли проснулися, щоб описати цей стан радості і про ці дії, то слова зі сном полетіли, і лиш радість пробудила нас для подяки святому БОГу-Духові святому.

Дорогенькі, мої милі друзі, я від вас і від себе дякую Всесвіту за цю здатність творити позитивні енергії і ними розширювати свої можливості, щоб воістину творити ці якості при житті.

Тому будьмо пильні, коли є зваба, спокуса вкрасти, обманути, забрати чиєсь, або будь яка дія не во благо, а ми очікуємо з неї собі користь, а не потребу для життя, очікуємо вигоду, то скоро, скоро ця жаба, жа-до-ба знищує таких, знищуючи Дух чоловіка й тіло опиняється в болях страшних. Жадність, гнів, зрада часто є, ніби, туманом, який закриває землю, небо, даль життя. Це зупинка, застій життя. Тіло починає гнисти, Душа страждає, а ум втрачає здатність реагувати на реалії життя.

Великої шкоди людству завдають різні ідеології, різні чутки і ті заяви публічні, коли магнати грошові, вчені шукають способів спастися саме завдяки своїм здібностям, можливостям і жити віки, чи знайти панацею безсмертя, віддавши інших пітьмі. Не можна вижити за рахунок життя інших. Так не було, так і не буде. Людина мислить, передбачає, та БОГ святий рішає. У кожного свій путь і свій спосіб вижити. Це питання не тільки до цих дурнів, а й до тих лицемірів у житті, які не спізнали суть і зміст життя, його чеснот. Бо саме завдяки якостям життя людство і є живим оці мільярди літ.

Ми всі хочемо умиротворення у собі, спокою і миру між усіма учасниками життя. Так! То творімо енергії позитивні і цим тихо і без зла ми наповнимо себе й простори тими енергіями доброти і любові, які потіснять зло з нашої поведінки. Це вже будуть наші усвідомлені дії. Таке розуміння, що саме такими енергіями ми зможемо заспокоїти і припинити зростання на наших теренах негативних енергій. Такі енергії ж бо є умовою, вони є і тим ганебним знаряддям, які вбивають, нищить усе святе, що має кожна людина у собі. Те, що нас не вбиває, то робить нас сильними і ми дійсно тоді готові бути творцем якостей життя.

Не брешімо, не обманюймо, не осуджуймо, не крадімо нічого в інших, не ображаймо нікого і не гнівимо – то уже цим відкриємо свою Душу і вона додасть нам впевненості в правоті, допоможе нам знайти мужність, мотивацію до творіння доброти, справедливості з любов'ю і благоговінням. Тільки так ми є правдивцями і оберігачами життя; тільки такими діями є подібними на Творця-святого Духа.

Так, життя є стан щастя. Тому в такому стані ми й пізнаємо ці духовні якості і вміємо їх приймати, додавати і нести у засвіти Душею, які вона знову здатна нести їх в цілісності і сохранності в новому житті

Знаймо всі, що свідоме дбання про благочестиве, добродіяльне і справедливе життя формує з таких богочоловіка ще при житті, як істинного сина БОГа, як сподвижника святого Духа, як сина нашого Творця Вседержителя.

Не випадково вся спільнота при житті за такі можливості в цій сукупності енергетичній і має назву БОГ за ту Божественну присутність в Ньому Духа святого. Сукупність позитивних енергій називається світлим, святим Богом, а сукупність негативних і позитивних енергій називають просто БОГом. Сукупність негативних енергій і їх рух називають сатаною, духом темних, злих енергій.

Зло, як і інші наші дії плохі, ми означаємо, як енергії негативні. Тож сьогодні ми є свідками ганебного відношення основної маси людства до життя – є багато наплоджувачів негативних енергій і ця ситуація сьогодні критична. Людство сьогодні подібне на потяг в русі. Ми на зламі. Далі спуск з цим небезпечним вантажем зла. Машиніста нема, тобто нас ніхто не кличе йти до стопкранів, чи покинути потяг на цьому зламі, коли швидкість мінімальна.

Активні носії зла і всі його прихвостні борються, б'ються, крадуть, вбивають і цим збіднюють звичаєву традицію Життя – Його святість. Тут всі прийоми придатні: від тихого осуду, лицемірства, у своїй роздвоєності-хитаннях єства, де думка, слово, дія бувають одномоментно різними, флюгерними. Такі вертяться за більшістю і більшість сьогодні є носіями негативних енергій. В таких змінах, напруженості, невизначеності страждає совість-душа. Такі люди нібито хочуть показати свою доброту, любов, а діють по зрадницьки. Так, вони страждають і тут виростає зло в собі. На цьому ґрунті виростає жорстокість, ненависть, насильство. Ось так ці негативні енергії при духовному занепаді заволоділи нашими помислами, розсудком, умами в словах і ділах.

Зло повсюди – від кожного простолюдина, до тих, хто живе в котеджах-замках. Кожен може перевірити себе і ця процедура досить проста. Якщо ми бачимо, що всі є брехунами-обіцяльниками, заздрісними, жорстокими обманщиками, насильниками, то це і є наше нутро. Це ми є саме таким у своїй суті. Можливо ще не публічно. Та у визначальній ситуації ми перейдемо в табір злих.

Хто бачить в інших доброту, щирість, справедливість, то по факту сам є таким. В такому стані ми довіряємо подібним, а то часто і всім. Така вже наша природа. Потерпаємо від такої, нібито, сліпої довіри, та все ж чистоту діаманту не порівняти зі скалкою звичайного віконного скла. Подібні єднаються енергетично, то так і в соціумі при вирішенні побутових, виробничих питань. Ми єднаємося духовно. Ми є сестри і брати у цій великій родині, яка зветься людською спільнотою. Саме такі часто стараються проявляти ці якості не на зло, чи з позиції доказати правду, а саме зі стану любові до життя. Інколи ця позиція є загрозою життю такому правдивцю, вони й усвідомлюють те, що будучи в зграї вовків, то велика ймовірність, що вони розірвуть цю добру, миролюбну вівцю, яка просто хоче гідно жити. Так і Ісус Христос не злякався і гласив, і діяв з любові до всіх. Такі рідко приходять в людське середовище для свідомої самопожертви, бо й строк зростання і дозрівання Духом і Душею є тривалим. Минувшина свідчить, що цей період є в п'ятсот років один раз, тобто Душа зріє в десяти життях, як мінімум.

А от зло, так подібне на бурян, росте повсякчас і скрізь – він росте на звалищах відходів, він виростає і в середовищі культивованих рослин, споживаючи і їх поживу, і їх енергії життя. Добрі якості потрібно вміти творити, а щоб навчитися, то проходять роки, а буває, що діяти з доброти декому й декілька літ замало. Та от зло дійсно, як той бурян, навіть сіяти не треба, а росте, та ще й так буйно. Тим то вони так подібні, що людина людині легко робить западло, навіть не задумуючись, а потім друге і так ціла куча за день, а скільки вже й зарік, мабуть би, як би воно реально було буряном, то людина за рік нагребла б на себе цього зла цілий стіг. Тому й не дивно, що певні спільноти держав наплоджують стільки зла, що кожні п'ятдесят років між ними виникають війни. То там, то сям стріляють, убивають, кладовища розширяють, калік добавляють, а вже скільки вдів і сиріт знедолених ці війни по собі лишають. Спостерігається така повторюваність. А вони ж є постійним явищем на Землі. Нібито,

люди й розумні, мудрі істоти, та чи вже так не розуміють прості речі, що причинами війн є накопичення на теренах-просторах великої кількості негативних енергій. Маленький привід і війна вже топче життя святе, знищує БОГа, винищує Духа святого в людях і в просторах. Хай війна, хай чорне все, та любов і тут є жива, бо якщо є живі, то вона поміж ними і саме це дає надію, що любов'ю до миру прийдемо ми.

Чого ж ми не проводимо очищень у своїх життях кожен?

Чого повторюємо й повторюємо плодити зло?

Ніби то, у всіх державах діють звичаєві, релігійні традиції і вони просять всіх щонеділі приходити на молитви спільні, запрошують до прощень у молитвах, хоча би два рази в день – ранком і при відході до сну. Може замало цього? Мало, якщо є війни.

Навчаймося всі бути в постійній молитві, поки очі відкриті. Живімо по справедливості, по совісті – це вже потужна щоденна і на все життя молитва; а коли ми стримуємося від наплодження зла, то це теж потужна молитва; коли ми вчиняємо милість, доброту зі стану любові, то це вже свідома молитва на Землю всю.

То чого ми не приймаємо участь в таких молитвах? Що нам потрібно для цього люди? Так, мабуть і назва ця не є випадковою вже тривалий час і нею вже визначили сучасну суть чоловіка, бо ми поведінкою є дійсно л-ЮДИ, чи монстри л-юдища. Чого не навчаємося простих істин, та ще нібито їх забули, викинули із життя. Починаймо жити дружно, щиро, щоб взаємини зігрівали наші серця і Душі.

Чи розуміє спільнота вся цю небезпеку, чи ні, та небезпекою є ця наша особиста участь в наплодженні негативу. Ми свідомі, що тепер змінити людство важко, а от дати шанс змінитися кожному є в цих таких міркуваннях. Важче достукатися до серця зневірених і байдужих. Пристрасний може схопитися за край берега, бо він шукає кращого життя. Ми, люди, не вміємо жити. Не будуємо таких взаємин, які би цивілізація несла з покоління в покоління, як культурні надбання.

Про таку ситуацію, нібито, знають всі, та все ж оминаємо можливість змінити себе. Політики, держави не дбають про це, вони дбають про війни і для цього тримають всі війська, виготовляють для війн зброю. Це скільки бюджетних коштів можна спрямувати для розвитку економіки? Це ж щорічні вливання.

Скажіть люди, чи по визначенню зброя дозволяє завоювати терени будь які у всі віки? Чи можна зброєю захиститися? НІ! У війнах поразку отримують обі сторони. Обі виснажені людьми, обі понищили економіку держав. Та й горя скільки з обох сторін. Ці питання можна продовжувати, та дієвої відповіді нема.

От скажіть люди в один голос, що ви хочете щасливо жити, хочете жити без війн. Скажімо ці слова самі собі, скажімо сусіду і сядьмо за столи, щоб поміркувати спільно – що для цього нам всім потрібно? Ми в цій книзі про це й пишемо.

Політикам вигідні війни і війнами вони з обох сторін заробляють величезні гроші. Так, це ми дозволяємо їм так діяти. Ми є той смітник з бурянами, на якому виростають височенні колючі політики-буряни.

Проведені дослідження засвідчують, що політики і всі службовці в державах по своєму психотипу подібні нам. Коли питали їх, що би ви зробили, коли би були на їх місці? Відповідають, що вчиняли би так само. Які люди в державах, такі в них і керівники. Які керівники, то такі в них і люди, хіба, що різні піджаки. А так дурні.

Так, державники є лінивими і є насправді дурнями, коли не працюють, а влазять в ті крісла, щоб красти. Саме це і є самий небезпечний прошарок у суспільстві, саме це є асоціальні небезпечні елементи, а не ті нещасні бродяги. Бродяга сям там переспав, з'їв шматочок хліба в день, то уже й щасливий. Ні до кого силою не лізе. А службовцю-політику квартиру від держави подавай, харчується за рахунок держави, тобто за кошти громадян – їх податків. Вони навіть звільняють себе від сплати податків і мають путівки в санаторії безоплатні, машини возять їх державні, ніби ніг немає в них; десятки помічників-писарів, бо напевне безрукі; над доповідями і проектами їх "трудів" працюють інститути, бо явно нема своїх мозгів. То як таких калік не назвати дурнями. Можна називати, бо і вони про свою націю собі так дозволяють з трибун, публічно і саме так і говорять: "Бидло", "Асоціальні прошарки". Де їх совість, та чи й вони знають щось про культуру життя? Мабуть, ні, бо й у церквах їм глаголять славу, алілуї, називаючи цю категорію людства господом, запрошуючи так часто: "Помолимося господу!". Кому служать? БОГу? Так, в маленькій його частині, в частині тій де диявол організував бедлам. Та чи хочуть вони жити, коли моляться господу? Мабуть, що ні. Бо в цих діях запрошення до зла, за злих.

Тож це дійсно елітне зерно буряну-зла, бо ніхто в одиниці не плодить для націй стільки зла, як президенти і їх свита, як дуподати-політики, які збираються в думи-сенати, щоб ділитися досвідом, як краще дерибанити податки.

Так, злих сьогодні багато і їх господь-начальники робить все, щоб злобилася вся спільнота на Землі, щоб ми вбивали брат брата.

Ми у цій суєті не розмірковуємо навіть над тим, що всі хочуть жити, що вбитим може бути будь хто. Ми маємо усвідомити, що ми цим злом і є тими енергіями, яким живиться війна і вбивці. Ми маємо зрозуміти те, що саме свідоме творіння позитивних енергій і здатне погамувати будь яку війну, будь яке зло. Так було завжди і ця політична криза не є винятком.

Знаймо і про те, що витрачаючи подаровані енергії життя для себе, для своєї користі у тій завісті, лицемірності, то ми не тільки скорочуємо роки життя, а й в таких не росте й не розвивається духовно Душа. У таких проявляється духовний занепад всіх життєвих процесів. Такі не зріють Духом. Марнота життя, та й годі, як говорили наші бабця про таких.

Вони подібні пушку кульбаби, який вітер несе без його відома в Америку з України, чи в України з рідного поля до чужої комори. Такі шкодять духовному зростанню родині, а їх Душа страждає, бо такий тягар нових бажань придавлює її і буває назовсім, або ум такого є в тузі за рідним краєм.

Ми по факту маємо всі усвідомити те, що наше життя багато в чому залежить від нас кожного: від наших думок, наших слів, нашої діяльності і поведінки. Нам потрібно при житті творити додаткові позитивні енергії, а не тільки ті енергії, якими ми забезпечуємо свою життєдіяльність. Вони також потрібні для джерел Всесвіту. Всесвіт від нашої безвідповідальності теж є виснаженим. Складається враження. Що людство чогось активно займається наплодженням негативних енергій. Це жах. Нам потрібно вчитися творити позитивні енергії.

Як свідчить практика життєва, то держава не дбає про видання книг, кінопродукції, не організовує круглих столів і іншого, щоб вчити людей чути себе, інших, щоб так бачити душами, щоб вчити творити доброту і цим пробуджувати уми

людські, то ймовірно і ми вчилися би відкривати себе і вчилися би прийняттю позитивного у життя свої. Коли ми дозріємо Духом і навчимося чути свій внутрішній голос, то досить скоро він нас виведе на ісинний путь духовних стяжань. Це велика тема, та потреба в цьому вже назріла.

Творімо позитив, діймо справедливо у всьому й скрізь і це дасть результати. Бо дія – це є рух, ріст, розвиток і саме дія засвідчує істину. Це правда? Навіть, якщо це не правда, то хай істина підніме, розбудить всіх!

Чогось ми не зробили висновків про те, чого так на Землі періодично проходили зміни цивілізацій? Навіть не заміни, а змінення, чи чергове відновлення. Такі зміни теж проходили болісно, з руйнаціями і відбудовою. Що нам заважає продовжувати попередні помилки, коли вже є ті, хто розуміє і знає про способи і методи, щоб виправити цю кризу. Що нам заважає творити, любити, що нам заважає єднатися, щоб гідно і в радості жити? А нічого. Є телефони, є маса автомобілів, поїздів, літаків, кораблів. Ми багато в чому звільнені від тяжкої фізичної праці. До того ж ми можемо скоротити, чи й відмовлятися періодично від своєї примарної і пустої витрати часу, який ми могли б застосувати для навчання, для творення, для єднання. Та ми забули те, як їх потрібно творити, яким способом створити умови для єднання і навчання з дієвістю щоденною у творенні з любов'ю. Так, нам вкрай сьогодні потрібне єднання енергій нашого життя, з іншими енергіями позитивними, в тому числі із всесвітніми. Саме єднання здатне забезпечити, чи, правильніше сказати, зберегти всю конструкцію і весь механізм руху позитивних енергій. Їх рух і дія теж позитивно вплинули б на розгул негативних енергій і Всевишній би організував відновлення цієї втраченої рівноваги.

Зрозуміймо всі, що ми, кожен в окремості, не спроможні, не здатні зберегти навіть своє життя при несприятливих умовах. Його збережуть лиш ті із нас, хто довіриться сповна на Отця-Творця-святого Духа.

Единобожжя все таки утвердилося, як єдин БОГ для всіх, і всі, і вся було фактично цим БОГом. Та в канонах появилося ототожнення БОГа і господа, а потім ці приставки приєднали при віншуванні Ісуса Христоса, а також те брехливе славословіння з приставкою, що БОГ є господь. Так є. Ісус Христос і Господь є лиш малесенькими частинками всецілого БОГа, олицетвореного Духом святим в тій духовній величі Ісуса і олицемірили темну сторону БОГа-Життя з темної сторони. Господь є сатана, є той диявол в людському житті. Так, вони оба є в нашому житті – один олицетворяє собою всі якості життя, а інший проявлений тим злом у наших думках, словах і діях. Ось так сьогодні поставлено пляму на релігійну традицію – християнство. Те ж діється і в інших релігійних традиціях світу.

А от хрест опоганили за ці п'ятдесят років так, що на натільні хрестики почали наносити черепи й кістки, наносити абриси розіп'ятого Ісуса Христоса, як устрашаючі символи. Хрест такий став символом смерті, а не життя. Поряд з цим у цей же період в канони і в основний процес церковної служби в багатьох місцях і досить густо дали для озвучення слово "господь" і тотально господь став збирачем тих енергій, які люди посилали у своїй довірі зі своєї духовної чистоти. Це вампіри, як наша бабця говорили про тих, хто енергію позитивну забирав. А вона це відчувала і казала, що ця певна зустріч її втомила, виснажила і тільки Дух святий за її мудрість і

беріг. Берегла її і пресвята Богородиця світу цього. Мабуть тому вона жила, майже, сотню літ.

Бережімо жінку, бо вона біля сакрального джерела, в якому народжується нове життя. Бережімо жінку, символ жінки в Богородиці. Любімо її.

Так, шкода! Ми у великому числі прийняли ці дії лихі у життя свої. Тепер дожилися до того, що стаємо безучасними, байдужими до життя свого і інших у цей не простий час, коли вирішується доля спільноти і планети.

Хай про це і не мудро писати в розділі “ПРЕМУДРІСТЬ”, та голос совісті велить, що цими словами ми маємо багатьох застерегти від зневіри в БОГа. Життя досить щільно наповнене лицемірством, злом, вбивствами, проблемами, негараздами, докорами сумління і болями в наших тілах. Тому ми й пишемо про їх прояви, ніби, виставляємо знаки на житейському путі про небезпеку і тоді нам буде зрозумілим Замисел Творця, тоді нам простіше буде відновлювати путі для облаштування щасливого життя.

Починаймо з малого, для якого не треба матеріальних затрат, а лиш налашувати себе умом для пильності, коли з язика хоче зірватися слово паразит, слово, яке нищить святе, позитивне, то для цього слід зупинити думку й мову. Не будьмо наплоджувачами енергій негативних, бо їх і так багато є у житті. І ми тут продовжимо цим словом-паразитом –господь. Таких є чимало в ужитку, таких чимало є і в службах церковних.

Написали мудрі святі ці слова-пораду і в Біблії їх зберегли: “Не споминай ім’я господа всує.”, тобто, не споминай скрізь, всюди, чи без потреби. А ми добавимо до міркувань цих і те, що так не написано і не кажеться ніде – ні про Творця, ні про святого Духа, ні про БОГа святого, ні про сподвижників Духа святого, ні про праведників життя.

Ми не маємо права писати, говорити цю приставку-слово господь наш Бог, господь наш Дух святий і так далі. Це прийнятно, коли ми говоримо про життя земне і означаємо частину спільноти, яка досить негативно впливає на енергетичну міць Цілісності життя. Бо господь присутній в Духа темноти, він присутній в цілісності Бога в тому Богу темноти і так далі. Ми ж не просимо в сатани допомоги, не славословимо його. Лиш інколи, коли лізе щось в ум зле, чи в ділах робиться щось негідне, то можемо хрестом –символом Духа святого відігнати від себе, говорячи: “Зчезни! Відійди нечистий!” . Буває, що злого сусіда, грабіжника, чи розбійника просимо: “Змилуйся. Перестань. Я тобі гроші заплачу”. Таке зло олицетворяє начальника в таких ситуаціях – він керує, приказує, штрафує, забирає, б’є, з роботи виганяє, калічить, чи вбиває. Ось така велика кількість негативу несеться ними на людину. Тому ми не вітаємо таке керівництво на роботі, не вітаємо негідних дій батьків, себе, дітей дома; не вітаємо й таке керівництво держав, коли воно вводить її і нас в кризи, війни. Рідко й ходимо просити допомоги при біді до таких. Якби вони були милосердними і дбали по батьківськи про всіх, то загодя би приймали міри, щоб дома не було свари, щоб в державі не гинули нізащо діти, чоловіки, батьки. Бо ще й навпаки, складається враження, що наші керівники зацікавлені(мабуть особисто кимось. Не направлятимо палець вказівний) у поширенні роками цього страху, цих вбивств спереду і ззаду, як на лінії вогню, то так і в далеких тилах. Хіба можна вижити при таких мізерних пенсіях. Таке масове безробіття. Так похабно зруйнована економіка, освіта. Не діє охорона здоров’я. За зарплати важко кінці з кінцями звести.

Крадіжки державних і гуманітарних грошей. Кругова порука і розквіт в ній великомасштабної корупції. А люд терпляче жде від цього господа покращеного і спокійного життя уже біля сорока років. Не допомагають видно для нього ці слова:"Слава тобі, господи. Помилуй нас, господи", коли в церковній службі до сорока разів це звернення проголошується. Чи вони не чують, чи ці прохання не щирі? Невже не хоче чути господь тих, над ким він сонм свій возвів в образі предидента? Мабуть, керівники всіх держав задіяні в цю всесвітню програму винищення людства, яка має назву – геноцид.

Ці слова про господа і таке бачення життя шкодять духовному зростанню спільноти. Хоча це справа окремих особистостей. Тому ці слова-приставки писати, чи озвучувати в присутності інших є зневагою Отця-Творця-святого Духа, зневагою святого БОГа. Багато тепер говорять, що і БОГ святий-святий Дух відмовився від нас. Так не є. А це ми не відмовилися, а ще гірше – закрили свої душі-серця для Нього. Він не може зайти в наше життя, бо силою не користується. Чого ж тоді такі говоруни нічого не роблять, щоб відкритися для позитивних енергій.

Будьмо в бдінні і хай ці слова відкриють нам істину. Самі себе очищуймо мову, дії і все життя від слів і дій, які несуть собою негатив; не слухаймо попів у всіх релігійних традиціях, де слово славословіння гуртове плодиться до тих кубол негативу у слові господь, влада, історія і таких є сотні, чи й тисячі вже, які оголошуються в розмові до текстів по знищенню енергій життя засобами масової інформації. Так, господь присутній тепер, майже, в кожному житті людському. Господом вважає себе наш ум у зазнайстві своїм.

Так організований уже світ і його взаємовідносини. Це практично всі керівники в цій спільноті, бо їх дії, методи організації життя облаштовані на покорі, силі, обманах, обіцянках, лицемірствах, насильстві, покараннях. Ці складники наповнені негативними енергіями, якщо господь є їх носієм, то це і засвідчує про те, що він на службі у сатани. Для них люди є бидлом і чуже життя, то лиш малість, яка нічого не значить ні для держави, ні для президента. Дії таких господ є проявом боротьби насильства, смут, горя і біди серед слабких Духом. А таких багато і ця кількість є небезпекою для Цілісності, для єдиного Творця-святого Духа.

Цю дійсність про істину, про Творця-Духа святого, про цю роль і присутність слова господь в канонах і прописана тут та роль в цілісному житті є таким баченням структуризації спільноти, саме так занесено в програму моєї Душі. Це зовсім не вигадки ума і не є моїм особистим бажанням, щоб тепер змінити людство, чи настановити його саме до такого сприйняття і прийняття до дій всіма, а є потребою Всесвіту, щоб змінити цю ідеологію до розуміння, як потреби. Так, я лиш руки і олівець, як і те коротке життя Ісуса – є видом жертовності Духа святого через справедливість, щирість, милість, доброту і любов святу. Думається, що лиш залишки людства це виправлять, бо вони, ці носії позитивних енергій, діють уже сьогодні і за ними підуть тисячі, за ними і майбуття. То лиш від нашого розуміння і прийняття кожним залежить початок змін на краще.

Починаймо жити по совісті, справедливо і навіть в дрібничках будьмо добродіяльними, то це шанс пізнати щастя і любов при житті.

В добру путь вам, сестри і брати!!!

Тому, якщо сьогодні вирішується доля людства, доля Духовності його, то нам дома і, тим паче, в будовах для молитви (в т. ч. і в церквах) є грішно, є помилкою великою, коли ми згадуємо господа, славословимо його, просимо милості. Ганьба! Де совість наша, люди?. Бо таким словом ми знищуємо усе святе, яке іще лишилося в нас і поміж нами. Викиньмо із застосування це слово і Благодать свята прийде у наші життя. Не ходімо в ті доми молитви де славословлять господа; де під приводом спекулятивним відокремлюють церкву, нібито українську від російської, а по факту відокремлюють від ісконного православ'я, яке на цих теренах розвивалося й росло. У православному християнстві в цих обрядових празниках повно кощунства, бо на православні звичаєві традиції віншування духів природи, духів всього життя внесено чимало мученницьких міфів, щоб заховати істинну енергетику Творця-Духа святого і самої наявності БОГа-життя в ці дні дії тих енергій, якими ми при розумі наповнюємо джерела життя Благодаттю. Відходьмо від участі в таких діях. Хіба переносячи дати календаря з дев'ятнадцятого січня на інше число, то природа перенесе водохреща, як віншування Духа води, коли вона набуває чудодійних властивостей по всій Землі. Це стосується і тих віншувань Духа хліба в пасхальні дні, духа пастуха в день воїна Георгія, як дні Духа хліба з першого снопа і зібрання закінчення врожаю в дні віншування Духа матері природи в цих християнських пречистих. Переплетено багато і змінено суть, хоча розуміючі і далі у своїй пам'яті істину несуть. У Цілісності всі дні світлі віншуються, як свято і так діють новому дню усі, а дні, коли шанували Духів, то їх наповняли празничним змістом, обрядами, піснями. Світло не зникає, воно постійно є, та люди його стрічають і називають днем святим, а коли ми опиняємося в тіні, темноті, то цей термін ми називаємо ніччю, і цим природа дбає, щоб людина відпочила тілом і умом.

То знаймо, що перенесення календарних днів є хитро продумана акція, щоб люди не могли в пам'яті відновити істинні джерела життя; щоб люди забули про те, як віншувати Духа святого у ці дні активної дії цих енергій життя – одні у радість і для славословіння, інші у повчання і для змін у собі. Нам так відрубують коріння дерева ЖИТТЯ. Без коріння його не буде. Можливо, в православ'ї прикінцевому теж були відхилення, бо вже майнове розшарування змінювало ідеологію в умах хитро залучених носіїв духу зла.

Перенесення дат нічого не змінює у виробничих процесах, та не змінять ці дати дій Природи. Не можна заставити сонце світити яскравіше, не можна повернути Землю, Місяць в будь яку сторону. Навіть вода в річці тече із джерела в океан, а не навпаки. Для чого такі дії. Наш церковний календар підлаштований до православних подій і дат, коли наші предки жили по місячному календарю. Сьогодні є країни, які й далі живуть працюють по місячному календарю. Хіба золотіший трон у короля буде, чи справедливішім буде президент, коли він придумає, чи постановить указом своїм свій календар? Ні. Здоровий глузд маємо мати і не відокремлюватися умом від природи. Засвідчити те, що люди можуть жити без природи неможливо, а от природа може жити без людини. Хай така ймовірність і може бути не тривалою, та століття-півтора знищить пам'ять в поколіннях. Такі дії засвідчують про те, що є такі чутки, що є певні інституції, які на замовлення господа в енному числі працюють не тільки над знищенням вибірковим, та все ж саме над широкомасштабним винищенням людства. Вже явно проявляються їх спроби і дії в цьому напрямку. Тому це вже не чутки, а дійсно такі л-юди по своєму позбавлені ума. Ми мовчимо і навіть не бачимо

загрози. Хто таке запитання піднімав у собі для розуміння суті, чи чиєїсь потреби в таких змінах?

Не просто змінити людині Цілісність світу, бо результати непередбачувані. Хоча люди й готові у своїй зневірі і байдужості до смерті і вони не соромляться про це казати: “Краще вмерти, щоб очі й серце цієї напасті не бачили”.

Нам не свербить вухо при перенесенні Дня народження Іісуса Христоса, про поминальний День Тетяни, чи братів Маккавеїв, бо і цифри тут слід витримати відповідно до того місячного календаря, який був на той час. Такої дії не перебачено. Всіх на чотирнадцять днів. Без підтверджень фактами. Християнські ці дати дійсно мають право на життя в тих державах, де переважаючим є християнство, не залежно від гілок його і це має бути обґрунтовано і зважено. Якщо Тетяну замучили в такий то день існуючого на той час місячного календаря, то цим правилом ми маємо й визначитися. Якщо Іісус Христос народився в один день, то хіба не можна при наявній комунікації і підтверджуючих фактах людям це визнати. Люди би і визнали, та клір мовчить.

Інакше розривається потік енергій. Саме таке бажання в понищенні руху енергій хоче втрутитися людство. Це приховане знищення руху енергій Цілісності, і ця дія така якраз хоче знищити періодичність в людському сприйнятті, тільки в їх сприйнятті руху позитивних енергій, як дій святого Духа. Суть цих слів одна – відокремити людство від позитивних, можливо, і від негативних енергій Всесвіту Дати правильну відповідь сьогодні нема кому. Тому мудро було би подбати уже тепер про збільшення позитивних енергій, а то складається таке враження, що людство готове до прийняття у свої життя негативних енергій, щоб бути носіями її, щоб продукувати їх.

Так, світ не рівний, та духом зростати у кожному житті мають всі рівні можливості і цим ось уже мільярди років були і є присутніми життями усе живе і, зокрема, чоловік-людина. Ця рівність можливостей приймати ці Знання при організації життя має бути усвідомлена тим, що такі можливості напряму залежать від вміння, від готовності приймати, як і в різності здатності кожним приймати ці Знання.

Ми ж бо створені з правом волі дій у цьому благословенному житті на благодатній Землі, а не бути узалежненими від господьків різних гатунків. Хто прихильний до господа, той у нього на службі. Такі втрачають зерно Духа святого у собі. Їх Душі закриті мирськими, матеріальними, корисливими цілями. Такі живуть не з потреб, а з бажань, жадоби і марнотратства з попущення святого Духа, чим Він дає шанс по милості своїй на каяття.

Давайте спільно поміркуємо над тим: що ми бачимо, чуємо у житті, які є відчуттями в нас, бо ми є саме ними в стані вибору прийняття, чи відмови. Ми здатні звіряти реальність, яка є наяву в нас і ці бачення. чуття засвідчують про це. Одначе Душу терзають докори сумління. Умом ми вже прийняли такий стан, а Душа ще противиться, бо вона старша і має у собі програму розвитку і програму духовного дозрівання, та коли прагматичний, корисливий ум відгороджується від душевних сумлінь, то ми й умом фіксуємо непорядки у собі, непорядки в інших, непорядки і в громадських установах, які названо церквами, як сукупність служителів церкви і прихожан. Вони манять пошуковців завжди, бо позиціонують себе духовними

навчальними установами. Дух святий туди приходить рідко з ким, там нема Благодаті, бо всі засмучені своїми бажаннями мирськими, своїми бідами, негараздами і саме такими енергіями вони і є наповнені.

В церквах сьогодні хазяює господь-сатана і, мабуть, звів він гніздечко у кожного в голові, коли ми ось так господькаємо без пам'яті. Тому такий неспокій в наших головах. Тому такий неспокій в наших думках, таке безвідповідальне відношення до проголошуваних слів, такий же хаос, негаразди і в ділах. Чому ми просимо господа-президента в церкві; коли є телефони; коли можна писати листи про допомогу, чи скарги на умови життя; коли ми можемо достукатися в його урядові двері самі, чи гуртом. Чому про це мовчить церковний клір? Бо він у змові зі світською владою і цей клір спокійно займається, як і керівництво держав тим, щоб маніпулювати людськими умами, щоб їх тримати в покорі, в страху. Саме клір через служителів своїх практично займається шахрайством, виманюючи гроші в прихожан, але не допомагає зцілювати Дух і Душу. Нема кому вчити нас творити первинні якості життя. Ми їх втратили, чи зумисне забули, або й знаючи, все ж не бажаємо публічно їх застосовувати у житті, бо людство боїться так діяти по справедливості і воно має досвід, що суспільне керівництво знищує таких. Ми у зневірі і байдужості, чи то у пристрасті з гусарським мечем обманюємось. Гнівимося і по факту потужно наповнюємо простори негативними енергіями. Тому й ці війни так ширяться по Землі.

Не знають бідолахи, що для пізнання Отця-Творця-Духа святого, для пізнання БОГа святого, для пізнання Ісуса Христоса, чи інших сподвижників Духа святого потрібне очищення єства настільки, щоб ці помилки, при знаходженні в Домі молитви нас енергетично притягали до молитви і тільки до молитви. Ми й тут в затрудненні, бо не хочемо своєї щирої сповіді, а починаємо лицемірити, обманювати попа, пресвітера. Знаймо всі, що не вони істинні слухачі, не вони навчають скороплинно молитви, каяття, коли ми їх таки чекаємо.

Сповідь це ціла процедура, це чимала купа справ і вона буде дієвою, коли ми будемо готові до неї. Ми маємо навчитися бачити свої помилки в дні, а потім навчитися спостерігати за своїми думками і ділами, щоб не приймати у застосування тих дій де є присутні негативні дії – гординя, гнів і так далі. Можливо нам вдасться почати творити позитив у своїх вчинках, де будуть справедливі і чесні дії в повсякденному житті у своїх діях. Тоді ми зможемо відкритися Душею глибше в попередні роки життя, щоб виявити свої помилки-гріхи, бо це шанс покаятися, попросити побачення, простити інших, бо цей вантаж негативу не допустить нас до добродіянь, не допустить в наші життя енергій радості і любові. Цей перегляд і здатність виправляти і є дієвою сповіддю, як спо-відь, як спосіб розказати собі і духівнику, коли ми відчуваємо затруднення при таких діях-очищеннях від проблем, болей і негараздів у своєму житті. Докладімо вмінь і старань, щоб пройти ці моменти очищення і лиш тоді йдемо для розмови з духівником, бо ми тоді готові до каяття за свої помилки, готові до змін у своєму житті і тоді духовний вчитель благословить, пошле хороше слово своє в поміч нам. Коли ми відчуваємо Благодать, то далі працюємо над собою самі і Дух святий прийме нас такого праведника з радістю. Не біймося доброчинності, милосердя, хоча на перших порах шкоду ми можемо отримати в розчаруванні, чи то від осудів інших, то краще на початку такі вчинки робити таємно, щоб не знав ніхто про ваші дії. Тому кому потрібно знати буде знати. Ця таємність допоможе й нам уберегтися від зваби гордині і чванства.

Тож, коли в цій сповіді стандартні слова, то ми не здатні відкритися душею. Довіра зникає до попа, до церкви і до БОГа. Погано це засвідчувати про такий стан справ. Обидві сторони знають про це і я в цім засвідчився при дослідженнях.

Так і держави в своєму основному законі записали, що діяльність церкви відокремлена від держави, та по факту усе навпаки. Релігійна традиція є лиш окремим ідеологічним відділом в структурі держав.

Майже всі чиновники, чи бізнесмени (ті хто біса носить собою)не показують приклад у відвідуванні церкви, бо вони досить сильно заклопотані – і вони знають, що не Отець-Творець-Дух святий виконає їх роботу, а виконається вона при наявності бабла. Однак вони дають певні гроші попам, щоб вони молилися за їх спасіння від напасті, від крадіїв, щоб господь їм допомагав грабувати свій нарід. Така ситуація, де працюючі не здатні забезпечувати своє життя при збільшенні кількості мільйонерів засвідчує про пряме, чи приховане пограбування собі подібних.

Все ж декілька слів напишемо, щоб зрозуміти потребу молитви, її якість у житті спільноти. Тому ми й маємо позбутися в канонах, в настановах попів, ксьондзів тих слів і обрядів, які суперечать суті і змісту духовного життя кожним в окремості, то так і у взаєминах зі всіма, хто носить у собі життя.

Ми ж можемо не говорити такі слова все таки. Ось з цієї миті ще літ тридцять тому говорили: “Спасибо, чи спасибі”, як дякування за щось, що нам давали, чи казали, чи допомагали і нам ця дія слова для обох сторін була у радість. А фактичний смисл і зміст цього складного слова – спаси боже, спаси біг. А тепер ця дяка крім церковної молитви часто застосовуватися почала і в повсякденщині, але слова були інші: “Спаси господі”.

Євангелія зібрана, як звістка тим, кого полонила іс-тор-і-я у роки засилля народжуваного монотеїзму у викривленому форматі. Ми ж бо знали літо-писи про життя чоловіка, де писалося про звичаєві обряди, де були описані повчальні ситуації; де вчили ума-разуму. Раніше люди були справедливішими, щирими і розумними представниками життя. Тепер це виокремлена ланка життя де культивується здатність маніпулювати умами і здатність мати такий хитрий і прагматичний ум, щоб так вводити в суєту усе людство, а воно мимовільно ставало плодити зло і інші негативні вчинки.

Хтось же навчає так прихожан тупих. Це не образа творінню Отця-Твоця-святого Духа, а саме носіїв такого ума. Вже ж давно відомо, що коли у нас не зрілий, не свідомий ум, то це є наше сформоване горде его і тут він діє, як диявол, який є братом сатани і всіх негативних енергій. Та і говориться в ситуаціях таких, де має бути дяка. Він і не спасе, бо господь-сатана є ісчадієм зла. Він здатен лицемірити, плодити зло, неспокій, війни. Ось тут він мастак. Та нам не потрібні такі мастаки. У цей час смути по особливому потрібно бути в стані спостережливості за своїми діями і за діями інших. Такий стан дозволяє нам уберегти себе від приєднання до носіїв негативу.

Тепер ви, читачі, уже знаєте на цьому прикладі-повчанні суть і зміст цього слова, то розкажіть в сім’ї, на роботі, чи сусідам на лавці. І саме цим долучимося до очищення себе й життєвих просторів від негативних енергій. Саме так ми почнемо

відновлювати істину життя; саме так ми здатні вийти на путь спасіння життя у всій праведності його.

Тут же для розуміння складності ситуації описую ще одну значиму перешкоду і цим підтвердимо слова пророків, що настав уже час, коли в церквах керує сатана, коли золотом виблискують куполи, коли на мерседесах їздять попи, коли доми купують не дешеві. Не нам все це осуджувати, та так болить душа, коли люди, нібито, йдуть в церкву для духовного очищення, для спільної молитви перед Творцем-святим Духом, а насправді там пісні канонічні є понищувачами духовності, коли там гроб господній і біля нього Ісус Христос розп'ятий… Мабуть жде, коли принесуть господа в цей гроб і поведе Він такого суспільного раба на суд до Отця.

Окрім того, кругом лики святих мучеників і не зовсім; коли і хрести повішальні чергуються скрізь. Це, що склеп одвічний?

Сюди ж ідуть живі люди і часто при біді і горі. Вони ідуть до БОГа живого, що Духом святим живий кріпкий вічний, який є живим, є святим, є вірним, є справедливим, є щирим, є добрим, є люблячим, щоб навчатися праведно жити, щоб навчитися це життя любити. Ось це є ті умови. Так, це має бути і Той БОГ, з яким можна порадіти життю; це має бути такий БОГ, який кожному тут присутньому допоможе, порадить, втішить при біді і радість щиро розділить, бо впевнений кожен, що енергії Творця-святого Духа тут присутні, як ніде інде. Це дійсно має бути Благодатне місце.

Нам би навчитися любити святого БОГа і ту частину життя, де твориться свята Благодать; нам би навчитися приймати всім єством Духа святого, який би увійшов у наші життя справедливістю, милістю, добротою і любов'ю святою.

Люди очікують цього і ідуть це шукати в церкву. Так, церква збудована живими і для живих, а не для споглядання символів смерті, не для устрашіння кожного і не для рабів, які падають на коліна і лобом в землю товчуть, засвідчуючи свій рабський статус перед господом-рабовласником і його посередником попом. Це німа покора, де тут радість життя, де тут приклад щасливих, усміхнених і задоволених життям. Сум і тривога, страх. Діти БОГа, як творіння Творця в церкву прийшли в такому числі грішниками. Що відбувається з людством?

Добротою і молитвою з благоговінням і любов'ю захищаймо істинне життя!

Так, живі мають іти до живого БОГа святого, щоб славословити, дякувати, просити поради, чи розради, або просто для очищувальної розмови, щоб розвіяти сумніви, розвіяти докори сумління. Ми чисті Душею й Дух міцний у нас, коли ми живемо по справедливості з любов'ю і з благоговінням у собі. То саме в такому стані поспішаймо в такі доми, де творяться спільні молитви, бо тут пряма і найскоріша поміч буде від Всевишнього і від тут присутніх і тут можна своїми енергіями щастя і любові поділитися з іншими. Ці енергії самі знаходять потребуючих. Серед мертвих БОГа нема і тому живі мають дбати про життя, про його умови. Тоді і Всесвіт відгукнеться до нас.

Нам потрібно припинити практику диявольську таку, коли кладовища наповнені повішальними хрестами, ще й з розп'яттями, чи черепом і кістками на ньому, бо так ми відрізаємося від джерел родових, відрізали і тому, хто помер тілом. А умом і душею дозріти ще не встиг і от уже мільярди душ іще сирих, тому мало тих, може нести істинні знання людям. Не проявляються духовні вчителі, святі старці.

Не розуміють люди суть символів таких на кладовищах, на церквах, костелах і в них, не розуміють і тієї помилки, коли натільні хрестики мають символіку таку ж.

Їм мимо їх волі чіпляють ці символи і Дух святий не хоче приходити до таких, коли в них закладено програма, програма гріха і смерті. Дух святий вічний і він любить життя, а не тих, хто плодить зло, руйнує, чи знищує життя.

Мертвий не зможе відмовитися від такого хреста, живий теж його не бачить на собі. Це зроблено іншими і для споглядання іншими. Та святий БОГ-Дух святий зріє і бачить ці неусвідомлені дії лихі. Що діється з людством? Чого отак безрозсудливо ми прийняли таке дійство, як традицію? Це не обряд і не витримування волі Творця, щоб ми все ж мали жити щасливо і в радості. Ще є старі кладовища де є ямкові поховання предків наших. Такі символи хреста цього і розпяття повсюдні посвідчують, що ці люди мають у собі ядро сатанинське. У їх діях більше зла й ненависті і їх вчинки лицемірні, хитрі і підступні.

Де ви бачили праведників, святих на колінах? Ісус молився людям (БОГу) і в очі їм дивився; Він торкався долонями потребуючого зцілення, даючи поміч, чи в розмові-молитві своїй з Отцем-Творцем-святим Духом здіймав руки для допомоги.

Коли наші предки ставали на коліна? Нема таких свідчень про них і про Ісуса, хоча свідків було чимало і пам'ять людська донесла би до нас ці факти. Не було такого. Вони ішли у ті місця благодатні, де їх теплом зустрічав Дух святий. Вони говорили з ним постійно своїми правильними і люблячими ділами, вчинками, словами. Тому такі розмови носили дякувальний характер, або то могли бути прохання для поради, настанов. Так, це дійсно один день на тиждень вони віддавалися таким молитвам.

Сьогодні нові відростки старих релігій є більш істинними у своєму призначенні, своєю метою і потребою. Там дійсно ідуть живодайні піснеспіви, подяки Ісусу Христосу, який дійсно був сином Бога і Отця-Творця-святого Духа; який дійсно навчав любити життя і тому уже два тисячоліття пам'ять людська береже ці Знання. Вони тут гуртом і порадяться, і допоможуть гуртом, так, як і має бути між сестрами і братами.

До таких належать церкви баптистів. Туж є присутнім і Дух святий і Отець-Творець. Нема тут і поклонінь і тих мученицьких обличь. Ось так люди благословенні шукають спільно путі до відновлення істинних Знань про основи життя. Тут теж є присутніми ці слова вампіри у піснеспівах і думається, що вони скоро відмовляться славословити господа.

Ісус Христос, праведники, сподвижники святого Духа своєю присутністю і інколи ділами багатьох настановляли і не залежно від їх статусів суспільних. Тому і ми з їх дозволу пишемо ці повчання.

Так, Ісус перекидав лавки, розкидав крам у головах тих прихожан, які прийшли в дім Отця-Творця для молитви-розмов з ним. Так це дійсно все було в них головах – вони стояли тут, а думками були в минулих і майбутніх ділах.

Так є і тепер. Бо не просто налаштуватися для молитви. Тому ми й просимо усіх – налаштовуймо себе для молитви, відкиньмо, чи залишмо дома ту суєту і подбаймо про духовне (попросімо прощення, простімо всім самі, подякуймо ближнім за дрібничку, доброго дня, чи доброго здоров’я побажаймо, побажаймо щастя і любові, спокою і гармонії у собі і у взаєминах з людьми. Хай ці бажання скеровують і до благодатних справ.

Ці слова для того, щоб зрозуміли всі, що тільки разом ми здатні бути творцями щасливого життя. Можливо, ще багато зуміють спастися, змінившись поведінкою своєю.

Можливо цю вкладку про ці негативні енергії віднести в окремий розділ: “апокаліпсис”. Бо сьогоднішнє зло, обмани, жорстокість, ненависть, братовбивства і є апокаліпсисом. Він розпочався і це засвідчують ці факти в поведінці людей, природи.

Ось так серед мудрості, серед життя діють ці прояви лихі зпідтишка, знищуючи Духовність і всі якості її. Знищує любов і доброту, бо справедливості уже нема. А вона ж той скріплюючий цемент, який втримував цей фундамент, цю світобудову цими якостями наше святе Життя. А ми споживачі, спостерігаючі, зневірені, байдужі, не знаючі орудуємо тим злом і всім її кагалом у безтямі знищуємо залишки святого, живого. Впаде цей світ! Крах!

Хто сьогодні буде нас просвітлювати, навчати творити доброту і любов, відновлювати справедливість у взаєминах?

Держави - ні, а ті одиниці, які ці процеси спізнали, то їм не дадуть поширювати ці знання так широко, як потребує сьогоднішня ситуація на Землі.

Ум не може бути мудрістю. Мудрість приходить тоді, коли ум йде. Мудрість не появляється і не виростає від ума, вона від цілого. Ум людини лукавий, повторювальний – він завжди створює протилежне. Ми в нашому умі не одні, нас багато, натовп, бо ум діє на інформації, на умовах суспільства і в цьому його множинність. І що б ми не відчули в собі від духовного центру (чи то докори сумління, чи то якась тривога від несправедливості…), бо часто тоді ми намагаємося зробити вигляд, що все якраз навпаки: щоб ніхто ніколи не дізнався нашу внутрішню у-богість (у Бога), або нашу контрастність між внутрішнім і тим, чим ми себе фактично позиціонуємо. Це і є таке шкідливе у житті лицемірство. Його важко розпізнавати у житті, а ще важче позбутися його. Тому зрозуміймо те, що навіть спроба в думці така є гра нашого ума і уже всесвітнім енергіям відома, то хай цей факт завжди зупиняє нашу міміку, слова і дії, коли ми схочемо лицемірити, тобто так єхидно обманювати когось, бо фактично ми обманулися перш за все самі, бо співбесідник може не звернути на це уваги, не сприйме всерйоз і так не сприймаючи і не прийме ці наші дії гнилі. Так є в житті, коли ми відчуваємо, що обставини проти нас – зупиняємось, заспокоюємось, озираємося і течія сама наблизить нас до коряги, чи берега. Саме так проходить такі наші таємні, нібито, дії (добрі, чи лихі) і саме так їх чує Дух святий інколи доносячи адресатам зразу, чи через роки. Так є. Тому ми й засвідчуємо, що правда все ж відкриється, відкриваються і наші діяння лихі. Тому подумавши, сказавши, зробивши, так, то воно втрачає таємність враз, а щоб зупинити рух енергій цих, то вже потрібно поміркувати, як їх чимскоріш виправляти – хто прощенням, хто каяттям, чи сповіддю своєю, чи то ділами добрими щиро і з любов’ю.

Не біймось обставин, надто тих, які на перший погляд від нас не залежать. Входимо в цей страх, не боячись стіни обставин, бо її ми можемо обійти, перелізти через неї, та іноді і зруйнувати, від якої залишаться дрібні неприємності, то застосовуймо ці методи як підказки, для науки. Таким способом надходять до нас потрібні нам знання Всесвіту.

А ці судження, осуд такий великий, яким наповнили ми частину книги не приймайте собі і нехай він каменем темним і важким не ляже на душі і в умі, а лиш будуть засторогами про небезпеку і будуть знаками дорожніми на цьому життєвому шляху, які інформуватимуть інколи з пам’яті про книгу цю, щоб ми загодя підготувалися до відповідних дій і приймали рішення потрібні. Ми при писанні теж проявили цю свою жертовність благодаттю задля цих повчань. Тому будьте мудрими і сприйміть їх, як приклади, як знання для розуміння того, як не ввійти в ситуаціях різних в халепи, проблеми, хвороби …

Нам інколи починають відкриватися чудеса, ми ніби прозріваємо і по іншому сприймати світ починаємо, та і змінювати стиль життя починаємо – радійте цьому, бо чудеса є тими дорожніми знаками-підказками, які покращують наше духовне і суспільно-матеріальне становище. Тільки будьмо пильними. Будьмо як діти, і ми зможемо розширити своє самоусвідомлення до тих рівнів, які були не доступні в попередніх наших життях, а, можливо, і людству.

Приймаймо все, що допомагає розширювати ворота нашого єства у свідомому прийнятті: природу з її стихіями повітря, води, вогню, землею і невідомими енергіями Всесвіту; вірші, музику, красоту, доброту, радість, умиротворення, задоволення, спокій і творчий запал – водночас вчимося бути передавачами тих сприйнятих і відчутих енергій Духа.

Спочатку, відчувши потяг до пізнання внутрішнього себе, то нам необхідно створити мирне оточення, просторове енергетичне поле в сім'ї, в колективі, з батьками, з сусідами – тільки тоді ми зможемо йти в середину більш глибоко. Відчувши довіру, пізнавши вмістимі витоки, то яке б розуміння не народилося в нас, зберігаємо це в секреті
до дозрівання, плекаємо і тільки з настанням весни вкладаємо ці зерна в середовище людства з розумінням місії цих зерен і присутньої надії виростити сад.

Ми, читачі, залучені до великих мудрих дій, які робить життя величним, піднесеним – це пізнання істини, пізнання Бога; це бути істиною, бути Богом. Але це – дуже самотня подорож ... Багато передували нам і знайшли путь до джерел життєвих саме мудрістю. Ми просуваємося в пізнанні не один, бо попереду нас ідуть багато, чимало йде позаду, дехто відстає, інші випереджають нас при своїх можливостях. А можливості появляються при духовному зростанні.

Це довга процесія шукачів істини. Ми – частина великої ріки. Можливо, ми – маленька крапля, але ми – частина великої ріки, яка несе свої води в океан.

І це не питання нашої боротьби, і не питання випадкового народження. Так що не дуже ототожнюємося зі своїм народженням. Побродимо навколо. Зрозумівши суть духовної чистоти, пізнання і усвідомленості, то навчимося бути трохи вільнішими. Озирнімося навколо. Яка б квітка не привернула зір, то йдемо за нею. Який би аромат не покликав нас, йдемо за цим ароматом. Так що ми можемо бути християнином за народженням, але якщо ми відчуваємо, що Веди просто прийняті нашим серцем, тоді Веди – це наша краса, наш
аромат на даному етапі, як носія цієї Душі, то змінюймо свій стиль життя.

Вміючий приймати ці духовні пізнання уже є мудрим у житті і він, як би окреслює такий процес; приймаючий – він уже знаючий і стикаючись з життєвою ситуацією, чи інформацією, то він як би стикається з уже відомим йому. Хоча

сприйняття ситуації чи інформації проходить в основному при допомозі очей і вух, однак вони просто є поштовими конвертами в цьому процесі прийняття-ствердження.

І все ж ми маємо усвідомлювати позитив цього засобу, хоча і не випадково (бо без рук і ложки ми не зможемо поїсти супу), так і негатив, який досить сильно може по іншому і по різному нами сприйматися в тій чи іншій ситуації чи інформації. Це залежить від багатьох факторів, зокрема: від життєвого досвіду, від встановленої суспільної моралі, від рівня нашої поінформованості про світобудову і наявні суспільні відносини; та і зокрема від психічного стану самого приймаючого.

Якщо ми так розмірковуємо перед початком дій, то ми уже маємо досвід приймати мудрі рішення. Саме ці фактори і дають нам різність сприйняття і відчуття у того, хто почав займатися свідомо пізнанням себе і світу і це приведе його відповідно до якісного прийняття.

Ми ж не можемо навіть надіятись на прийняття кимось якоїсь інформації, коли ця людина голодна – все її єство спрямоване на їжу. Пізнання передбачає пізнаючого і пізнаване. Без засобів, без посередників. І якщо в нас немає ще цього духовного істинного ядра знань, тобто ми не знаємо себе, то всі наші (і ці) знання базуються на інформації і є інформацією, яка, зазвичай є в нашій пам'яті і поступає в нас через тілесні органи відчуттів. Через те ми і констатуємо різність сприйняття і відчуття. Однак саме прийняття відбувається завдячуючи саме цим посередникам.

Наше істинне Знання є ідентичним зі всесвітнім. Тому будь який носій істинних знань позиціонується від одного всесвітнього джерела. Але виявили ми ці властивості завдяки органам відчуттів. Тому то людина і підтримує себе в цих ілюзіях наскільки вона має, чи засвоїла досвід від суспільства. Не маючи устремління до усвідомленого пізнання, людина так проживає багато життів. Практично і фактично суспільством таке пізнання не затребуване. Воно упереджено відноситься до пошуковців мудрості, путів до істини і їх джерел. Тому цим і займаються окремі індивідууми по потребах всезагального, носіями якого є кожна людина. Тільки пізнаючи себе кожен, то цим ми можемо міняти проявлені обставини, бо енергія перетворень йде від кожного у всезагальне, а від всезагального до кожного.

Однак основна маса людства живе в ілюзіях. В ілюзіях мрій і надій; в очікуванні кращого майбутнього, і чим скоріш – в завтрашньому дні. По своєму суспільному психічному станові людина, така як є, не може жити без самообману і цей свій самообман продукує в суспільство, як норму життя. Це слід дуже тонко зрозуміти читаючому. Така впевненість в цих ілюзіях життя полягає в тому, що це підтверджується життям через наші органи відчуттів при наявності певної інформації в нашій пам'яті і здібностях нашого ума визначати їх корисність, вигоду при невеликому співставленні і певних висновках зі спеціально підготовленої інформації засобами і методами тих ідеологічних інституцій, які продукують релігії і держави.

Ми маємо зрозуміти, що ми не повернемося в первіснообщинний лад, але ті принципи взаємодії між людьми ми маємо відновити.

Ми знаємо, що втрата впевненості у завтрашньому дні і є відсутністю умов мотивувати своє життя, що часто приводить людину до відмови від життя, до розчарувань у ньому, до зневіри і байдужості. Людина стає безвідповідальною у своїх діях, тобто відбувається злам життєвого стрижня, людина ламається психічно. Саме для таких людей у маніпуляціях закликають до міграції. Та ніде ми краще жити не будемо ніж там, де родилися, де почали зростати, чи там де Всесвіту ми потрібні

енергетично. Тут має місце і та ідея, що тільки одне керівництво на Землі, одна релігійна традиція здатна спасти людство і цим вводити людство в обман, в те зло і розчарування, бо керівництво сьогодні формує цей різношерстий психічний стан людства серед якого панує вигода і користолюбство. Так, міраж вигоди і легкої користі без ознак потреб досить скоро приводить наше єство в стан неповернення до джерел Духовності.

Сьогодні в цих установах явно вбачаються сатанинські установки для психіки людської, тобто всі дії наявних керівників і власників великих капіталів спрямовані на геноцид людства, на масове його винищення різними способами.

Про ці способи і методи інтернетспільнота говорить-пише з великою тривогою. Так, турбуватися, кричати про небезпеку слід, бо всі фактори організації життя людства на планеті вказують на присутність спланованої і організованої світової політики в практичних діях, які і вказують на геноцид. Ми задіяні, майже, всі в цьому ганебному явищі – винищуємо самі себе, як ні один вид з усіх учасників життя. Ми ведемося за ЗМІ, за ідеологіями держав і релігійних традицій і збурюємося умами, плодячи зло в сім'ї, на роботі, на вулиці – ми полі-ти-ки, нібито, а по факту виробники негативних енергій. Так, це може бути спекуляцією для непідготовленої спільноти в ідеї єдиного князя і єдиної церкви. Це станеться, але не одномоментно, бо не одного духовного рівня росту й розвитку є люди на планеті цій.

Тому ми просимо і благаємо всіх: єднаймося, гуртуймося, долучаймося до навчання, до активної участі в творенні хороших, добрих справ, дома й на роботі будьмо добросовісними і старанними, прилучаймося до справедливості своїх вчинків, то саме такими діями ми наповнюємо себе, виготовлювані речі і простори позитивними енергіями і цим приєднуємо ці місця роботи і простори до позитивних всесвітніх потоків і маймо справу тільки з тими, хто живе і діє по справедливості. Це додає спокою у житті, додає надходження збільшеної зарплати, чи преміальних. Якщо ми зневажливо відносимося до роботи, з лінню, то саме це сприяє надходженню негативних енергій у ці простори і у ці предмети, над якими ми працюємо, бо вони в результаті є неякісними, бракованими і довго не служать, та, навіть, тими помилками у звітах, у текстах, у ділових розмовах. В результаті ми зменшуємо продуктивність, бо таке негативне ставлення висмоктує життєві сили; так цим відношенням до роботи нам зменшують зарплату, ми в стані сварки з начальством чи у сім'ї, а то й, здавалось би за дрібничку вигнали з роботи. То не дрібничка, то лиш привід був, а причиною стали ті негативні енергії, які ми тут плодили безвідповідально на роботі. Якщо ми по совісті працюємо, а начальник, чи власник не оплачує відповідно нашу працю, то скоро такого начальника виженуть з роботи, бо позитив у колективі витіснить його з цього середовища, якщо це залежить від власника, то він збанкрутіє, а новий власник збереже професійно підготовлених і дбайливих працівників. Ми маємо утримувати робоче місце, дім, квартиру, спальну кімнату і взагалі всі кімнати, ліжка, столи в чистоті і дбайливо прибраними. Знаймо, що чистота єства, чистота місць де ми спимо, працюємо привчає до праці, бо це є краса і в цю чистоту не входять негативні енергії. Вони зазирають, та бачать, що їм подібних тут нема, то далі біжать, а місце то вільне і чистеньке, то тут задоволення і радість є залишена хазяйкою, чи хазяїном. Ця краса і добротність навіть тут і так сприяє надходженню в ці місця позитивних енергій. Тому ми відчуваємо тут спокій, затишок і тут завжди присутні гармонійні і дружні взаємини, як дома, то так і на роботі, чи в школі. Так, тут в цих місцях живе щастя і

кожен , хто приходить сюди відчуває це. Привчаймо до цього дітей, то і вони житимуть щасливо, а потім своїм дітям ці енергії залишать. Та щастя в тому, щоб це життя було нам в радість.

Просимо, не потакаймо слабкостям ума у бажанні його плодити обмани, як і будь які вчинки негідні, бо ці негативні енергії завжди приводять до великої біди. Саме дбання про чистоту ума й Душі, чистий дім, постійний догляд за тілом, одягом не залишає грязі, яка є залишками, чи наявністю негативних енергій. Таке дбання про чистоту створює умови, що сюди обов'язково прийдуть позитивні енергії, які придатні для життя.

Позитив уже є, та не просто словом сьогодні впливати одинакам на формування світоглядних позитивних спрямувань. Це речення для тих, хто уже міркує над такими проблемами і хай зрушиться їх ум до активніших пошуків однодумців, до пошуків тих, хто своїми діями є прикладом для мудрих змін у собі. Іншого способу нема і сатана так просто свої позиції не здасть. Досить багато є учасників серед людства, які є свідомими, чи несвідомими наплоджувачами негативних енергій. Сьогодні вони тішаться, тішать свій ум, свого гордого і лукавого диявола у собі.

Так, потужні настільки, що легко впливають на людську поведінку, маніпулюючи їх надуманими цінностями, уже відкрито лякають духом слабких, а інших, які іще поки що мають зв'язки з роботою, з державними структурами, то тут рабство дійшло до таких єзуїтських форм, що соромно про це писати, коли людство має такі природні запаси, такі економічні можливості, та все ж пішло шляхом винищення людства.

Та це ще й не все, бо ці негативні енергії впливають не тільки на людей, а й на все оточуюче середовище – на рослини, дерева, воду, повітря, створюючи передумови хаосу у всьому Всесвіті.

Премудрість була, є і буде в основі умови для пізнання себе і світу у ваганнях, спробах, поразках, і позитивних досвідах. Так, через відкриття у собі цих якостей життя. Ми є їх носії, як та крапля дощова і ми такі ж є подібними своїм єством на цей світ, на цю цілісність Всесвіту – є кришталь, а є й забруднені, та життя дано усім і міркувати можуть всі, тож спонукаймо себе до пошуків.

І ми скажемо, як сказав свого часу Сократ, а тут допишу, що до такої думки приходять мудрі пошуковці всі. Вони були і до Сократа, вони є і сьогодні серед нас. Був Ісус Христос і теж премудрість віків приніс для людських умів.

Так, ствердно скажемо і ми, що ми один із пошуковців джерел якостей життя, один із тих, хто хоче в книгах словом донести ці Божественні Знання всім, які зібрані людством на Землі.

Ось так і я хотів би змінити долю, змінити поведінку свою у тих роках минулих і тих, які і сьогодні докоряють мені, та сил уже нема. Отака доля моя. Сам тепер сиджу в кімнаті і тільки мрії вайлуваті набігають одна на одну, що не здатен знайти коштів, щоб видати й книгу цю. Думки набігають і зникають, ніби, остаточно розчарувати хочуть у намарності прожитих літ. Ох, не я їх розпорядник був і тепер не придатний до змін, лиш трошки стримую себе від поганих дій, вважаючи за сміливість, подвиг їх, бо на це лиш вистачає сил.

Треба розуміти, що ми не знаємо інших, бо в інших ми бачимо і сприймаємо лиш себе, свої можливості і прояви. Тому спроби навчати когось є марними. Дія вчитись і вчити має бути проявлена з обох сторін. А от вчити лиш з користі, щоб маніпулювати умами інших, застосовувати покору, страх, то ми умаляємо(зменшуємо, показуємо) співрозмовника у його негідності, його меншовартісності. Саме такими мірками ми думаємо у своїй пристрасті, а по факту може бути, що він досить мало має у собі духовної моці, мало має у собі святого Духа, чи, можливо, й набагато більше, та його мудрість не створює умов для суперечки. Може там і є якийсь стручок, але не колода. Так діють мирські суспільні мудрагелі. Вони звичайні лицеміри-брехуни.

Знаймо, що носій духовного у собі при зрілості лиш присутністю допомагає зцілитися багатьом, даючи можливість допомогти учаснику бесіди зупинити страждання Душі-Духа і цим дати можливість відновити діяльність тіла. Тобто знайти причини тілесної недуги. Саме так проходить очищення в такій позитивній сповіді з участю духівника. Це і є свідченням того, що ми готові до змін у поведінці прийняттям у себе енергій святого Духа, готові очищувати тіло, ум і Душу від своїх помилок. Тому ми можемо допомагати очищуватися від помилок, бачити їх, а не того, хто їх в певний момент вчинив при слабкості Душею-Духом. Розмова має бути про помилки-гріхи, а не про єство, бо це вже маленька цілісність, це плід Отця-Творця-святого Духа. Тобто ми беремося зцілювати, очищати в ближньому те, яке він придбав по своїй слабості ума досить обережно і з любов'ю. Саме любов всі хочуть при житті і любов воістину зцілює багатьох. Тут нема місця лицемірству.

Тому й готовий сказати ці слова: "Я знаю, що нічого не знаю!"

Бо знаючий говорить, діє з досвіду і знаючий вміє робити все те, про що говорить, чи пише. Та нічого ми не знаємо і тепер вкінець про це заявляю. А чи знав, чи знаю і чи буду знати??? Можливо, ось так усе і далі сумніву будемо піддавати чиїсь слова, діла, то так і свої? Можливо свої, коли сказав, що нічого не знаю… Мабуть, втомився говорити від знання, що й сам не знаю до пуття – для чого жив, живу, коли літа життя поміняв на полову у голові? Чи, може, й далі горітимуть сліди там де ступали Христос, Сократ і їм подібні сподвижники Духа святого своїми сандалями? Хоча кучері на голові засвідчують про вітер Знань у голові. Не мають такі і сім'ї, де спільна мова про життя, а не про якісь знання, які не дають статусів суспільних і ковбаси… Тому мудреці більше мовчать, щоб ніхто не мішав їм ось такі мудрі можливості пізнавати, яких всі хочуть мати, та не бажають щастя і любов, спокій і умиротворення у свої життя приймати і тому пишемо і ми ці слова лиш у своє задоволення, то може інший птах це зерня знайде і на благодатний ґрунт віднесе. Тому й не знаю…

Хай ще хтось скаже так як Ісус Христос, як сказав грек Сократ, чи скаже так, як сказав Шевченко Тарас, бо таких ревностних трудяг народжує життя постійно й скрізь, щоб все таки дурні перевелись.

Та чогось за всі віки при коротенькому житті мало спромоглись, щоб сказати вголос щиро і вміло всім, що людство не зміниться саме на краще і в благодаті не заживе. То визнаймо і ми усі, що ми запрограмовані на життя ось такі і ця різність і мотивує до можливостей шукати способи і методи для змін. Так було і так буде.

Тому даючи кожному життю свою програму, долю, карму, чи як іще її назвуть, та суть життя не просто змінить. Тому пошуки й ведуть до цих шести слів, які дано було проголосити кожному із таких месій, які в місіях при житті їх в

середовище людства несли й несли. Так Христос вказав на Боже Благо і послання по собі лишив, як до цього стану кожному увійти, та такого подвигу вже дві тисячі літ не вдалося повторити. А ми, невігласи, так себе підносимо в інтернеті і, особливо в ділах, що ми здатні долі свої вершити. Так, здатні, та чогось прийняти справедливість, доброту і любов у життя не спромоглися.

Пізнавший свідомо свої перші відкриття в тому, що нам привносить у життя щиру радість, задоволення своєю участю у вирощуванні хлібної ниви, у випіканні торта, чи хлібини; у своєму першому повороті важеля, коли зрушити змогли трактор, чи автомобіль з місця; у своїм замилуванні природою і співом птаха на зорі, чи тим дзюрчанням в потічку води…, то ми вперше спізнали свій путь, яким будемо зростати, будемо розвивати свої дії, дії ума з чуттям трепету Душі… Ось такі перші ознаки можливості приймати і вони є свідченням нашої готовності до прийняття нас до тих енергетичних потоків, які формують це прекрасне життя.

Далі в пізнаванні ми відчуємо, що цей один момент з перелічених, чи й ні покличе в нас теплоту від інших, ту довіру святу до БОГа святого, що Духом святим живий, кріпкий і вічний. Так, це довіра до Життя, довіра до своїх можливостей, довіра до всіх учасників, бо з довіри твориться справедливість, доброта, любов, як і всі якості позитивні. Так, ми спізнаємо своє місце у житті, свою життєву нішу, де ми, любі сестри і брати, здатні бути у єднавчій спільноті з Творцем Всесвіту цього – Він ось так нас прийняв, а ми Ним заохочені до ширшого пізнання себе і світу.

Благодать, та й годі!

Мудрець – той, хто не здатний творити зло, той, хто не підозрює про його існування. Доброта його, виходить з душі і при усвідомленому умі, тоді він весь, ніби, випромінює доброту. Якими б не були його дії, вони обернуться добрими справами. Доброта є сутністю його душі, самим його життям. Бути мудрим – ніяк не пов'язане з моральністю, достоїнствами. Ми і не скажемо, що мудрець не доброчесний, бо це головна його якість – не нашкодити. Ми говоримо, що для нього це не головне. Це приходить як наслідок, він не керує цим; прийшли, спитали – отримали відповідь, чи пішли без відповіді, але всі його дії
від нього і від всезагальної доброти.

Давати може той, хто має що давати і приймати може той, хто має потребу і є готовий(вміє) приймати. Тобто, все покладається на БОГа, на людей і саме з такого розуміння ми маємо у своєму середовищі викохувати таких мудрих вчителів, які вчили би жити гідно і в любові без лицемірства, зла.

Першолюди мали і дбали про таких вчителів у своїх племенах. Однак наші хитрі уми погубили мудрість у житті, загубили і цю радість з можливості жити, а спокусилися умом на золотому тельці. Біда, люди, гряде. Спілкуймося з мудрими світу цього, єднаймося у добродіяннях, щоб з їх залишків відродилася життєстверджуюча мудра цивілізація.

Ідіть в себе, вивчайте себе, пізнавайте себе в тиші і стукайте, бо хто стукає, тому відкриється – ніхто за нас пізнавати нашого БОГа не буде – це наша і тільки наша місія на Землі.

Пізнавши напрямок шляху до джерел Життя, то не говоримо про це людям. Охороняємо це. Даруємо це БОГу, але не говоримо про це, інакше ми опинимося в

небезпеці, не встигнувши рознести прийняті дари іншим шукаючим. Все людство не може зрозуміти цей процес, а тим більше прийняти. Це за межами їх розуміння і поза межами можливостей. Для цього потрібні духовні надбання. Тому охороняємо. Тримаємо це в секреті, глибоко в нашому серці. Відкриваємо свою душу для Духа святого. Будьмо відкриті всім серцем друзям, таким, які слідують цим же шляхом, попутників, товаришам по пошуку красивого дерева, милуючої квіточки, посмішки дитини, легенькому лоскутливому вітерцю, бо жодна сніжинка у цьому світі не здатна опинитися у невідповідному місці на третій день після початку нового року.

Просто розслаблюймо життєву хватку і живімо із почуттям глибокої, щирої подяки та вдячності, то це і є той стан нашої малості у спільній єдності зі всім світом вже тут і тепер.

Не розповідаємо про наші внутрішні прийняті знання у відчуттях всім і кожному. У світі ми залишимося незрозумілими. І це нерозуміння створить в нас занепокоєння, воно частково буде відволікати нас від пошуку, бо ми почали втрачати благодать і це внесе розкол в нашу енергію. Воно викликає в нас сум'яття. Не тривожмо чужих умів пізнаним. Своє розуміння істини можна повідомити тільки тим людям, які володіють якимось розумінням. Їх шукати немає необхідності – вони знайдуться самі, бо вони пошуковці і вони рухаються, як і ми по тих же шляхах, по цих же потоках енергій, і завжди є ймовірність зустрічі. Ми впливаємо
на інших, зустрічаємося з іншими саме завдяки тому духовному просторовому наповненню, яким насичуємо предмети, дії і весь свій життєвий простір.
Розширюючи межі свого сприйняття, прийняття, розуміння, усвідомлення до здатності творчо діяти, то ми й відчуємо цей стан єства у всій наповненості, розуміючи причетність до прийняття усвідомлених вчинків з розумінням того, що ми центр Всесвіту, що світ дбає про вас і, навіть, приготував усе це. Так, ми вже можемо змінювати свій світ, якщо тільки забажаємо і БОГ нам допоможе. Це вже є наш досвід. Тож долучайтеся усі і практикуймо кожен день. Це є певні знання, певні бажання, устремління, певні зусилля при самонавіюваннях – і все це в єднанні наших енергій і подібних всесвітніх.

ЖИТТЯ доступне до пізнання лише тоді, коли ми побачили шлях до нього, вийшли на цей шлях і йдемо до нього розуміючи і усвідомлюючи в кожному моменті все велике і дрібне.

Подумаймо усі про це. Бо, навіть те, що ви вже читаєте про це, то у цьому немає нічого випадкового. Нас веде Душа і Дух святий по стежинах життя. Нас підносить, ми прозріваємо, бо коли ми в спостереженні за собою і відчуваємо, що ці слова знаходять відгук у нашому єстві, то це лише тому, що ми уже здатні їх чути і усвідомлювати.

Знаймо люди, знаймо всі, що це закладено у кожній Душі. Якщо ми починаємо виявляти свою усвідомленість і дякуємо щиро за все: за просто випиту чашку смачного чаю, за ніжне сонечко, за прекрасну музику, за чарівний спів птахів, за щиру усмішку зустрічного чи коханої людини, за зелене світло на нашому шляху, за цікаву інформацію для розвитку, за хороші новини; дякуємо за милу доброту, за проявлену щирість, за щедрість інших, за розширені можливості, за причетність у творінні позитивних енергій, що ми іще живі, життєрадісні і вміємо приймати рішення усвідомлено, а також дякуємо за те, що не шукаємо винних, ні правих, не осуджуємо нікого та нічого, не гніваємося і вміємо управляти емоціями злими, то це

засвідчить, що ми є постійно у потоках позитивних енергій, ми в одноритмових вібраціях зі Всесвітом і здатні розкривати своє свою Душу, Дух все більше і більше на радість всім і вся.

Ми маємо перші зробити крок: чи то у вмінні очищатися, чи то у вмінні приймати позитив в наше життя, чи то у вмінні творити. Робімо невеликі кроки в правильному напрямку, то тоді пізнається велич Божественного і пізнається Його присутність у нашому житті. Даймо Йому можливість проявити себе в нашому єстві. У всі віки одиниці робили відкриття, одиниці починали великі справи і лиш потім до них приєднувалися тисячами, мільйонами. Розуміння цього і веде нас до пізнання його. Тільки мудрі можуть пізнати його тотально, тому що щасливе життя доступне тільки через розум, але не через наш інтелектуальний ум. Є речі, які приходять тільки через зусилля, але є речі, які трапляються з нами беззусильно. Майже все мирське, усе земне відбувається через зусилля, а все духовне трапляється через відсутність зусилля. І всесвітні енергії приходять, чи точніше сказати, що ми маємо можливість пізнати їх тоді, коли ми перебуваємо в мовчанні, нічого не роблячи, але не зверх напружуючись. Все, що нам необхідно – це пізнати те, що вже існує і існує не тільки в нас, а в усьому навколишньому. В цьому істинність місії наших життів.

Сам процес усвідомлення умом позитивного в житті, усвідомлення духовного робить нас мудрими. Одухотвориться свідомість побратима ненав'язливими словами, непомітними справами, які приносяться йому і будуть вони, як їжа на кожен день. Відкриваймо завжди суть гніву, злоби, жадібності ... його і погасімо ці негативні прояви усвідомленим Знанням, вишуковуючи причини і джерела їх у своєму способі життя. Утверджуймо його у прийнятті проявів радості буття. Вміймо відчувати подяку і вдячність, як зв'язок радості з красотою, як сполучна ланка однодумців наших духовних. І наші відчуття радості є підтвердженням прийняття ними нашої допомоги. Ось так ми поділилися своїм досвідом. Залишилося ваше життя, яке ви, читач, тепер почнете вивчати, пізнавати і змінювати в кращу сторону. Бо нема байдужих до свого життя, та ще й з такими перспективами, та ще й з новими можливостями.

Дякуємо за довіру!

Так, багато слів тут сумних, та є й повчання, як вийти з потоків енергій негативних. Та й ми не налаштовані збуджувати уми людські, тому що на похоронах пісень весільних не співають. Тому емоції радості і стан щастя з пізнання не виставляємо, а навчений вибирати і буде вибирати свій спосіб і стиль життя. Ось чому ми сумуємо зі всіма доти, поки життя наповниться до країв у своїй жорстокості і біді, коли ми дивитимемося на смерть інших і скажемо, який щасливий він, що вже помер, що відійшов із життя і вже не буде наплоджувачем прокльонів і зла на таке важке життя, бо Душа стукатиме лобом об землю нас і ми проситимемо смерті і собі. Однак вона приходить до всіх по графіку і тоді, коли маємо відійти при вичерпаних можливостях, або при зневірі і діях лихих. Однак, коли єство здатися, нібито, готове, та Душею ми знову й знову готові до перевтілення, для збору енергій життя по новому. Бо повернення – це є завжди збір енергій для нового стрибка в новому житті.

Так, горе і біда є школою життя, є тим іспитом в його кінці, в якому ми маємо переосмислити свою поведінку при житті, підтвердити можливості, що такими позитивними енергіями, такими устремліннями ми й будемо придатні у засвітах, а не

у надуманій відмові складати руки на грудях, відмовляючись від життя; чи простягати їх у небеса, просячи допомоги.

А починати треба зі справедливості у взаєминах зі всім живим, навчатися добродіяльності, то тоді визріємо умом до пізнання любові, але завжди й скрізь потрібно відмовлятися від дій лихих. Іншого путі у нас нема.

Допоки не зрозуміємо цього і не почнемо творити позитивні енергії святі, то знаймо, що саме вони є тими умовами для збереження залишків цивілізації цієї.

Тож путь відновлення не простий і не кожному він по силі Духа і єства, та доля планети пророками оголошена – і вона є позитивною для тих, хто зуміє налаштувати себе до таких змін у собі.

В добру путь вам, люди!

Прийміть і благословіння на можливості прийняття таких випробувань від Творця святого Духа і БОГа святого, що Духом святим живий, кріпкий і вічний! Ви на них гідні!

Дуже радий проявленим змінам у наших таких міркуваннях і ними ми так подібні на Нашого Творця-Духа святого.

Стверджуємо, що уже за ці десятиліття прозріло чимало нас таких в середовищі людства і вже зрозуміли, що є така потреба, є й пошуковики, є й умільці, є уже й досвід чималий у тому, що ми маємо гуртом дбати про якості життя, на яких тримаються взаємини прекрасні між людьми і всіма учасниками буття – а це справедливість у всьому, це щирість тепла у розмові, це доброта повсюди і повсякчас, це і любов свята. Бо ці якості основа щасливого життя і це умова, що Благодать займе гідне місце між усіма і в кожній думці, слові, дії. Щастя смисл життя!

Щастя вам, друзі!

ДАВНИМ ДАВНО
І Д І Я ОДНОГО
В ЦІЙ ПРОЯВЛЕНІЙ НАМ ДІЙСНОСТІ.

Давним давно так було, так є і сьогодні. Тому дія одного і дії всіх і вся визначена Великим Промислом Творця була спочатку і так є подібною у розвитку, як і в цю мить в усіх проявах позитиву і негативу при дотриманні певної рівноваги, чи при порушенні її, коли на певних територіях вибухають заколоти, революції, війни.

Цього осягнути не здатен ніхто. Спроби змінити цей світоустрій були не одноразовими. Ми розмірковуємо про це будучи живими. Тож це і стверджує непохитні умови основ життя – справедливості, милості, доброти і любові. Та все ж суспільний ум людства є не спокійний. Він шукає і приймає те, що по суті частково змінює умови життя багатьом. Вожді намагаються маніпулювати умами так, щоб тільки їм було найзручніше. Для цього потрібно покорити в людей волю. І це робиться страхом, законами, канонами і тих, хто не дотримується таких, чи не має страху, то їх карають, вбивають від імені господа і від імені БОГа. Так це порушення основ життя і цими діями негативними людство долучилося до наплодження негативних енергій. А ті, хто захищає свою волю, захищає життя, то вони встають на тиху, чи публічну боротьбу і цим теж стають “виробниками” негативної енергії. Ось так людство продукує негатив, який при накопиченні виливається в кризи, війни. Це біда. То знаймо люди про це всі!

Коли ми живемо в такій потужній індустрії розваг-щоу, при розвинутій індустрії полегшення фізичної праці, яка прийшла у наші життя автоматизацією, роботизацією, комп’ютерами, телефонами, газо, електроплитками, пральними машинами-сушарками, а ми не здатні зрозуміти, що можемо при такому вивільнені займатися духовними практиками, то ця помилка нам сьогодні аукнулася таким шаленним збільшенням негативу. Великої шкоди нам завдала довіра керівникам держав, віковічна довіра служителям релігійних традицій. Сьогодні вони зацікавлені в такому бардаку, а ми ще й досі на них очі витріщаємо і не можемо спитати, чого ви не дбаєте про нашу Духовність, як про основу і умову життя? Таке протистояння в носіях святого Духа з невидимими носіями і продукувачами негативних енергій створило величезний прошарок зневірених у всьому, величезний прошарок тих збайдужілих. Тому сьогодні не модно і, навіть, соромно діяти по справедливості, творити доброту і проявляти милосердя, милість і любов до тих, хто опинився у халепі.

Та лиш тоді ми чоловік, коли не брешемо самі собі, не плодимо зла щодня, бо в цьому істина життя. На жаль брехня і лицемірство є звичним у взаємовідносинах між людьми. Деградує, руйнується рід чоловіка.

Ми ще не йдемо публічно до керівників держав, щоб врегулювати цей неписаний суспільний договір. Так не має бути в цивілізованій спільноті, бо не одним днем живе людина. Вона планує, мріє, надіється. Чимала частина з таких є егоїстами і вони використовують фізичну силу, гроші, крадуть, обманюють – і це їх на сьогодні влаштовує. Сьогодні зло, негативні енергії в цілому, майже, заповнили весь інформаційний простір і, навіть відкрито зневажають собі подібних у державах, відкрито знищують соціальні програми, залишаючи тих, хто віддав для їх

сьогоднішнього панування по тридцять-п’ятдесят років тяжкої праці, без мінімальних умов виживання.

А що далі? Мародерство, грабежі, вбивства, які дійдуть і до верхівки керівничої. Жити так вічно забезпечено вони не будуть як тепер. Спом’янімо долю Лазаренка – обікрадуть і викинуть на смітник. Хоча мали шанс дбати про свої нації і спільно напрацьовувати програми для творення позитиву. Це був би оберіг для всіх і для держав таких.

Одні із нас багаті, інші керівниками стали, частина з нас дар-талант реалізували, а дехто все життя у бідах і проблемах, та єднає нас одне – МИ ВСІ НЕЩАСНІ.

Так, нещасливі, бо лиш одиниці здатні жити із потреб, здатні приймати кожен день у радості. Саме такі вміють говорити і доброзичливо взаємодіяти зі всіма на світі: з людьми, тваринами, травами, з небом, полем, водою. Вони дякують сонцю, зіркам; дякують за можливість вдихати і видихати.

Такий стан дозволяє бачити і чути позитив; бачити брехню і увесь негатив і цим вони придатні приймати справедливість і любов у цій теплоті життя. Так влаштована природа, так влаштований і чоловік, що він не може бути бездіяльним, не може жити в пустоті. Відмовившись красти, чи від іншого негативу, то на це місце ми здатні прийняти позитивні енергії. Такий стиль життя формує в нас умиротвореність, благодать. Це саме те, чого так не вистачає у взаєминах між людьми.

Там, де зло, то там завжди підстави, обмани, зради, страх. Керівники держав бояться основної маси людства, вони одвічні боягузи. І тільки, коли їх багато, то вони ідуть вбивати, вони організовують для цього кризи, політичні перевороти, революції, війни. Так, вони організатори і маніпулятори і часто для масштабних збурень вони кличуть на війну усіх, запрошуючи відновити дружні взаємини між собою, між сусідніми державами, співаючи пісні патріотичні і вимахують знаменами на древцях, ніби, для бика і вже, як без ума, закликаючи відновити справедливість – а в реальності йде активне збудження зла через уми людські. Та ж ситуація і з мовою, за яку закликають боротися, битися, шукати винних, а тим часом засмічують ще більше.

Так, мова – це енергетична наша міць духовна і практична, яка є знаряддям, завдяки якому ми бережемо пам’ять родів ось такі великі віки, вона є засіб для спілкування. Вона є берегиня Духу народу за змістовним наповненням і суттю того, чим ми хочемо єднатися при спілкуванні, при будь яких діях. Її милозвучність, тембр, звук несуть теплоту при розмові і цим вона здатна єднати на добрі справи. Однак корисливці хитрі й злі ці знакові і значимі якості використовують саме для того, щоб розширювати поле війни.

Ніхто ж з трибун не запрошував стишити емоції, стишити свій гнів, а розібратися в собі: чому ми дожилися до такої ситуації, що вступаємо у війни, стаємо її учасниками? Ніхто не запрошував і не запрошує до милості, до творіння доброти, до терпимості, до формування гідних взаємин і до любові.

Так, це теж путь, путь зла і нам має бути соромно, що ми ув’язалися у війну, не вивчивши причин, які передували цьому. Ми хіба не могли передчасно обміркувати ситуацію і налаштувати спільноту до змін на краще у собі, шукаючи способи владнати будь який конфлікт. Та мета у керівничих князьків була війна, було бажання винищити свої нації. В даному випадку великі наддержави з корисливих

побуджень саме так хочуть організувати винищення людства. Воно не закінчиться Україною і Росією.

Зло, як енергія невидима поширюється світом, не дивлячись на кордони, не зважаючи на кінцеві результати. Всеодно дієвим способом було і буде те, що це буде та пора, коли людські уми втихомиряться і дійсно почнуть творити доброту і любов. Саме ці енергії здатні давати спокій і вони є умовою для пошуків путі, в якому ми могли би жити в щасті.

Так, злих багато і сила їх дурна і не контрольована. Та щастя по суті вони не мали у собі і саме це їх часто злило. Коли їх багато, то тоді вони йдуть вбивати. В меншості вони щурам подібні.

Сучасні господа хочуть тримати свої нації в покорі і їм прийнятний лиш їх спосіб – страхати, карати, визнавши, що тільки винність від народження визначає долю дітей, як майбутніх громадян, чи просто, як фізичних осіб, чи як обліковану особу, яка здатна виконувати команди. За непокору, розмірковування для таких написані закони і канони і такі відступники будуть покарані, чи вбиті. Саме такі сьогодні і завжди були в перших рядах, де їх могли вбити, чи вони могли вбивати.

Вони є часиною нашої спільноти. Вчора ми віталися, могли допомагати одне одному, а сьогодні уже є ворогами. Зло сиділо прихованим. Коли його мало, то воно діє спідтишка і підло. Такі носії не мають любові і доброти у собі, щоб саме на цих якостях вибудовувати дружні, добросусідські взаємини, а от підкуп, шантаж, сила збільшує їх ряди. Тоді вони сміливішають і уже не ховають хвости свої у штани, та й роги в цю ж мить появляються на голові у формі корони, чи то на булаві. Держать їх завжди напоготові у своїх кабінетних сундуках по ці дні, міняючись на посадах лиш в обличчях.

Вони не здатні знищити до кінця ці якості благодатні, які несуть радість у життя, несуть відчуття впевненості у завтрашньому дні. Тому вони бояться праведників світу цього, що несуть гідно сподвижництво святого Духа в тому рівнокрилому животворящому і живодайному хресті. Тому всі перші вірування і поклоніння велися в подяках духам, що синонімом є слову рух. Тобто рух і дух були символами в такому хресті і фактично засвідчували процес життя. Носять люди знаючі такі хрестики на собі, носять в пам'яті своїй і ті древні традиції про Духів і про ці якості життя, бо вони, по їх твердженнях є для них оберегами від енергій злих і допомагають гідно нести ім'я Творця-святого Духа у собі, що саме такі дії дають змогу кожному навчатися творити доброту і любов святу. Тому перші традиції в обрядах так шанували і берегли, бо інакше не могли пояснити присутність і дію у їх життях всесвітніх енергій. Поряд з хрестом були присутні інші речі, яким люди задобрювали молитвами своїми прояви злих енергій і дякувальними молитвами славословили хороші енергії. То були Духи добрі у їх життях.

Однак з появою права власності, з утвердженням головної ролі вождя в племені, то і мудрість старійшин родів залишилася на сімейному рівні і вже визнаватися почав вождь племені, визнавалася його прихильність, чи ворожість. Рушитися почали гуманні взаємини. Потрібно було хоча би частково вивести з обрядів енергетику в спілкуванні з Духами, а також внести суттєві зміни в змістовне наповнення слів і в самі символи.

Ми тепер говоримо про хрест і про нове верховенство в житті племені – це новий начальник-господин і йому тепер несли подарунки і восхвалювали на всі лади.

Нові війни за пасовища, за орну землю збільшили і кількість одноплемінників. Це були уже народи, це були нові можливості в князя з його військовою командою. Цей переустрій світу означений як рабовласницький період. Однак люди і далі несли більшу довіру до тих Духів, які були поза ними і в їх життях. Вони могли з ними дружити, отримувати допомогу, а от вожді ставали переважно тиранами, тобто публічними осередками зла. Питання постало в монотеїзмі. Так ототожнили БОГа-життя з Творцем цього життя, зрівняли, а от куди подіти святого Духа? І от його символ хрест в нижню частину продовжили і він став знаряддям повішань порушників норм, які запроваджував той, чи інший хазяїн-господін. З часом ці господа вчилися одне в одного так керувати своїми народами, щоб мати більше багатства. Вони родичалися, вони вели спільні справи і навіть війни проти тих, хто іще шанував православні звичаї.

Однак потреба керувати потребувала змінити ідеологію. Настав час кардинально відторгнути людей від язичництва, від православ'я. Найпершими у цьому утвердилися євреї, одна із наймолодших рас на Землі. Це останні прибульці з космосу. Яка була у них релігійна традиція на тій планеті невідомо, та це було войовниче, жорстоке плем'я на чолі з їх Ягве (великий воїн). Воїни не виробники, це ті хто силою, зброєю, хитрістю забирає засоби проживання і їжу. Почалися ті пограбування, вигнання, виходи, блукання з Аравійського плоскогір'я і по всіх країнах, де процвітав матеріальний достаток: Єгипет, Персія, Венеція, Європа, а тепер і по всьому світу, з яких вони виходили із золотом. Таке розселення не загубило їх ідеологію іудаїзму. Така ж поведінка залишилися і по сьогодні. Вони прийняли обрядове язичництво теж. Та поклонялися вони людині-воїну, як верховному воїну. Однак у них уже були знання в тому, щоб оволодіти впливом на всю планету. Формування іудаїзму завершилося бродінням Мойсея з частиною цього народу і вбивством первосвященника Арона і його синів. Оберігач традицій Арон був братом Мойсея і останній теж біля нього і біля єгипетської імператриці навчився досконало володіти методами маніпулювання умами простих євреїв. Він не був духовним провідником для єврейського народу, як жителів йорданської долини, а суспільним реформатором і керівником з тим набором характерних рис, які супроводжують цей афоризм в його предкові Іуді.

Сьогодні іудеї досить вправно володіють цими методами і використовують їх по всьому світу. При потребі посипав попелом голову, публічно попросив пробачення і далі пішов з ножем вбивці за пазухою. Кажуть, що це мудрий і розумний народ. Так є. Так є в кожному народі, в кожній нації. Та і мудрими керують, як і по всьому світу іуди. Різниця в тому, що є правда і брехня, є доброта і зло, є народжене життя, є і вбивство тіла й Духа. Мудрий, добрий люблячий не бере участі в боротьбі, а юди по всьому світу є брехунами, хитрунами, корисливцями і підлими вбивцями. Так, мудрість передбачає розумність організації життя, але й хитрий бере в життя все і у великій кількості, радіючи тим, що обдурив іншого. Хоча вони навчені не показувати своє злорадство публічно, та суть їх дій є гнилою і ця гниль, на жаль, так поширилася в спільноті, що остаточно приведе до знищення життя на цій планеті. Звісно ця цивілізація відродиться, відновиться завдяки позитивним енергіям в діях тих, хто залишиться живим в цій цивілізації, та наступна цивілізація в кінцевому своєму існуванні знищить життя на цій планеті. Вона стане голою, як планета Марс, як супутник Землі Місяць.

Розумний бере з потреб і легше ніж дурний. Хитрий теж бере легшими способами, та діє обманними методами і способами для досягнення своєї цілі шляхом обманів, підступу, підстави і прямого знищення. Мудрими є ті, хто вміє добувати знання, їх застосовувати і вже сам позитивний досвід визначає цей їх стан, цю характеристику дій людини. Застосовуючи знання людства на позитивних життєстверджувальних енергіях і дає позитивні результати – це так можна сказати про мудрого чоловіка. Тож ми не можемо сказати, що єврейський народ мудрий і розумний – він хитрий. Цей відступ для розуміння. Їх вбивали і вони вбивають, хоча хитро – вбивають же руками нашими, чи іншими. Тож каяття потребують всі: і євреї, і інші залишки народів. Ми маємо єднатися, і це станеться. Спільнота людська так змішається, що стане однорідною без тих расових, державницьких, релігійних поділів, поділів за кольором шкіри. Суть людини буде сприйматися по її діях. Це є правильне обумовлення людини, як істоти, як представника життя в цій Цілісності з іншими учасниками, що проявлені життям.

Ми вийшли від означень і далі пишемо про Мойсея. Він написав основні закони (заповіді) поведінки спільноти, яка була уже поділена на класи. Ці заповіді, ці чесноти людського життя були з самого початку відродження цієї цивілізації, бо вони формувалися на справедливості і соціальній рівності. Нова ж ідеологія Мойсея будувалася на тому, що євреї вибраний народ для щастя, для оволодіння всією землею. Ким вибрана і хто ось так ділить землю, де кожному живому вона створювала умови для життя. Їх своя малочисельність не лякала. Не зазнали вони й асиміляції-розмивання, втрати первісних своїх звичаїв серед інших народів. Тобто знехтувані потреби всього людства. Треба віддати належне їм, що вони прибули на Землю десь тисяч три до нового літочислення, до дати, яку відзначають, як День народження Ісуса Христоса. Це був період появи великого воїна Ягве тим десантом з космосу, який і викинуто з попереднього місця їх проживання на цю планету для перевиховання. Цього не сталося. Вони себе, як жовта раса, представили в язичницькім світі, як посланці бога РА, бога Сонця і ці постійні їх переміщення мають кореневі залишки в топонімичних назвах природи – Арарат, Євфрат, Аравія, Сирдар'я, Хазарія, ІзРаіль … Ймовірно це войовниче плем'я дійсно прибуло зі сходу сонця з якоїсь планети цієї сонячної системи і стало складовою їх ідеології, як посланців зі Всесвіту. Хоча вони прийняли язичництво і, навіть, по сьогодні значна частина євреїв притримується цієї традиції.

Спрацював цей спосіб через віки. Ідеологія іудаїзму досить цинічна, хитра, підступна, жорстока, зла до іновірців. Хоча цей народ до цих пір у певній мірі береже язичницькі обряди. Так є по всій Землі. Бо в язичництві викристалізувалися ті якості життя, які створювали хороші умови для співжиття з усіма, та євреями прийнята, як методика. Язичництво знало й берегло традиції співжиття з усім живим у цій Цілісності.

Однак розселення жінок-єврейок по світу і ця неписана вказівка заселятися в сім'ї князів, королів, імператорів, президентів працювала і саме отак просто і примітивно релігійна ідеологія іудаїзму від Мойсея змінювала назви цієї ідеології християнством, ісламом в інших народів. Роди втрачали свої природничі звичаєві традиції. Це стало початком хаосу в умах людей. В державах почали проповідуватися суспільні ідеології. Такий прагматичний підхід церкви і держав змішав грішне з праведним, змішав і народи так, що це вже стали національні об'єднання – суміш. В

цілому їх політика прагматизму побудована на хитрощах, користолюбстві. Практично іудеєм міг стати кожен, хто підтримував їх політику. Сьогодні цю політику освоїли всі керівники всіх держав і фактично прийняли іудаїзм, як єдино спроможний впливати на уми людей, який продукує нові й нові методи керування людьми, нові й нові способи впливу на психічний стан кожної людини. Така гегемонія керівництва в цій державі і в їх релігійній традиції сьогодні поставила вимогу про винищення людства до вісімдесяти процентів. Для цього проведено обрахунки, потреби виключно тих, хто є господом в ділах мирських, то так і в духовних.

У всі віки євреїв за їх хитрість, підступність і обманні дії не любили і це закінчувалося злими вбивствами і тими пограбуваннями. Ці вбивці були їм подібними. Різниця, що вбивці євреїв були буйними, а євреї винищують цю спільноту на Землі по тихому. Однак ці дії є діями негативних енергій і вони не є життєстверджувальними, а навпаки є винищувачами життя, хоча вони завдяки життю живляться. Це щось подібне на вірус, який зберігає своє життя за рахунок життя інших. Іудеї хитрюги, та не за ними майбутнє, бо ці дії відносяться до негативних, як і наші осуди. На жаль, обидві ці групи націй в одній спільноті знищують у собі все хороше, використовуючи ці негативні енергії для виживання. Так, виживання, бо жити і жити саме в Благості ми вже розучилися, а от так бездумно прийняли ті енергії негативні, якими і стали на путь самознищення. Ми вже ці прояви негативу почали культивувати так, що вони нібито є модними, бо є прагматичними і дають можливості так досягати бажаних результатів. Хитрість, обмани і ця гордість-возвеличення вивищеності одних над іншими приведе остаточно цю націю до виродження. Ці енергії ненависті, жорстокості виростають в нас до готовності вбивати. Однак початок такого духовного збідніння починається з безневинної брехні, лицемірства в умах з бажань вигоди і користі, знищуючи в нашому єстві усе святе: любов, справедливість, доброту.

То чого ми не розуміємо цих речей?

Тому навчаймося прощати хитрість, і навіть вбивства, бо інакше ми всі стаємо подібними на іудеїв. Хитрість і вбивства – це не життя, це і не доброта, і не любов. Ми маємо це розуміти, бо таке розуміння змінить нашу поведінку на краще і це вже будуть стартові дії для збереження життя на планеті, як і самої планети. Найбільшою загрозою є людська спільнота і тому ми маємо займатися змінами усі. Ми маємо зрозуміти те, що цьому буде протистояти досвід тисячолітніх політичних діячів, мережа релігійних організацій. Їх кількісна меншість є більш організованою і маневрованою, в неї є гроші, можливість впливати на уми людей, та в них є зброя і є ті, яким вони накажуть стріляти в таких правдошукачів. Такі свої дії вони здатні реалізувати з користі. Доброта, правда, любов не їх стиль поведінки. Вони вже діють і зміцнюють свої позиції, вводячи нації в кризи, війни, інфляційні процеси, шантажуючи і зневажаючи інтереси підлеглих. Справа не у втратах, у цих кризах, війнах, а диво, що ми маємо шанс врятувати – врятуватися самим і врятувати інших шляхом відновлення справедливості, доброти і любові у кожній нашій дії.

Ця біда негативу досить сильно оголює Душі і серця і ми є досить чутливими до справедливості і в цих бідах усім так хочеться доброти. Це не просто хочеться, бо люди завжди в такі часи лихі творили справедливість і доброту, досить тонко відчували потребуючих і цим духовно росли, бо поспішали покосити сіно, зібрати врожай, чи посадити картоплю, то збиралися гуртом у толоку і допомагали

багатодітним, сиротам, вдовицям, чи стареньким немічним сусідам. Зараз в багатьох оголений нерв і вони при найменшій несправедливості готові зірватися на захист своїх прав. Берімося люди за це з розумінням цієї негайної потреби.

Люди втратили свою божественну суть і тому є, ніби, як незрячі до біди іншої душі і глухі до цих прохань про допомогу одне одному. Тому і йдуть у цих коротеньких життях і не здатні подолати страх перед традиціями віків, перед канонами і законами, які справедливості не тчуть, а лиш керівну верхушку бережуть. Ми мовчимо про волю дій і відповідальність кожного за життя тих, хто поряд ходить. Доброта і любов не живе поміж нами, бо згубили ми істинних богів і нехтуємо основами буття.

Тому ми легко стаємо прихильниками тих ідеологій суспільних, які їм пропонує купка шахраїв. Люди легко сприймають їх, бо брехня й обіцянки так тішить людські уми, коли їх чують із трибун, з екрнаів, бо для цього нічого святого не потрібно мати при житті за Душею, та так і в минулих роках.

Глупота, міліє спільнота душами, бідніє і умами. За ці роки сильно зросли негативні енергії на планеті і у Всесвіті. Ними порушена уже рівновага.

Як оминути точку неповернення? Ось на таке питання уже сьогодні ми маємо бути готовими дати відповідь собі і в собі, почавши дієві зміни.

Думається, що їх прагматизм змінить цю ідеологію і прийме наявні якості життя, якими послуговуються всі. Час покаже.

Тут потрібна допомога всім, щоб жити спільно і дружно. Це буде мудро і розумно, це великий шанс. Так. це шанс-можливість жити людям по новому на цій прекрасній Землі.

Знаймо про це всі!

Погане робити легше, руйнувати не будувати, та відновити справедливість буде важко, і не за рік, і не за століття виправити ситуацію, та все ж ця цивілізація залишить певну кількість і з Роду чоловіка, які мають відновлювати цю Цілісність життя і свої життя на якостях позитивних. Ми пророцтв не відмінимо, та строків не знає ніхто, хоча сьогоднішня ситуація чимось подібна на стан природи перед бурею. Це буде катастрофа для планети, яка ймовірно повторить долю Марса.

Ми всі можемо ствердно відповісти, що сьогодні планета є активним наплоджувачем негативних енергій для всесвітніх темних духів з тими зернами зла у собі, щоб періодично, чи постійно викидати їх в простори космічні. Так є, і вони рухом-життям проявлені й тут, і там. Тут особливо стараються люди. Неначе подуріли: не хочуть цих слів чути, не бачать того, що лишають по собі. Хіба на згарищах збирають врожаї, та й на кладовищах загибелі домів не будують нових. Фактично Земля, як космічний пласт входить в період закінчення творіння позитивних енергій і цим приречена на самознищення. Темні енергії не продукують життя, а лишають по собі скупчення газу, вугілля, попелу і інших затверділих предметів і пластів-слідів.

Можливо, це теж доля планети, на якій опинилися свого часу ми, та прийняти кінець не можна ні Душею, ні умом. Бо все ж розуміємо, що людина найбільше зла наплодила і поки іще хата її не горить, то вона здатна її вберегти, підготувавшись для захисту і оберегів. В людства цей шанс є. Важко, важко буде поколінням трьом від народження до смерті діда в повторюваності такій, та все є можливість відстрочити

цей кінець, а, можливо, і зберегти її іще на літа в мільярдах. Ми ж бо ковалі життів своїх, то , якщо ми приймемося усі гуртом до духовних пізнань і дій, то і Всесвіт долучиться до зміни долі цій зелено-голубій планеті. Таку телеграму-запрошення ми прийняли і в цих рядках лишаємо для всіх. В добру путь земляки!!!

Все ж продовжимо розкривати цю неприємну тему, бо не пізнавши перешкоди нам важче буде прозрівати, важче буде вчитися прийняттю позитивних рішень.

Нас, основну масу спільноти дурили і дурять хитрі і підлі політики економічно могутніх держав,які уже відкрито прийняли ідеологію іудаїзму. Постраждав народ єврейський від своїх начальників лихих, яких вигнали з невідомої нам плпнети на чолі із їх воєнначальником – Ягве, а своїх підданих розігнали по всьому світу.Зразу ж. А самі хитрі і войовничі пішли в Єгипет, де на ті часи була найбільш розвинута духовно цивілізація і були найбагатші землі. Потім Мойсей-реформатор сорок років водив по пустелі кругами по Аравійському півострові. Знищивши свого рідного брата Арона і його синів, бо він був духовним язичницьким лідером у євреїв, і уже зі скрижалями, що є прототипами сучасних збірників за-кон-ів – кримінального, цивільного, господарського, сімейного. Це було зародження іудаїзму, ідеології керівної еліти цього народу. Ось із цього часу почалася їх політика розселення. Ніхто не споминає тепер, як тоді їх змушували покидати обжиті терени, бо ця вся земля, Земля подарована євреям їх богом. Чи бог написав їм документ з печаткою на право власності, чи то були їх землі, коли земляни їх прийняли, то було в них десять списів разом із Ягве. Язичництво не вітало вбивства, і користуватися вони могли тим, що зібрали власними руками…

Тобто, нібито, на скрижалях, зафіксовані були одкровення. Ні, ці традиції добросусідства були основою духовних традицій на землі. Так, спалювали померлих, щоб очищати Дух і Душу чоловіка від всіх помилок прижиттєвих. Так, спалювали безнадійно хворих і тих дівчат-блудниць. Чогось хлопців ні, і не було ще тоді патріархату. Але ідеологія залишилася по сей день керівною і тільки для керівної верхівки вона була корисна. Простий єврей був і є по сьогодні безправним. Нема в нього і своєї Батьківщини на Землі. Живуть в Ізраїлі, то й длбре, гарно господарюють і вміло, а от керівництву все не йметься. Для держави бережуть кровну чистоту, бо вірять, що їх приймуть туди, звідки вони прийшли. Полетить сто двадцять сім і все. Однак докладають всіх зусиль, щоб залишити за собою право на нову програму-душу, якою вони зможуть керувати залишками землян і брати життєві енергії. Яку, до речі, беруть і сьогодні з іншої планети. Тому так нехлюйськи ставляться люди одне до одного. Їм потрібні життя і рабський устрій взаємовідносин.

Доля інших євреїв залишиться тим злим іудам, які приїдуть на посадку зі всього світу. Там їх не чекають. Їх і сьогодні в Ізраїлі не чекають, хоча лиш дехто є полукровки. А от ідеологію іудаїзму фактично поширили по всіх теренах планети. Хіба, що може в Арктиці нема. Хоча саме їх використовує керівництво для войовничої політики у цілім світі. Через них розповсюджується неприязнь до інших народів, і цькують за той геноцид, який нібито дає їм право помсти. Так, досить сильно потерпіли євреї в першу і другу світову війну і до цього не раз були масові знищення євреїв, які не сповідували іудаїзм, а довіряли і дотепер довіряють язичницькій першотрадиції, яку вони прийняли в землян. Так землянам уже поміняли не одну і не дві ідеології, а старі євреї бережуть ці традиції і нині. Тихенько моляться Духу святому, Духу чоловіка, Духу Землі, Духу води, Духу повітря ….

Однак сьогоднішній геноцид людства має своє коріння з іудаїзму, а в Ізраїлі єврею говорять, що треба помститися, німцю, росіянину, українцеві за той геноцид, якого зазнали їх предки під час другої світової війни. Тож простий люд німців, росіян, українців годували, переховували простих євреїв, а геноцидом займалися політики, як і тепер. Не треба ворога шукати колись і тепер. Живемо, то й далі живімо по добросусідськи зі всіма, бо людство досіть вже змішалося кровю, генами, а політика гноблення, дисциполіни, покори, страху, геноциду була і є. Настав час позбутися їх у взаєминах між усім живим, і не тільки між людьми.

Ми розуміємо, що керівники у всьому світі подібні між собою у тому завзятті за суспільний статус і за можливість в такому статусі накрасти в держави. А от психічний стан керівників так в окремих державах ще трошки різниться, бо там залишки Родів, народів у цих націях мають різний рівень Духовності. Це поки що, а лиш з часом і від нашого розуміння основ життєустрою людства залежить доля всього людства.

Жиди вони, німці, американці, росіяни, чи українці… та чи ми розуміємо про те, що такі дурачила, чи біда приходять до того, хто не кається за свої помилки, кому настав час саме таким способом отримати покарання від БОГа-Життя, чи прийняти Благодать всіма, хто є живим і дихає.

Так, отримає покарання і той жид, німець, китаєць, американець …, коли і єврея вб'є араб, німця вб'є китаєць, а американець втопиться у водах океанічних…

За такими підуть із життя і такі осудники, як і ми. Хоча й пишемо все із книги життя і для розуміння ці думки саме зі стану щастя і любові жити, щоб одні могли одуматися при цих засторогах-попередженнях, а інші змогли покаятися, простити і в кінець пожити в щасті однією спільною добродушною сім'єю.

Всі люди на Землі одна родина і всі є сестрами і братами. Не мовчімо люди про це і дбаймо про цю соціальну рівність, про якості духовні по всій планеті. Ідеологія страху, структура управління в державах і державми уже одна, як і багато чого іншого. То міркуймо так, щоб усім жити в мирі і в спокої – по добросусідськи!

Тут же допишу для всіх, що у кожного народу-нації (великого, чи малого), в кожній країні-державі, чи в їх частині є свої позитивні, чи негативні характеристики(мудрість, акуратність, добросусідкість, готовність допомогти в доброму, чи лихому, підлість, хитрість, корисливість) на цю мить і за всю їх минувшину. Ви можете знати, можете і в інтернеті пошукати. Така в них доля-програма. Одні покращують її при мудрому керівництві; інші погіршують.

Та ми маємо навчитися сприймати їх так, як воно є без осуду і неприязні. Будь які умови життя, будь який суспільний устрій, будь яка релігійна традиція передбачена Творцем і все це порізну, чи в сукупності грає під Його дудку – ми це все маємо при житті во благо, бо саме такий путь нам виписаний долею і в цьому путі ми маємо духовно розвиватися. Тобто, саме так, як ми налаштовуємо взаємини з сусідами, чи то на роботі, чи то у поїзді, то все це ми маємо пізнавати і відокремлювати зерна від плевел, тоді ми дійсно з радістю по річці життя попливем.

Схочуть допомоги, то вони будуть шукати методи і способи для її отримання. Схочуть тримати світ в страху, то таку долю отримають вони у віках, чи в космічних вимірах. Це не путь духовного зростання, це хащі духовного занепаду спільноти.

Ось і над цими питаннями нам би працювати всім в окремості, то так і керівникам, бо це умова миру і гармонійних взаємин на тривалі терміни.

Нам слід розуміти, що кожна людина має свою долю-програму на все життя з невеликою ймовірністю змінювати її. Коли такі спроби є з розуміння відповідальності, чи то з бажань, то ми можемо виходити за межу цих програм. Але знаймо, що тут нам поміч прийдуть позитивні, чи негативні енергії всесвітні. Тобто ті, в залежності від того, якими з енергій наповнене наше єство. Тут можливе попущення полегшення, бо Сущий знає, що ми в стані усвідомити помилку і виправимо її. Тут можлива допомога і від сатани і ми відчуємо полегшення, але він уже скоро пришле своїх помічників, щоб іще більше привязати наше єство до негативних дій. Тому знаймо про це і відповідно діймо молитвою щирою і світлою, чи з бажання закінчити свій гріх. Вибір за нами і від нас залежать умови життя, бо все таки нам Творець таку можливість дав – вибирати. Вибираємо доброту і любов, діємо по совісті, то і життя буде легким і діткам, і онукам залишимо надбання такі. Коли ж вибираємо зло, то таким буде і життя усе – неспокійне, брехливе, зле. Такі й друзі у нас будуть, в такому ж колективі і працювати будемо. Вибираймо, якщо іще не знаємо того, як правильно жити, бо в наших таких внутрішніх виборах заложені енергетичні устремління, заложене саме майбуття людства.

Тож, перш ніж будь кого судити, то ми маємо знати й те, що як ми бачимо інших, то це ми бачимо тільки себе. Тобто саме такі ми є насправді – добрі, чи погані і так далі. Якщо ми сприймаємо країну, державу, народ, чи націю такою то, то це лиш наше сприйняття і саме так з любов'ю, чи ненавистю нас сприймає й світ. Тому прошу усіх – будьмо спостережливими за своїми думками, словами, діями; спостерігаймо й за тим, яку тематику фільмів ми дивимося найбільш, які новини нам дають відчуття сили, то такими енергіями ми й наповняємо себе. Ми таких і потребуємо, бо такими й користуємося. Пославши в простори, позитив, то до нас і прийде поповнення позитивними енергіями, а коли ж навпаки, то і взаємність буде відповідна

А тепер поміркуймо й ми, коли даємо судження самі про себе: що я такий то добрий, що я готовий свого сусіда вбити, коли його курка на нашій грядці в картоплі гребеться. Та люди нас пізнають лиш по діях, хоча сприймають і по словах. Однак шанують, чи обходять стороною, або й бояться, коли бачили нас в ділах. Зазвичай в тих ділах, які вони роблять так, що цього, нібито, не бачить ніхто. А ті поради про таємність лише звужує круг спостерігачів, та світла, чи чорна слава побіжить скоріше за спостерігача. Це не від людей залежить, бо вони були лиш переносчиками, а це так облаштований світ, щоб повідомлення прийшло до тих, кому воно і призначалося у скорому часі.

Живімо по совісті і з можливості навчаймося доброти і любові, то цього достатньо буде, щоб казати при житті, то так і на одрі: “Дякую Тобі, Отець-Творець-Дух святий за все, що було в житті!!! Дякую і вам, люди, що мене терпіли, що я дослухався до вас і ми отак щасливо прожили поряд усі ці літа життя!”

Ми писали і щастя мали, коли такі слова писали від Душі, щоб зміцнити Дух Чоловічий. Та результату я не знав і ум-диявол мій мені цим докоряв. Одначе я радий і тому, що словами книг про істину такими діями публічними не потривожив людські уми.

Магнати, масони, іуди-президенти, (яких так називають і часто ця асоціація-порівняння приводиться з загальною характеристикою єврея), як і ті, хто у злобі бажає всидіти на службовій суспільній драбині плодять зло у невіданні і

оправдовують свої дії тим, що захищають свої інтереси і інтереси споживацькі, а не творчі і справедливі. Хоча такі інтереси не життєстверджуючі для людства, природи і всієї Цілісності. Ми маємо вчитися культури життя і жити з потреб і вільно здобувати все для життя своїми руками і умами, вибудовуючи справедливі взаємини.Коли вся спільнота в більшості своїй прийме таку культуру співжиття, де милосердя і доброта формують гармонійні взаємини, то революції, теракти, війни, ненависть і жорстокість відійдуть у небуття.

Однак весь інтерес зводиться до накопичення матеріальних статків, золота і грошей і то тільки для вибраних собою, чи ті, хто за гроші ввійшов у цю замкнуту касту. Ця група людей цю єдність оберігає саме на матеріальній основі, хоча й вона не є триваючою. На святого Бога-Духа святого вони не покладаються, Йому не довіряють своїх Душ і не довіряють золотого тільця. Душі вони давно віддали сатані, та і золотий тілець тримає їх кучі з допомогою її брата диявола, якого вони носять кожен у своїй голові.

Всі жаліються на президентів, на заговори масонів, на безробіття, на відсутність грошей, та ніхто не жаліється на відсутність ума у себе, бо страх не дає можливості поміркувати про наявність щирості, доброти, щастя і любові у собі. Наше ж незадоволення їх діями, як керівниками держав, осуд, гнів робить нас подібними до них тим, що ми так стаємо наплоджувачами зла, ненависті, як і вони. Ось так ці дві суспільні групи стали в протилежних таборах, які все ж обмежені територією землі, та все ж терплять до пори часу у бажанні жити, хоча по факту є ворогами і так активно плодять негативні енергії.

Ми на цю мить можемо говорити, що в них більше шансів вижити, бо в них більші можливості в замках при охороні поліцією, армією, підкупами і тими грошовими запасами. Та коли масштабність дії зла наберуть критичної межі, то маса злих знищить цю невелику касту в першу чергу ніж почне процес самознищення одне одного. Тому ця каста політиків періодично організовує революції, війни і винищує обездолених, яким втрачати нічого, бо вони завжди в передових загонах для пограбування, для вбивства за кусень хліба. Та в цілому ми руйнуємо усе те що збирало не одне наше покоління. Ми навіть негідними вчинками знищуємо джерела для життя: енергетичні, психічні, духовні, фізичні енергії; пошкоджуємо, чи знищуємо їжу, воду, повітря, тепло доброти, тепло любові, тепло взаємин… Навіть природа і все живе в ній страждає від дій людської спільноти; страждає Всесвіт.

Люди вже думають про те, як врятуватися – переїжджають з міст в села, щоб можна було вирощувати власноруч хліб і до хліба, їдуть в ліси, щоб бути поблизу прісної води, заготовляють продукти. Все крутяться, все несуть сусіду, другу оправдальні міфи про такі приземлені способи спасіння. Від кого і від чого це спасе? Від себе і своїх дій ще ніхто не сховався. Тобто вся справа в нас, в кожному. Перестаньмо усі себе вважати набожними і грати цим публічно для інших, бо Сущий знає нашу суть божественну в кожному. Тому будьмо в діях своїм божественними, як і годиться бути дітьми нашого Творця. Потрібно відкритися святому БОГу-Духу святому і підказка прийде проста. Приймімо їх у своє життя і починаймо творити якості життя з любов’ю і благоговінням по совісті і справедливості. Спасіння буде йти за тими, які свідомо хочуть цього. Про це засвідчать їх діла.

Спасуться й ті, хто буде бачити ці свідчення і вони навчатимуться цього. Бо саме для цього Сущий відкриває в них серце й Душу. Він знає, хто дійсно гідно стяжає ці якості для себе, для Всесвіту. Тільки ці дії здатні нас оберегти від біди, бо

тільки ці дії нас з'єднають зі всесвітніми позитивними енергіями. В них, в цьому єднанні ми цими діями збережемо світ і кожен себе. Тут є досить повчальна ситуація про епізод із життя апостола Павла – його спасіння під час бурі на морі. Так спасіння відбулося через випробування і виявилося не так як міркувалося у своїй безпечності. Так, ми інколи розмірковуємо, діємо, а плід цього виходить саме такий, якого ми, нібито, варті по суті.

Знаймо, що і добрій людині інколи в життя диявол вносить лихі енергії – і Дух святий попускає. Саме так Він, нібито, шліфує грані нашого єства. Тому хай такі іспити в нас будуть прийматися з розумінням і для навчання перед діями наступними, чи то для зупинки, щоб ми змогли узріти помилку вчорашню.

Можливо це станеться, та Дух життя формують не тільки люди, а й усе живе на Землі. Залишаться в живих і ті, хто зуміє зберегти в собі ці якості життя. Тут не буде поділу на національність, расу, на стан фізичної сили, на здібності ума, бо фони формуватимуть цивілізацію нову, в якій любов і доброта будуть у всіх взаєминах між усіма. Тому не перестаємо просити всіх: "Навчаймося творити і творімо ці якості життя, будьмо справедливими у всьому, довірмося БОГу-Духу святому. І це будуть перші поступи. Тоді мир і спокій буде в кожному серці, в кожній Душі і умі."

Місцем пізнання себе і своїх можливостей довгий час була сім'я. Тут вчили азів справедливості, вчили творити доброту, вчили любити. Добра сім'я – це є духовне джерело і там всі були рівні у можливостях вибудовувати це спільне джерельце духовне. Так зберігалася вічність життя зміною поколінь і там були умови збирати позитивні енергії. Тато й мама збиралися подібністю і Духом святим скріплювали цей союз. Та в житті основним здобувачем їжі стала фізично сильніша стать – чоловіча. Культ сили, покори пропагувався всюди і навіть в цій такій, здавалось би, нешкідливій, оповідці.

Творець створив Адама і Єву і сказав: "Та будуть у вас і діти. Ви маєте можливість жити як у раю з Духом святим у собі, або прийняти світ, для надбання знань виживання. Тому я тут проголошу обов'язки між вами і ці правила ви маєте дотримувати у взаєминах своїх.

Хто буде першим цілувати з вас двох? Єва сказала: "Я"; хто буде дітей родити? Єва сказала: "Я"; хто буде дбати про чистоту в домі? Єва сказала: "Я"; хто буде смачну їжу готувати? Єва сказала: "Я"; хто буде дітей навчати жити? Єва сказала: "Я"; хто буде збирати їжу? Єва сказала: "Я з дітьми". Так казала Єва навипередки, а Адам мовчав, доки мудру відповідь шукав. Тоді сказав Творець: "Тоді залишаю за головного серед вас Адама, щоб дивився за дотриманням в сім'ї правил і доброти і це буде сім обов'язків у сім'ї. Та буде так!"

Це й отримало назву таку Сім'я –сім "Я". Сімейні традиції мали ту міць духовну, яка давали їм силу й уміння виживати і бути подібними в діях на Отця-Творця-святого Духа нести місію святого БОГа з Духом святим у собі. Основним надбанням наших далеких предків була справедливість, на яких вибудовувалися взаємини хороші – довіра. Це умова для єднання і це можливість розширювати Рід чоловіка на Землі. Також виживати їм допомагала відповідальність, милість, доброта і любов.

Основний кістяк по твердості Духу в збереженні якостей життя залишиться із слов'янських коренів в тих стародавніх традиціях суспільних – в язичництві,

православ'ї, у ведизмі, в індуїзмі, як і в початкових стадіях наявних релігійних традицій. є залишки в нащадках тих перших родів, були вони і серед народів, є вони в середовищі націй, бо вони з'єднані з джерелами позитивних енергій у певних краях з природою. Вони Духом святим наповнені і їх не зламають суспільні і лихі буревії. Тому кожен у своєму життєвому просторі від місця проживання в радіусі сорок кілометрів здатен знайти таких мудрих духівників. Можливо, вони живуть по сусідству, поряд. Є можливість їх знайти і побачити, і зустрітися. Тільки заспокоюймося умами у собі, і очищуймося від помилок-гріхів минувшини, та і тепер пильнуймо, щоб їх не повторювати, то очиститься око для бачення носіїв Духовності. Вони є серед нас. Очищаймо канали енергетичні, приєднуймося до потоків енергій позитивних. Це є по силі кожному. Одні пізнають Духа святого-БОГа святого скоріше, інші пізнають через триваючий період, та лиш почавший пошуки, вирушивший в путь здатен прийти до джерел духовних.

Так, шкода, що людство відкинуло бездумно ці знання і постійно їх засмічувало. Слово Творця було ближчим і люди чули його серцем і життям. Так і сьогодні, хто серцем чує цей зов, то зразу ж відгукніться благою молитвою живою і дієвою. Не відкладайте ні на мить. Ви знаєте, для прикладу, що поїзд не чекає. Почули поклик-зов, то поспішаймо відновлювати ці основи життя. Вони фундамент цієї світобудови. Не фундаменти і не трони з рук людських втримають світобудову. Довіряймося зі своєї чистоти святому БОГу і Духові святому. В цьому наша міць життя і в цьому його наповненість щастям і любов'ю.

Рай є наш стан любові. Коли ми навчимося любити і ця любов буде в кожній дії, то це і є те щастя, яке нам подарував Творець. Це є та приємна теплота прийняття світу таким, як він є в дану мить, та радість-втіха за здатність бачити у всьому позитив, бо це дає насолоду життям і нам приємно це знати.

Радує є, що є люди по всьому світу, які живуть по совісті, є добродіяльними, щирими і справедливими, є люблячими життя і вміють його творити так, щоб жити з радістю і щасливими. Вони є у всіх, у всіх державах, є по всіх куточках Землі, бо на них тримаються з Божого Благословіння Духом святим ці прояви життя. Так вже влаштований Всесвіт і поки в нас теплиться життя і ми носимо у собі те духовне зерня, то Творець здатен нас настановляти, а ми змогли би цю Його довіру укріпляти у собі. Це було би вельми чудово, бо довіра в дійсності засвідчила б той факт, що ми всі люди на Землі є сестри і брати. А це умова жити мирно і дає можливість допомагати одне одному. Тому то такі дії доброти наповнювали би взаємини чудові по всій Землі і для зла не залишилося би місця.

Так, це є умовою жити щасливо і в любові. Це дійсно умова для народження нової благодатної епохи, яка так потрібна для співжиття всього живого на планеті, щоб відновити той первісний рай. Саме для цього нам усім усвідомити слід, що ми, люди, здатні до таких змін у своїй поведінці, здатні до такого об'єднання на основі справедливих взаємин, на основі волі дій і відповідальності за них. Ми здатні об'єднатися Духом святим і цим життям прекрасним, творчою діяльністю. Спільна праця єднає всіх. Такий у неї є єднавчий дух.

Приємно, що сьогодні деякі європейські, американські і азійські держави поки що дотримують основу для співжиття між людьми – справедливість. Це добре. Вона базується на соціальній підтримці і жорстокому законодавстві, що дає відчуття захищеності, відчуття турботи про них, відчуття впевненості в завтрашньому дні.

Рідко в яких краях збережуться умови для життя. Так буде завдяки насиченості цих територій позитивними енергіями. Така картина є в країнах, де теж ще продовжуються процеси творення позитивних енергій.

Сьогодні люди звикли до пастуха-керівника. Лиш в деяких країнах правителем є батько народу, чи нації. Тут переважають правила і порядки сім'ї. У нас уже сьогодні є потреба у вчителях, які би дбали про психічний стан спільноти; є потреба в знаннях, щоб відновити рівновагу між позитивними і негативними енергіями шляхом відновлення давно забутих істин.

Погано, що ми усі з розуміння не шукаємо виходу з цієї грядущої катастрофи усі (і вони – вожді, і ми – бидло). Одне, що вожді організували, то це суттєве винищення(до вісімдесяти процентів) асоціальних елементів і тих, хто проявляє активність, чи є в списку небажаних, непередбачуваних.

А ми і ці енергії були створені Творцем. Це основна наша помилка гуртова – і безумна, і бездушна. Нема мудрості, чи її так мало, чи дійсно проявам мудрості так тісно в наших суспільних взаєминах? Що мудрість сьогодні не модна, що її не шанують, не леліють, як і правду? Що сталося з людьми? Чому так помінялися пріоритети у житті? Лицемірство, брехня, хитрість сьогодні прийнятними є у спілкуванні. Той хто все це вміє логічно робити, то цю людину вважають успішною. Ось де ми підрізаємо корені життєстверджувальних енергій.

Тож знову наголосимо, що негативні енергії почалися з маленьких брехеньок, обманів, лицемірства. Вони наплодили нові види негативу, які обумовили в проявлених діях – гніві, образах, зрадах. Це є їх реакція на брехню від міфічної Єви, яка, нібито звабила, обманула Адама. Так, це і є першою помилкою в нашій минувшині. Велике накопичення негативу у собі проявляється після певного накопичення в собі дій негативних болями і хворобами, нещасними подіями, проблемами і дочасною страшною смертю. Коли назбирується велика кількість носіїв і наплоджувачів негативних енергій, то вони вибухають масштабними кризами економічними і суспільними – у революціях і війнах, де проходить масове самознищення і інколи під їх руку попадають, нібито, невинні. Та вбивця і вбитий зустрічаються не випадково. Можливо вбитий тяжко ніс помилки-гріхи своїх предків і став жертвою. Тому вибух гніву є прояв ненависті, жорстокості, вбивствами.

Маленькі образи, гордині, гнів збирається завжди він у тих, хто не розуміє дії енергій позитивних. Бо саме завдяки життю по справедливості, з творінням доброти і любові, ми не є носіями цих проявів негативу, ми не сприймаємо і не приймаємо їх у свої життя. Окрім того нас таких оберігає Дух святий. Буває, що й добродії інколи зриваються, та вони чимскоріш шукають час, місце, спосіб для прощення, для каяття.

А ті, хто вже прийняв у своїх життях негатив, як спосіб життя, то він є досить активним збирачем негативних енергій. Це свого роду вампір. Він збирає по дорозі усі слабші негативні енергії. Тобто по силі своїй. Та коли є конфлікт і один хоче забрати, а інший не бажає віддавати, то починається бійка в якій один може стати потенційно вбивцею, а інший вбитим. Ми цю ситуацію розглянемо ширше, щоб нашими умами не маніпулювали в широкомасштабних сутичках негативних енергій хитрі носії цих енергій – політики, ідеологи і їх прислужники. Нема в суті захисників і агресорів, бо це є сутичка негативних енергій, нема ворогів, бо це є вбивці і вбиті і так їх називають з обох сторін військових протистоянь. Та ми вже говорили, що війни починаються з маленької брехні, гніву на кухні, в спальні, на роботі. Герой той, хто переміг, хто вбив, тому нас агітують до помсти, до збільшення потуг для своїх

перемог. Так міркують хитрі політики, а в окопах сидять будівельники, землероби, батьки , чоловіки, сини з обох сторін і вони готові вбивати і знають, що їх можуть вбити.

Це великий гріх-помилка людини, коли вона вбиває собі подібного. Та іще більший гріх тих, хто не вміє домовлятися у конфліктах міждержавних і не має ума передбачати їх і нема розуму пізнати того, де ж корені війни? У брехні, гніві… в першу чергу від чиновників-службовців. Вони дозволяють командирам, командири меншим для публічних розправ над мирним населенням, над полоненими з тими немислимими жорстокістю і способами. Хіба така міра потрібна вкрай для перемог?

Так починаємо вбивати один одного і далі рід на рід, держава на державу і зникне на землі чоловік. Так, бо ці вчинки досить активно наплоджують велику кількість негативних енергій в таких цькуваннях-дозволах для ізувірських розправ і в тих закликах до помсти через ЗМІ. Взяв би депутат, чи президент той стяг і в перших рядах повів би захищати, чи завойовувати гідність людську, чи подобу свою собачу.

Маленьке вбивство на побутовому рівні треба бачити так його суть, як і на війні. Навчаймося прощати, прощати всією сім'єю, родиною, народом, бо вбитого-вбитих не воскресити. Якщо це його пора померти, то він помре і без війни. Так було і так є. А коли ми запалюємося помстою, то знову уже ми можемо стати вбивцею, чи знову бути черговим вбитим. Це вже не життя, а поле битви і нова хвиля війни у собі, як в особистості; у своїй родині, як джерелі енергій. То так і в просторах. На вулицях люди відвертаються після війни від своїх героїв і калік, обходять їх стороною, бо вони іще й далі є активними носіями енергій негативних. Це діє саме по собі, бо люди в більшості своїй відчувають холод зла і тому оминання такі наяву.

Чому не відмовляємося від помсти і жадань нової смерті? Є дротовий, кабельний, супутниковий зв'язок; є можливості зустрічатися і поміркувати про конфлікт інтересів. Ні, замість спілкування запалюємо в прокладені бікфордові шнури і кожен запалює зі свого кінця свій. В бійці, війні нема коли сідати за столи для перемовин. Та все ж будь яка війна закінчується ними після наповнених кладовищ, зі збільшенням інвалідів і калік, вдів і сиріт…

Ех! Біда, біда, коли бідна умами нація така.

Ні, політики думають інакше. Цьому нема кінця. Це ганьба для людини кожної, а для керівництва держав можна озвучити, що ганьба і дурням таким, бо вони ідіоти по суті. А ідіота вже не перевчиш. Про це питали і Ісуса, коли він вимушений був тікати. Почитайте цю мудру притчу всі при нагоді в інтернеті. Потім поміркймо: "Чого нація така народжує ідіотів і дозволяє їм бути керівником?" Ось де корені біди в яку ми йдемо всі.

Каїн з Авелем сіно віз і на ухабині віз перевернувсь, тут розгорілася свара і один одного почали звинувачувати, а далі в хід пішли вила і смерть одного борню зупинила. Сіно на місці, віз цілий, а брата нема і ворожнеча в родині… Кожен знає цю притчу повчальну і тому Творець для споглядання і стишення гніву помістив цю картину на супутник Землі Місяць, коли він у стані повного і там кожен побачить цю безглуздість.

Це ганьба для людини. Так і хижі звіри не всі чинять. Осуд, гнів, помста не є вихід. Ганьба і для держав, коли там тюрма на тюрмі, коли сиротинці один біля одного. Чого так є? Ні, політики думають інакше і тому у них не практикують формувати програми гармонійних взаємин між людьми, програм соціальної рівності. Бо нема культури життя. Ми не вчимося і нас не вчать жити і любити.

Важко буде нам вийти з цієї кризи. Та є такий сором за такий бедлам в поведінці, в пріоритетах і вже відчувається засилля в культуру життя підступності, зрад, як простих злободенних дій, що подібне до легкоти вдиху і видиху. Ми нехтуємо якостями життя, ми не покладаємося на позитивні енергії Всесвіту, на святого живого Бога-Духа святого у своїх ділах, при відпочинку, чи при біді. На жаль нема розуміння значимості, знаковості тих світлих енергій, завдяки яким ще є в наявності ми і все живе на Землі.

Цей маленький відступ по тексту є неприємним для нас, та буде в повчання тим, хто відкриється Душею й Духом для життя. Ми лиш писар, чи, навіть, є функцією олівця. Однак продовжимо ці думки такі для розуміння багатьом тієї потреби, яка мотивуватиме їх до змін на краще у поведінці своїй. Так, це шанс.

Проблеми війни в державах потрібно вирішувати нам всім дорослим, залучаючи для цього і дітей. Великі можливості для цього є в дорослих. Вони перші стикаються з ними уже при зміні керівництва, уже у зміні вектору політики, у виробничих і сировинних проблемах, але саме дорослі мають можливість змінити свою поведінку для творення позитиву щоденно і не боячись заявити керівництву свою стурбованість цими проблемами і питати публічно, питати телефонами, робити спроби, делегуючи переговірників з ними. Це нормально. Краще в державі вирішити ці питання, окреслити програму дій, залучивши спеціалістів, вчених, економістів і виробничників. Краще тут за круглим столом це обміркувати, ніж при незадоволенні мас і обдурювальних маневрах при поїздках президентів за кордон, які однозначно в такій невизначеній ситуації спільно наплоджують негатив. Та минувшина і свіжі події показують, що такі міні дії все одно не дає результату і це приводить до революцій, війн і знову керівники не організовують обміну думками з масами, а знову їдуть на перемовини з тими, хто є в стані війни, з тими, хто, нібито, має досвід, з тими, хто є посередниками. Але перш за все ми маємо вивчити думку народу, нації.

Ці ж керівники все одно мають досвід організації перемовин, то чого не поговорити з націями, послухати, порадитися спільно. Від них має бути ініціатива і організаційні заходи. Це нормальна і правильна поведінка цієї спільноти. Ми ж маємо свої проблеми вирішувати спільно. В урядах і в середовищі нації завжди є мудрі і розумні, є відповідно й дурні, і злодії з обох сторін. Та керівники мають можливості організовувати тривалі перемовини з делегованими, ніж чекати в кабінетах революцій, урядових переворотів, війн і водночас розкрадаючи державу в якій маємо родинний дім, тата й маму, сина і дочку і цей клаптик землі, де духовно ми росли. Все одно щось святе в кожному є. Даймо шанс собі і іншим вирощувати якості життя. Не брязькаймо законами, не робімо облав на мирне населення для розстрілу його на лініях війни, на площах революцій. Там мудрої мови нема, там часто говорять при кінці корисливці, чи говорять автоматами.

Відповідальні за те, що держава опиняється у війні завжди є керівництво цієї держави, бо і в полі війни виграє бій розумний, і на орнім полі отримує врожай мудрий господар. Тому невмілого керівника общини, господарства міняють і посилають до плуга; невмілого командира переводять на піхотинця, невміле керівництво усе гуртом потрібно посилати на роботу, яка безпосередньо наближена до людей, до виробничих процесів, чи шофером – вони ж бо всі мають автомобілі і посвідчення. Все ж скільки живе цивілізація, то ці біди не є нам у повчання, щоб ми могли їх уникати шляхом творення позитивних енергій. Така практика була і тепер

вона є оправданою. Це ж не вбивають, не в тюрму засаджують, а дають можливість здобувати хліб для себе і своєї сім'ї власними руками. Саме так може бути реалізоване право народу, нації на право владарювати в державі і державою.

Хіба це правильно, коли державою керують не юристи, не економісти, не господарники, які не тільки носять в кишенях дипломи юриста, чи економіста, а є дійсно грамотними юристами, грамотними економістами, мудрими керівниками. Грамоти і мудрості навчити не просто, коли для цього нема таланту. Талан людині дається від БОГа святого Духом святим. Грамотність, мудрість, розсудливість завжди тримається впевнено на основах справедливості і совісті у будь яких взаєминах між людьми.

Хіба це парламентарі, хіба це думники, хіба це сенатори, коли вони не радяться з нацією, не знають її можливостей, її потреб.

Збір підписів про незгоду з діями виконавчої влади в країні має бути з довіри і для цього достатньо тих мудрих двох слів "ТАК" , чи "НІ". Це пряме волевиявлення чоловіка. Це слово є свідченням БОГа. Хай для юридичного підтвердження потрібно поставити підпис зі своїм прізвищем, ім'ям, по батькові.

Збір підписів для повідомлення політикам, чи керівництву держави і є різновидом розмови нації зі своїм керівництвом. Свою згоду з оголошеним текстом прохання, поради для дій керівництву із давних давен було достатньо підняти руку відкритою долонею вперед. Так голосують і по нині на партійних зборах, з'їздах, так голосують в думах, сенатах, радах, які приймають нормотворчі документи, чи то статут, чи то дію ради, бюро, комітету. Так підтверджують свою позицію на сходах-зібраннях сіл. Така ж практика підтвердження згоди, чи незгоди існує і у кнопкодавів. Цього достатньо в юридичній практиці. Хіба за натискання кнопки потрібно давати такі високі зарплати і давати їм такі умови для барського погладжування живота при наявній бідності нації. Сорому у вас нема, нема нічого святого від Творця-святого Духа, бо діями своїми ви публічно і таємно є на службі в сатани і назва вам – сатаністи, та є прихована назва у вас – князь, президент, господь… Та в таких одна суть і зміст у цьому слові по ваших діях.

Хіба службовцю-попу не потрібен талант духівника, чи такий вирощений талант, при якому він би зміг почути Душу іншої людини, зміг би зцілювати психіку її. Це вони мали би олицетворяти святість життя для цих творінь Творця мудрістю. Та на практиці вже так є, що людина попадає в неприємності по незнанню, при різних звабах, оступиться помилкою-гріхом, то тут потрібна допомога для Душі, для життя. Чогось в кожному населеному пункті є церква, а то й багато домів для спільних розмов зі святим БОГом-Духом святим. У всіх є пресвітери, ксьондзи, попи, равини, та для сповіді-розмови-молитов місця і нема, нема й таких спеціалістів. Про це не я говорю, а свідчить занепад Духовності серед людської спільноти.

Нема в суспільстві культури співжиття на основі справедливості, совісті, щирості, доброти, любові, тому люди своїми скудними умами увійшли в кризи, в стан збідніння духовного і матеріального.

Ми не суддя вам і вашим дітям, та здавна говорять, що який батько, такий і син, який жолудь, то такий і дуб, який українець за кордоном, то така і в них держава. Ось так судять люди. Та хто і щоб не казав нам про нас, себе, чи про інших, то не вірмо на слово їм, бо той хто знає взагалі мовчить. А щоб знаючим бути, то нам потрібно навчитися багато чому і починати пізнання слід із себе і очищаючи єство усе від гріхів, то лиш тоді і приходять знання істинні. Очищуймося від помилок, які ми

скоїли самі, а також із найменшої нагоди вчимося мити творцю ноги за ту здатність змінювати дії на краще, як і здатність чути самому себе.

Наші ж судження про керівництво йде не від однієї особи, чи про конкретну особу, а як визначення певної інституції, системи. Ось тут і біда в цьому. Так є винятки і є чому порадіти. Для прикладу: рядом ліси двох лісгоспів в одній державі, та в одному хитають головами корабельні сосни, а в іншому кущі; у Василевому магазині в час підняття цін на продукти, стоять старі ціни на товарах попередніх завезень і рядом нові ціни нових постачань. А в магазині Миколи, чи Слави(таких більше) лиш на початку розмов про збільшення цін на електрику, бензин уже на все нові ціни, на останні привози і на нові. То де і в кого шукати совісті. Хай кожен їх знайде у собі і тоді й отримає осуд-прокляття, чи подяку-молитву. Кожному назва по діях його. Прошу прощення, якщо такими міркуваннями дав правильні означення, та це обурило вас, бо так я розбудив те лихо, зло.

Люди інколи микаються, шукають, та кругом в церквах і в державних установах лиш політики. Це ті людці, які множать(полі) повсюди, всім і тобі (ти) енергії зла, смерті (ка – Дух смерті).

Хіба це правильно? Хіба нам такі потрібні президенти, парламентарі, думники, сенатори, коли вони не радяться з нацією, не знають її можливостей, її потреб.

Такі документи, як петиція-послання відповідає нормам юридичної практики і по факту є заявою, при подачі якої ми з власної волі можемо посвідчувати свою особу, показавши паспорт, чи посвідчення водія. Це ж світова практика.

Ні потрібно лякати людей і записувати паспортні дані. Для чого? Для психічного тиску на людину, бо навіть в бандитській державі можна знайти за прізвищем будь яку людину. Тут не потрібен ідентифікаційний код, не потрібен номер фінансового документу людини (банківської карточки). Карточка потрібна, тоді, коли ти бажаєш вступити в клуб мільйонерів, чи взяти кредит, щоб підтверджувати платоспроможність, чи щоб банк знав номер карточки для перерахування коштів.

Такі дурні умови є тільки при дебільних керівниках. Вони не довіряють власній нації, то як можна жити в ній, як таким нація довіряє представляти інтереси держави. Та от так і попали ми, українці, як і інші нації попадають в таку ж скруту, в стан війни з сусідами з усіх сторін, з одними збройним протистоянням, з іншими вступають в кабальні фінансові оборудки, інших зраджують. Ось так керівництво держав у світі є лаксмусовим папірцем для перевірки країни на добросусідство, чи свідченням про те, що ця країна вся така – смітник, який повністю заповнений негативними енергіями. Ми всі здатні і досить вмілі наплоджувачі негативних енергій і все надіємося і віримо, що самі зможемо когось взяти в кабалу, або дочекаємося, що господь схоче миру на землі. Так не було, так і не буде.

Повсюди не культивують добродіяння, любов зі справедливості, а формують на звичаєвих, державних ідеологіях мор-аль, як начало(аль) (мор)у-знищення основ життя на енергіях негативних – брехні, гордині, гніві, жорстокості, злі, покорі, страху так підло обгрунтовуючи логічними обумовленнями в канонах, статутах, законах, які не є стимуляторами для духовного розвитку, а є тюрмами для маси людства. Лиш суспільна верхівка жирує, хоча і тут вона щастя не знає. Коли весь океан солоний, то

там квітка лотоса-любові не зросте. Знаймо це. Не буде справедливості і рівності в людській спільноті, то в ній ніхто не матиме можливості вижити. Без цієї умови нема основ для життя.

Наша Батьківщина, та і люди у всьому світі опинилися в духовній кризі. Саме це є причиною революцій, терактів, війн, руйнацій економічних і організаційних структур, виробничих процесів. Зруйновані й основи культури життя. Ми відійшли від істинних умов життя. Нам потрібно сьогодні, як ніколи раніше, змінювати свою поведінку на позитивних засадничих умовах, потрібно налаштовуватися на добросусідські взаємини, потрібно налаштовуватися на гуманні, соціальні програми, які забезпечуватимуть спокій і умиротворення між усіма прошарками спільноти. Ми, всі гуртом, маємо відновити справедливість у взаєминах, щоб відродити довіру між цими прошарками, то так і між усіма; маємо створити ідеологію культури добродіянь і любові. Так, це мають зробити перш за все керівники і їх прикладу послідують багато. Ми розуміємо, що це будуть одиниці, та за одиницями появляться багато тих, хто дбає про основи життя в собі і у своїх життєвих просторах.

Христос і християнство покорили світ не силою зброї і не починали з брехні і лицемірства, а щирістю, добродіяннями і любов'ю. Соціалізація людської спільноти зріла як потреба не зі зброєю в руках, а цілком мирним протестом з потреби відновлення справедливості і любові. Чого ми цього не розуміємо? Відповідь погана і не оправдовує будь кого. Ми не хочемо ЖИТИ; ми не хочемо ЛЮБИТИ; ми не хочемо бути ДОБРОДІЯЛЬНИМИ.

Перші зерна енергій доброти, енергій любові, енергій зла, енергій війни починають проростати в сім’ях, на кухнях, в спальнях, бо саме тут всі учасники життя починають плодити енергії лицемірства, зла, чи творити, доброту і любов.

Так діють батьки, яких навчили їх батьки і це, “гідне” їх, суспільство, а вони тепер вчать мимовільно дітей, онуків. Чого навчать, то так будуть і діяти. Лицемір навчить лицемірити. Злодій навчить красти. Ось де заховані поклади для проблем на поверхні землі – це наша неправильна поведінка, коли ми хитруємо, обманюємо, зраджуємо і як результат ми входимо при накопиченні таких помилкових дій в тяжкі і безпросвітні роки виживання.

Чого ж нам ума не вистачає, щоб зрозуміти, що ми всі рівні перед природою, рівні між собою в можливостях на старті. Можливо нам слід дбати не про запаси, не про війни, а поміркувати про організацію взаємин. Таких взаємин, при яких ми б змогли вижити, а ще краще, щоб можна просто жити, маючи можливості такі усі.

Та по факту ми бачимо що спільнота вся, не залежно від того, чи ти бідний, чи багатий; чи ти українець, чи єврей; чи ти землероб, чи хірург; чи ти бродяга, чи вчений, є єдиним монолітом, як вершина в колооббігу енергій, яка залучена до боротьби і цим втягнута в процес, в технологію чиюсь, яка має назву: виживання і цим є активним наплоджувачем зла і саме від цього не розуміння такої ролі людства в проявлених обрисах великої кризи, то нам не оминути катастрофи.

Вихід залишкам у відновлення життя теж буде важким, та активні носії енергій зла возляжуть енергіями газу й вугілля, які іще з часом зігріють не одне тіло й душу, а їх відсутність і допоможе Всесвіту і цій Цілісності життя зберегтися. Люди радітимуть крапельці води; радітимуть тому кореню, витягнутому із землі, чи листочку їстивному, то саме ці енергії радості будуть відновлювати цю Цілісність, зцілюючи основи життя.

Так було давним давно, то так воно відбудеться й тепер.

Ми всі хочемо жити, та для цього не бажаємо й малості зробити. Та все жага жити заставить більшість діяти. Одні будуть вбивати інших, щоб собі жити; інші ховатимуться, крутитимуться до тих пір, поки в жопу не клюне засмажений півень і лиш тоді ми почнемо діяти, діяти конструктивно.

Починаймо з відновлення давно забутих істин, з очищення від помилок в минулому і дбаймо про те, щоб знову не плодити їх при житті. Таке розуміння й усвідомлення потреби в таких діях очищує енергетичні канали в нас і цими діями ми відкриваємо себе для прийняття позитивних енергій при потребі, біді з космосу. Ми маємо вчитися творити позитинві енергії діями, словами своїми. Це перш за все має бути справедливість у взаєминах і вона відновить довіру одне до одного. Коли ми приймемо справедливість, доброту, любов у діях, як потребу щодня два-три рази їсти, як щомиті робити вдих і видих, так мимовільно і як умову життя, то це і дасть реальний результат. Ці якості є життєстверджувальними енергіями і вони у діях створять умови для щасливого життя, умови відновлення духовної моці. В цьому весь смисл життя, в ньому вся суть нашого знаходження життями тут. Жити для інших, це не означає покласти своє життя на плаху, а перш за все створити умови для життя собі, сім'ї і тоді, чи водночасі з можливості віддаватися для творення енергій для життя іншим. Ось так людино вчись духовної жаги(знань) життя; іди до лісу, на лоно природи і там цей процес видно воочію. Бо це потреба всієї Цілісності в цьому колооббігу енергій життя.

В цілому кожен сам має налаштуватися на розуміння наших взаємин зі святим БОГом-Духом святим. Все інше приходить і відходить. Ні наша мета, ні наші професії, ні кількість грошей, ні оці наші повчання не приведуть на путь, яким усі до Духа всятого йдуть. Цими думками і ділами ми фактично віддаляємося від Благодаті. Ми, кожен, маємо навчитися приймати Божественне і йти з ним в житті.

Зрозуміймо, що в кожного тільки свій путь, та шукати його нам допомагають все таки інші. Все в нашому житті потрібно починати і доводити до результату в стані любові – хай то буде мала дрібничка, хай то буде будівництво свого дому протягом пяти років.Таке розуміння має починатися з розмови з Отцем-Творцем-святим Духом. Ми маємо цю розмову-молитву починати першими, бо саме так ми починаємо рухати енергії, чи саме так запрошуємо духовні енергії в будь яку свою дію.

Знаймо, знаймо люди про це!

Так, Всесвіт в милості своїй дає нам можливість виправляти помилки свої. Не всім в один день, а саме тим, хто дозріває, чи дозрів (і Він про це знає) і уже готовий почати очищення від негативу свідомо. Тож починаймо творити якості життя в маленьких справах і в собі. Це буде великим спротивом в умі і ззовні від оточуючих нас людей. Це буде маса спроб і маса відмов. Це буде велика кількість помилок. Будьмо до цього готові. Та лиш частіші і частіші позитивні результати укріплять в нас довіру, а потім розширяться можливості і ми відчуємо їх, то почнемо збільшувати активність і розширювати простори, наповнюючи ці дії позитивними енергіями. Частиною ми наповнюватимемо себе, частина у всесвіт піде до джерел Духа святого, а ще одна частинка піде до тих, хто живе поряд, в життєві простори до інших. Так, це чималий відрізок часу. Можливо ми в одному житті і не виростемо до свідомих дій, та цей початок залишиться в пам'яті роду і новий наш нащадок отримає цю Душу з цими знаннями таких можливостей і піде розширювати можливості, радіючи життю.

Так має бути, бо ми часто не пізнавши щастя чи й пізнавши, то все ж життя своє хочемо при житті щасливо прожити, щоб і дитина наша жила щасливо.

Щасливе дитя, то щасливі і батьки, щасливий і БОГ святий.

Це прекрасно. Прекрасно знати цю свою здатність. Часом ми спокушаємося умом і про ці можливості починаємо говорити з іншими, і саме цим ми зваблюємося дияволом у собі, втрачаючи можливості. Тут ми починаємо відчувати благодать у собі і спокушаємося умом бачити свою зверхність. Це вже є гординя. Будьмо в стані пильності. Такий путь пізнають усі від першочоловіка у всіх цивілізаціях. Одні несуть гідно ці знання і застосовують при потребі з можливості, інші зваблюються при житті і починають робити помилки, допускаючи цим у своє життя негативні енергії. Тоді наше життя попадає в біду, в проблеми. Ми мучимося тілом, ум в суєті і Душа страждає.

Знаймо про це всі і творімо без похвалянь. Бо люди і так знатимуть і про це Сущий дбатиме, а не ум і язик наш.

Справедливий, добрий люблячий не буде сваритися, не буде обманювати, лицемірити, не буде ображати, осуджувати, бо він любить це життя. Люблячі завжди є справедливими і добрими. Дійсно, коли ми такими є, то такі й відчувають себе частиною Вселенної. Та й по факту вони такими є у цій Цілісності життя. Це ті люди творчі і працьовиті. Вони працювали над собою і мають позитивний результат, мають досвід і цим устремляються розширювати можливості творити якісні основи життя. Таке устремління є вже свідомим і такі вже роблять усвідомлено вибір кожного разу при різних варіантах отримувати потрібний результат.

Знаймо, що як тільки ми в цьому напрямку скеруємо усі свої устремління, то практично зразу ж побачимо, що так, нібито, одномоментно багато що змінилося навколо нас,змінилося у нашому житті, у нашому життєвлму просторі. Ми втратимо й інтерес до своїх попередніх звичок. Ми так поміняємо свій стиль життя.

Однак застережемо всіх, що навіть в такому стані прийняття змін ми здатні до них в такій кількості і в такій наповненості, наскільки ми будемо очищені від негативу, бо саме так Сущий управляє нашими можливостями.

Добрі люди живуть до тих пір, поки пам'ять про діла їх люди у роках в майбуття несуть. Ми не є виняток у цьому, тому й дякуємо тату, й мамі, дякую мамі й тату жони, хрищеній і хрищеному своєму, дякую дідам – Степану, Хомичу Івану, як своїм товаришам; дякую сусідам Олексію, Саші Джуру, Івану і Адаму за їх мудрість, врівноваженість і доброту при житті. Тут хочу долучитися до тих, хто пам’ятає і шанує справедливих, добрих мудрих і талановитих людей, які були присутніми у моєму житті якостями цими і я бережу їх в пам’яті своїй, а це солов’ї українські – Ніна Матвієнко, Таісія Повалій правдолюбець і прекрасний майстер слова – Ліна Костенко, наші милі співаки – Софія Ротару і Дмитро Гнатюк, і Івасюк, і той Богдан Ступка, що душу українську щирістю і мудрістю представляв, та і не зреалізований істинний правитель-президент України Вячеслав Чорновіл і той хазяїн, який міз бути першим мінічтром, а то й правителем гідним для Украіги – Георгій Кирпа. А скільки їх по усії теренах нашої талановитоїкраїни – як і той голова хазяйський у колгоспі – Павло Мартинович; а які живучі пісні мами з подругами її, що так торкали сьрун душі, як і та щира біль за долі людські, які носив син України – Кузьма наш знаменитий, та хороше слово скажемо про Руслана Дубовця за мудрість,

хазяйновитість, чесність і справедливість і ту святу дбайливість про потреби людські і за благоустрій селища. Думаю, що потрібна була мужність, доброта і любов Василю Берташу, щоб в часи лихі подбати про Батьківщину малу. Багато, багато таких мудрих і святих цей народ і ця земля родила. Такі є в кожному селі і в кожному місті.

Хай свята Благодать іде за ними у віки, щоб у життях вони ці якості знов і знов несли.

Повторимося, що саме такі є елітним зерном для людства. Саме такі залишаться живими для відновлення цивілізації. Сьогодні саме такі здатні відновити давно забуті істини. Вони знають як навчитися доброти і любові, вони й мали їх у собі. Саме таким відкрилися ті знання про паровоза, про електрику, про інші інженерні новації і саме завдяки цьому ми отримали полегшення і в основному відійшли від тяжкої фізичної праці, освоївши автоматичні виробництва і комплекси. Так, саме добрим і люблячим відкрилися Знання Всесвіту, за ці якості у них і за здатність нести їх людям всім, а вивільнений час присвятити саме духовним практикам і дбанням за станом здоров'я. Однак винахідники-відкривачі лишаються при вченому званні, а негідники такі відкриття застосовують в особистих корисливих цілях, чи для виготовлення атомної бомби, щоб провести масове знищення людства.

Чому ми не розуміємо цієї істини, чому ми не розуміємо, що благодать у житті твориться тільки позитивними енергіями і нашими руками і умами. Ми є співтворцями свого ж життя і коли ми діємо творчо і з любов'ю в такому напрямку, то і Всесвіт допомагає нам. Це ж так приємно вибудовувати гармонійні взаємини зі всіма, творити доброту повсюди і саме такими методами ми і маємо щасливе життя. Та чогось плодимо гнів, обмани, жорстокість задля користі і вигод. Такими негідними вчинками ми нищимо позитивні енергії, ми ними спалюємо все хороше у собі і димом закриваємо свого провідника по життю – Душу. Навіть одна помилка(гнів, обман, зрада…) роблять в нашому єстві дірочку і вона уже є проходом для інших, чи таких же помилок у наше життя. Ось так недбало деколи ми відносимося до основної святості – ЖИТТЯ. Без нього нічого не може бути.

Чого ж ми шукаємо легкості, чи красоти? Мабуть, більше всього при наявному в нас відчутті важкості від тих помилок-гріхів, які іще є в нашому житті. Шукаємо, бо все життя дійсно є не простим і важким, ми вже не хочемо дивитися в завтрашній день, бо ми не впевнені у своїх можливостях, бо ми втратили довіру до людей і, можливо, до Отця-Творця-святого Духа. Ми розчарувалися. Ми вже виснажені у своїй гонці за грошима і практично всі наші думки, дії є молитвою до золотого тельця. Це є причина цієї суєти і цього відчуття важкості. Ця безпросвітність, ця постійна боротьба, яка ніби трясовина втягує нас в грузьке смердюче болото таких же смердючих взаємин. Так, ця трясовина болотяна тихо і повільно засмоктує тіло й ум. Ось чого ми зразу ж не відчуваємо цієї небезпеки, бо не бачимо болота, а лиш гроші і статуси, користь і вигоди. Це уже не життя. Ці статки, посади є лиш ілюзії, міраж життя – є і раптом нема їх, чи нас.

Цим станом смердючим ми і притягуємо з оточуючого середовища всі негативні енергії своїм розчаруванням, своїм злом. Це може бути тихим процесом при зневірі, або й бурхливим, бо ми ще відчуваємо силу для боротьби. Це вже лихий біс нам прислав у поміч нових помічників. Тепер ми в боргу у нього і маємо віддати частину життєвих енергій і уже з процентами за такі послуги тепер і на роки. Віддавати змушені будемо й тоді, коли схочемо розірвати з ним зв'язки. Часом до розірвання цієї спілки нас мотивують докори сумління, докори совісті. Лиш час

покаже, чи ми справилися з цим. Це покажуть наші дії по очищенню. Якщо ми не очистимося тепер, то ми до долі своїх дітей передамо й цю важкість з наших помилок-гріхів.

Звільнити від негативних енергій Душу, свій ум і тіло все таки можливо. Потрібні спроби. Можливо, що й неодноразові. Хай нашим орієнтиром у взаєминах буде наша совість з тієї правдивості, щирості, дарувань і допомоги з можливості, того знання повсюди і повсякчас йти в житті так, щоб нікого не прогнівити, нікого не образити, не осудити, не помішати своєю присутністю. Ці спроби мають бути тихими і непомітними з крихітками теплоти і любові, які даватимуть і нам тихе задоволення і радість. До нас приходить відчуття спокою, впевненості в житті, умиротворення, наснага на нові такі вчинки, покращиться фізичне здоров'я. Такі відчуття і засвідчують щирість таких дій, дій у спробах. Вони дають відчути правильність нашого вибору у житті. Це наш новий психічний стан єства. Ми звільнили Душу з полону тих негативних енергій, які були в нас.

В такому стані ми уже є творцями позитивних енергій. Ура! Ми вже в океані божества. Слава Тобі Вседержителю!!! Ми здатні творити і любити.

Саме такий стан піднесеності Духом святим притягує наше єство до позитивних потоків, які й допомагають нам створювати ці умови з прийняттям їх своїм розумінням і тією мудрістю В такому стані ми наповнюємо свої життєві простори дома, на вулиці, на роботі, а, можливо ми перед цим увійшли своєю чистотою і добрими намірами в такі позитивні простори інших. Можливо, вони раніше прийшли розумом своїм і уже мають досвід, можливо, що дехто лиш починає прозрівати, тобто дивитися на світ Душею своїм свідомим просвітленим умом. Таке розуміння хоча би однієї сторони життя завжди мотивує до розширення поля пізнань, мотивує до устремління допомагати іншим, тобто ділитися досвідом.

Серце підводить до таких, які вже готові до змін і наше слово укріпляє таких у правильності таких дій. Хай це будуть одиниці, та саме меншість була і є тим каталізатором, врівноважувачем позитивних і негативних енергій у Всесвіті. Певна рівновага дає усім можливість жити у спокої і любити це життя, дозволяє кожному пізнавати прояви величі того Замислу Творця. Така зачарованість Ним дозволяє пізнавати і приймати позитивні енергії зі Всесвіту. Так ми збільшуємо можливості допомогти іншим і зрозуміти те, що ми живемо щасливо і всі енергії свого життя віддаємо іншим, залишаємо іншим. Так і саме так облаштоване життя в цій Цілісності, де кожен живе для інших. Хтось творить енергії для нашого життя, а ми творимо енергії для життя іншим. Таке розуміння і відкриває в нас знання і можливості для прийняття на себе відповідальності за будь які свої дії, за все і вся, що оточує нас.

Таке осяяння думкою, таке розуміння можливостей не зменшує наші енергетичні ресурси – наш сосуд з'єднаний зі всесвітнім джерелом енергій. Ми також наповнені ними до країв, та ця істома-радість дає відчуття приємності, легкоти, бо є відчуття, що ми не одинокі у цім світі. Є мотивація жити і любити.

Ось так легко любов наповняє нас справедливістю і добротою, додаючи в життя умиротворення і щастя від усвідомлення, що гідно несемо ім'я чоловіка, як справжній син Отця-Творця-святого Духа.

Однак початок пошуків означає, що ми маємо потребу, це нас Душа кличе до хороших справ. Ми маємо знати, що легкота в діях і краса в поведінці напряму

залежать від уміння творити справедливість, доброту з любов'ю і благоговінням. Знаймо про це всі!

Тому шукаймо, бо тепер здається що все життя якесь тяжке і брудне своєю проявленою жорстокістю, суцільними обманними вчинками і злобою одне на одного. "Чого я так пишу?" – спитаєте ви, а тепер і я спитаю: "Чи ви бачите так, як я написав?" Якщо так, то перш за все ви в інших побачили саме таким злим і жорстоким, чи брехливим у своїх вчинках. Тому ми маємо цим підказку, що потрібно змінюватися самому і ось тоді ви зможете підтвердити правдивість цієї думки. Змінившись у собі, то і ви побачите щось позитивне в інших і цим скажете, що світ змінився на краще. Ви порадієте цьому відкриттю, бо саме ця емоція теж присутня в інших, тільки ми її не бачимо поки що. Але ці енергії радості уже витають у просторах і вже увійшли в наше єство.

Ось такі вони енергії нашого Життя-БОГа, які завжди здатні при потребі змінити будь яке рішення чоловіка-людини. Змінити, не залежно від того, чи воно з намірів хороших, чи зі злих. Воно здатне пом'якшити злі, чи взагалі відмінити, а хороші підсилити, чи й розширити, або трошки й стишити, коли бачить, що добра справа ця очікує користі.

Ці книги ми писали для всіх вас і для цього містечка, наших краян, щоб змогли пізнати Блаженство при житті, щоб пізнавати вчилися самі, чи відновлювали ці якості життя святі, які є основою всього буття так щиро й гідно, як велить нам совість при житті, як зобов'язує кожного із нас це ім'я чоловіка на Землі.

Хіба старіша машина, яку ми продаємо іншим і купляємо нову не виконувала свою функцію основну – возити нас. Виконувала і виконуватиме далі, але ми хочемо нову модель для чванства, з гордині і для публічно вивищення себе. Та генерал і двірник з однієї глини і саме ці слова стверджують природну подібність, та й оба мають ноги, щоб переміщатися на віддалі малі, але одного везуть машиною, а інший йде і має заздрість лиху, бо обидва працюють в установі одній. Заздрість гірша за кулю, ніж в руках убивць, бо саме заздрість при житті знищує обох поволі, хоча ці енергії лихі такі тихі в верткі, та по суті гнилі. Заздрісник часто є онкохворим, а той, кому заздрять такі висихають тихими сухотами. Так казали бабця наші. Це не треба забувати.

Ми родимося однакові і однаково виходимо із життя. Задля чого ми живемо у злі, війнах? Спалюємо енергії свого життя, вбиваємо цим злом інших. Який смисл люди в таких діях. Всі люди мають одяг – і той робітник і власник ресторану, та останній його з можливостей накупляє дві шафи-купе. Ну хай буде два костюми в тебе. Ні ми бажаємо дразнити інших, стаємо осердям осуду, тобто створюємо умови, щоб інші плодили негативні енергії. Окрім того ми самі прив'язані умами до цих костюмів – чистимо щодня, переміщаємо по місцях, перевіряємо цілісність і ставимо сигналізацію для охорони, чи бігаємо вночі перевіряти камери спостереження. Ось скільки ми часу, пустих дій і пустих думок витрачаємо на дії не потрібні. Ми при можливостях могли допомогти потребуючим, ми могли б той час провести в сім'ї, у іграх з дітьми, та виявляється ми не маємо для цього часу і наймаємо няньку, чи віддаємо їх в садочок, щоб бігти на роботу, де зможемо частково отримати гроші за роботу. Ми ж бо маємо левову частину своїх енергій життя віддавати для роботи у роботовласника. Ми обкрадаємо себе, чи то так обкрадають нас для збагачення і ми приймаємо ці умови. Людство є на Землі цією цивілізацією вже більше шести тисяч

літ. Різні народи по різному вели облік від тих визначальних дат, які залишилися в їх пам'яті від предків. Час, як одиниця необмірна, та й потреби вести облік не було і тому й сьогодні наявні різні системи обліку часу. Тому й зберегли різне літочислення та все ж полегшуючи умови здобуття їжі і одягу, маючи можливості мати житло, людство не замислюється для чого ми фактично живемо? В підсумку ми полегшуємо фізичну працю, та навантаження отримуємо психічні.

Ми й хворіємо саме від того, що ось так порушуємо духовність тими заздрощами, злом. Та зцілювати психіку не вміємо і не шукаємо методів. Вони то є, та ми уже забули про них. Тіло ще сяк так ремонтуємо пігулками, а от душевні рани не зцілюємо. Часто, оправдовуючи своє невігластво, говоримо, що час виліковує. Ні час не вилікує. По перше його у нас все меншає і меншає – і це видно по нашій метушливості, нашими поспішаннями і тут не допомагають автомобілі, літаки. Та подивитися на своє таке прискорене, суєтливе життя і часу нема. Хоча саме ця суєта, ці наші "горе-вміння" плодити енергії зла вкорочують час життя, вкорочують на літа, а то і більше, бо чого тоді помирають в двадцять-тридцять років. Ще гірше, коли помирають дітки малі, юні, бо їх у цих ситуаціях роздавили помилки-гріхи померлої рідні.

Ми, кожен, отримали життя, яке дарунком є від Творця і водить нас Дух святий в житті дорогами широкими, чи то манівцями-стежками, та все ж з надією жити, жити красиво, сито, добре. Людина в цьому не виняток. Та все ж вона за життя накуповує для себе не один комод для життя, та й для одягу шафа не одна, а не менше п'яти. Цю кількість ми не виготовляємо самі вручну, а купляємо за зароблені гроші на певному виробництві, чи в установі. Грошей на це потрібно багато і ми вишуковуємо способи, щоб мати їх більше. Більше часу працюємо, шукаємо підробітки. Вертимося, викручуємося, лицемірячи і ми в суєті, в гонитві за грошима є. А потім бігаємо за речами: модними, оригінальними, і різними по призначенню. Тому наділи раз і на вішачок у шафу, чи в шухляду.

Хіба в цьому сенс життя?

Саме життя, всі матеріальні надбання в ньому нам приходять по ВеликомуЗамислу Творця в цьому колооббігу енергій і не треба шукати узалежненості свого життя від інших, від грошей, від наявного житла від наявного диплома. Це все є при нас. Не думаймо про те, що нас оточує із зовні, ми є і воно є. Нас нема, а воно буде, його не буде, а ми ось тут є. Думаймо і працюймо над стяжанням Духа святого, то і зовнішнє засвітиться кожному під його стан. Так визначено Творцем.

Тому то злі нутром своїм, то так і умом при житті не можуть впливати так сильно на світ увесь, бо йому уже давно був би капець. Навіть ці натяки на заговір президентів, масонства є лиш та пилюка, яка крутиться у них біля ніг і скоро осідає на їх прижиттєві сліди. Основним наплоджувачем енергій негативних є уся спільнота. Тож, коли ми говоримо про можливість спасіння світу, то це торкається молитов-дій усіх, як бомжа, то так і кожного президента, олігарха зокрема. Спасенними будуть ті, про яких говорили і говорять пророки, тобто ті, хто стяжатиме позитивні енергії при житті, як в думках, то так і в словах, і в діях своїх. Слова і дії є прояви публічні і тому ті, хто бачить, чує їх може сприймати. Погані, злі вони, то такий і лишають слід по собі. Люблячі, добрі, справедливі і лишають енергії такі, якими наповнені їх слова і

дії в означених словах. Вибирати має кожен сам собі, то те й залишить по собі. Дух святий нікого не вибирає. Він приймає тих, хто усе життя діяв так, як і Він сам: милостиво, справедливо, в добродіяннях і з любов'ю день при дні.

Ми на все це дивимося, ніби закохані, з любов'ю, та смислу не бачимо, бо так осліпли в цьому, що не бачимо й ближніх. Ми й не чуємо серця, бо в такій засліпленості не бачимо й не чуємо БОГа; не чуємо й не бачимо Отця-Творця-святого Духа.

Ми боремося, змагаємося за те, щоб одягатися краще, стильніше, виразніше, яскравіше. Нас таких бачать і ми цю реакцію бачимо; вони кричать: "Оввa!", а ми кажемо: "Дякую!" – ми почули і вони почули. Ляпота! І в цьому шумі-гамі ми загубили сутність свою, загубили й себе. Ми, навіть, не подумали ні разу, що діями такими закриваємо у собі Душу і часто на все життя. Чи подумали?

Та саме за такими діями БОГ-Дух святий не бачить і не чує нас. Знаймо всі, що дійсно не побачить, бо ми змінюємо одяг день при дні, робимо макіяжі, робимо пластичні операції, а деколи так кричимо-гарчимо, що Він дивується – що це вже діється тепер, коли вже звірі одягатися почали в людські облаштунки. Бог робить спроби привернути увагу, та ми не бачимо в темних окулярах Його, або деколи хтось мило очима БОГа дивиться на нас, та ми злими очима дивимося на таке зухвальство бродяг.

Однозначно, ми розірвали з ним зв'язок. Нам практично самим нема коли глянути на нього, але для ствердження наявної, нібито, у нас доброти, милості любові, то дехто надіває на груди золоті кілограмові хрести натільні, а в домі цілий іконостас ікон і лампадки горять цілодобово, як обереги майна, частіше всього награбованого, як охоронців їх життя. Чи то так лиш для моди, а ікони в кутку закриті в хаті, бо в них є сила від сатани – це гроші, здатність грабувати, лицемірити, потрібні і вигідні зв'язки з іншими бандитами такими ж господарниками, як і самі, чи тими злодіями, що сидять в кабінетах державних установ. А боги хай сидять в кутку і не мішають докорами сумлінь про неправильність їх дій у цьому житті. Так, на жаль є. Тому такі у своїй впевненості, говорять що БОГ і Дух святий у них в руках, чи в домі в кутку. Ось така глупота, таке богохульство. Ні! Він своїм божественним началом у всіх нас і у всьому, що дихає.

Одначе й ці їх такі дії є ознакою милості Отця-Творця-святого Духа, як поблажливість і як напоминання таким, тим страхом їхнім, що вони потребують захисту від диявола-сатани. Ікони все ж засвідчують про те, що у цих людей ще є зерна для духовного зростання і розвитку, ще є знання від батьків, що основою життя і перших кроків до матеріального збагачення була наявна духовність.

Не треба пишності, а потрібна щирість у спілкуванні й діях, теплота у взаєминах і чистота із любові святої. БОГ любить тишу, а в людях смиренність і їх добродіяння. Та ми зайняті умом, зайняті тим, щоб заховати божу красу-творіння, яка є у формі тіла, у тих виразних очах, у тій можливості і милозвучності спілкування, у тій здатності творити, бути добродіяльним і здатністю на любов глибоку. Але показуємо так лукаво одягом, взуттям, будинками, машинами свою ницість духовну. Бо по факту ми показуємо усе те, яким насправді ми і є у житті: свою зверхність одне над одним, жадібними скнарами.

Як би ми у своїй різності не міркували, чи діяли, та все ніхто не заперечить, що кожен із нас, не залежно від статусів, скаже, що хоче доброти, любові, щирості, душевної теплоти, захисту від інших, захисту від сатани. Так, багато є невміючих творити позитивні енергії при житті, та ще більша частина займається випрошуванням у Всевишнього допомоги в різних ситуаціях, хоча й дехто має можливості, щоб вирішувати певні затруднення. Це є така риса в нас споживальницька, як частинка помилковості в діях – лінь. Лінивими ми поставали, навіть молитов гідних і щирих не творимо, та й мало знають, що ми, усі, хто життям проявлений, має брати участь в наповненні всесвітніх джерел позитивними енергіями, тобто вчинками.

Коли ми досліджували, то це підтвердилося і люди дивувалися, що десь є такі джерела, а те, що в них потрібно кожному щось хороше посилати, то виявилося, що й нічого, кажучи, що і їм мало хорошого. Їм теж хочеться і доброти, любові, ласки, теплого потиску руки, лагідного слова. Кажу, щоб самі такі дії вчиняли, а від них і Всевишній сам частинку прийме, бо це Його тіло. Ні Він не відбере і ми не відчуємо цього посилу. Лиш чутливі, наприклад, при добродіяннях, відчують теплоту і радість торкне їх серце. Це така дяка Всевишнього. Спробуйте всі так діяти і це очищає наші енергетичні канали і ми теж будемо чутливими і здатними отримувати допомогу зі Всесвіту, навіть без прохань, бо Він знає наші потреби сам.

А от тим, хто бідкається, що жити важко, то скажемо так, що наявність здоров'я – це вже є можливість для добродіянь. Бідкаються часто про важкість, маючи дім, машину і багато чого іншого, що їм нема що послати БОГу. Кажу – припиніть казати погані слова, навчайтеся дякувати людям, дякувати Отцю-Творцю-святому Духу за те, що можете ходити, що можете дивитися (в декого й таких можливостей нема). Просто помийтеся своєчасно, щоб не смерділо від нас потом, чи мочею і це вже милує Всевишнього.

Все так просто люди! Починаймо з дрібниць.

Скажу ще декілька слів у цю мить, що ми бездумно витрачаємо інколи на непотрібні дії енергії тіла, ума і цим їх і свою Душу кладемо неусвідомлено на олтар диявола. Навіть, маючи силу, здатності ума, маючи достатньо грошей, ми іще горимо бажаннями мати їх побільше. Ось це засвідчує, що ми здоров'я, ум і Душу віддаємо золотому тельцю, заявляючи усім, що якщо є гроші, то можна вирішувати будь які питання. Тут нам БОГ не потрібен – заявляють такі. Не відають такі, що саме такими діями вони і стали рабами, рабами цих речей. У них нема нічого святого в таких словах і діях.

Різні є люди, різні ситуації. та знаймо всі, що просячи в БОГа їжу, одяг, машину …, а по факту ми не голі зовсім і маємо де поспати. Навіть відпочинок в теплому підвалі, навіть кусень хліба з милостині є дарунком Отця-Творця святого Духа. Ми не розуміємо у своєму нещасті, що Він нам дав уже цю красу в прекрасному тілі, дав цей ум і ми уже можемо говорити і просити, ми вже розуміємоусі, що є добро і зло, що ми здатні творити доброту. Він дав нам ноги, щоб ми ходили – і ходимо, чи стоїмо тепер же. Маємо руки, очі, вуха, відчуття – а чи ми хоч інколи дякуємо Йому за це уже наявне? Послуговуймося люди усім простим, бо саме за ним сокрита геніальна істина. Не лякаймося цієї простоти думок, бо в них свята правда. Однак начитані і люди зовсім прості діють зі свого стану, який їм сформувала ідеологія

держав і ми, майже, всі думаємо, що важко добувати хліб насущний, що світ такий складний, що саме умники інститутські здатні всесвітні енергії здолати і саме таким баченням світу, ми відгороджуємося від життя простого. Схотів їсти – поїж, схотів відпочити- відпочинь…. Ось так прем'єр англійський мудро вчив. Ми перевірили і стверджуємо, що це нас так кріпить Всесвіт, а не інак. Думав роботи буде на день, та млявість пенсіонера перемогла і на ліжко вклала на цілу годинку, встав і всю працю виконав, та ще й бадьорості звідкілясь набравсь.

Та стердимо і ми з досвідів своїх, що сил для життя ми маємо вдосталь завжди, коли стяжаємо день при дні якості духовні. Перевіряймо так себе усі і цим ми укріпимо у пошуках джерел істинних.

Ця наша бідність матеріальна є лиш наслідком нашого духовного збіднiння. Духовне збіднiння є наслідком наших негідних вчинків, брехні, крадіжок, вбивств … Такий стан справ часто є з накопичувальних поганих вчинків, які ми деколи отримали від попередників наших в роду. Такі із нас багато зробили при житті поганого, а для творіння позитивних енергій не мають ума, не мають і бажань, бо вони часто заявляють, що ображені на життя, на увесь світ. То знаймо, що це є запрошення Сущого, щоб ми почали з добродіянь і це буде процес очищення від зла і цим ми відкриємо єство для щастя.

Строки виходу з проблем залежать від нашого очищення, від кількості поганого, від вміння творити позитив. Є такі випадки, що одного життя замало для виправлення ситуації, та все ж знайдеться такий в певному житті, хто почне робити перші кроки і цим запросить іншого нащадка для добродіянь в його житті, щоб так гуртом очищувати родові джерела від негативних енергій і на їх місце ми зможемо привносити позитивні.

Оця наявна смута, суєта, кризи, війни, які не дають нам спокою ні в умі, ні в Душі. Страждає Дух чоловіка у цьому звірі. Ми боремося, ми воюємо на кухні, на роботі, на вулиці і зі всім світом – і так все життя. Напрошується висновок про те, що ми уже не здатні творити спокій при житті для гідного життя. Не здатні вибудовувати взаємини між собою і Всесвітом всецілім.

Визнаймо вкінець, що лиш при усвідомленні своєї суті чоловіка, що при усвідомленні своєї істинної місії при житті спонукає нас шукати способи, шукати можливості і путі до усмирення диявола у собі, до спокою і гармонії у собі і у взаєминах між людьми.

Красота ж людини в її тілі, в її умі, в її Душі, а коли її там нема, то ховає її одягом, макіяжем, хрестиком натільним, пустими лицемірними розмовами. Ми, навіть, за метрів двісті, триста ховаємося в під'їзд, переходимо на іншу сторону дороги, щоб не зустрітися з доброю людиною, щоб не привітатися, щоб не побажати доброго здоров'я … Сором. Це вже добре. Це вже засвідчує, що ми ще до кінця не втратили свою сущність Божественну.

Та все ж не йдемо вчитися умом в цю школу пізнання життя, ми не йдемо у дні вільніші від турбот до собі подібних, до дітей, до батьків, щоб просто побесідувати. Однак ЗАХОДИМО (слово то яке) в інтернет, у телевізор, щоб "навчитися" обманювати, лицемірити, стати жорстокими, підступниками. Там нас ждуть такі "знання". Ми заходимо, так часто заходимо, щоб подивитися, як живуть

інші, як плодити зло… І саме в цих зомбоящиках сидить сатана, але не Дух святий. Саме заходячи ось так єством, ми і витісняємо з цього єства Духа святого.

Та не ми судді і тому прошу вибачення у Всевишнього, бо ці міркування лиш з любові до життя і ми й лишаємо їх усім для розмірковувань про істинність і лицемірство в діях, щоб не збитися з путі до Духа святого.

Ми весь час крутимося думками, плещемо язиками, імітуємо зайнятість, чи працюємо, а все ж жити і не вміємо. Бо показник якості життя – щастя. І тут ми можемо сказати самі собі – щасливий я, чи ні, щаслива моя жона, чи ні, щасливі мої батьки, чи ні, щасливі мої діти, чи ні.

Які щасливі діти, коли їм років до семи у тій присутності безпосередній, яка є у них від богів. Їх тіло й ум грає ними із джерел Духа і Душі і цими енергіями притягає наші погляди, слух при зустрічі, цим торкаючи у нас струни Душі, яка відкриває істини про сенс і смисл у житті нашого короткого буття на Землі. Тож, чи так часто ми здатні бачити ситуації такі?

Хай ці слова налаштовують нас пізнавати себе і світ, бо коли ми світом навчені бачити, чути, сприймати так його в попередніх життях, а також з досвіду близьких, то маємо навички і знання, щоб з допомогою всього цього вивчати якості духовні. Бо саме вони є крихти того, яке шукаємо у життях неусвідомлено. І лише усвідомленим прийняттям ми і здатні додавати щось нове, а по факту відкривати джерело Творця, відкривати ці прекрасні якості буття. Фактично діти маленькі є для батьків вчителями. Вони якось по особливому навчають їх доброти, любові, теплоти взаємин і тієї світлої щирості. Якщо це зрозуміємо ми, то ми дійсно є щасливими і вже утверджені в цім, що щастя ходить з нами, поряд і внутрі. Ось так наука дитяча виводить із життєвих просторів батьків молодих увесь негатив.

Щастя вам усім: і батькам, і діточкам малим!!!

Тому знаймо всі, що це в наших можливостях – бути щасливим і жити щасливо, коли починаємо самі ось так, чи подібно і навіть в малій долі всього цього, що написано в подібних книгах, чи ми в стані вміння чути інших, то знайдуться і такі, які розкажуть подібні думки і поради. Про це подбає Дух святий.

Та наша бабця часто говорили: “На БОГа надійся та сам не плошай. Не роби поганих вчинків, то буде час і на добрі справи”.

Не приймаймо участі в тих діях, які однозначно, несуть у собі наслідки лихі, нанесуть комусь шкоду, чи ми знаємо, що це матеріал, чи сировина є краденою. Живімо по справедливості, по совісті, то це навчить нас бачити оточуюче середовище і бачити тих, хто є чесним і щирим у житті. Так ми навчимося чути своє серце, чути Душу.

Це дійсно правильний погляд на життя і на свою діяльність. Діяльність в грі, розмові, праці. Трошки зупинимося на цьому слові: пра-ця – правильна ця дія і склад “ра” визначає божественну, творчу складову в такій діяльності. Коли ми говоримо про свою діяльність і обумовлюємо словом: труд, то це важка, виснажуюча діяльність. Інколи ми визначаємо свою діяльність обумовленим словом: робота. То це монотонна, одноманітна діяльність, діяльність робота (механічного пристрою). Звідси й синонімічне слово по суті й змісту – раб.

Не плошай, не лінуйся, не лягай плашма, а йди трудись, працюй, йди на визначену роботу і цими діями здобувай хліб і до хліба. Трудна і важка діяльність

потребує відпочинку. Не слід через міру їсти, пити, і трудитися. Робить можна і через міру, коли ми в пристрасті бажаємо завершити її своїми діями, бо робота має обмежений , визначений об'єм. Наприклад, робота з дев'ятої години до вісімнадцятої; робота у визначеній площі, як обрахована площа – три гектари… Одначе праця є вільним вибором і є з можливості займатися певною діяльністю; є натхнення працювати, то працюю; нема устремління, мотивації, то я її відхиляю, чи відмовляюся.

Цей коротенький відступ ми зробили для того, щоб визначитися цими словами з позиції дотримання правильності своїх дій. Робота передбачає строки вихідні і празничні дні. Труд не передбачає обмежень, та для духовності він не прийнятний, коли ми займаємося діяльністю понад можливості, виснажуючи храм Душі; коли ми маємо припинити діяльність в празничні дні, які віншують люди у своїх релігійних традиціях.

А от діяльність у всіх трьох видах праці не має обмежень ні однією традицією, ні одним законодавством. Ми їмо, п'ємо ростемо, проявляємо свої дії в праці, бо так діє і БОГ, і Творець, і Дух святий – працюють, творять безупинно, не зважають на людські обмеження. Це є потребою Всесвіту і Життя.

Тому, коли є потреба діяти, працювати, то й працюймо. У всіх релігійних традиціях праця не є помилковою-гріховною дією. Заборони нема і в заповідях Мойсея, не було їх і в православ'ї, бо Духи Життя потребували руху-дії. Є й притча про те, коли віл впав у колодязь, то люди поспішили його рятувати і не чекали понеділка. Виросла у сні рима, чи думка до теми книги, то я встаю; поспішаю від роботи, щоб записати їх, припиняю празникувати і йду записати їх. Це не помилка-гріх. Можна і машину помити, коли їдеш до батьків, чи дітей на гостину. Помив і радий такій дії, бо почув слово Боже, що в дорозі грязь на машині викличе осуд, критику і наплодить думок у спостерігачів поганих і чимало. Тому в цій дії помилки теж нема. Ніхто ж не каже про помилку-гріх, коли на війні вбивають в буденний, то так і в празничний день. Це є потребою захистити свою Батьківщину від злого, бо злий вбиває, провокує на вбивство і він у всіх своїх діях є цілою помилкою.

Праця не є помилкою взагалі в тому розумінні, в якому тут описали. Так було і так є, а як буде, то про те лиш Дух святий відає.

Коли праця з потреби, коли праця з Душі, коли вона любов'ю наповнена і во благо вона у життя ввійде результатом, то працюй. Тут постарайся, щоб діями такими не потривожити людські уми. Тобто, постарайся, щоб не бачили і не чули. Так, святий БОГ-Дух святий бачить і чує, і не покарає. Бо в такому стані ми думкою все одно є в дії – ми ремонтуємо огорожу, бо бик тут же потопче ниву; ми думаємо про плани, матеріали і про інші дії при будівництві церкви, школи, то ми теж у праці. Цього ніхто з людей не бачить і не чує, а Дух святий бачить і чує, та не карає.

Та коли ми стругаємо приклад для гвинтівки, то поранимо руку; коли ми гнівимося на будь кого(себе, інших), то тут скоро заболить печінка, чи вилізе герпес-пухлина. Чого так відбувається, чи стає? Бо це дійсно помилка-гріх.

Тому не осуджуймо людей працюючих – вони самі за себе відповідальними є напряму перед Отцем-Творцем-святим Духом, перед Всесвітом. А ми, осудники, ж і не знаємо суть і потреби такої праці, бо ми й не знаємо результату – во благо він, чи від лукавості.

Інколи людина трудиться, щось робить в празничні, чи траурні дні, то ми не знаємо того, може такий злорадіє, може покровитель – Дух темноти так ним керує.

Тому у всіх випадках працюючий, чи той хто трудиться, робить, то так і має бути і так воно закладено в нього програмою. То не має бути турботою нашого ума. Збурилися ми, то тут помилку зробили ми. Саме так бачмо цю ситуацію такого бачення, такого чуття.

Тут при нагоді й скажемо усім, що Отець-Творець-Дух святий, Всесвіт, БОГ не ділить добу на години, не ділить він і тижня по днях і кожен день у Нього є світлим-святим. Тому ми часи відпочинку обумовили неділею (не делати) і по прадавніх традиціях творили гуртові молитви в славословіннях, подяках за благодатний тиждень.

Зокрема, тривалість дня визначається в природі сонцем; тиждень фазами місяця; літо, літочислення визначалися змінами пір року і теж за проявами природи. Нове літо визначалося початком потепління і початком росту рослин, дерев і теж визначали сумою-числом місячних змін. Так було в природі, так і є, та люди в різних країнах вводили чисто обліковувальну математичну систему і до-цільність

Тому так і свої ювілеї, позитивні масштабні і позитивні повчальні події празникуємо, проводячи час у веселощах, у славословіннях, у подяках. Негативні великі події, чи ті, які широко збентежили частину спільноти великими злодіяннями, то тут запалімо свічку і помолімося за тих святих сподвижників Духа святого, чи за тих праведників святих, які дбали за духовність людства, Всесвіту; за тих, хто життя свої поклав. Вони, їх Божественні енергії, мають наповнюватися нашим шануванням в пам'яті людській тепер нащадками тих загиблих шахтарів у День шахтаря; тієї трагічної долі в День Варвари.

Саме в такі празничні і траурні дні цілком оправдані нашим відходом від діяльності в праці, в труді, чи в роботі. Так було, так є і так має бути. Це є тим різновидом традицій людства, бо інші учасники життя такого не роблять. Вони творять багато позитиву, коли милують око буйними сходами озимини; коли вони милують сонце і рослинки тягнуться до нього. Скресла крига, то риба відкладає у степлену воду ікру і активністю проявляє свою радість. Ліс вітає БОГа і Матінку природу, одіваючи щорічно нове вбрання, а потім радість проявляє красою квіточок, до яких поспішають бджілки і інші комахи на радісний танок.

Позитивним показником є наша радість, благі вчинки, відчуття щастя з появою плодів-дітей, з появою перших пагінців… А скільки радості проявляють люди, птахи і все живе, коли збирає врожай, коли запаси є на період відсутності, чи малої кількості їжі – це природньо, це по Божому, це по Великому Замислу Творця-святого Духа. Не мені судити, та людина не має виокремлюватися з природи. Однак таке царське виокремлення з подальшою нерозсудливою поведінкою приводить до катаклізмів і бід, від яких страждають такі глупі царственники-корисливці.

Хай ці декілька слів будуть для вразумління людям всім! Тут і знак оклику поставив, бо це звучне кричання, як прохання, як гучна засторога. Будьмо мудрими! Бо так і наші бабця говорили. Ти онуку у неділю подивися уважно на вулицю, коли там гуляють пари молоді, та і в парі чоловік і жінка молоді, які залюбовані вони і так світиться від них любов при сонці, що аж виблискують камінці. Вони і ввечері світяться, ніби, святі і бачать щасливими себе у майбутті. То скільки радості отримують ті, які любов спільно спізнали, а скільки позитиву несуть вони собі,

святому БОГу день при дні? Мабуть тому і сонячних днів так багато є, бо і сонце від цього споглядання так ярчіше із за хмар свої промінці людям несе. Несе і теплоту, щоб не торкалося люду оте холодне зло.

Знаймо, знаймо люди всі, що закохані і люблячі у суті є прекрасні будівничі щастя на Землі. Рука до руки тягнеться, душа до душі притуляється і Дух святий з небес сонцем усміхається, бо відає, бо знає, що щасливий день починається. Радій людино життю у цьому земному раю, поки щастя з тобою пританцьовує ногою!

Та все ж продовжимо міркувати над своєю поведінкою, яка в діях визначається як творчий процес, як стяжання позитивних енергій, або як такою, яку ми обумовлюємо шкідливою, грішною, помилковою, бо наслідки такої поведінки – є накопичення нами негативних енергій.

Тому поряд з Духом святим у нашому житті є і духи темні. Серед них є лідери, є лідери в накопиченні негативних енергій в середовищі людства. То сам процес накопичення і вводить наше єство у проблеми й болі. Це має нас зупиняти і ми маємо переглядати останні свої дії до цього дня. У більшості випадків це вдається кожному. Тому то, таке практикування перегляду подій і вчинків за день привчить нас до постійності переглядів автоматично.

Бо одна помилка, зроблена нами, уже енергіями своїми плохими притягує іншу, чи споріднену сестру-помилку і тоді буде важче позбуватися їх. Навіть бачення своїх помилок зразу ж, чи в наступному дні засвідчує про те, що саме так нам Всевишній відкриває очі на цю нехорошу дію і повідомляє про небезпеку у житті. Саме так він нас запрошує виправити помилку.

Нам слід навчитися бачити неправильність своїх дій, чи неправильних дій іншими. В першому випадку спроба розпочати роботу стикається з тим, що ми переключаємося на іншу, чи відсутня певна деталь, або хтось приходить в цей момент по допомогу, чи щось зламалося, то це прямий сигнал зупинитися і обдумати доцільність цієї роботи, чи це є життєвою потребою. Бо в більшості випадків ми не отримуємо в кінці того очікуваного результату, не маємо задоволення від неї, а ще, може, залишимося роздратованими. Це так Сущий дбає-зупиняє нас, щоб ми цю роботу відклали, чи остаточно припинили. Тому то і вміння бачити свої помилки є від того, що ми діємо попеременно: то з добротою і любов'ю у собі, то з гнівом і злом у єстві. Бачення неправильних дій в інших засвідчує про накопичення цього негативу у нашому єстві і це є повідомленням Сущому і єству – простувати до очищення і до добродіянь.

Однак і в школі, і в дорослому житті, та й часто батьки навчають з малечку кожного – не долучатися в ті компанії, які збираються когось обікрасти, когось побити і тому подібне. Деколи в житті ми можемо перед вибором дії знати, що ми для здійснення певної роботи, нібито маємо когось обдурити, зрадити, то маймо розум відмовитися брати участь в такому випадку.

Ми маємо знати про це і тому кожну помилку потрібно виправляти по можливості чим скоріше. Навчаймося цього усі. Не звільнившись від таких гріхів, ми обмежуємо себе у можливостях творити милосердя, доброту, чи любов.

Знаймо, знаймо всі, що лиш доброта і любов, як і інші дії позитивні в нашому житті є оберегами віл злих сил!

В масовому, в кількісному, в об'ємному обчисленні позитивні і негативні енергії витримують певну рівновагу. Однак чоловіку, л-юдині надана можливість жити вільно з правом визначати напрямки по своїй придатності – жити праведно, чи в пристрасті. Остання категорія людства часто робить вибір способу життя, способу дій із своїх надуманих пріоритетів: вигоди, користі, легкодоступності шляхом лицемірства, зрад, обманів, жорстокості, вбивств.

В житті такі часто ламаються духовно, бо не мають ще певної злої сили для реалізації своїх забаганок і з їх середовища виходять зневірені, байдужі люди. Інша частина вилазить, чи виїжджає на крутих тачках на вершину суспільної самоорганізації і виписує свої закони, дозволяє створювати ті чи інші релігійні традиції, ідеології і відповідно формує такі ж держави, які й захищають інтереси цього селітра в кожній нації на планеті. Їх мета: маніпулювати умами людей і тому не випадково вони так одержимі у пошуках виготовлення чіпа на кожну людину. Цей чіп своєю програмою має дати їм можливість тотального контролю за всіма і тотальності при скеровуванні маси людства в потрібне їм русло. Наприклад: організувати тотальний геноцид, не гребуючи ні методами, ні способами, аби знищити величезну кількість людей, як таких, що не потрібні, на їх думку, для існування вибраних ними людей у цій Божественній Цілісності. Їх основна мета – всіма способами збільшити кількість зла і потім ці енергії спрямувати на винищення людей людиною так, щоб залишилися лиш вибрані і ті, кого вони залишать для прислуги.

Та так було і в попередніх цивілізаціях, то і в цій відбудеться все так, як і було при інших змінах цивілізацій. Це лиш частина дій і є лиш людським фактором, та умовами є інші дії, які готує майже вся спільнота і ми теж про них пишемо у цій книзі.

В підсумку залишаться ті, хто вміє і знає як бути справедливим у всьому, бути милостивим, добродіяльним, люблячим. Хай таких індивидів Роду чоловіка і небагато, та енергії Духа святого і БОГа святого, який Духом святим живий, міцкий і вічний у єднанні і створять умови для збереження Цілісності Життя. Вони є по всій планеті, в різних країнах, в різних релігійних традиціях, в різних соціальних прошарках і за ними майбуття. Кожен приходить до такого розуміння: одні приймають і привчають себе творити якості життя в радості пізнання і з любов'ю; другі вірять у свої можливості і вступають у боротьбу, пошкоджуючи Цілісність, гинучи у цій боротьбі. Їх вогонь зла спалить їх самих. Вони ж бо є матеріалом цього вогню – вони й горітимуть у своїй безвиході.

То було би краще, щоб ми сьогодні це усвідомлювали і почали очищувати себе, свої родові джерела і наповнювали позитивними енергіями. Вони міць і основа життя.

Починаймо вчитися бути Богозамилуваними, Боголюблячими, Добродушними; навчаймося творити і любити. Відкриваймо себе хорошими ділами для Всесвіту і він прийме нас, краплинами, у свої енергетичні потоки. Це і є орієнтири, знаки, а дотримуючись їх постійно при житті, то і відчуємо свою здатність викладати свій путь до Духа святого.

Будьмо чесними перед БОГом і людьми, то матимемо, що їсти, пити і на штани. Це розширить можливості любити, працювати творчо день придні і ми пізнаємо щастя на всі літа в житті. Живімо так, щоб не соромно було перед ними, тоді можемо й сказати, що життя прожили щасливо і в любові.

Знаймо про це всі!

Саме таке розуміння своєї здатності самоусвідомлювати сенс життя, самоусвідомлювати свою діяльність, самоусвідомлювати свої можливості, дає здатність бачити своє майбуття щасливим. Не залежно від його тривалості. Це мотивує нас до налагодження постійного взаємозв'язку зі всесвітніми позитивними енергіями, мотивує до молитов-розмов-подяк, навіть самонавіюваннями; до самоналаштування нас до дій, до пошуку способів приймати ці позитивні зміни і стверджуватися ними у житті. Навіть якщо до цього розуміння ми будемо спочатку йти через помилки і навчимося їх не повторювати, хай це будуть самокартання, але ми пройдемо прощеннями все таки до прийняття за основу якості життя і навчатимося їх творити щоденно.

От і визначили ми орієнтири життєві в пошуках свого путі, визначили і способи, якими ми здатні знаходити правильну стезю. Дія, дії – це і є рух енергій, які засвідчують ознаки присутності життя. Тому дія, чи дії наші визначають наше прийняття їх за основу у життя свої.

Про наш духовний стан засвідчує будь яка дія. А скільки дій при житті ми здатні вчинити? Це прекрасне життя, коли знаєш як діяти, коли вмієш діяти так, щоб не нашкодити іншим учасникам життя, коли здатен діями хорошими лишати по собі сліди, бо саме такими енергіями позитивними ми і наповняємо родові джерела життя. Саме в них ми черпаємо їх при потребі, чи в години тяжкі, саме в них зберігаються вони для потреб Всесвіту.

Тож ми не просто живемо, а при здатності нашого ума можемо бути свідомими творцями тих святих умов, які є сенсом нашого буття. Для цього чоловік і був створений Творцем, як і все, що нас оточує, продумавши усе в глобальності подій до дрібниць так мудро і творчо на тисячоліття вперед, а ми маємо той маршрут, на якому і маємо бути співтворцем тих енергій життя, на які нас спонукає по Великому Замислу Його Дух святий, як рух енергій, енергій життя.

Лиш умом чоловік здатен визначати свій путь, визначати наповненість життя позитивом. Так, він може прийняти позицію наплодження негативних енергій у своїй незрілості умом, та все ж кожен має шанс вийти на ці путі по створенню благодатних умов кожного дня. Навіть неприйняття, чи свідома відмова від поганих дій є теж дією. І саме здатність така в чоловіка є тією умовою, що ми, як одна із істот природи, здатні з самоусвідомлення для духовного розвитку.

Тобто, будь яка дія чоловіка і визначає його стиль життя, його поведінку в різних ситуаціях. Саме тут чоловік здатен приймати той, чи інший вибір. Тому помітьмо самі, що коли ми раз, а потім вдруге приймаємо позитивне рішення, то нас далі нібито щось стримує від наплодження поганих вчинків. Так є. Бо фактично ми приєдналися до подібних потоків позитивних енергій і саме вони нас, нібито тримають біля себе. Гуртом все ж легше, ніж самому. Це потрібно знати і за таку здатність у виборі бути справедливим, чемним, добрим нас і любить ЖИТТЯ. А коли ми славословимо його світлі позитивні дії, дякуємо за ці відчуття підтримки, то дійсно здатні засвідчити, що ми щасливі. Саме так діє БОГ святий, який завжди є помічний, бо теж наповнений енергіями життя у цій Цілісності. Тому ми й можемо засвідчувати те, чого не бачили в минулому, або про реалізацію того, про що мріємо,

то відчуваємо, то знаємо і сприймаємо це життя, як вічність, як безперервність, як безначальність, як безкінечність у своїх можливостях.

Ми також у собі носимо ті знання з минулих життів і тому здатні зі свого досвіду відмовлятися від поганих вчинків, бо маємо уже досвід у пам'яті життя, у пам'яті Душі. Тому сприймаємо, як небезпеку, чи не беремо участі в тих, чи інших подіях, ситуаціях. Саме наявність таких знань дає нам можливість діяти свідомо. Саме в такі моменти ум прислухається до цієї пам'яті, яка ще й оберігається позитивними енергіями життя.

Таке розуміння і мотивує нас на творення якостей життя і коли ці наші енергії комусь будуть у нагоді, то ця радість передається і нам. Коли ми бачимо щасливих людей; коли чуємо мудрі речі; коли відчуваємо теплий дотик повітря; коли ти можеш щиро піднести гарячу каву тому, хто змерз; коли нам з усмішкою бажають доброго дня; коли ми зуміли стримати себе від осуду, обману; коли ми допомогли потребуючому з можливості; коли наша дитина в радості грається з іншими – то це і є творенням позитивних емоцій, які є позитивними енергіями, які самовільно поширюються в нашому єстві і в просторах.

Таких можливостей маленьких є багато і наша участь кожного створює умови їх єднання в цій квартирі, будинку, на вулиці, селі, місті. Це буде досвід у кожного і повірте, і перевірте, що такі дії в скорому часі збільшать у нас нові можливості. Ми будемо причетними до багатьох таких справ. Ми житимемо так як і жили, та радість, натхнення, життєва енергія будуть тим Божественним сяйвом, яке нам допомагатиме будувати прекрасні взаємини зі всіма все частіше і частіше.

Хіба є щось головнішим у житті за любов? Любімо одне одного так, як нам це заповіли боги, боги світлі, милі, які енергіями своїми цю якість життя несли, леліяли завжди. Живімо при здоров'ї, в спокої і гармонії у собі, то так і у взаєминах з людьми, творімо доброту постійно, то саме таке розуміння спонукає нас навчатися любити. Саме тоді вона росте, зростає і буде рости, коли ми зачинаємо правдою всі дії свої, бо саме вона дає волю і довіру, щоб ми творили доброту усім і вся, так як тут смисл поступів таких з розуміння, що ми, усе живе, є одним цілим. Тому таке розуміння суті життя мотивує до змін свого світогляду і засвідчує наявність можливостей для позитивних змін. Для цього вік людини не є визначальним. А тепер, ствердившись в такій потребі, почнімо очищувати свої життя від помилок в минулому і навчаймося не повторювати їх.

Знаймо, що чесноти життя є якісніший будівельний матеріал при вибудові нових умов життя. Дерзаймо, навчаймося, шукаймо. То таким і відкриваються істинні знання; то такі міцніють Духом і ця міць кожному додасть сил, додасть і мудрості повен кіш.

Вірна і легка дія є тоді, коли ми на правильному путі.

Знаймо, знаймо люди всі, що любити вміють при житті усі!

Думки, слова і дії є своєрідними рухами енергій, які поширюються від усього, яке має життя. Вони, як радіохвилі проходять крізь нас, поряд, чи навскосяк.

Чутливі радіють чужій радості, чутливі відчувають небезпеку. Та і сама здатність такої чутливості є від чистоти єства від негативних енергій. Тому наші прохання бути постійно в стані спостережливості, заклик до постійного очищення при негативних діях виросли не на голому місці. Про це знали наші предки. Саме це

було основним у їх житті – навчити дітей жити, навчити таке життя любити. Потім життя налаштовує розвивати задатки професійні в нас, навчить працювати, або, навіть, навчить проявити творчий талант.

Є в житті і злодіячі. Та мудрий по мудрому облаштовує взаємини з такими, бо по факту вони в часі трошки відстали в духовному зростанні. Ось так в гармонії взаємодіють Дух святий з духами злими, засвідчуючи здатність про співжиття. Одні терпимі і своєю поведінкою є наглядною наукою для прийняття, а злим це є можливість вчитися. Отакі ці прості істини є азами в цій глибинній, наповненій книзі життя.

Ми маємо вчитися жити! Жити справедливо і в любові з радістю і добротою.

Зазвичай злі, корисливі крадуть, убивають, пишуть закони для інших, пишуть канони для лякливих. Саме такі у всьому світі керують сьогодні людством. Хіба вони з іншого тіста-глини, чи, може, в них інша кров і мізки, коли вони такі впевнені сьогодні у безкарності, впевнені у правильності своїх дій, коли забирають результати праці інших обманом, силою. Це, зазвичай деградуюча частина нашої спільноти, бо вони уже втратили джерело життя і їх рід невздовзі припинить існувати.

Треба визнати, що чимала частина спільноти зневірилася у своїх можливостях, а величезна частина є в стані страху. Одні зневірені і цим є мертвими для життя. Вони подібні до трави. Настрахані іще гірші, бо не довіряють життю, не довіряють можливостям святого Духа. Такі навіть бояться порадіти, бояться любити, бояться добрий вчинок зробити. Тому, коли приходить БОГ у всій красі до таких, то вони голови ховають в піхви.

Та сама небезпечна та частина суспільства, які є угодниками господа, чи злого духа. Такі у безтямі виконують будь які їх вказівки, або теж в діях своїх бачать причетність до сильних-злих, чи бачать можливості взяти щось собі під шумок, забуваючи, що кожен несе тільки свій хрест. Іуда ніс тільки свій, хоча біг щоб взяти хрест Ісуса. Та і сучасні іуди носять тільки свій.

Знаймо, знаймо про це всі!

У людських відносинах, як і в сім'ях сучасних, коли зло стало панувати майже всюди, то чогось важливу роль грають емоції, міміка, лицемірство, яке поєднує в собі емоції і міміку одночасно з обманом. Це такий стан пліткарів, підлизників і боягузів. Вони говорять одне, а діють завжди по командах. Це є роздвоєння ума, або про таких говорять, що цього ума у них взагалі нема. Це не прості споживачі енергій життя, це понищувачі її. Так, це звичайні хитруни і про таких наші бабця говорили, що такі здатні увесь світ пройти, та дороги до свого дому їм уже не знайти. Це загублені люди при житті. Це втрачені можливості духовного розвитку. Вони найперші звинуватять всіх, бо і в них усі є ворогами. Вони звинувачують цим і Творця-святого Духа.

Лицемірство, суперечки, сварки, зло забирає останні крихти щастя у житті. Саме такі у своєму нещасті збирають злі енергії з довкілля і саме ці вантажі не дають їм увійти в потоки енергій позитивних. То знаймо про це всі, коли хочемо жити в радості.

Важко й тим, хто пізнав біду, нещастя і прийняв їх не як підказку про хибність дій своїх, а ще більше озлобився на БОГа-ЖИТТЯ і цим такі віддаляються від основ нашого буття. Їм важко відновити довіру до справедливості, до доброти. Вони не вірять, що є любов. Вони не знають, що радість росте там де доброта і любов здатні

день у день творити дива. Вони відмовляються розуміти те, що ці якості дають в житті насиченість, дають відчуття повноти у всіх життєвих ситуаціях. Такі надіються на своє лицемірство, бо хитрість і гроші, нібито, є основою для щастя. Однак багаті так часто і безутішно плачуть. Видать гроші не дають щастя.

Отож бо, поміркуймо друзі разом: чого серед багатіїв нема щасливих? Вони й не спом'януть і ума в них нема, щоб пізнати щастя суть. Так можливості спізнати є, та вмінь, на жаль, не є. Їх ум постійно при ділах і пише нову долю, нову історію життя, а Душа закрита від Божественного буття. Вони й не знають, що їх Душа була готова для повноцінного богатого життя і це багатство матеріальне є лиш перевірка моці духа і вишколу ума на екзамені з основ Життя. Це є іспитом на справедливість в діях, на совість і любов. У них були великі шанси, та вони при житті побігли за золотим тільцем. Ви ж бачите, що навіть вони не тримаються у довірі між собою, а їх роль була, щоб іншим допомагати в духовному зростанні. Так вони не дали цього своїм дітям, своїм сусідам, не дали і тим працівникам, які свої уми, таланти і фізичну силу віддавали таким багачам.

Ненависть, жорстокість – це психічний стан нещасливої людини. Так і вбивця є духовний інвалід. Тому з ними так в обнімку ходять тисячі бід. Вони ходячі виробники енергій негативних. Саме вони потребують допомоги у тій співучасті, у теплоті взаємин, у щирості. Будьмо милостивими до таких і цього навчаймося у серця свого. Їм так потрібна любов. Зазвичай такі не отримали її в дитинстві від батьків, або вони іще на деградуючій стезі і несуть ці важкі енергії за скоєні прародичами помилки.

Для цього потрібна мужність і велика мудрість, щоб почати свідомо очищувати своє життя від негативу свого, то так і рідні, щоб вийти в потоки позитивних енергій, бо інакше таку пам'ять, долю, душу стражденну залишимо нащадкам рідним.

Відпустімо всі образи, гнів і тоді ми зможемо діяти справедливо і з доброти. Тоді ми відчуємо своє прозріння і ми окрилимося у радості. Ми відновимо довіру і ми захочемо жити і любити. Про це заявить поява в нас великої кількості планів-мрій. Ми почали змінювати умови життя. Про це засвідчить те, що у кожній людині ми знаходимо щось позитивне. Кожна ситуація, а особливо невдала, має свій результат і якщо ми його навчимося вбачати, то це вже так є і дійсно ми є в стані прийняття святості життя. Це є шанс змінити свій стиль життя – воно наповниться новими ділами, новими друзями і наповнять наше єство радістю і саме це продовжить наші дні і наші літа перебування на цій прекрасній планеті. Тож навчаймося бачити красиве, добре і позитивне у всьому: у собі, у жінці-чоловіку, у дітях, в друзях – взагалі у всьому, що вловили наші очі, наш слух і утаємничені приємні відчуття; у стуку дятла; у тій невеличкій хмаринці, яка в небі ангела везе; у тому теплому слові-привітанні…, спом'янімо добрі справи тата й мами…

Ось так енергії святі несуться святим Духом і людьми до всіх по всій Землі споконвіків. Це доброта і її теплота, це любов з її відчуттями, лагідністю, милістю, запахами, смаками, красою і повнотою життя. Які саме так народжують у нас щем радості в грудях; народжують той блиск очей щасливих, ту усмішку милу з її подругами емоцій грайливих. Саме такі риси і можуть стверджувати в носія такої Божественності цього духовного богатства, то так вони духом святим підносять учасника-споглядача, чим засвідчують про те, що життя вдалося. Один вже творить ці

якості святі, а інший уже в стані прийняття. Подібні дії і ті емоції щасливі, які здатні творити люди для Отця-Творця-святого Духа і є основою життя, яку люди несуть від першочоловіка і до сьогоднішнього дня.

Так із давних давен і в майбуття ми будемо нести ці якості життя. Це скарб одвічний і наймення йому – життя. Першим ділом нашим мають бути дії, щоб навчитися довіряти повністю Отцю-Творцю святому Духу, покладаймося при біді на Його милість, а в стані радості і любові щиро дякуймо Йому.

Навчаймося довіряти людям, бо довіра єднає і в єднанні ми навчаємося любити. Слід навчитися не брати участь у негідних вчинках, бо навіть прослуховування їх в телевізорі, чи наяву; спостерігання на роботі, в дорозі, у сім'ї засмічують наше єство і водночас ми маємо розуміти цей факт, що в нас є ще залишки того, що ми почули, побачили. Це пряма підказка теми нашої помилки, чи помилок в минулому. Ми чуємо осуд, то це засвідчує, що ми ще маємо такі енергії негативні у собі і здатні в певних умовах застосовувати їх. Так ми маємо дивитися на ці підказки і відповідно діяти.

Таким же способом ми можемо бачити позитивні зміни в собі, коли частіше нам будь де випадає бачити, чути прояви доброти, справедливості, любові. До такого бачення і чуття ми здатні тоді, коли ми у стані умиротворення і спостережливості. Ми просто розслаблені і оце таке бачення-чуття відбувається спонтанно, чи то випадково. Ми ж могли підійти пізніше , чи піти іншою дорогою і не побачили би, не почули би. Та випадковостей у БОГа нема. Якщо ми є в прийнятті духовного, то Дух святий саме так діятиме, щоб нам все було в благо: ми можемо пізніше пройти, чи пройти іншою дорогою, щоб уберегти від негативу, або в точності ця випадковість саме для нас організована Ним нам, як підказка, щоб правильно скерувати наші подальші дії.

Допомогою нам завжди буде наш ум і коли ми вже вміємо усвідомлено сприймати все, то ми будемо вміло вивчати негатив, чи позитив у нашому житті, коли ми їх бачимо, чуємо зі сторони, чи то як факт-результат наших дій.

Якщо ми є творцем позитиву, то на перших порах навчання не чекаймо вдячності, грошової винагороди, підлабузництва, лицемірства, бо така дія зашкодить нашій подорожі до Духа святого. Коли ми зміцніємо духовно, то тоді ми навчимося відповідно діяти, тобто дякувати, і за подяки, і за прокльони, і за ляпас по щоці…

Можливо ми боїмося осуду, боїмося собаки, боїмося давати подарунок, боїмося в період прийняття в своє життя змін на позитивний стиль в житті, чи боїмося змінюватися, ще вагаємося, соромимося цих змін, то знаймо, що це наше таке відчуття засвідчує, що ми ще повністю не звільнилися від негативу і в будь який момент можемо зробити помилку і саме такої тематики, яка проявлена суттю і змістом нашого страху. Ці відчуття проявляються в нас саме для того, щоб ми навчалися не боялися. Не втікаймо від цієї підказки і тоді Всесвіт прийде на допомогу. Можливо, саме цією книгою, можливо потрібною зустріччю з тими, хто підкаже, як звільнити свою психіку від страху. Він дрімав і ця підказка появилася, як результат неспокою, тривоги на роботі, невпевненість у житті. Це є імпульсивна підказка.

Та суть в тому, що саме цим страхом ми і притягуємо у своє життя цей страх і ці помилки. Саме так наші внутрішні негативні енергії притягуються і зустрічаються з подібними негативними енергіями, які є в нашому життєвому просторі. Так, цей страх і є підказкою для подальшої роботи над собою, закликає дослідити цей страх і пізнати, що саме він хоче нам розказати, що нам повідомляє. Саме над цим ми маємо

трошки попрацювати. Подякуймо цьому страху і це нас звільнить від нього. Ми далі будемо спроможні до творіння позитивних якостей і ці енергії доброти в житті, і ця любов до життя не допустять в подальшому цих енергій страху. Так діймо і в інших випадках. Знаймо про таку можливість і тоді ми будемо напоготові, а відповідно зразу ж справимося з собою в будь якій ситуації.

Та все ж ми ширше розглянемо цей стан страху в людині, поміркуємо про його місце в житті людини і окреслимо можливості пізнання природи цієї хвороби в спільноті і забути про неї, зцілившись, пізнавши джерела життя.

Саме від остраху, страху ми часто починаємо брехати, лицемірити, зраджувати і, навіть, щоб приховати страх, то готові вбивати. Страх – це страшна зброя для знищення в нас психіки-Душі, для стертя в пам'яті знань про якості, про основи життя; це зброя без вогню, без зброї і вона здатна руйнувати психіку людини, руйнувати цілісність єства, бо в стані страху ми є в безпам'ятстві і божевільні (від божественної суті звільнені). Божевільний є потенційним вбивцею. Це вже тіло без ума. В такого і Душа стражда. Лиш іще тіло носять ноги по землі. Це зазвичай самовбивці. В них відсутній умисел для цього, тому й БОГ святий попускає це, щоб ця Душа змогла при допомозі рідні відновити, очистити родове джерело від енергій таких.

Страх досить близько ходить біля зрад. Зрадивший друга, жінку, зрадить і батьків, зрадить і Батьківщину. Такі зраджують направо і на ліво, то мають знати й практику таку, що зрадники своїм життям не мруть.

Чого є те гидке відчуття, що зрадниками є нація уся, а я стверджую, що і людство все. Бо коли ми зраджуємо собі, коли ми зраджуємо родині, друзям, сім'ї, коли за той долар продаємо усе святе, що іще є з можливого. А особливо поганьбилися керівники і чим більші в них посади, то тим сильніший сморід від них іде.

Зради, брехня, то є гниль і бактерії їх виїдають людство на корню. Каймося люди і до добрих справ навертаймося

Такі часто визнають свою незатребуваність, відчувають своє відторгнення колективом, сім'єю, коли грошей не мають, не мають і посад. Це є стан постійного самогіпнозу про меншовартісність. Пусті обіцянки, брехня, зради є від страху. Саме таке розмірковування про наявний страх і поїдає велику кількість енергій життя.

Страх пошкоджує тіло, травмує м'язи обличчя, тіла проявленими судомами, конвульсіями. Страх в умі здатен підштовхнути до самої крайності – до самознищення, до вбивства інших. Страх руйнує психіку і поведінку людини і вона небезпечна в діях для свого єства і для оточуючих. Страх проявляється параноєю і відбувається руйнація клітин мозку при своєму накопиченні. Страх відноситься до негативних енергій і ці енергії спалюють енергії життя. Вони не здатні рости, розвиватися і цим не придатні для життя. Це не творчі енергії.

Людина, яка в собі не культивує, або від народження не мала в собі здатності творити якості життя, то вона є легкою здобиччю для негативних енергій. Вона здатна всмоктувати їх, вона бачить небезпеку звідусіль, будь які дії інших сприймає як загрозу для свого життя, як зазіхання на її робоче місце, як претензію на її життєві простори. Така спільнота засвідчує, що на теренах її проживання і вона сама досить сильно наповнена негативними енергіями. Це засвідчує і їх збідніння матеріальне,

розвалена економіка країни. Така держава готова до війни, готова нападати, чи бути окупованою

Тому так поширилися такі війни, які називають інформаційними. Саме так майбутній агресор обмежує деякі країни на правдиву інформацію, замінюючи її на брехливу. Вони поширюють різні негативні міфи про історію певної нації, критикують наявне керівництво, роблять негативні прогнози розвитку економіки, що в нас заберуть землі, чи накладуть на все і вся податки і цим готують загрозу на право мати власність на житло, на землю, на ліси, на воду, на повітря. А коли все в скруті цей уряд, то він дійсно приймає подібні маленькі дії і цим люди зневірюються у можливостях і здатності керівництва держави захистити підданих. Далі агресор запускає плітки, і дійсно випливають гидкі факти про корупцію, про розкрадання, про нові й нові податки. Як люди це можуть сприймати?

Далі агресор починає організовувати такі собі гібридні війни (і війна, і не війна). Такі дії ранять людську психіку. Вони бачать проявлені загрози і починають боятися за себе, за дітей, за те, що будуть зруйновані будинки, що буде обвал в роботі банківської системи, що в них заберуть. Так пропагується нездатність країни захищати свої життя, свої життєві природні потреби і ідея меншовартісності паралізує волю нації.

Та саме цією ідеологією про меншовартіснісь агресори, диктатори оправдовують свої дії при захопленні, поневолені захопленням держав, чи центрального керівництва, часто наголошуючи, що саме цими діями вони спасають цю націю, плем'я, бо вони, нібито, несуть правильну культуру життя і цивілізовано автоматами, бомбами хочуть захистити в їх хатах, в їх країні від злого світу. Тому так, нібито, безневинно нам дають ці серіали про війни, ці шоу про прояви негативні в сім'ях, в державі,про різних ектрасенсів і гадалок. Сае тут значна частина спільнот набирається негативу – і страху, і втрати жаги до життя. Ось такі захисники пухнаті і добрі не раз уже грабували інші держави. Це і зараз продовжується в Україні.

Ох і знаходяться такі праведники на солом'яних ногах в часи розвитку наук і можливостей. Та по суті це дикуни, бо самі не вміють жити і іншим не дають і цим в епогеї злого ґвалту репетують і діють, як агресор, як руйнівник комунікацій, житла, вбиваючи мирних жителів. Цим страждає наша цивілізація. Коли говорять, що сатана володіє людьми й світом, то це мова саме за таких борців. Вони своїми діями ведуть усе людство до самознищення, а наше зло, ненависть, зради, страх, розчарування теж є тими негативними енергіями, якими живляться ті, хто бореться у протистоянні.

Тепер ми знаємо одну із загроз, та коли ці вожді-завойовники, керовані сатаною, то вони уже хворі і це інша уже невиліковна хвороба певного суспільства. Поєднання цих недуг в цивілізації засвідчить початок дій, якими і засвідчимо закінчення існування цієї цивілізації. Назва цієї хвороби – обожнення золотого тільця. Обожнення – це той набір програм, щоб втиснути в наші уми, як єдиний вихід для виживання, єдиний і непогрішимий, бо всемогутній.

Та все ж ми маємо це бісівське в людях прощати і помаленьку виходити зі ступора страху і бездії; маємо почати творити умови, щоб допомагати більшості зцілитися умами і у своїх діях прийняти за орієнтир якості життя з того розуміння, що ми усі живемо в одному енергетичному полі. Що ми колеги по відновленню забутих істин із однією професійною навичкою – ми здатні будувати нові взаємини чесно і справедливо, при довірі і з любов'ю з розуміння тієї відповідальності, що ми жителі

цієї Цілісності життя, ми будівники її і оберігачі в певній мірі. Тільки очищення кожного від негативних енергій з одночасним долученням до справедливості і доброти, як і з довіри і при любові ми здатні до відновлення повноцінного життя.

Важко, важко достукатися до умів людських. Така важкість в тому, що вже й духівникам важко цю зброю страху, ці енергії нехороші важко ліквідувати. Це є паразит життя і він живиться енергіями життя, та росте в нас страх, як представник негативних енергій у проявах. Ось яка проблема у суспільства. Тому люди в стані страху не мають устремлінь творити, чи любити, шукати виходу. Вони зневірюються у своїх можливостях і байдужіють. Це ходячі мерці. Вони хочуть покинути життя і в цьому безвольні, тому й теліпаються, як тіло без душі. Це ще самі відчайдушні, у них душа у відчаї, чи у повному розчаруванні. А ще є слабші й тілом такі боягузи жити. Вони шукають алкоголь, наркотики і відключаються. Частина з них свариться, б'ється, бажаючи сховати свій страх. Ще менша частина з таких уже дійсно є асоціальними елементами, бо вже у них нічого не лишилося з людського – вони вже часто переміщаються на чотирьох, чи стрибають, або взагалі ховаються, як кроти, уникаючи спілкування, проявляючи неадекватність у вчинках, які виходять нелогічністю, що є свідченням психічної хвороби.

Це зруйнована психіка, це зруйнована душа-біочіп. Найважча травма, яку зазнає людська психіка і в цілому єство, то це є страх. Тому з допомогою тиску на людську гідність на її психіку й поведінку, щоб покорити її і зробити з неї механічний гвинтик, то і був застосований страх. Нас і сьогодні страхають різними способами і методами, аби нас зробити слухняними і, бажано, безвольними. Це є руйнування такої одиниці, як носія енергій, який міг і мав здатність рости і розвиватися у своїй місії, як і всі – до стану самоусвідомлення своєї діяльності і як у закінченні кінцевої духовної зрілості.

Ми живемо серед таких і вони серед нас проявлено, хоча наші простори досить щільно насичені іншими енергіями життя, в інших невидимих сполученнях. Можливо їх представники і будуть учасниками життя в наступній цивілізації.

Доброю підмогою є ще те, що ми є носіями цього біочіпа-душі з уже сформованою програмою і тому негативним енергіям людства її важче знищити, та шкоди вони завдадуть психіці людства великої. Хоча вже завдали. Ми так сильно насичені страхом, що маємо досить маленькі можливості для єднання-гуртування, щоб зупинити цей хаос, цей страх; для вирощування довіри між собою. Ми маємо всі відкритися добрими намірами і навчитися любити життя, себе і водночас всіх. Такими діями ми відкриємо канали Душі і Всесвіт долучиться активно в допомогу своїми позитивними енергіями. Другим позитивним поступом те, що єднання енергетичне створить умови для єднання носіїв духовних енергій хаотично, а потім організовано на сайтах, в живих зібраннях. Тільки наше єднання, сестри і брати, дозволить нам захиститися від сатани і того пророчого князя. Чогось нам мусолять мізки і будують для нього дім і трон, та цеглу можна класти, а от покорити волю людей їм не вдасться, тому й сумнів бере, що він зможе потіснити в нас начало Божественне. Тож не маймо страху для себе, а нечистий хай замкнеться в замку тому. Пророчили йому замок, то збудує він сам його, а от здолати святого БОГа, який Духом святим живий, міцкий, вічний, то йому не вдасться. Спроби будуть захопити увесь світ, та ми знаємо, що дати і строки в пророцтвах не описують, Якщо хтось про них заговорить,

то це пропаганда і залякування. Не вірте цим побрехенькам, а кріпимося Духом святим і все буде добре. Сміливіше долучаймося у своїх творчих пошуках по перетворенню життя на планеті на краще, бо це умова бути майбутньому.

Говорити і писати про-роки майбуття (пророцтва) можуть ті, ким рухає турбота про Цілісність життя. Саме таким пророцтва відкривалися святим Духом. Він спонукав, Він надихав до цієї праці. Ними неслися і несуться істинні знання про буття. На них велика надія. Однак і нам усім пора приєднатися до пізнання духовних основ, бо саме ці енергії дають нам можливості творити умови, на яких виростають ті, хто здатен своєю Душею-Духом, свідомим умом нести потрібні слова цих Знань для спільноти. Це дійсно будуть святі отці для чоловіка.

Можливо, не нам про це писати, та Духом святим движимі ми для пробудження інших, щоб долучалися до ткання духовного килима Цілісності життя.

Люди ж по рівню духовного розвитку різні, а наявні релігійні організації ведичного, православного спрямування із тими духовними прадавніми залишками традицій, які іще щиро і дієво займаються цілеспрямовано поширюючи ці основи Знань, оберігаючи їх від корисливців. В деякій мірі і інші релігійні традиції помічні для духовних стяжань, якщо пошуковець має в них потребу і відчуває внутрішнє тепло від того, що його дії і пізнання розширюють можливості для творіння позитиву усвідомлено, уже як потреба єства. Хай це і незначна частина, та і ця малість радує нас, радує вона і святого БОГа-Духа святого.

Тому прошу простити нас, кого огорчили деякими словами, думками, чи то потурбував чийсь ум, чи їх світогляд, викликавши неспокій в Душі. Ця потреба писати і просити вибачення є не моя примха, чи лицемірне заграванння, то саме так ви, читачі це і зрозумійте. Приймати вам ці пізнання, чи ні до дій, то це тільки ваша можливість, чи потреба. Божого Благословіння вам, сестри і брати по Духу!

От мовою ми вже підійшли, щоб ствердити свої можливості діяти зі знання і вміючи, бо здатні розвиватися й рости духовно. Так можуть стверджувати самоусвідомлені у своїй поведінці, у тій рівності всіх з можливостей. Так готовність і устремління вказує на готовність до єднання всієї цивілізації. Ми можемо бути однією сім'єю, де є молодші і старші діти. Саме цим ми підтверджуємо те, що ми дійсно одна сім'я, ми є всі братами і сестрами і цей міф про одного нашого пра, праотця Адама і Єви має право на життя, щоб бути орієнтиром при пошуках істини.

Наявний страх ще рихлий і ймовірно він не буде енергетично міцним, бо і він є присутній лиш в житті, і доля енергетична відводиться йому досить мала. Є потреби великі для виживання, ще є знання про справедливість, щирість, доброту і любов, ще є здатність робити вибір і він в руках людських. То не біймося малості. Хай вона і страшна, та енергії життя не знищенні, бо з ними є базові енергії Творця-святого Духа. Довіряймо їм і вже на означених підказках починаймо творити енергії позитивні. Вони наша броня, наш оберіг і захист.

Залишки страху часто народжують у нас думки: "Чому принципи звичаєвих традицій, закони держав, наявність різних релігійних традицій не дають спільноті зменшувати у своїх взаємовідносинах того лицемірства, зла, жорстокості, війн? Що ж може змінити цю ситуацію?"

На перше питання даємо відповідь: "Відсутність справедливості, любові і доброти у взаєминах між людьми." В таких державах паразитує корупція,

користолюбство, зникають будь які соціальні гарантії. Тут виникають кризи, сум'яття в умах і суєта в діях. Одним словом скажемо, що саме відсутність цих якостей і створює ту біду, де плачуть і страждають майже всі.

На друге запитання скажемо ствердно, що людям при житті потрібна справедливість, любов і доброта – це умова. Ми раптово не змінимо ситуацію. Тут маємо попрацювати і іще є ті, які жили в більш менш у хороших умовах, бо там дотримувалися цих основ життя. Була справедливість і вона культивувалася і державою, як органом надбудови, і людьми; були у взаєминах між людьми милість, милосердя і бажання,і дії такі, які проявлялися безкорисливою допомогою (провести через дорогу стареньку людину, захистити від розбишак будь кого, подати води, їжу, надати нічліг прохаючому), щирістю, любов'ю. Це періоди, коли дотримувалася певна рівновага позитивних і негативних енергій в певних країнах. Тут була суттєва допомога державної політики в дотриманні умов у рівності для всіх навчатися, здобувати професію, отримувати робоче місце за фахом і за станом здоров'я, рівності умов для отримання медичної допомоги і цілий ряд соціальних програм. Це гарантувала держава, вона й слідкувала за дотриманням таких умов, щоб людина мала час на гідний відпочинок, щоб мала час на дозвілля. Були доступні для всіх кінотеатри, живі концерти, масові гуляння до дня працівника тієї чи іншої галузі виробництва. Тут люди спілкувалися, ділилися своїм життєвим досвідом, тут вони відчували себе однією родиною. Це досить значимо для співжиття і для наповненості усієї Цілісності. Тоді дотримувалися санітарні умови роботи, держава слідкувала за раціоном і натуральністю в продуктах харчування, дбала про чистоту довкілля, дбала за чистоту водойм і лісів і за їх кількість.

Вчені дослідили, що там де є умови такої рівноваги, тобто у відношенні 50:50, а коли є у надбанні іще два проценти, то тут, в цій країні дійсно живуть щасливі люди і в них дійсно є батько народу, правитель, тобто той, хто справедливо, турботливо і правильно керує всіма процесами суспільного життя і щиро дбає про гармонійні взаємини між усіма. Зменшення позитивних енергій, навіть, до сорока дев'яти уже вводить країну в кризу, тобто там майже зникають вище зазначені умови. Тут різко втрачають шану звичаєві родові традиції, закони ділять уже спільноту на різні соціальні прошарки і нові закони дають можливість змінювати умови, дають можливість маніпулювати умами людей і їх життями. В державі може бути безлад, бо законів практично не бажають дотримуватися, та й, щоб вижити, то приходиться їх порушувати. Зміст цих законів у захисті інтересів політичної верхівки. Більшість тримають в покорі при допомозі поліції, прокуратури, судів, армії і чиновників, які своїми діями при залученні ЗМІ і поширенням кіно-телепродукції, яку збирають по всьому світу; поширенням в бібліотеки, в книжні магазини мильних книг, в яких відкрито зневажають справедливість, щирість, доброту, пропагують поліцейські погоні, пропагують культ покори, зневіри і байдужості і цим нагнітають страх. Є й талановиті напрацювання, та важко їм пробитися на екрани, сцени, бібліотеки.

Так політики і маса людства є активними наплоджувачами негативних енергій. Такі радіють, що когось обікрали, в когось силою забрали і вони в спільноті є матеріально забезпеченими, вони є успішними. Не дарма говорять люди, щоб успішним стати у житті, то треба забрати в інших усе, що побачить в них наше око лихе. Саме так ми стаємо дияволом по суті, ми стаємо злими і брехливими, ми стаємо гордими і заздрісними. Та життя по факту стає все важчим і друзі губляться в путі. Ми втратили ті часи, коли щасливими були і тепер зайнятими стали вдень і вночі, бо

хочемо стати таки успішними. Та знаймо, що короткого шляху до щастя нема, бо прийдеться пройти випробування совістю не одне.

Ось який перекос цінностей життя і саме такий покладений в моральний кодекс певної спільноти. Це досить сумно. Така ситуація в державах змінює до гіршого умови життя, ігнорує саме життя, його суть. Тому подальше збільшення уже негативних енергій, хоча би іще на процент засвідчує, що в такій державі уже є умови для участі у війні в ролі агресора, чи оборонця. Вони знаходять одне одного своїми потужними негативними енергіями. Це можуть бути сусіди, чи їх можуть відділяти великі відстані, а привід для війни завжди знайдеться. Як вийти з цього стану? Задаймо це питання кожен у цілім світі.

Як вийти з цих криз, коли все людство задіяне у них. І ,тим паче, як вийти, коли в страху є все суспільство.

Люди, подумаймо усі , як нам вийти з цих криз, з цієї зневіри, байдужості, з цього хаосу і цього тотального страху, який так вміло поширюють “специ” від держави.

Так, є відчуття того, що легше стає жити, коли ми припиняємо зло плодити. Ми ж живемо й далі, але не витрачаємо свої енергії життя на наплодження зла. Поміркуймо над цим усі, бо про це знають уже ті, хто пробував відмовитися від злодіянь і водночас вчився жити по справедливості, чесно, творячи доброту і любов. Ми не звільнимося від тиску негативних енергій спільноти, вона і не сприятиме, а навпаки мішатиме бути творчим індивідом.

Знаймо, що позбутися страху швидко нам буде важко. Він уже утвердився в нас віками, а тепер вільно шукає жертв, а ми втратили здатність жити по справедливості, по совісті; нам соромно проявляти доброту і любов. Що ж ми можемо застосувати в даній ситуації? Тільки якості життя, тільки навчаючись творити щирість і доброту у взаєминах між собою.

Ви, читаючи ці слова тут, чи в інших книгах духовного спрямування, то зможете розпізнати себе, суть свою, свій спосіб життя. Початківці можуть читати декілька разів Євангелію, деякі описи житія святих в християнській традиції, можете почитати пробно ведичні знання, глибше пізнати основи православ’я, почитати про життя духовних вчителів Тібету, залишки Знань стоїків, зороастризму, щоб пізнати основи життя – справедливість, щирість, милість, доброту, любов і навчитися очищувати свої життя від негативу, одночасно навчаючись творити позитивні енергії, щоб дійсно пізнати основну святість при житті: ЖИТТЯ і його прекрасні сторони, його суть і зміст. Це має бути усвідомленим подвигом, ходою в потоки позитивних енергій Всесвіту.

Так, це не просто і ви це теж знаєте. Знаєте і те, що справедливість, доброта і любов є умовою жити по совісті і умовою радіти кожному духовному поступу. Саме так ми уподібнюємося Творцю. В цьому наша міць Духа. Такі наші дії дають можливість пізнавати мудрість і любов ширше і глибше. Тоді ми частіше й усвідомлено дякуємо, славословимо. Тоді ми й міцніємо Духом святим і стишуємо пристрасний ум свій, спокійно переглядаємо усі свої бажання. Так має бути.

Любімо жінку, народжуймо дітей, доглядаймо і обробляймо земельку, живімо з усіма по добросусідськи, справедливими будьмо зі всіма – ось таким є прийнятним стиль життя для людей.

Чому ми не живемо по совісті, а носимо ніж, пістоль зла з собою?

Важко почати, бо потрібно самому відкритися Душею, а цьому передує наше очищення від помилок в минулому і уже при такому розумінні ми утримуємо себе від їх повторення. В цей період ми починаємо творити позитив. Так, це перші кроки. А далі в нас будуть знання, буде й досвід і уже будемо в змозі свідомо оберігати життя від помилок. Ми побачимо ці зміни у собі.

Якщо так станеться, що ми скоїмо помилку у відчаї, чи по незалежних від нас причин, то ми будемо здатні і зуміємо виправити її. Тобто, ми, ніби, виполюємо бурян на полі життя і цим даємо можливість повноцінно рости зернам справедливості, доброти і любові. Ми всі маємо навчитися так прополювати, так очищатися, так творити і любити, щоб дійсно спізнати смак життя.

Тренуючи себе бачити себе зі сторони і навчаючись керувати своєю діяльністю з можливостей, то цим ми духовно зростатимемо і зможемо постійно наповнювати простори і Всесвіт позитивними енергіями від стану радості, щастя і любові.

Через силу не потрібно, бо боротьба може розчарувати і знову нас повернути до зваб, як уже пустих дій, без яких ми можемо жити і жити легше. Боротьба і зайві надлишки додаткових турбот втомлюють. Так, це має бути посильна і цікава праця в пошуках щастя. Можливо, це буде й рутина, але потрібне для життя і до цього ми маємо бути готові. Це період старту. Тоді різні думки не формуватимуть таких образів минулого, тих дій, ячкі були помилковими, гріховними.

Так, це певне стримування, це смирення з тимчасовими і потрібними змінами; це період пошуків способів пізнання духовних джерел. Така позиція дає можливість зайняти ум саме пошуком тих справ, тих книг, тих розмов, де в основі лежать духовні життєві якості… Це ж прекрасно, ми переналаштовуємо події життя, ми помаленьку долучаємося до позитивних змін. Коли ми спізнаємо їх позитивні сторони у своїх повторюваних практичних діях, то це і буде уже наш досвід.

Можливо, ми поміняємо компанію для спілкування. Воно ж все одно потрібне, бо ми живемо в соціумі. Ми ведемо старий спосіб життя. Однак ми уже частіше розмовляємо з собою про ці зміни і вже більш конструктивно будуємо щоденні свої плани, чи нові зустрічі. Поряд з тим є відчуття малості знань і вмінь для змін у житті для пізнання духовного і для надбання собі їх в повсякдення. Цьому починають допомагати книги, молитви-розмови і активніші способи пошуку енергетичних джерел, чи навіть тих місць у життєвих просторах, де ми уже будемо відчувати Благодать. Це місця скупчення позитивних енергій і сюди нас і приведе Дух святий. Дух нашого єства, пізнавши Благодать в таких початкових моментах уже почне бажати подібного і в наступних днях. В таких змінах і новизною спрямованості дій нашого ума ми і відчуємо присутність святого Духа, ми відчуватимемо, що щось невідоме і приємне є для нас в небесах, чи з просторів. Звідтіля іде до нас ця енергія присутності і сама здатність таких відчуттів серцем. Однак ми відчуватимемо, що з нами постійно хтось невидимий є і уже веде дорогою світла, радості і доброти – нам зустрічаються подібні люди і ми вже готові з ними спілкуватися, обмінюватися думками, досвідом у таких незвичних ситуаціях. Це момент пізнання істини і ми вже свідомо не допускатимемо у своє енергетичне поле негативних енергій. З досвідом ми помічатимемо ці дії безусильно, навіть, безучасно з нашої сторони і відходитимемо від них. Це так нас оберігають світові енергії, енергії святого Духа і Його сподвижників.

Радіймо цим змінам і дякуймо святому БОГу за такі зміни у своєму житті. В такому стані в нас відкриті енергетичні канали і ми є в постійному зв'язку з енергіями Всесвіту. З часом ми уже не напружуючись в спостережливості, а уже свідомо долучаємо свій ум, душу до активнішого пізнання основ духовних Знань і навичок з щирою довірою до них, до життя, до Творця-святого Духа.

Не треба просити святого БОГа, не треба просити Отця-Творця-святого Духа, бо Він бачить потребу. Та саме ми маємо діями засвідчити цю готовність прийняти цю Його турботу. Очищуймо себе від сміття гніву, лицемірства, зла, очищуймо своє життя і в цей сосуд Він уже пошле позитивні, благі енергії. Він і далі з любов'ю допомагатиме нам, дітям своїм, бути добродіяльними. Так є і в наших сім'ях, коли ми у натхненні і з радістю допомагаємо своїм дітям. Коли дитина п'янствує, краде, то в нас болить серце-душа. Також, коли ми відходимо від відповідальності за дітей, чи то крадемо, обманюємо інших задля матеріального їх збагачення, то цим обкрадаємо себе духовно, а потім зі збіднілою Душею пускаємо своїх дітей для митарств у світі. Це ми так їх збіднюємо духовно і матеріально. Ми маємо знати про це всі.

Ця моя біль при написанні полягає в тому, що відчуваю, знаю про те, що щодня постійно втрачаю одного брата, чи сестру, які не змогли укріпитися довірою в цій великій сім'ї, яка здатна вчитися творити доброту, здатна жити по справедливості, по совісті, знаючи, що крихти любові зцілять всіх.

Знаймо всі, що тільки ви здатні до таких дій. В цьому устремлінні допоможуть вам отакі пізнавальні книги. Вони допоможуть вам знайти духівників, духовних вчителів, святих старців і тих мудрих людей, спілкування з якими утвердять в міцності духовній. Ви зможете прийняти в себе ці якості життя. Кожен іде до Духа святого, кожен здатен увійти єством в потоки позитивних енергій, хоча в цій ході є тільки свій путь. Однак поміч позитивних енергій ви відчуватимете постійно.

Так, важко почати змінювати себе, коли скрізь бачиш так багато негативу. В такій сьогоднішній смуті життя важко практично всім: тим, кому не вистачає кусень хліба щодня; тим, кому бачиться ця безкінечна біда; тим, хто в молитвах і добрих ділах допомагає іншим. Так, це триваючий період духовного збідніння спільноти по всій планеті. Багато зневірених, багато збайдужілих до життя, багато живуть у постійному страху, бо не знають, що буде завтра. Нема стабільності, нема впевненості, розвалюються спільноти націй і держав. Подібне відбувається і в сім'ях. Це поганий показник в житті, поганий показник для Цілісності.

Ця нова ідея одного князя на Землі, який виросте у цій смуті на цих енергіях зла уже в зародку є непридатним бути будівничим позитиву. Бо йому потрібно силою покорити людство, закінчити розпочатий геноцид і зберегти можливість тримати залишки людства у покорі, пригнічуючи, щоб все таки тримати залишки людства в соціальному і суспільному рабстві. В рабстві Духом і Душею опиниться та частина спільноти, яка сліпо буде йти за ідеологією цією. Так, негативні енергії в світі сьогодні переважають позитивні. Сатана вертить хвостом і мотає рогатою головою і ми сьогодні відчуваємо, бачимо і чуємо їх злорадство, цю зверхність.

Так, почали відновлювати храм Соломона і, нібито, хтось уже робить той пророчий трон. Це засвідчує, що вони самовпевнені у своїх можливостях. Вони готові вже вмонтовувати в цих, хто залишиться з ними свої чіпи. Та і ці біороботи їх не спасуть, бо їх програми налаштовані на прислугу і безвідмовну покору.

Та так не буде. Уже сьогодні на Землі є ті, які вже свідомі того, що їм доведеться активніше працювати задля збереження умов для духовного відродження цієї спільноти. Вона виживе, а злі самі себе знищать. Ненависть і насильство зникнуть разом з ними.

Мова про нові біочіпи, пошуки, робота почалася уже давно і вона завершиться позитивно, але без корисливців і злих. Буде епоха Раю на Землі більше ніж два з половиною тисячоліття і люди будуть усі богочоловіками, чи богородицями. Так над нами втратять контроль власники сучасних біочіпів і ми дійсно будемо вільно будувати новий світоустрій з новими благодатними взаєминами. У нас в кожного є шанс уже сьогодні дозріти умом і єством енергетично в добродіяннях до розуміння і прийняття цих Знань.

Чому ми зневірилися у своїх можливостях творити позитивні енергії, чому стали байдужими до життя? Чому ми змирилися із такими законами, з таким шабашем у суспільних взаємовідносинах? Чому службовці в організаціях релігійних традицій не дбають про духовний стан людства, а підтримують політиків злих? Це ж саме собою не змінить ситуацію на краще. Тут потрібні позитивні зміни кожним – хто з можливостей активніше може бути творцем якостей життя, хто чуть менше їх творитиме, та саме цей початок дає устремління для інших. Збільшення позитиву у житті це і є можливість, шанс вийти з цього бардаку в економіці і в політиці; це і є можливість жити щасливо з радістю і з благоговінням.

Наявна смута в умах, розсіяність у діях, зваби до грошей і пустих розваг, змагальництво, боротьба, лицемірство, жорстокість мають відійти з нашого застосування при житті. Так як біля дев'яносто восьми процентів людей послуговується в організації умов свого життя, то саме його ми маємо змінити, забравши лідерські повноваження у нього і водночас почати навчатися жити по совісті, тобто свідомо. Тобто так, як діє сонце, повітря, вода, земля, коли вони віддаються Всесвіту сповна. Тут по суті й змісту підходить слово, яке є в російській мові – о-со-знанно, тобто ми маємо діяти так, щоб ум навчився приймати знання зі Всесвіту, з мудрості людства і так нас вів у житті, щоб вся праця, дії були якісними. Тим паче, що людина може так діяти і в неї є для цього можливості, вміння і задатки.

Лихі, підступні люди хочуть зберегти наявний статус ума, як начальника в людському єстві. Тому так активно вони старалися і стараються маніпулювати умами людей, визначаючи їм поведінку нормами, законами, канонами. Батогами і пряниками уже не можливо керувати спільнотою, а от через уми її тримають у страху, покорі, в рабстві духовному, соціальному і суспільному. В цьому їм допомагають прислужники із силових структур і для цього їм дають великі зарплати зі спільного бюджету. Нашими податками тримають в тюрмах-державах. Вони навіть спільне майно присвоїли собі – надра, землі, води, ліси і поля, як і державний бюджет. Він не народний і не національний. Коли розуміти таку їх поведінку не справедливу, то ми і маємо відновлювати цю справедливість і цю соціалізацію спільноти на початкових поступах. Ми маємо приймати спільні рішення, а першим кроком ввести в практику виборчу систему. Ми вже писали про неї. Вона діяла періодично по всіх континентах, коли людство єдналося і жило по совісті і з любов'ю одне до одного.

Ні одна жива істота на Землі не має такого ума з його здібностями і можливостями. Саме над питанням самоусвідомленості дій з ума ми маємо попрацювати всі. Він є фактичним організатором, він керує всіма нашими органами,

збираючи інформацію через очі, вуха, відчуття. Здатен аналізувати, визначати певні дії, їх послідовність. Саме тому держави так довго його привчають: цілих вісімнадцять-двадцять два роки(садочок, школа, ВНЗ), щоб потім він був першою виконавчою ланкою в керуванні людиною в подальшому на самоокупних тридцять п'ять, а то і на шістдесят років при житті.

Ми втратили знання про свою святиню – про життя, життя щасливе. І цими книгами ми хотіли показати вам способи і методи відновлення чеснот життя. Кожен при житті пізнавав дотично деякі прояви цих якостей. Однак наш ум часто відмовлявся від них. Душа-серце страждали від таких його дій. БОГ святий-святий Дух не хоче наших страждань, а навпаки ними дає нам маленькі докори сумлінь, маленькі помилки, щоб ми не скоїли у ділах великих, чи були би засторогою від повторення помилки-гріха, яку ми уже колись в минулому вчинили.

Хоча і часто ці моменти збуджують наше єство і ми починаємо мріяти про доброту, справедливість, любов, щастя і дехто робить спроби прийняти їх у своє життя. Приймуть ті, які вмітимуть сприймати і приймати ці якості життя для дій позитивних. Це є їх стиль життя.

Прийняти? –спитає дехто. Та не в цей частривоги і суєти. Хоча можна з допомогою обманів, лицемірства, зрад, хитрості, сили. Тому ці тимчасові просвітлення в таких є короткотерміновими і їх потрібно постійно відновлювати – крадучи, обманюючи, грабуючи, вбиваючи. Це самооманливі дії і короткочасні.

Коли ж інколи ми відчуваємо докори совісті, сумління від страждаючої Душі, то ми стараємося закрити її спиртними напоями, наркотиками і іншими негідними чоловіка діями: гординею, осудом, оправданнями, гнівом, залякуваннями, погрозами, помстою.

Ми практично втрачаємо подобу чоловіка, подобу Творця. Бажаючи самообманутися, ми і п'ємо спиртні напої, вживаємо наркотики. Часто плотська хіть наш ум полонить і ми руйнуємо взаємини в сім'ї, на роботі, називаючи ці дії блудного ума любов'ю. Та з роками ця можливість зникне, алкоголь доведе нас до знемоги, а от мрії про гроші, мрії про особисті матеріальні статки, про суспільні статуси виїдають в нашій Душі, у нашому єстві залишки чистого і святого. Хоча ми приходимо з ними у життя ангелами, та отакий спосіб життя вихолощує нас і ми бідну і голу Душу відпускаємо у засвіти на довгі, довгі блукання. Ось саме такою поведінкою ми й подібні на диявола-сатану і готові у своєму злі, ненависті вбивати, руйнувати усе навкруги, аби досягнути своєї примарної цілі-мети.

Це путь деградації тіла, ума і душі. Це практично асоціальні елементи. Вони не вміють і не хочуть працювати, а лиш готові прислужувати і невдало керувати. Це нещасливі і нещасні людські істоти. Вони бажають і часто із неспроможності мріють. Свідомого ума нема, нема і розуміння основ життя.

Тому бажаючі, як і мрійники так прив'язані до матеріального світу, до задоволення зваб. Вони не впевнені в собі, в своїх можливостях, не звіряють свою життєву ходу з позитивними засадничими основами життя, з мудрим прийняттям Цілісності і енергетичних джерел Всесвіту. Тому, коли вони стають керівниками, багатими, успішними, то ще більше віддаються умом дияволу-сатані, оточуючи себе підлабузниками, входячи в самообман і так розбухають у своїм егоїзмі, що, навіть, говорять і діють, як господь – і це їх найменння. Вони вважають людей своїми рабами,

держави своєю вотчиною і все на цій території, як свою особисту власність, хоча в нагороду займають при кінці тільки метр на два в ямі.

Не пройшла людина іспиту в статусах і при грошах, втратила образ і подобу на тисячоліття, лиш дехто бігає в шерстяному кожушку з кочергою, чи мітлою навколо казанів, де приймають гарячі смоляні ванни їм подібні. Інколи падших підкидають рогами і замітають їх життя своїми звостами. Чи то хто хоче таке життя прожити раз на цій Землі за всю цивілізацію, чи то бути і животіти в пекельних котлах, страдаючи за свої помилки-гріхи?

Мабуть краще жити по совісті і по можливості творити якості духовні усі літа, допоки пізнаєш путь, яким такі до святого Духа йдуть, щоб з Отчого дому допомагати іншим на Землі.

Тільки молитвою і ділами хорошими ми можемо жити з потреб. Потреби є з духовного стану єства і це стимулює кожного до пошуків способів духовного розвитку. Це не кількісний показник, а стан щастя – нас влаштовує таке життя і всі події і ситуації у нім. Про таких говорять, що вони благі, щасливі помазаники Божі – їх любить, оберігає і дбає за них БОГ святий. Дбаймо й ми відповідно, то Благодать Духа святого буде з нами. Цими діями ми у своє життя приймаємо позитивні енергії, чим додатково збільшуємо свої можливості – ми сповнені енергіями життя, ми здатні творити великі діла, ми щасливі в такому стані.

Інакше ми не відкриємося Душею, єством для Духа святого, для змін, для єднання. Це не просто, одначе можливо. Зійшовши на путь пізнання, прийняття, то в нас вистачатиме сил і вмінь. Хай і повторюємося у словах тут, та як часто ми у житті говоримо: “Доброго дня!”, “Благодарую!”, чи “Спасибі!”. Тому вважаємо що і тут повторення допустиме. Так є у житті, бо не кожен зразу може налаштуватися умом, не кожному вдасться з першого разу проявити жест доброти, милості. Однак пробуйте, бо знаєте, що тим, хто стукає в двері часто відкривають. Пробуйте і йдіть до змін. Це шанс дожити до благодатних літ життя. З нами БОГ святий! І ми здатні. Хай це послання буде прийняте всіма для благих дій!

Це потребує спостережливості, пильності, щоб ні один порок, ні одна помилка не звабила наш ум, бо вона автоматично припинить наші можливості єднання зі всесвітніми позитивними енергіями. Це потребує напружень, певних зусиль, які в нас розмірковуваннями, помислами налаштовуватимуть до благих дій, дій будь яких, на які ми маємо сповна мати достатньо устремлінь і фізичних сил для спроб і для позитивних результатів. Нас радуватиме ця істома, ми зміцнимося в довірі до Сущого і будемо гідно йти у ці зміни. Так помалу ми можемо змінюватися. Дивного в цьому немає нічого. Це наша природня потреба при житті і саме для цього нас створено і послано Отцем-Творцем-святим Духом.

В добру путь до пізнання і прийняття святого Духа у свої життя для дій, дій духовного оновлення!

Ось чому ми так стурбовані і вже десятий рік просимо всіх до позитивних змін у собі, у своїх життєвих просторах, хто прямо, чи дотично причетний до війни в Україні. Так, в Україні, а звернення до всіх, бо саме це є початком такої ганьби для кожного. Бо кожен міг і може творити позитив, може жити по совісті, та мовчить, чи відводить очі в сторону, або безпосередньо бере участь у вбивствах. Прошу усвідомити всіма і побачити те, в що ми йдемо у своїм невігластві, прошу і до дій. Ми ще маємо шанс енергетично зберегти тих, хто буде відновлювати цю цивілізацію.

Вони будуть будівничими нової епохи у цій цивілізації завдяки таким спільним діям. Нам потрібно всім почати творити позитив і цим створимо їм енергетичну нішу для відродження. Допоможімо собі, допоможімо цим просвітництвом іншим відчути потребу для змін, бо загроза велика наближається.

Ми маємо очиститися від помилок-гріхів своїх, своїх предків. Ми маємо очиститися від діючих ідеологій партійних, кланових, релігійних по всьому світу заради відновлення щастя у житті. Сьогодні вони плодять тільки зло. Люди становлять загрозу для самих себе в діях, чи при бездіяльності.

Ми не кличемо вас на війну, на боротьбу, а лиш для змін у собі, щоб прийняти у свою поведінку основні якості життя. Так, князі знають про пророцтва, але й тут хочуть мати вигоду і користь. Ми маємо розуміти що ми усі з людей є сестрами і братами, як і все інше, що несе в собі Духа святого. В нас один БОГ-ЖИТТЯ. Ми опинилися перед вибором: або починаємо змінювати себе на краще і подарувати ці зміни нащадкам, або й далі так живемо відчужено до остаточного самознищення. Можливо це і правильно, бо батьки наші жили, чи просто маріонетками в чужих баталіях були, то так і ми семидесятилітні бачимо, що іще більше опускається духовно людська спільнота. Ця нисхідна тенденція здається невідворотною – є, ніби, закланням, роком, то може смерть тілесна спасе їх від страждань тілесних, від страждань в умі, від страждань психічних. Не хочеться в це вірити, та все ж така тематика присутня на язиках у бесідах з людьми. Це насторожує.

Люди духовно ослаблені і їм потрібні духівники-проповідники, апостоли правди і добра. Добре би було, якби керівники релігійних організацій були духівниками, а не службовцями, чи шкільними вчителями, які тільки й здатні в основній своїй масі дотримуватися програми, канонів.

Знаймо, що не кількість церков, синагог збільшує духовність націй, чи укріпляє її засадничі умови, а саме святі отці, ті сподвижники святого Духа, які леліють Благодать святу і є сівачами позитивних енергій. Тільки разом ми здатні відновити життя. Наші добрі і справедливі дії і є тим ґрунтом, щоб з нас виросли такі митарі Духа-святого.

Ми бажаємо щастя всі і кожен його розуміє по своєму. Один радіє тим, що на сьогодні він має скибочку хліба; інший радіє тим, що взимку має теплий куточок; інший, що купив шикарний автомобіль; інший, що мав змогу сьогодні напитися і відключитися, інший, що втік в іншу країну; інший, що має хороший стан здоров’я; інший радіє тому, що відчуває останній вдих і видих. Однак це не повнота щастя. Коли його повний кіш, тоді ми можемо казати, що щаливі. Бо щасливі добрі і люблячі. А описані моменти привносять в життя частину щастя. Це добре, бо пізнавший радість буде шукати способи і методи, щоб дійсно бути щасливим. Щастя – смисл життя. Здається є чоловік-жінка, та щастя не відчули вони при спільному житті; здається грошей багато, та повноти щастя вони не дали. Тільки повнота дає відчувати його. Воно має бути у всіх наших діях, бо це є ті умовні двері, за якими є кімнати в яких і живе любов свята. Ми здатні в стані щастя побачити любов свою.

Ось чому ми маємо всі прийняти, чи правильно сказати, що маємо долучитися всі до відновлення давно забутих істин життя – справедливості, волі дій і відповідальності, щирості, милості, довіри, доброти з радістю і любов’ю. Таке спрямування в діях здатне зберегти людям самих себе і природу.

Поряд з тим, нам слід знати, що людство не має такої великої потуги в надбанні позитивних енергій. Їх основний запас, їх джерело є у Всесвіті. Ми це маємо знати і тому нам слід навчитися відкритися собою для прийняття позитивних енергій у свої життя зі Всесвіту. В цьому плані ми можемо активніше відновити енергетичну рівновагу і уже свідомими діями схилити ці невидимі терези в сторону позитиву.

Добре би було, коли би ми духовно єдналися на цих якостях життя в одну сім'ю, в одну родину по всій Землі. Так сильно відчувається потреба в духовності; так сильно відчувається потреба в духовних наставниках, в правителях. Правитель – це той, хто правильно і справедливо організовує гармонійне життя для всіх, хто його прийняв для цього. Він дбає про соціальні, побутові потреби людей, залучаючи їх до розширення своїх можливостей, розробляючи мотиваційні проекти. Люди звикли довіряти, а от не вміють виростити гідного правителя, духовного вчителя. Тому оце ми і взялися спільно з вами навчатися творити доброту і навчатися любити життя, щоб вирощувати їх. Важко уявити, що таке можливо, та Творцю Духа святого і БОГа святого це можливо. Наближаймо себе до Його порога і Він вийде з нами поговорити про правителя.

Так, людина кожна може говорити з Богом святим-Духом святим, може говорити з Богородицею світу цього, може говорити з Ісусом Христосом, та відповіді не кожен здатен почути, не можна почути і поради. Ось тут у цій розмові і є суть дії-сповіді. Вона прийметься тими з ким ми говорили. Сповідь щира і правдива здатна відкрити Душу нашу і нам може надійти в якійсь ситуації життєвій відповідь-підказка, аби ми самі були у стані прийняття, то зрозуміємо суть такого послання. Якщо зуміємо відкритися душею, то зможемо сказати всім, що ми дійсно є брати, чи брат і сестра у цьому великому домі, яким є наша Земля. Ось як енергіями душі ми запрошуємо у гості тих, хто суголосним є тими якостями духовними. А як би добре було на Землі, коли б у всіх Душі відкритими були.

Тут нема місця для очікування – тут потрібні позитивні дії. Справедливість народжує довіру і спонукає до дій, а довіра єднає все.

Тому саме тепер ми маємо створювати різні можливості для всіх і оберігати всі прояви справедливості. Хтось більше дбатиме в стяжанні духовних якостей, а хтось менше. Та все ж участь багатьох окрилює і єднає. Така потреба уже назріла. Ми маємо культивувати волю дій і відповідальність на засадах справедливості, бо тільки так вона дієво проявляється. Саме знання, що справедливість і воля дозволяє нам жити в цих різних і наявних умовах, Ми свідомі того, що кожен практично споживає однакову кількість їжі, потребує одягу з потреб, як і сама потреба житла з його функціями є подібною до пташиного гнізда, чи нори лисиці. Ми свідомі, що сьогоднішні статки, будинки-замки, статуси, закони, канони ідеології є результатом вивищення одних над собі подібними і надбані вони нечестиво, бо навіть спеціалісту важко за життя збудувати сучасний дім. І тому перелічене не є їхніми надбаннями і тому вони уже приречені на знищення, на руйнацію. Так в минувшині було не раз.

В цей час є доречними такі міркування, бо мова іде про життя. Коли нема життя, то і потреби відсутні Тому сьогодні ми маємо спільно подбати про збереження гармонійного і щасливого життя.

Тож, бажаймо щастя в основі якого ми є в здоровому тілі, нас не діймають докори сумління, нема подразників для психіки, а є радісна усмішка, є теплота радості у відчуттях, є дружна і щира сім'я, є можливість працювати дома і там, де

гідно оплачують працю, та так, щоб ми отримували задоволення, то нас переповнятимуть позитивні емоції. Це і є стан Благодаті.

У щасливих є стільки позитивної енергії для всього цього, що вони і при відпочинку шукають можливості, щоб розширити зону відпочиваючих. Так діє щастя і любов у людей. Вони крутяться, вертяться, пританцьовують, наспівують, шукають тих, з ким можна щиро і душевно поспілкуватися. В такому стані народжується море мрій і планів про краще облаштування життя. Вони вже здатні творити радість, доброту, любов і свідомо, чи несвідомо наповнюють себе і життєві простори позитивними енергіями. Ті, хто є поряд відчувають щасливих і самі змінюють поведінку, вступаючи в гру щастя. Навіть, коза з радості рушає у вибрики чудернацькі.

Бажаймо собі і іншим здоров'я, щастя, любові тоді, коли в такому стані ми є в собі, бо енергетика всього єства набагато потужніша, за слова побажань. Вони є з ума і це теж добре, бо це вже спроба-пошук. Тому словесні побажання не долетять, а, може, ум прийме ці слова і потішить своє его, нібито шану до його особистості. Таке сприйняття теж позитивне, бо воно залишилося в пам'яті отримувача і колись він пізнає суть послань і отримувань. Бо він однозначно теж почне посилати такі побажання, щоб засвідчити щирість свого лицемірства. Це теж добре. Одначе знаймо, що ми по природі пошлемо таким тільки ті енергії, які є наявними у нас. Отримувач може не відчути щирості і теплоти послання. Хай і емоції і поведінка отримувача не турбує нас, бо вони по своєму стану, можливо, не здатні приймати позитивні послання. Тож утримуймося від негідних оцінок.

Ось так, пишучи ці слова про можливості людські, і зріє впевненість, що здоровий глузд буде в основі наших дій по відновленню давно забутих істин.

Знаючи про це, ми все ж можемо побажати рідні, друзям і будь кому і цьому має бути попереднє прохання у собі: "Дозволь Отець і син-Дух святий побажати Івану (цій людині) здоров'я, благополуччя, щастя, любові!" Ці прохання є за всіх, бо по факту ми є краплиною малою в цій великій Цілісності. Та й просити за себе, то є гріх, бо таке прохання за себе вказує про недуг Душі і слабкість ума.

БОГ святий, який Духом святим живий , міцкий і вічний і так знає наші потреби, знає і про наші наміри, тому то інколи ми, здавалося би, зробимо чималу і значну дію і є відчуття невтомлюваності, і є відчуття, що нам допомагав Всевишній. Це є свідченням нашої духовної міцності.

Свої потреби ми бачимо в інших. Побачили помилку в когось, то це ми побачили в дзеркалі себе. Придивімося уважніше і виправляймо помилку таку. Побачили добру дію, то це засвідчило нам, що ми теж тут же здатні уже до таких вчинків. Здатні? То діймо! Це була підказка і спонукання до добродіянь. Тож бережімо і примножуймо ці навички у вивченні себе і світу, бо це є наш досвід і основи знань, які ось так приходять нам і ми вже можемо застосовувати їх у своєму житті. Пізнаючи світ, ми пізнаємо себе. Бачимо зміни, бачимо добродіяння, то ми самі вже готові є до таких змін у собі, у своїх діях. Так і турбота за інших розуміється, що ми лиш руки і наш досвід у цих діях БОГа святого-святого Духа. Лиш Він дає вміння й можливості для таких дій. Саме від нього ми й отримуємо емоції радості за прийняття нас бути причетними у таких діях, отримуємо і сили фізичні.

Так було і так буде!

Ми не самі – з нами БОГ святий!

М О Л И Т В И

Тут ми хочемо показати суть розмови зі своєю сутністю, тобто молитву з прозріваючого ума. Це найскоріша допомога собі для очищення, для відкриття себе Всесвіту, святому Духові, БОГу святому, щоб навчитися жити з любов'ю в доброті і з благоговінням. Це будуть постійні такі розмови, спеціальні молитви, сповідальні розмови з собою, з духівником; це будуть наші щирі каяття, які і побуджують нас вийти на інший рівень молитви – це зміни в спробах і падіннях, спробах і досвіді. Саме такі перші дії мотивують нас до позитивних дій. Коли ми відчуваємо в собі таку потребу, то це вже і будуть усвідомлені дії. Вони в цій дійсності життя і залишають сліди, духовні сліди, то так вже і в діях. Це вже відкрита і щира свята молитва.

Молитва, як розмова нашого ума з святим БОГом-Духом святим, є запрошенням нас на це святодійство в житті і відкриває наші можливості – розуміти смисл життя і здатність бути в стані прийняття позитиву, бути в стані готовності долучитися до добродіянь.

Дія словесної молитви при прийнятті її суті і змісту народжує у нас бажання жити по совісті і справедливості. Молитва в стані усамітнення, чи при груповому її творінні потребує тиші, потребує зовнішньої і внутрішньої чистоти, бо ми підходимо до неї, щоб прийняти святого БОГа-Духа святого у своє життя. Цього Гостя ми маємо приймати в підготовлений дім для створення празничного настрою, чи для мудрого спілкування, де можна пізнавати ази бачення, чуття, відчуттів своїх потреб, своїх можливостей; потреб інших і своїх можливостей допомогти. Така підготовка для молитви є значимою. Така чутливість, бачення дозволяють подивитися на себе в першу чергу – чи дійсно ми готові до сповідальної молитви, чи ми готові до життя по совісті і чи готові творити доброту.

Знаймо люди, що міць молитви є тим засобом, яка захистить нас від будь якого насильства, жорстокості, біди, несправедливості!

Це є розуміння себе і коли ми є готовими до таких кроків, то це початок дієвої звершувальної молитви. Ствердження в собі справедливості у взаєминах зі всіма і вміння проявляти милість до тих, кого обурюють наші дії зі справедливості, навчаючи нас дякувати Всевишньому за таке розуміння і за таке вміння. Ми починаємо змінюватися в собі і це основне при духовному зростанні, це головне в нашій дієвій молитві. Дієва молитва – це вміння бачити позитивні і негативні прояви у своєму життєвому просторі, це готовність допомогти потребуючим, як і сама допомога з любові. Такий наш стан зміцнює наш Дух і ми вже можемо бачити з самого початку, що ми опинилися в ситуації такій, в якій ми можемо взяти участь в наплодженні зла. Таке вміння зупиняє нас і ми не приймаємо участі в таких діях. Ми так навчаємося бачити свої помилки в минулому і вчимося їх виправляти і саме ці дії нас звільняють від відчуттів страху, скорботи, бо ми впевнені у правильності вибраного путі при житті. Ця впевненість правоти полегшує нам життєву ходу з чистою совістю через різні іспити, затруднення, перешкоди.

Ми відчуваємо ці зміни в собі, як оновлення єства в цілому. Ці відчуття так подібні, коли ми оновлюємо гардероб, коли закінчуємо ремонт в кімнаті. Звісно, це непорівняльні дії, а от подібність така дає цими відчуттями долучатися до Божественного промислу. Так діє цей процес наповнення себе і просторів позитивними енергіями. Ми замилувані умом і Душею в такому життєвому

подвижництві і це є хорошим мотиваційним началом для розширення своїх можливостей при навчанні творити доброту з радістю і в любові.

Такі спілкування, такі дії і є основою молитви всецілої. Вони вчать нас прислухатися до голосу совісті; вони спонукають до пошуку способів і методів, особливо в період очищення, для прощення, для примирення з рідними, з колегами на роботі і взагалі зі всіма, з ким нас доля в спільних ситуаціях звела. Ми маємо сприймати проблеми, болі, негаразди, докори сумління і взагалі все, що потривожило серце й ум, як життєві підказки і побачити те, для чого вони появилися в нашому житті.

Ви правильно зрозуміли, що це були попередження, застороги, щоб ми змогли поміркувати і можливо в цій ситуації ми вчинимо не правильно, або це є наслідком поганих вчинків годину тому, чи вчора, або це є подібність до не виправлених помилок в минулому. Таке розуміння молитви формують у нашому єстві, у нашій поведінці умиротворення, спокій, як умову для прийняття правильного рішення. Це практичний опис стану спостережливості, в якому ми усвідомлено зменшуємо кількість виборів для дій між спокусою, хибними пристрастями і тими позитивними результатами від справедливих вчинків, від добродіянь. В такому стані ми зменшуємо у своєму житті кількість зваб, як оберігаюча дія Духа святого; ми зменшуємо кількість брехливих і лицемірних дій, менше ображаємося, гніваємося самі і вже цими діями стараємося не продукувати енергій зла такими реакціями на прояви інших. В такому стані в нас меншає помилкових помислів, хибних слів і ми вже починаємо навчатися слідкувати за своїми діями.

Так, погано, що перш в поле нашого зору попадають зваби і пристрасть, які розпалюють наш іще не зрілий ум до не хороших дій, за які нам буде соромно. Пристрасть, як страсть, як бажання є по змісту й суті боротьба з собою, з іншими і цей прояв буйний умом відтягує нас від умиротворення, спокою.

Дія ж хороша засвідчує правильність в закінченій дії, як результат і це може проявитися в кінці дії, чи, навіть, через літа життя. Та діючий свідомо уже у всьому покладається на мудрість святого БОГа-Духа святого.

Ці позитивні зміни в нас дають відчуття благоговіння-радості; дають натхнення до розширення можливостей у стяжанні якостей життєвих. Це надія, що ми в такому піднесеному стані перебуватимемо постійно. Ми любимо життя, любимо працювати, любимо відпочивати, любимо всіх і вся навколо.

Це процес налаштування на позитивні одухотворені дії і це початок духовного путі при житті і ця путь уже відкрита для нас. Нас приймає у свій океан позитивних енергій Дух святий.

Хай кожен знайде у собі цю зернину для духовного зростання і як можливостей духовного дозрівання у цій єдності Душі-Духа з усвідомленим умом при готовності тіла. Сьогодні є велика потреба світу і людської спільноти для таких молитов, для відновлення якостей життя.

Долучаймося усі, усі, бо в таких діях є шанс прийняти участь у творінні Благодаті, є шанс зберегти життя людям ще в цій цивілізації. Це прохання має у собі той посил розуміння, що людство потенційно має у собі ці зерна святого Духа, особливо та частина, яка спізнала БОГа святого.

Та знаймо, знаймо люди всі, що творити молитви святі, що творити якості життя тепер не просто і інколи тяжко, та така жертовність виправдана і вона посильна кожному: тому, що тільки прозрів, тому, хто усвідомив свій вибір на стяжання

позитивних енергій, як і тим, хто вже близько підійшов до Океану святого Духа, до того стану готовності увійти в дім Творця. Так, нам слід докладати постійно на цьому путі вмінь приймати знання, вмінь ділитися ними і перебувати у тій готовності щомиті очищати себе і свої життєві простори від бур'янів зла у всіх миттєвостях нашого буття.

Будьмо особливо пильними і діймо розважливо, мудро в цей час розгнузданих дій диявола, сатани тим злом, заздрощами, гординею, гнівом, обманами, осудами, підлістю, зрадами, ненавистю, жорстокістю, вбивствами – в якій би формі вони не проявлялися: самогубством, вбивством, тяжкими пошкодженнями тіла й ума інших і себе як і бути вбитим. Знаймо, що ці енергії Душа кожного з таких понесе з собою цей гріх в інше життя і, ймовірніше, в тіла найближчих родичів. Бо кожна наша дія: хороша, чи плоха пливе енергіями подібними до джерел родини. Позитивними наповнює їх, а негативними пошкоджує їх можливості і здатності, як та ложка дьогтю покладена в бочку меду. Це біда. Та поки в будь кому теплиться життя, то даймо шанс Душі діям своїми відкритися і освітити свічею вічності хоча би одноденний останній перехід в цьому житті. Творець-Дух святий проявляє милість і до таких. Не відмовляймося від такої можливості.

Пишемо декілька таких словесних молитов для ума і для озвучення. Хай вони будуть зразком для розмов з позитивними енергіями Всесвіту. В когось є батьківські молитви, хтось буде славословити, дякувати, просити допомоги по своєму і лиш щирість, і каяття дають реальні дії у всій повноті.

Спробуймо змінити себе на краще і БОГ святий повернеться до кожного лицем для спільної подорожі. Ми гідні щасливого життя.

(Вранішні молитви.)

+++

Слава Творцю Всесвіту,
який ось так мудро подбав
про кожну думку, слово, емоцію;
про кожну дію мудру, а чи злу;
про кожну зустріч, чи оберіг;
про їх час і місце при житті,
як про весь комплект енергій різних
в ситуаціях окремих, чи у дні,
то так: і в літах, і життях людських,
як взаємодію усього у світі цім,
засвідчивши свою присутність
при творенні цієї молитви тут,
то так і про цілісну вічність!
Слава Тобі, Творець-Дух святий!

+++

Слава Всевишньому Творцю,
який створив у Всесвіті усе,
що життям проявлене,

давши йому Цілісність цю,
проявлену небом і землею,
як і всім, чим наповнив Він
у дрібничці невидимій,
то так і у величі своїй,
давши програму дій на віки,
якою управляє мудро Дух святий
і Його помічники-сподвижники!
Слава Йому у Замислі і Промислі цім,
бо саме Він усе це створив –
і воно живе і діє у собі і зі всім,
примножуючись, розвиваючись і ростучи,
водночас енергії життя даючи,
даючи можливість чоловіку
свідомо про джерела Духа дбати
і про умови життя не забувати
у покликанні нашім святім
енергіями позитивними наповняти
себе, родину, рід й світ
справедливістю, довірою,
милістю, добротою і любов'ю!
Дякуємо Тобі, Всевишній,
дякуємо і за сподвижників-духівників,
за праведників-старців,
які несуть волю Твою,
наш Отець-Творець-Дух святий,
у кожному із нас і навкруги!

+++

Слава Тобі, Дух святий,
що Ти всюди і повсякчас
дбаєш про кожного із нас,
давши можливість вільно вибирати
свою стежину-путь, щоб іти
до Тебе з дарами надбаними
кожним і при кожному житті!
Хай це свідоме рішення завжди
процвітає у нашій справедливості
гідністю, чесністю і щирістю;
милосердям, добротою, милістю
і любов'ю день при дні і на літа мої!

+++

Слава Творцю цього Всесвіту,
слава Творцю Духа святого,
слава Творцю Бога святого,
який Духом святим

і є живим, міцким і вічним;
який життям у всьому зветься!
Слава! Слава! Слава Тобі
Всевишній, Вселюблячий, Всещасливий,
Всесправедливий, Всещирий, Всемилий,
Всещедрий, Вседобрий, Всемилостивий,
Всемилосердний, Всеблагий, Всезамилуваний,
Всезнаючий, Всевідаючий, Всевміючий,
Всеможучий, Всемудрий собою у мені,
як і у всьому живому навкруги
нині, прісно і на віки!!!

+++

Святий Боже, святий кріпкий, святий безсмертний Духом святим!
Я готовий прийняти милість Твою і в цьому мене укріпи!
На все воля Твоя, бо без Тебе мені у це життя не увійти!

+++

Здравствуй Боже у всіх живих!
Здравствуй Сонечко і Земля,
здравствуй Повітря і Вода,
здравствуй Новий День,
здравствуйте Люди і все,
що нас оточує!
Слава тобі Сущий святий,
який у нас і Нам в Тобі!
Дякую Тобі, Творцю
святого Духа і всецілісного Життя,
що даруєш нам день новий
для творення Благодаті
при малості своїй!

+++

«Боже! Дай мені зустріти
з душевним спокоєм усе,
що цей день принесе.
Дай мені цілковито
віддатись на святу волю твою,
на всяк час дня цього у всьому
настав і цілком підтримай мене.
Не дай забути, що все ти послав.
Навчи мене просто і мудро
ставитись до всіх людей –
нікого не засмутити, не збентежити.
Боже, дай мені сили перенести втому
і всі події цього дня.
Керуй моєю волею.

Навчи молитися, вірити,
надіятись, терпіти,
прощати і любити.
Амінь.» *(Молитва оптиньських старців.)*

+++

Боже, який Духом вічний
будь зі мною в щасті,
будь любов'ю і в біді
у цьому короткому житті.
Хай воно розквітне
однією квіткою
на твоєму полі
і в моїй долі.
Дякую Тобі, Отче святий,
за присутність постійну
в добродіяннях і в молитві
і цим довірою укріпи.
За це втіху сердечну маю
і тобі щиру дяку посилаю.
Хай щодня Твоя любов свята
нас, дітей, благодаттю покрива.

+++

Джерело спрагу утоляє,
нас від негативу очищає,
а при потребі і інший завжди
до нього зможе підійти.
Кожне джерельце біжить,
життям струменить,
грає своїм життям-водою
і в цій радості ділиться собою.
Будьмо й ми такими при житті.
Навчаймося добродіяльності
у джерельця, то і самі
спізнаємо радість ми
і порадіють інші.
Знаймо люди, знаймо всі,
що якості духовні ці
є умовою життя-буття
у матеріальнім світі,
у наших взаєминах усіх
і є натхненням-радістю
у повсякденній праці,
у нашій долі-серці.

+++

Життя, то наша святість є,
а ми, діти Твої, Отче,
подякуати пийшли
за цей день святий.
Життя не є часу плин,
бо воно є набір хороших дій,
тому прошу Тебе, БОГ святий:
до любові і доброти настанови.
Навчи нас, святий Боже
добродіянь і мудрості
і подаруй нам життя гоже,
коли покликав у гості.
А ми омиваємо своє лице
і в ралості біжимо до Тебе,
щоб спізнати милість Твою
на кожну мить у дні цьому.

(Молитви на повсякчас.)

+++

Слава -Духові святому!
Слава Отцю-Сину і Дочці!
Слава Богородиці у цьому житті !
Слава їм за любов і доброту,
які несуть межи людьми!

+++

Отець-Творець-Дух святий
для молитви Душу й ум відкрий,
дай мудрості і сил для дій!

+++

Святий Боже, святий кріпкий, святий безсмертний,
будь милостивий до мене в дії кожній!

+++

Святий Боже, святий
у милості Твоїй
дай цій господі все,
у чому така потреба є!

+++

Отець-Творець-Дух святий прости
і від підступів диявола-сатани спаси,
бо морок, сум в умі осів!

+++

Дух святий,

який від Творця і з ним,
до цієї праці нас благослови
і для цього єство очисти,
очисти і простори святі
при хрестному знаменні!
(нами проводиться дланню хресне знамення просторів, предметів, чи то початок справ будь яких)

+++

Слава Тобі,
Отець-Творець-Дух святий!
Слава Тобі, БОГ святий,
який Тобою тут присутній
і нас до творіння настанови
дій справедливих, щирих
на доброті і любові
з радістю і благоговінням!
Та буде так повсякчас і всюди!

Допустимі прохальні молитви при біді, болях тіла, стражданнях Душі, докорах совісті, бо тут дійсно є потреба від Отця-Творця-святого Духа, є потреба від святого БОГа, від пресвятої Богородиці світу цього, від Ісуса Христоса, чи інших сподвижників святого Духа, або від молитов і дій праведників святих. Така молитва приймається ними і поміч приходить практично досить скоро. Тут значима наша щирість і довіра до цих енергетичних джерел, бо в такому стані відчаю ми є в стані готовності до подяк, до жертовності. Ці факти підтвердженні у віках при житті.

Допустимі прохальні молитви, коли в нас є в чомусь потреба, а наяву не надається ці свої дії благополучно звершити. Ми маємо знати, що Дух святий-БОГ святий завжди знає наші потреби і з радістю приймає такі прохальні молитви, бо саме так у своєму невіданні відкриваємося серцем і умом. Саме так Дух святий проявляє милість свою.

Знає Він і про наші бажання, які часто є надумані, чи надмірні, та допускає з бачення свого саме до словесної молитви, бо так ми здатні набувати вмінь і досвіду для розуміння Великого Замислу Творця, бо саме така дія допомагає виходити кожному на той благодатний путь, яким усі до святого Духа йдуть. Саме позитивний факт, відчуття і радість творення засвідчують про прийняття ним нашої прохальної молитви.

Ми і залишимо тут декілька прохальних молитов. Хай вони будуть всім у поміч для прийняття святого Духа у своє життя.

Поряд з цим ми маємо розуміти, що саме хресним знаменням, при своїй духовній чистоті ми і здатні приступати до буть якої хорошої справи, бо хороша справа і є повною молитвою. Так, хороша справа, радість можливості жити і любити, умиротворення в ділах і внутрішній спокій визначають наш молитовний стан, а не кількість молитов, не частота відвідувань домів для молитви.

Саме така повсякденна повна молитва наповнює наші дні життя божою Благодаттю. Фактично в такому стані ми перебуваємо у постійному взаємозв'язку

з тими потоками позитивних енергій, де ми і отримуємо при потребі їх і маємо можливість наповнювати ці потоки своїми хорошими діями. Саме так відбувається наша постійна взаємодія з Творцем-Духом святим у цьому житті.

Саме так живуть справедливі, щасливі, добрі і люблячі сини і дочки роду чоловіка.

(молитви у передранні:)

+++

Слава Тобі, Отець-Творець-Дух святий!
Дозволь підійти з молитвою до Тебе!
Дякую за літа життя
і за відпочинок у цю ніч;
дякую, що живий;
дякую, що допускаєш в день новий!

+++

Отче наш, який на небі і на землі,
та освятиться ім'я Твоє
і Благодать Твоя себе відкриє
у наших ділах всіх!
Дай нам хліб насущний
і не введи нас в спокуси,
але обережи нас від лукавості!
Слава Отцю, Сину і Духу святому
у всьому живому, видимому і невидимому
нині, прісно і на віки!
Хай так буде скрізь і повсякчас!

+++

Отець-Творець-святий Дух; БОГ святий, який Духом святим живий, міцкий, вічний; пресвята Богородиця світу цього; Ісус Христос і інші сподвижники святого Духа, так і всі праведники світу святі у цій молитві в передранні на цю сповідь йду з довірою й надією на прощення помилок-гріхів і допустите до каяття-змін на цей день при зорі, то так і в житті!!!

Нема осмисленості дій у житті, нема надії і устремлінь приймати в ньому все, що день при дні рутиною є, та ум, тіло і Душа спокою у ньому не знайшли.

Тому й ці думки, і ці слова так негативом наповнені. А все єство по факту є маленькою брудною калюжею, з якого йдуть і йдуть енергії злі безупинно і виснажливо.

Втомився тілом, блудить ум і Душа страждає, та єство виходу не знає. Тому й с-по-відаю свої болі і біду і дозволу прошу: відкрити допоможи, розчистити допоможи мої життєві доріжки-путі, щоб отримати прощення, щоб прийняти благословення, милість і святу любов Твою!

Не можу стверджувати, що раніше свідомим був у діях, чи робив спроби організовувати своє життя діями справедливими; чи довіряв я собі подібним, а, може,

все таки я був холодним і корисливим егоїстом; чи дієва була моя милість і доброта? Не знаю… Жив та й годі, не задумуючись над цим.

Та от прийшла пора і БОГ мене покликав порозмірковувати своїм умом про те, яку відповідь я можу дати Йому; з чого і як змінюватися я зможу?

Нічого споминати, нічого не вмію змінити у цій долі своїй, у своїй програмі життя… Нема ні знань, ні вмінь, а лиш невдалі спроби, розчарування та й годі. Радує й те, що повторюю спроби і іще зовсім не зневірився у собі, не зневірився в можливостях. Та все ж жаль бере, що немічний я Духом, немічний тілом і умом, та гидко все таки при читанні цієї сповідальної молитви, яку наповнив енергіями негативними. Та і лінь, осуд, гнів, жорстокість, зло вилазить словом, в емоціях і інших проявах. Можливо, всі у цім світі так живуть і так тихо, чи у злорадстві плодять енергії негативні, мимовільно догоджаючи Духу темному.

Деколи міркую про свої літа життя, та мало залишилося в пам'яті того, до чого долучився я своїм єством, щоб засвідчити собі й рідні про ті справи, які наповнені позитивом.

Чомусь так багато книг про минувшину спільноти пишуть – і все про війни, вбивства, руйнування, болі, страждання, нібито, фіксують про свою жахливу роль у цій Цілісності життя. То і такий є я, а може й інші, бо світ віддзеркалює моє нутро.

Так, така думка є, що всі праотці мої плодили цю гординю, гнів, ненависть, жорстокість і з нею йшли у засвіти, починаючи від першочоловіка? Мабуть така кількість негативу в кожному із нас і стала умовою того, що таким потужним стало зло. Та приймімо за істину всі і на будь яке зло злом не відповідай, бо його цим ми у рази збільшуємо.

Тож, чи правдива, чи оманлива думка є, що все життя своє, ми, ніби, віддаємо духу зла. Не можу погодитися з цим у собі. Можливо хтось саме і стяжає ці якості життя і їх потрошки вистачає для животіння всім?

Тому на Тебе, Отець-Творець-Дух святий, як і на всіх сподвижників святого Духа уповаю, що зможу змінити свій світогляд, свою поведінку.

Прости Отець-Творець-Дух святий і допоможи прийняти у своє життя Твою мудрість святу!!!

+++

Отець-Творець-святий Дух; БОГ святий, який Духом святим живий, міцкий, вічний; пресвята Богородиця світу цього; Ісус Христос, Будда, Кришна, Муххамед чи інші сподвижники святого Духа, то так і це прохання щире до всіх праведників святих направляю своє прохання – допоможіть у цій життєвій ситуації зберегти цю Душу безгрішну, цей ум як Їх слугу і це тіло, як храмину Духа цьому (ім'ярек), бо вже заблукав на життєвій стезі і часто прислужую сатані; багато роблю помилок-гріхів і став рабом предметів обиходу; часто зваби і спокуси приймаю у своє життя, несучи на олтарь диявола; я став рабом темних сил невидимих цього життя, то прости, обережи, навчи і настанови з цього дня до очищення єства, щоб відкритися перед усіма Вами у чистоті і благодаті, як син (дочка) у всій іпостасі!

Навчіть мене очистити єство від гордині, гніву, заздрощів, брехні, зрад, жорстокості, ненависті, зла і обережи мене від впливу на мене диявола-сатани; навчи нікому не мішати жити, не втручатися в життя інших; навчи жити зі своєї праці справедливо і по совісті; навчи творити доброту і любов з радістю і благоговінням повсякчас і всюди!

Прийміть цю молитву щиру як сповідь, як готовність до змін на краще!
З нами Творець, Дух святий, БОГ світлий і живий
цією молитвою-розмовою благословляє
до всіх справ у дні новому
з розумінням істини святої!
Бо ми без Його участі у нашому житті
не здатні зберегти волосини на власній голові!

Тобою ми тут присутні, Тобою дихаємо і їмо, Тобою бачимо і чуємо цей світ, Тобою сприймаємо і приймаємо здатність міркувати, розмовляти, діяти, творити справедливо з повною довірою, з вмінням доброту ростити і у богозамилуванні любити все, Тобою створене!

Благо даруємо тут і повсякчас за ці можливості бути гідною дитиною і за присутність в нас при всій повноті, як і бути всім єством у Ньому!

+++

Отець-Творець-святий Дух; БОГ святий, який Духом святим живий, міцкий, вічний; пресвята Богородиця світу цього; Ісус Христос, Будда, Кришна, Муххамед чи інші сподвижники святого Духа, то так і це прохання щире до всіх праведників святих направляю своє прохання – подбайте у цій життєвій ситуації зберегти цю Душу безгрішну болящого ((ім'я рек) мужа, жони, брата, сестри, новонародженого, младенця, колеги, друга, потребуючого); простіть їм усі помилки-гріхи і їх батьків, щоб полегшити перенести болі, хвороби, негаразди!

Дякую за дозвіл на цю прохальну молитву! Дякую Вам за милість до страждучих і потребуючих! Хай Ваша воля, молитви при житті будуть їм помічні!

(Прохальна молитва дозволяться духівникам, святим і іншим, по їх моці духовній для молитви за всіх і вся, хто носить у собі Духа святого в цьому житті).

(до вранішніх молитов:

+++

Прошу Тебе, Творця Всесвіту цього!
Прошу Тебе, Творця Духа святого!
Прошу Тебе, Творця Бога святого,
який Духом святим
живий, міцкий і вічний!
Прошу Тебе, Отець-Творець-Дух святий,
який є Всевишнім, Вселюблячим, Всещасливим,
Всесправедливим, Всещирим, Всемилим,
Всещедрим, Вседобрим, Всемилостивим,
Всемилосердним, Всеблагим, Всещасливим,
Всезнаючим, Всевідаючим, Всевміючим,
Всеможучим, Всемудрим од віку і до нині
мене і людство настанови до молитви
з доброти, радості і любові,
щоб у світі ці енергії святі
якісно і кількісно зросли;
щоб із життів зло витіснили;

щоб лицемірство і війни
в минуле відійшли;
щоб всі люди на Землі
образ і подобу Творця прийняли!!!

Прошу прояви милість Велику до всіх,
бо немічні стали умом і тілом!
Допоможи пізнати творчу радість,
допоможи відновити якості життя,
бо вони по Замислу Твоєму
здатні людство привести
до відновлення Раю на Землі!
Ти це знаєш і життя тим збережи,
хто сином, дочкою Твоєю наречеться
і з благоговінням до відбудови Раю візьметься!

(до вечірніх молитов відносяться і прохальні молитви за рідних і близьких, які відійшли із цього життя у засвіти для подяк і для прощення:

+++

Прошу Тебе, Отець-Творець-святий Дух; прошу Тебе, БОГ святий, який Духом святим живий, міцкий, вічний; прошу Тебе, пресвята Богородиця світу цього; прошу Тебе, Ієсус Христос, Будда, Кришна, Муххамед і інших сподвижників святого Духа, і всіх праведників святих простити моїх рідних і близьких, які відійшли із життя у засвіти (ім'ярек) за їх помилки-гріхи при житті!

Хай у поміч їм буде щира подяка їм за їх справедливі дії, милість, доброту і любов проявлена до мене і до всіх, з ким їм доводилося зустрічатися при житті!

Хай їх Душі приймуть ці подяки-благодаріння, щоб розносити їх рідні, Отцю-Творцю-святому Духу!

(прохальні молитви при сутужності, при докорах совісті, чи при усвідомленні умом своїх негідних помилок)

+++

Отець-Творець-Дух святий прости
і до справ добрих настанови!

+++

Отець-Творець-Дух святий прости,
і ти (*ім'ярек*) прости
за мою гординю, гнів,
за осуд, брехню і зло!

+++

Отець-Творець-Дух святий прости,
Душу й Дух спаси

і цьому умі і тілу допоможи
негідну поведінку дозволь розпізнати,
щоб в подальшому цих помилок не повторяти
і вже свідомим умом якості життя плекати!

+++

Отець-творець-Дух святий,
дякую Тобі
за все, що було у цьому дні
і в цьому житті!
Хай помилки мої
не повторяться знов
і будуть для єства
досвідом і повчанням,
щоб не повторювалися вони
у нашому майбутті!

+++

Святий Боже, святий кріпкий, святий безсмертний, прости!
Прости за відомі і несвідомі помилки у цьому дні!

+++

Дай нам святий Боже-Дух святий у цій справі для мене, для сім'ї усе, що є з потреб нужденних!

+++

Святий Боже, святий кріпкий, святий безсмертний прости за мої помилки, зніми страждання Душі, звільни від болі в руці… і вкажи на помилки мої!

+++

Отець-Творець-Дух святий будь зі мною завжди, бо ослаб я тілом, умом і духом! Дай мені духовний оберіг і навчи жити по заповідях Твоїх!

(Молитви по закінченню будь якої справи, чи за її частинку.
Молитви при відході до нічного відпочинку)

+++

Дякую Тобі, Отець-Творець-Дух святий!
Дякую Тобі, БОГ святий,
який Тобою тут присутній
за все, що було у цім дні
і за все, що було у цьому житті!
Благо дарую Тобі, Всевишній,
за радість милу і за трепет Душі
у всіх ділах спільних,
чим утвердили Дух і Душу ми,
і усі простори космічні,

і терени земні, як і гладь води,
примноживши енергії позитивні
для виправлення помилок минувшини,
для облаштування діл святих!
Дякую і за помилки,
і за болі в тілі і в умі,
коли вони лиш попередженням були,
та і для нашого розуміння орієнтирами були,
щоб ми їх знову не повторювали!
Благодарую Тобі, Отче, за розуміння таке
себе і життя у прийнятті серцем і умом
через усвідомлене сприйняття очима і вухами,
бо саме цим готовий вже до Твоїх благословінь
на відпочинок в ніч без сновидінь!

+++

(батьківське)

Знаймо люди всі, що ми усі батьки при житті і формуємо життєві стезі дітям своїм без обліковування свого і їх віку. Тому зрозуміймо цю суть, що є потреба свій світогляд змінити на життя позитивне і святе, почавши з цього часуочищувати життя своє від помилок-гріхів минулих і теперішніх. Навчаймося самі і навчаймо діточок своїх не повторювати їх. Знаймо всі, що життєві чесноти є якісний будівельний матеріал для вибудови прекрасної сімї і дому, які є цеглинками всієї світобудови. Навчаймося жити по справедливості і з доброти, то любов поселиться в нашому сімейному гнізді!

З нами БОГ святий і ми в ньому несемо Духові святому подяки і хвалу!!!

Хай ці молитви будуть не віршем, а піснею життя, щоб ми їх творили із стану блага-радості, наповнюючи любов'ю єство усе. Тоді й молитва дійсно буде Творцю-святому Духу мила і Він нас в такому молитовному стані прийме повсякчас і скрізь.

ДОДАТКОВО КІЛЬКА СЛІВ

Так, я письменник і пишу з думок, які ідуть в єство моє, а я у невіданні їх джерел все ж з довірою приймаю за істину і вам, сестри і брати, їх лишаю. Якось дивно так, що все іде, ніби, поза умом, поза його зацікавленістю, логікою, аналізом.

Це було легко і приємно і тому в стані подяки святому БОГу-Духові святому я спізнав торкань Благодаті.

Я не письмен-ник, бо письмен-а ці не ник-аю, не ховаю, а для вашого читання лишаю. Однак, про що пишу і кому, то й сам не знаю і за вами відповідь лишаю.

Пишу, пишу, здається для життя, а воно ж таке різноманітне і таке інколи є зле, та думку плекаю все ж, що побачу світ щасливим і добротою, і любов'ю наповнений.

Якщо це воля Твоя, Отець-Творець-Дух святий, була в написанні цих слів, думок для цих книг, то хай буде воля Твоя, щоб вони знайшли свого читача!

Ми не претендуємо на роль вчителя, чи порадника будь кому, бо знаємо, що самі тільки що навчатися жити почали.

Однак окремо хочемо сказати про те і тих, хто хоче влізти в таїнижиття свого, що цьогоне слід робити, коли різними вправами входять у всесвітні джерела іхочуть взяти щось для себе. Зазвичай, це щось з матеріального і збираючи так, ми втручаємося в колооббіг енергій. Можливо такими діями ми шкодимо усім.думаємо, що достатньо буде нашого очищення душі, ума і тіла, то тоді й саме прийдезі Всесвіту до нас стільки на скільки дійсною потреба є. Так проходить таємна дія між Всесвітом і нами. Ми ж не бачимо і не відчуваємо того – як і звідкіля?, а бачимо, чи відчуваємо результат.

Інше від нечистого є. Тому так взяте із бажання, чи з очікуваної користі потребує повернення, та ще й за терміновість і на проценти під такий кредит довіри, на що більшість не є придатні. Вони тут, на Землі, звикли брати, то так і зі Всесвіту хочуть брати.

Дехто бере, та такі і повертають з подяками. Дається і просто так, коли ми для цього є відкриті. Це має бути наш стан прийняття, як постійна готовність прийняти, як постійна готовність допомогти іншим потребуючим. Тому не робімо так, щоб лиш брати і не просімо з найменшої пригоди, бо так, чи інак воно до нас прийде, коли ми в діях є щирі й світлі. Будьмо відкритими, життєрадісними і боголюблячими, то Всесвіт і БОГ живий і вічний повсякчас прийме кожного із нас.

Та скажемо ствердно ми усі із досвідів життєвих своїх, коли ми дійсно вчимося жити краще і є в стані умиротворення і спокою, то все в житті нас веде до кращого. І, навіть, ці проблеми, негаразди, відключення електроенергії і війни навчать нас дивитися на сенс життя по іншому. Тому саме таке розуміння окриляє нас і ми зрозуміємо, що дійсно ситуації, люди, БОГ святий, що Духом святим живий кріпкий вічний були і є найкращими вчителями для нас. А, може, і на наших діях (хороших, чи плохих) теж навчалися жити інші, плекаючи ці якості життя, зігріті так мило любов'ю.

Усе погане закінчується в ім'я миру і спокою. Так є в житті і це добре. Нам не потрібно жаліти себе, вбитих; нам не потрібно бажати смерті собі, чи іншим, бо в житті все відбувається так, як допустив Отець-Творець-Дух святий цим Богом святим, живим. Його варіант подій є найкращим у цей період криз і хаосу духовного в

різномаїтті ситуацій і обставин. Лиш таке розуміння стишить активність ума і ми почнемо задумуватися про Божественне в космічних просторах і про Божественне у собі. Саме таке розуміння з'єднає ці потоки позитивних енергій. Тому ми всі маємо включитися в процеси творіння позитивних енергій.

Це умова відновлення справедливості, це умова для творення доброти і любові. Для думки пишемо таке речення: "Чи ми здатні до раптових змін, чи ми знаємо свої можливості, чи здатні хоча би вибудувати свій правильний стиль поведінки?" Ми спитаємо ж себе: "Як?, З чого починати? Що нам потрібно робити?". А Всесвіт знає всезагальне і кожного в окремості у всій повноті. Ми це знаємо, чи пізнаємо з часом, коли дозріваємо умом до розуміння цієї Єдності, цієї Цілісності Життя і тоді навчимося з довірою все це приймати всім єством.

Що з'єднав БОГ Духом святим, то того не треба змінювати, а змінюватися потрібно в собі і собою. Це є умова і можливість змінити світ. Всесвіт прийме наші спроби і наші дії, і наші результати. Будьмо в цьому певні. Так є і так буде у кожному житті і в житті тих, хто є навколо. Тому сприймаймо світ таким, який він є і лиш змінивши себе, ми побачимо і відчуємо зміни в суспільних взаєминах людства.

Чим це підтверджується? Правилом дзеркального відображення. Як? Здивуємося ми. Так, бо світ ми бачимо поганим саме тому, що ми такі погані у своїх думках, словах і діях. Коли змінилися ми, то ми вже бачимо світ зміненими очима, зміненим баченням, зміненим світоглядом, а це в цьому світі, його взаємодії ми побачимо нові контури, нові взаємини… У-РА!!! У радості!!!

Ось так воно є у своїй суті при пошуках свого путі до кращого життя. Ми всі такі різні, непередбачувані у діях своїх, які вчиняємо на тих знаннях, які придбали з оточуючого середовища, яке поширює цю інформацію, як істинні знання через ЗМІ, бібліотеки , навчальні заклади, установи культури, книги, закони і канони.

Саме потреба людства через бібліотеку Всесвіту знайшла цього писаря і це розбудило нас до написання цих міркувань, а ми лиш з надією-устремлінням хочемо відновити ці знання для практичного застосування кожним. Багато з читаючих приймуть їх, інша частина почне боротьбу, та все ж закінчиться тим, що залишки цієї цивілізації приймуть ці Знання для організації свого і цілісного життя. Можливо вони й не всі читатимуть ці книги, але саме енергетична насиченість суспільства такими знаннями народить тих, хто ці Знання прийматиме з бібліотеки Всесвіту і відповідно вони знайдуть місце в реальних їх діях. Так їх готовність і рівень духовного розвитку дозволить бути духовними орієнтирами для інших.

Тому розважливо і розсудливо сприймаймо у житті все, як подарунки його нам. Приймаймо толерантно, гармонійно і з подяками, бо кожен подарунок є справжньою нашою потребою в тих предметах, ситуаціях, подіях, людях. Так живуть мудрі.

Знаймо люди про це!

Лиш жадібні і корисливі хочуть бути власниками мікросвіту, чи Всесвіту без природної потреби, а лиш для втіхи свого егоїзму, свого собою створеного іміджу. В такому стані вони є, ніби, центр світу, та по факту в такому стані є сліпими і глухими. Не відають нещасні, що навіть своєю однією волосиною вони не здатні керувати, чи взяти її в рабство, чи примусово втримати на своїй голові.

Тому такі живуть для себе і тому там нема гармонії взаємин, милості, доброти, любові. Тобто по факту вони є руйнівниками Цілісності життя, понищувачами

Духовності, руйнівниками руками і умами інших, руйнуючи тихо, підло, як це притаманно іудам. Вони є прихильниками, послідовниками духа зла, який сьогодні став могутнім і сильним. Він запровадив ці негідні взаємовідносини, знищив можливості рівного і утихомиреного пізнання духовного і тримає цей світ у страху й покорі через господ, панів, месьє, президентів. Попри всі ганебні способи і методи цих прислужників сатани все ж ми засвідчуємо про наявність життя і саме воно здатне до відродження, відновлення ізначального свого покликання. При наявності тих негативних характеристик окремих особистостей, то ствердимо, що життя все таки прекрасне, бо в середовищі людській є носії Духовності. Це є умовою, це ще є можливістю відродитися Духом чоловіка. Приєднуймося до таких, бо вони є співтворцями, бо вони люблять це життя.

З цього часу поміркуймо про це і починаймо змінювати себе, шукаймо мудрих і духівників, застосовуймо способи, методи і можливості єднатися з такими. Сьогодні є така можливість при допомозі телефонів. Шукаймо такі книги, чи інші їм подібні по темі пошуків в бібліотеках і в інтернеті і читаймо. Читаючи навчаймося любити це життя, бо це путь в щасливе життя.

До такого розуміння веде кожного із нас любов свята, коли шукають друзів в товариствах дитячих, юнацьких і дорослих; коли закохані народжують дітей; коли у передсмертних днях ми бажаємо задля цього звільнити світ від себе; коли сварка спалахне, бо нема терпимості, витримки, прощення для збереження взаємин хороших; коли іде війна, то це найперш проходить у наші думки; коли на війні вмирають молоді чоловіки; коли росте число сиріт; коли голод приходить щоразу після війни … То саме у моменти такі викристалізовується чуття голосу совісті, голосу Душі, голосу Творця-святого Духа, що мир і спокій у складниках святого життя є у всіх емоціях любові і це є основою для існування цих якостей життя, засвідчуючи постійну присутність любові у житті.

Знаймо люди, знаймо всі, що війна є найбільшим масовим злом. Вона вбиває, калічить, руйнує. А от спільна праця єднає, будує, співає. В ній присутні всі якості життя. Наша бабця завжди говорили, що воістину щаслива та людина, яка іще може працювати. Дійсно в праці гартується Дух. Працею і лишає по собі слід кожен чоловік. Красивий чоловік у праці, а не той, який в тіні сидить, чи на травці лежить. У праці ми знаходимо спокій, умиротворення, у ній ми вчимося акуратними бути і результат її якості дає відчуття задоволення і радості. При праці кожен набирає навичок нових, має досвід і знання для дій. При праці менше балачок пустих і в голову не лізуть думки дурні. Дійсно праця возводить людину до сонму богів.

Усе хороше у житті починається зі справедливості, милості, любові і доброти, бо вони і створюють цей стан миру і спокою; вони є їх складники, є їх активними учасниками в діях кожної людини.

Спокій, насолода, задоволення всіма умовами життя дають відчуття радості і щастя. Це стан блаженства і він умиротворює єство. Це є стан дозрівання, зрілості людини при житті, якого бажають всі. І це є прекрасно, це і є та радість-благодать свята, яка леліється і зростає на якостях нашої поведінки в думках, словах і ділах.

То будьмо мудрими усі і докладаймо всіх зусиль і вмінь, аби людство жило в мирі і спокої з любов'ю в доброті і достатках.

Кожен свою стежину життєву спрямовуймо на цю спільну путь справедливості, доброти і любові.

Поки ми живі, поки є іще можливості, то творімо позитив у всьому й скрізь. В добру путь вам, любі друзі, у відновленні якостей життя!!!

Тільки наші спільні дії при творінні словом, вчинком і при утихомиреній думці здатні єднатися великою кількістю позитивних енергій, якими ми утвердимо себе, як стилем життя. То так підкріпимо і Всевишнього Творця, як і Його творіння – Святого Духа і БОГа-Життя. В цьому їх міць, милість і любов, а наша в Благодаті, спокої долучитися активно до творення енергій життєстверджувальних. Так, тільки справедливістю, любов'ю, добротою можна зцілитися від болей, тривог, страху, негараздів, проблем, криз, війн.

Нам прикро, що людська спільнота, маючи такі комунікативні можливості, не здатна пізнавати джерела життя і тихо так противиться долучатися до відновлення у взаєминах між собою, світом тих істин, на яких тримається цей світ і життя кожного.

Однак не покидає мене думка одна. Ми всі говоримо про ці дві протилежності у житті – про доброту і про зло. Тепер його повно повсюди, але і я є серед них. Тому часто питаю сам себе: "Чи я, родина до цього причетна? Здається є одне й друге у наших життях і ми творимо їх разом і по одинці. Хоча деколи находить туга і ми кажемо, що все таки мало добра, а так багато зла. Чи, може, нема доброти і ми не злі; чи злі, а все ж нема доброти? То чи Духом міцна така сім'я?"

Хай кожен потребуючий насититься допомогою, щоб мати змогу творити любов і доброту щодня, а щомиті Благодать святу!!!

Ми відлуння життя Творця. Ми копія Всевишнього у діях всі.

Та все ж в путі до пізнання любові нам, нібито, хтось мішає, шкодить, а інколи і манить зрадити істинній любові, зрадити життю в основі, тим, що не бачу просвітку, а витрачаю енергії життя попусту, ніби в пісочниці на ігри. Так, умом не здатен осягнути всього у цім світі: і тих подій, і їх причин, як і того руху енергій всесвітніх, як і війн безглуздих. Що ж приніс я у цей світ? Ці розмірковування про життя, та я, навіть, свого змінити на краще не здатен. Хоча щасливим себе бачу в нім. За це і дякую Творцю-святому Духу і цьому життю в днях творчих і світлих.

Іноді життя змінює долю, іноді і ми вносимо корективи на краще, чи то на гірше, та час змін робить нас щасливішим.

Ми ж писали послання в прозі й віршах щиро і від Душі, бажаючи саме їх змістом й суттю навчити всіх на Землі, щоб благодать духовна свідомо творилася людьми. Писали, бо надію мали, що саме дії такі привели би спільноту і все живе на Землі до змін позитивних.

Оточуючий нас світ ми бачимо, сприймаємо і усвідомлюємо саме на такому ступені усвідомлення, яким ми дожили в життях при спогляданні за ним. Саме цей метод віддзеркалення засвідчує наш стан духовності. Чим ми більше усвідомлюємо всі прояви життя, його прояви в діях, то цим стверджуємо про свій рівень свідомості. Саме так, рівень нашої здатності до самоусвідомлення лежить у вмінні щиро радіти кожній миті життя, стан внутрішнього спокою і в умиротвореності в ділах.Чим ми розвинутіші дієво на основах якісних показників життя, тим кращими стають умови всецілого буття. Людина є вершиною еволюції ума, а відповідно і як значимий учасник цих усвідомлених і мудрих змін.

Сьогоднішнім трьом поколінням відведена роль – зупинити проявлену деградацію людської спільноти.

До цього ми здатні бути спостережливими і в стані постійного усвідомлення, як і в такому розумінні свого покликання життям сюди, на цю прекрасну планету, яка має таку чудову назву – Земля. Людська спільнота є квіткою ЖИТТЯ і є одна родина, і є одна велика сім'я, а ми є, як сестри і брати. Ми маємо піднятися умом до розуміння того, що ми творіння одного Творця, бо саме з цієї позиції ми утвердимося в тому, що всі релігійні традиції вийшли з одного джерела. Та саме велика їх кількість при одинаковості розуміння людини, як суспільної одиниці в одночасному сприйнятті мільрдів їх, то так їх способи життя праці, саморганізації і будуть не шматком спорів і протирічь, а виникне потреба до єдності, до єднання, до прийняття тих основ життя, які дозволять духовно очистися спільноті. Тут не критиканство потрібне, а назрів час шукати такі рішення, які б влаштовували би потреби більшості. Саме така більшість дає тривалу стабільність в збереженні соціальних і гармонійних взаємин.Таке розуміння дасть можливість мотивувати кожному себе на самозбереження. Нам є в кого вчитися, бо серед нас такі і живуть: Богозамилувані, Боголюблячі, справедливі і добродушні.

Дерзаймо!

Все буде так, як і мало бути. Знаймо люди, знаймо всі, що благовірних Дух святий спасе серед бурі океанічної. Він і саме такі понесуть якості життя у новий світ.

Йдімо за такими!

Л И С Т – П О С Л А Н Н Я

Доброго дня, любі друзі!

Посилаю цю п’ятдесяту книгу для вас і для інших, хто долучився у-же (у житті) до поширення цих думок. Можливо, вони є матеріалами для докторської дисертації, в гілці філософії, суспільствознавства, психології по окремості, чи одночасно у всіх і це буде вашим апостольським поширенням правди і добра при житті, при облаштуванні його позитивом у цивілізації цій. Можливо за ці настанови, повчання мені дадуть звання “Заслуженого діяча” із цих же дисциплін, чи вчителя, а, можливо і дадуть премію миру незначну, щоб видати тиражем чималим, хоча би книгу одну.

Можливо, і в це я вірю, що нація почне розвиватися саме на цих запропонованих началах, які є в усіх цих книгах, написаних цими руками і виростить мудрого президента-правителя, який за ці праці дасть визнання і нагородить, як Героя України в цій царині за мужність при оголошенні істини, за любов до життя, за ідеї старі-нові, на яких би навчалися жити покоління не одні. Я й прийму ці визнання по окремості, або й гуртом, бо готовий кожному однодумцю сказати ДЯКУЮ, а коли такі в мудрості своїй творять ці якості життя щодня, то дарував би щорічно кабана. Так, за працю невидиму їх, бо на таких тримається поки що світ.

Може ще й помру, та не матиму жалю, коли людство все ці думки для дій прийме. Малість моя до Всесвіту, та Благодать святого Духа приведе до моєї могили багатьох. Я буду чекати вас, щоб допомагати, бо саме з доброти і зі стану любові ці слова лишив і ці настанови й прохання з Благословіння Всевишнього посилаю Благодать, щоб саме її потребуючим дарувать. Тому сьогодні не вважайте мене ідіотом за ці слова й думки, бо вони реальні, як і ви.

Хто із читаючих заперечить, що він не є дійсністю? Є! Бо читає, бачить свої руки і думки у своїй подвійності, чи в множинності лицемірства ростить. Та не сумуйте з цього, бо це можна виправити. Задумалися? А що виправляти? Себе! Так, себе, бо це умова життя, бо нема самості у Всесвіті, а є розумна, справедлива Цілісність.

Однак для щастя мені достатня і подяка одна. Пенсія є, коза й кабанчик у хліві і я їсти їм ношу. Слава БОГу святому сам ходжу, сам ложку до рота ношу, знаю й де “ч” і оці рядки пишу іще. Та, коли лаятимуть мене, коли лякатимуть, чи спецслужби по книги ці прийдуть, а, можливо, й по життя, то це лиш підтвердить правдивість книг. Все можливо в цей час війн, криз і смут. Та думка народжена для вух і ума уже не зникне із життя і буде знову кимось проголошена, бо життя не зупинити.

Чи був я щасливим? Був, коли писав ці книги, а коли захотів успіху, тобто, щоб шукали читачі книги ці, щоб читали люди книги ці, то втратив радість і писати вже не міг, бо люди бажають більше, ніж їм дає життя. Та в житті по різному є – і болей більше, і гіркоти за погані вчинки наповняють нас сповна. Біль, істина не сприйметься людьми, коли пишеш про бездушність. А Творцем посилаються письменники такі у світ, щоб напоминати завжди, що життя нема без Душі. Ось така думка і зупинила мене.

Будьмо справедливими у всьому, творімо доброту і навчаймося жити і це життя любити!

Мені не потрібна публічність і поки мені вдається уникати журналістів, та для бесід з пошуковцями я згідний і буду вельми радий. Згоден поділитися відкрито зі всіма.

Допоможіть нам і всім, щоб ця книга, ці слова були орієнтирами на життєвих дорогах, щоб кожен зміг відкрити у собі творчу, добру, люблячу суть свою.

Коли і ви у цих словах-постолах легко йшли у цій книзі по сторінках, то це засвідчує у єстві вашім і моїм, що в цьому життєвому путі ми правильно формували думки, бо й інші по них здатні йти, пізнаючи себе і світи.

Кожен почнімо з цього дня святого у спокої і мудро творити енергії позитивні. Іншого путі для відновлення забутих істин у нас нема. Тут нам не допоможуть ці устрої держав і їх структури, ні президенти, ні багачі, ні професори, а, можливо, й допоможуть, бо початкові такі розмови-молитви дієві і здатні творити дива.

Святий БОГ-Дух святий є в постійній довірі до нас. Відкриваймося серцем і совістю до них і цим засвідчимо свою подібність Творцю. Саме для цього ми створені і покликанні життями на цю планету-рай, де живуть земляки в цім Домі, який зоветься Життям.

Благаю і благодарую всіх за прийняття цих слів! Творімо ці якості життя і налаштовуймо себе не плодити гордині, гніву, образ, заздрощів, ненависті, жорстокості, лицемірства у брехні, обіцянках пустих, осуді, підлещуваннях, звабах, зрадах. Не руйнуймо, не знищуймо природу і все живе у ній. Не викидаймоїжі на смітники, а придатну до споживання донесімо потребуючим. Хай трошки затратимо часу, та як приємно дати із можливостей. Несімо людям, а як нема, то птиці, чи тваринам, тільки щоб не зі сміттям його змішувати, бо в них вкладена кимось чиясь маленька праця, чиїсь вмілі руки, чи маленька частиночка любові.

У цьому наш шанс пізнати Благодать БОГа і Творця знову й знову у любові і благоговінні, проявляючи своє Боголюбство-любов до життя.

Зрозуміймо люди всі, що достатньо незначній частині спільноти змінитися на краще, то в наш час комунікацій ці нові міркування, дії торкнуться сердець багатьох і почне прийматися значно більшою кількістю людства. Ось чому ми так просимо до змін. Можна змінюватися від усвідомлення цієї тези, можна, бо іще й можливості є, бо коли руйнація, біда, то тоді важче. Поміркуймо люди над цими словами і діймо. БОГ святий-святий Дух нас до цього звуть.

Маю відчуття, що стою на порозі цієї світобудови з цією книгою в руках, бо ми дійсно до неї підійшли з готовністю до змін, щоб разом очиститися Духом святим, щоб вчитися спільно жити і любити, любити і творити рай на планеті цій во ім'я Життя і Благодаті у ньому.

Ось і останні штрихи, слова, думки в празник Води прийшли. Ожила вода на Землі і житимуть ці книги міркуваннями про життя.

В добру путь тобі книго!

Бажаю всім здоров'я, щастя, любові, спокою, гармонії у собі і з людьми, доброти й достатків, щоб з ними гідно увійти в цей Дім Життя і творчо працювати всі змогли, несучи ці енергії святі собою по всій землі і у світи!!!

Дякую Отцю-Творцю-Духу святому! Дякую святому БОГу, який Духом святим міцкий і вічний! Дякую пресвятій Богородиці світу цього! Дякую кожному сину і дочці нашого Отця, за їх здатність творити це життя! Дякую сподвижникам

Духа святого!, дякую всім праведникам святим за те, що вони з нами такими є, що допомагають пізнавати суть свою, що виводять на путь пізнання і прийняття для благих і мудрих дій з любов'ю до всіх і вся!!!

19.01. 2025 року.

З шаною Сергій Миколин.

сайт http://mikolin.com.ua/
e-mail: sergiymikolin@ukr.net
сторінка на facebook (Сергій Миколин)
сторінка групи «Філософія життя» на facebook
сторінка групи «Світ Духовності» на facebook

ОГЛАВКИ

СЛОВО ДО ЧИТАЧА	2
ПУТЬ	8
ДЖЕРЕЛА	67
ПРЕМУДРІСТЬ	106
ДАВНИМ ДАВНО…	208
МОЛИТВИ	260
ДОДАТКОВО КІЛЬКА СЛІВ	274
ЛИСТ-ПОСЛАННЯ	279